

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

'One of the world's best crime writers'

ADRIAN McKINTY

FIFTY FIFTY

**Two sisters on trial for murder.
They accuse each other.
Who do YOU believe?**

FROM
THE AUTHOR OF
TH1RT3EN

Steve Cavanagh

Sunday Times Bestselling Author

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Steve Cavanagh için övgüler

'Bu adam gerçek bir anlaşma.

Lee Child

Güvenin bana' 'Nefes kesen

Ian Rankin

entrikalar'

'Eğer bu yıl bu kadar iyi bir gerilim okuduysanız, bunun tek nedeni bu kitabı iki kez okumuş olmanızdır'

Mark Billingham

'Steve Cavanagh, dünyanın en iyi polisiye yazarlarından biri olma karşılığında Mississippi, Rosedale'in dışındaki kavşakta ruhunu şeytana satmış olmalı. Steve 5/5'

Adrian McKinty

'Hukuk konusundaki otoritesini kesinlikle harika bir heyecan yolculuğuyula ustalıkla birleştiren bir kitap. Bu kadar ustaca yazılmış kitaplara pek sık rastlanmaz'

Michael Connelly

'Zekice, dolambaçlı, ustaca kurgulanmış bir bulmaca'

Ruth Ware

'Eddie Flynn hızla en sevdiğim kurgusal kahramanlardan biri haline geliyor ve Cavanagh da en sevdiğim gerilim yazarlarından biri'

S.J.I. Holliday

'Zeki ve orijinal. Harika bir kitap'

Clare Mackintosh

"Steve Cavanagh, ustaca kurgulanmış, aksiyon dolu ve koca yürekli Eddie Flynn romanlarıyla rakiplerinden fersah fersah üstün... Son derece zeki, sürprizlerle dolu ve kesinlikle vazgeçilemez.

Eva Dolan

"Muhteşem bir bağımsız gerilim romanı. Etkileyici, gülünç derecede sürükleyici, hızlı tempolu, zekice. Güzel kurgulanmış ve okuması inanılmaz eğlenceli. Yine başardı. SÜPER"

Will Dean

'Harika bir okuma. 2019'un en büyük kitaplarından biri olacağı kesin. Bunu elinizden bırakamayacaksınız. JT LeBeau hakkındaki gerçeği öğrenmemizin zamanı gelmişti...'

Luca Veste

'Zekice ve şeytani bir şekilde dolambaçlı ve '

C.L. Taylor

'Bir suç dehasından dahiyane planlar'

Erin Kelly

'Mükemmel bir gerilim filmi. Herkesin söylediği kadar iyi. En !'

C.J. Tudor

'Heyecan, geri dönüşler, döngü-de-döngüler ve çılgılık atan bir eğlenceyle dolu tirbuşon bir rollercoaster. İstek listenize ekleyin!

Mark Edwards

Luca Veste'ye.

Podbro'm olduğun, bana ilham verdiğin, beni eğlendiren harika kitaplar yazdığın ve beni g÷lmekten kırıp geğirdiğin için teŗekk÷r ve hayranlıkla.

T÷m keçiler için teŗekk÷rler.

An Eddie Flynn Novel

STEVECAVANAGH

ORION

İçindekiler

STEVE CAVANAGH'ÖVGÜİN
ADANMIŞLIĞINA
BAŞLIK SAYFASI

OCAK: EDDIE

BİRİNCİ BÖLÜM: KIZ
KARDEŞLER BİR:
EDDIE
İKİ: KATE ÜÇ:
SHE DÖRT: EDDIE
BEŞ: KATE

İKİNCİ BÖLÜM: OYUN BAŞLIYOR
ALTI: EDDIE
YEDİ: O
SEKİZ: EDDIE
DOKUZ: KATE
ON: O
ON BİR: EDDIE ON
İKİ: KATE
ON ÜÇ: EDDIE ON DÖRT:
KATE

ON BEŞ: EDDIE
ON ALTI: SHE
ON YEDİ: KATE

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: YALANCILAR VE
AVUKATLAR BÖLÜM:
ONSEKİZİNCİ EDDIE
ON DOKUZ: KATE
YIRMI: EDDIE
YIRMI BİR: KATE
YIRMI İKİ: EDDIE YIRMI
ÜÇ: SHE

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: KOYU KIRMIZI
GECE YIRMI DÖRT: O

BEŞİNCİ YIRMI BEŞ:
SHE: BÖLÜM:
DURUŞMA YIRMI
ALTİ EDDIE
YIRMI YIRMI YIRMI
DOKUZ: KATE YEDİ:
KATE SEKİZ: EDDIE
OTUZ: EDDIE
OTUZ BİR: KATE
OTUZ İKİ: EDDIE
OTUZ ÜÇ: O OTUZ
DÖRT: KATE OTUZ
BEŞ: O
OTUZ ALTI: EDDIE
OTUZ YEDİ: KATE

OTUZSEKİZ: EDDIE
OTUZDOKUZ: KATE
KIRK: EDDIE
KIRK BİR: EDDIE
KIRK İKİ: KATE KIRK
ÜÇ: KATE
KIRK DÖRT: EDDIE
KIRK BEŞ: KATE
KIRK ALTI: EDDIE
KIRK YEDİ: EDDIE
KIRK KIRK DOKUZ:
EDDIESEKİZ: KATE
ELLI: EDDIE
ELLİ BİR: HARRY
ELLİ İKİ: EDDIE ELLİ
ÜÇ: EDDIE ELLİ
DÖRT: SHE
ELLİ BEŞ: EDDIE
ELLİ ALTI: EDDIE

TEŞEKKÜR YAZAR
HAKKINDA
AYRICA STEVE CAVANAGH
TARAFINDAN TELİF HAKKI

OCAK

EDDIE

Bir dava avukatı için, İngiliz dilinde bizi diğerlerinden daha çok korkutan iki kelime vardır. Bu iki kelime telefonumdan bana bakıyordu. Saniyeler önce kısa mesajla gelmişlerdi.

GERİ GELDİLER.

Jüri kırk sekiz dakikadır dışarıdaydı.

Kırk sekiz dakika içinde yapabileceğiniz çok şey var. Öğle yemeği yiyebilirsiniz. Arabanızın yağını değiştirebilirsiniz. Muhtemelen bir TV programının bir bölümünü bile izleyebilirsiniz.

Ancak kırk sekiz dakikada yapamayacağınız tek şey, New York tarihinin en karmaşık cinayet davasında adil ve dengeli bir karara varmaktır. Bu mümkün değil. Muhtemelen jüriden gelen bir sorudur diye düşündüm. Karar bu değil.

Caddenin karşısında, Lafayette'in köşesinde Corte Café var. Dışarıdan davetkâr görünüyor. İçeride plastik masa ve sandalyeler üzerinde kahve ve kahvaltılık sandviçler var. Genellikle üç ya da daha fazla avukat o sandalyelerde kışlarını serinletiyor. Jüri bekleyenleri her zaman anlayabilirsiniz. Yemek yiyemezler. Hareketsiz oturamazlar. Kucağında palayla oturan bir adam gibi mekanı tedirgin ederler. Kararı beklerken oraya giderdim ama jüri belirsizliği içindeki bir başka avukatı görmek Corte Café'de kahve içmekten vazgeçirmeye yetiyor. Kahve de güzeldir.

Bu yüzden mobilyaları çiğnemek yerine bir kahve aldım ve meydana yürümek için dışarı çıktım. Foley Meydanı'nda kaç kez yürüdüğümü bilmiyorum. Benim rekorum üç gün. Bir jürinin müvekkillerimden birini beraat ettirmesi bu kadar uzun sürmüştü ve neredeyse topuklarımla kaldırımda bir çukur açıyordum. Bu kez, Corte Café'den henüz çıkmıştım, elimde kahve, mesajı aldığımda.

Elimdeki bardağı bıraktım, caddenin karşısına geçtim ve köşeyi dönerek Manhattan Ceza Mahkemesi binasına doğru ilerledim. Giriş kapısının otuz metre yukarısındaki bayrak direğinde yıldızlar ve çizgiler dalgalanıyordu. Eski bir bayraktı. Sert rüzgârlar, yağmur ve zaman ona iyi davranmamıştı. Renkleri solmuş ve bayrak neredeyse ikiye ayrılmıştı. Yıldızların bazı bölümleri çözülmüş ve rüzgârda kaybolmuştu. Kırmızı ve beyaz şeritlerden dışarıya doğru uzanan devasa iplikler neredeyse aşağıdaki kaldırıma kadar uzanıyordu. Değiştirmek için para vardı. Zor zamanlardı ve giderek daha da zorlaşıyordu ama çatı akıyor olsa bile bayrak genellikle bozulmadan muhafaza edilirdi. Bu eski bayrağı muhafaza etmeleri gerektiğini düşündüm - güneşten solmuş renkler, yırtıklar ve sökükler bir şekilde bu zamanlara uygun görünüyordu. Yargıçların da aynı şekilde düşündüğünü tahmin edebiliyorum. Sınırdaki kafeslerde çocuklar varken, yıldızlar ve çizgiler bazıları için parlaklığını yitirmişti. Ülkemi hiç bu kadar bölünmüş görmemiştim.

Bayrak direğinin ucuna tünemiş bir kuzgun. Uzun gagası ve keskin pençeleri olan büyük siyah bir kuş. New York'a geri dönen ilk kuzgunlar 2016 yılında görülmüştü. Normalde taşrada bulunurlardı; kimse neden geri döndüklerini bilmiyordu. Yuvalarını köprülerin ve üst geçitlerin yüksek köşelerine, hatta bazen telefon veya elektrik kulelerine yapıyorlardı. Çöplerle ve şehrin dört bir yanındaki ara sokakların köşelerinde kıvrılmış ölü şeylerle besleniyorlardı.

Kuzgunun altından geçerken bir ses çıkardı - *croaaaak* - *Croaaaak*. Bunun bir selamlama mı yoksa bir uyarı mı olduğunu bilmiyordum.

Her , beni tedirgin etti.

Bu davayı almadan önce kötülüğe inanmıyordum. Hayatımın o noktasına kadar kötü şeyler yapan erkek ve kadınlarla tanışmış ve savaşmışım, ancak bunu tamamen insani zayıflıklara - açgözlülük, şehvet, öfke veya arzu - bağlıyordum. Bazı insanlar da hastaydı. Kafadan. İşledikleri korkunç suçlardan sorumlu olmadıklarını söyleyebilirdiniz.

Mahkeme binasının lobisinde güvenlikten geçerken bu düşüncelere engel olamadım. Zihnimi işgal ettiler, zehirlediler. Her düşünce, soğuk bir bardak suyun içindeki başka bir kan damlasıydı. Tek görebildiğiniz şeyin kırmızı olması uzun sürmez.

Karşılaştığım katillerin çoğunun davranışlarına açıklama getirebilirdim. Geçmişlerindeki bir şey ya da

PSİKOLOJİ o tutulan ve anahtar için onların
muhakeme ve suç davranışı. zaman rasyonalize
edebildim.

Bu sefer kolay bir açıklaması yoktu. Anahtar yoktu.

Bunu mantıklı bulamadım. olarak değil. Bu davanın kalbinde
karanlık bir şeyler vardı.

Şeytani bir şey.

Ve onun dokunuşunu hissettim. Şehrin üzerinde asılı duran
kuzgunlar gibi bu davanın üzerinde asılı kalmıştı.

İzliyordum

.

Bekliyoru

m.

Sonra keskin pençeleri ve jilet gibi gagasıyla öldürmek için aşağı
iner. Karanlık ve siyah, hızlı ve ölümcül.

Bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktu. Daha iyi bir kelime yok.
İnsanlar iyi olabilir. İyi insan diye bir şey vardır. İyi şeyler yapan biri,
çünkü bundan zevk alır. O zaman neden tam tersi doğru olmasın?
Neden bir insan zevk aldığı için kötü olamaz? Daha önce bu şekilde
düşünmemiştim ama şimdi anlamını görebiliyordum. Kötülük
gerçektir. Karanlık yerlerde yaşar ve bir insanı kanser gibi tüketebilir.

Pek çok kişi ölmüştü. Ve belki de sondan önce daha fazlası
ölecekti. Brooklyn'de küçük, soğuk bir evde büyüyen bir çocukken
annem bana canavar diye bir şey olmadığını söylerdi. Çocukken
okuduğum canavarlar, cadılar ve çocukları ailelerinden koparıp
ormana götüren hikâyelerin sadece masal olduğunu söylerdi.
Canavar diye bir şey *yok*, dedi.

Yanıliyordu.

Ceza Mahkemesi binasının asansörleri eski ve acı verici derecede
yavaştı. Beni kendi katıma çıkardılar, indim ve koridordan mahkeme
salonuna doğru yürüdüm, içerideki herkesi takip ettim. Müvekkilimin
yanındaki savunma masasında yerimi aldım. Büyük izleyiciler
oturduktan sonra kapılar kapandı. Yargıç çoktan kürsüye yerleşmişti.

Jüri içeri girerken bir sessizlik çöktü.

Evrakları çoktan katibe vermişlerdi. Jüri odasında tamamladıkları
evraklar. Müvekkilim bir şeyler söylemeye çalıştı ama onu tam
olarak duyamadım. Duyamadım. Kulaklarımda kan uğulduyordu.

Bir jürinin ne tarafa düşeceğini çok iyi bilirdim. Karar . Ve her haklıydım. Bir davayı almadan önce müvekkilimin suçlu olup olmadığını bilirdim.

Bu becerilerimi avukatlık mesleğine dönüştürmeden önce uzun yıllar dolandırıcılık yaptım ve çok az uyum sağladım. Bir uyuşturucu satıcısından iki yüz bin dolar koparmak, bir jüriyi kandırıp doğru kararı vermesini sağlamaktan çok da farklı değildi. Masum insanlar her zaman hapse girdi - ama benim gözetimimde değil. Artık değil. Barlarda, lokantalarda, sokaklarda insanları nasıl okuyacağımı öğrenmiştim. Bu konuda iyiydim. Bu yüzden iş mahkeme salonuna geldiğinde, müvekkilimin suçlu olup olmadığını daha ilk görüşmede anlıyordum. Ve eğer suçluysa ama mahkemede masumiyetini korumak istiyorsa, onlara iyi şanslar diliyor ve el sallayarak veda ediyordum. Yıllar önce ben de bu yola girmiştim ve bedeli kadar ağır olmuştu. İçgüdülerimi görmezden gelmiş, müvekkilimin gitmesine izin vermiştim. O suçluydu ve ben onu serbest bırakmışım. Birini incitmişim. Ben de onu incittim. Bazı açılardan hala bu hatanın bedelini ödüyordum. Kimse yanılmaz değildir. Herkes kandırılabilir.

Ben bile.

Müvekkilleri ve jüriyi okumak benim işimdi. Bu dava normal değildi. Normalle uzaktan yakından alakası yoktu.

Bu karar ilk karardı. Çok yaklaşmışım. Aklımda, eşit bir bölünmeydi. Karar yazı tura da olabilirdi. Yarı yarıya. Ne olmasını istediğimi biliyordum. Artık katilin kim olduğunu biliyordum. Sadece jürinin bunu görüp görmeyeceğini bilmiyordum. Jüri körü olmuşum.

Ve yorgundum. Haftalardır uyumamışım. O koyu kırmızı geceden beri.

Kâtip ayağa kalktı ve jüri hitap etti.

Kâtip, "Bu konularda hepinizin hemfikir olduğu kararlara vardınız mı?" diye sordu.

Jüri başkanı, "Var," dedi.

BİRİNCİ BÖLÜM

KIZ KARDEŞLER

Üç Ay Önce

911 Çağrı Metni

Olay Numarası: 19 - 269851

5 Ekim 2018, 23:35:24

Saat: 23:35:24

Santral: New York 911, polise mi, itfaiyeye mi yoksa tıbbi yardıma mı ihtiyacınız var?
Polise ve ambulansa ihtiyacım var. Hemen şimdi!

Memur bey: Adres nedir?

Arayan: 152 Franklin Caddesi. Lütfen acele edin, onu bıçakladı ve yukarı geliyor.

Merkez: Evde biri bıçaklandı mı?

Evet, babam. Aman Tanrım, onu merdivenlerden duyabiliyorum.

NYPD ve EMS yolda. Evin neresindesin?

Baban nerede?

İkinci katta. Ana yatak odasında. Her yerde kan var. Ben

... Banyodayım. Kız kardeşim. Hâlâ burada. Sanırım bıçağı var. Oh Tanrım
[duyulmuyor].

Merkez: Sakin olun. Kapıyı kilitlediniz mi?

Evet.

Memur bey: Yaralandınız mı?

Arayan: Hayır, yaralanmadım. Ama beni öldürecek. Lütfen onları hemen buraya getirin. Yardıma ihtiyacım var. Lütfen acele edin.

Merkez: Geliyorlar. Yerde kalın. Yapabiliyorsanız ayaklarınızı kapıya dayayın.
Tamam, güvende olmalısın. Nefes alın, polis yolda. Sakin ol ve sessiz kal. Adın ne senin?

Arayan: Alexandra Avellino.

Memur bey: Babanın adı ne?

Arayan: Frank Avellino. Bu benim kız kardeşim, Sofia, sonunda tamamen delirdi. Onu parçalara ayırdı ... o [duyulmuyor]

Birden fazla banyo var mı? ?

Arayan: Ebeveyn yatak odasındaki süit. Sanırım onu duyuyorum. Yatak odasında. Oh Tanrım ...

Merkez: Sessiz olun. İyi NYPD sadece birkaç blok .
Hatta kal.

Arayan: [inaudible]

Merkez: Alexandra... Alexandra? Hala orada mısın? Arama

sona erdi 23:37:58

911 Çağrı Metni

Olay Numarası: 19 - 269851

5 Ekim 2018; 23:36:14

Zaman: 23:36:14

Santral: New York 911, polise mi, itfaiyeye mi yoksa tıbbi yardıma mı ihtiyacınız var?

Arayan: Polis ve sağlık görevlisi. Babam ölüyor! 152 Franklin Caddesi'ndeyim.

Babacığım!

Baba, lütfen kal... Saldırıya uğradı. Sağlık görevlisine ihtiyacı var.

Memur bey: İsminiz nedir?

Arayan: Sofia. Sofia Avellino, lanet olsun, ne yapacağımı bilmiyorum. Çok fazla kan var.

Memur bey: Babanız saldırıya mı uğradı? Evde mi?

Yatak odasında. Bunu o yaptı. Bu onun ... [duyulmuyor]

Evde başka biri mi? Güvenli bir yerde misiniz?

Sanırım gitti. Lütfen buraya birini çağırın, çok korkuyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Görevli: Babanızın kanaması var mı? Eğer , yaranın üzerine bir bez ya da havlu ile bastırmaya çalışın. devam edin. Polis her an dışarıda olabilir. Mülkten başka bir çağrı olduğunu görüyorum.

Arayan: Ne? Seni başka biri mi aradı?

Evde başka biri var mı?

Arayan: Aman Tanrım! Bu Alexandra. Banyoda. Kapının altından gölgesini görebiliyorum. Kahretsin! Tam orada! Dışarı çıkmam lazım. Beni öldürecek. Lütfen yardım edin, lütfen... [çığlık]

Arama sona erdi 23:38:09

BİR EDDIE

Avukatlardan nefret ederim.

Çoğunu. Aslında, sadece birkaç önemli istisna dışında neredeyse hepsi. Akıl hocam Yargıç Harry Ford ve Manhattan Ceza Mahkemesi binalarında kendi cenazelerindeki hayaletler gibi dolaşan birkaç eski toprak. Onlu yaşlarımin sonlarında dolandırıcılık yaparken şimdikinden çok daha fazla avukat tanıyordum. Avukatların çoğunu dolandırmak kolaydı çünkü dürüst değillerdi.

Onlardan biri olacağım hiç aklıma gelmezdi. Cebimdeki kartvizitte 'Eddie Flynn, Avukat' yazıyordu.

Kendi çapında yetenekli bir dolandırıcı olan babam bugünleri görece kadar yaşasaydı utanırdı. Bir boksör, bir dolandırıcı, bir yankesici, hatta bir bahisçi bile olabilirdim. Avukat olan oğluna bakar, başını sallar ve bir ebeveyn olarak nerede hata yaptığını düşünürdü.

Asıl sorun, avukatların müvekkillerinden çok kendilerini düşünme eğiliminde olmalarıdır. İşe iyi niyetle başlarlar: *Bülbülü Öldürmek*'i izlemişlerdir, hatta belki Harper Lee'nin kitabını da okumuşlardır ve büyüyünce Atticus Finch olmak isterler. Küçük adamı temsil etmek istiyorlar. David ve Goliath olayı. Sonra bu işte iyi bir yaşam süremeyeceklerini, müvekkillerinin hepsinin suçlu olduğunu ve Atticus'a layık bir konuşma yazsalar bile hakimin söyledikleri tek bir kelimeyi bile dinlemeyeceğini fark ederler.

Başlangıçta bunun boş bir hayal olduğunu bilecek kadar akıllı olanlar, büyük bir firmaya katılmaları, kıçlarını yırtarak çalışmaları ve ilk kalp krizlerinden önce ortak olmaya çalışmaları gerektiğini anlarlar. Başka bir deyişle, hukukun bir iş olduğunu anlıyorlar. Ve bazıları için işler çok iyi gidiyor.

16 Ericcson Place'in önünde dururken, büyük ceza avukatlarının ne kadar çok para kazandığını hatırladım. Bu adres

NYPD'nin Birinci Karakolu. Dışarıda genellikle devriye araçları için ayrılan park yerleri pahalı Alman mühendislik filosu tarafından işgal edilmişti. Beş Mercedes, dokuz BMW ve bir Lexus saydım.

İçeride bir şeyler oluyordu.

Karakolun girişi mavi ve beyaz boyalı maun kapılardan geçiyordu ve her bir süslü paneli demir çiviler süslüyordu. Buradan TSO'nun masasına, oradan da nöbetçi çavuşun kayıt masasına geçiliyordu. Tartışmanın tam akışını burada gördüm. Sarı gömlekli sivil giyimli bir dedektif parmağını Çavuş Bukowski'nin suratına sokarken, masanın diğer tarafındaki belki bir düzine avukat bekleme alanında kendi aralarında tartışıyordu. Bekleme alanının uzunluğu yirmi, genişliği on metreden fazla değildi ve duvarları sarı fayansla kaplıydı. Fayanslar bir zamanlar beyaz olabilirdi ama yetmişli ve seksenli yıllarda polisler çok sigara içiyordu.

Bukowski 20 dakika önce beni aradı. Hemen buraya gelmem gerektiğini söyledi. Bir dava varmış. Büyük bir dava. Bu Bukowski'ye Knicks bileti borcum olduğu anlamına geliyordu. Bir anlaşmamız vardı. Masasına ilginç bir şey gelirse beni arayacaktı. Tek sorun, Bukowski'nin karakoldaki tek polis olmamasıydı ve avukat kalabalığına bakılırsa, haber yayılmış olmalıydı.

"Bukowski," dedim.

NYPD lacivertleri içinde kas, kıl ve yağdan oluşan bir yağ topuydu. Dönüp bana göz kırptıktan sonra dedektife parmağını yüzünden çekmesini yoksa dedektifin annesinin bir yerine sokacağını söylerken tavan ışıkları kel kafasının üstündeki teri yakalıyordu. Detayları dinlemedim.

"Yeterince dinledim Bukowski. Şüpheliyle birer dakikaları var. Hepsi bu kadar. Ondan sonra avukatını seçecek ve biz de doğrudan sorguya geçeceğiz. Anladın mı?" dedi sarı gömlekli dedektif.

'Benim için sorun değil. Adil görünüyor. Bunu halledebilirim. Git yarım saatliğine kahve al. Ya da anneni ara, vardiyam geleceğimi söyle.

Dedektif geri çekildi ve Bukowski'ye sürekli başını salladıktan sonra topuğunun üzerinde dönerek bekleme odasının arka tarafındaki çelik kapıya doğru ilerledi.

Bukowski önündeki avukat kalabalığına kuralları açıklayan bir tombalacı gibi hitap etti. "Şimdi, olacak. Her biriniz bir numara alacaksınız, ben söylediğimde şüpheliyle bir dakikanız olacak. Avansınızı imzalamazsa, buradan gidersiniz. mı? Yapabileceğimin en iyisi bu.

Bazı avukatlar ellerini havaya kaldırıp parmaklarıyla cep telefonlarına vurmaya başlarken, bazıları da numara almak bilet makinesine doğru itişip kakışırken şikayet etmeye devam etti. Biletler, müvekkillerini görmek için bekleyen avukatlar için değil, şikâyetle bulunmak üzere sırada bekleyen halk içindi.

"Ne oluyor, Bukowski? Dedim ki. 'Manhattan'daki her avukatı arayacaksan sana Knicks bileti almamın ne anlamı var?

Üzgünüm, Eddie. Bak, bu müthiş bir dava. Bunu isteyeceksin. Sabah biz bu kızları mahkemeye çıkarırken dışarıda fotoğraf çektirmek için bekleyen bir paparazzi ordusu olduğunda buranın nasıl görüneceğinin yanında bu hiçbir şey değil.

"Hangi kızlar? Durum nedir?"

"ESU gece yarısı iki kız getirdi. Kız kardeşler. İkisi de yirmili yaşlarda. Babaları üst kattaki yatak odasında parçalanmış halde yatıyordu. Kız kardeşler birbirlerini polise ihbar etmişler. İkisi de onu diğerinin öldürdüğünü söylüyor. Bu dava büyük olacak.'

Bekleme odasına baktım. Manhattan'ın ceza savunma avukatlarının kaymak tabakası toplanmıştı; bin dolarlık takım elbiseleri içindeki tüm büyük oyuncular ve arkalarından takip eden asistanları.

Aşağıya baktım. Siyah blazer ceketimin altına bir çift siyah beyaz Air Jordan Low, mavi kot pantolon ve AC/DC tişört giymiştim. Müşterilerimin çoğu gece yarısından sonra kılık kıyafetle ilgilenmiyordu. Bazı takım elbiselilerin birbirlerini dürttüklerini ve bana doğru başlarını salladıklarını fark ettim. Açıkçası, bu adamlar için herhangi bir rakip gibi görünmüyordum. Ama anlamadığım şey, bu davanın neden bu kadar önemli olduğuydu.

Kız kardeşler diğerinin yaptığını iddia ediyor. Ne olmuş yani? Paraları falan mı var? Bu gece bütün aslanları nehir kıyısına getiren nedir?"

", haberleri görmedin, değil mi?" dedi Bukowski. "Hayır, uyuyordum.

'Kızlar Sofia ve Alexandra Avellino. Frank'in kızları.' "Frank öldü mü?

Bukowski başını salladı ve şöyle dedi: "ESU'dan biriyle konuştum. Frank'in karnı balık gibi deşilmiş. Bıçakla parçalanmış. Müdahale ekibi bana bunun kötü bir vaka olduğunu söyledi. ESU'yu bilirsiniz, çok şey görürler.

NYPD'nin Acil Servis Birimi akıllı bir SWAT timi gibi çalışıyordu. Terörist vahşetlerinden banka soygunlarına, rehine durumlarından canlı nişancılara kadar görmedikleri pek bir şey yoktu. ESU'dan biri kötü olduğunu söylüyorsa, bu doğrudan bir kabustan anlamına geliyordu. Ancak Manhattan'ın en iyi köpekbalıkclarını ortaya çıkaran, suçun içerdiği olağanüstü şiddet seviyesi değildi - kurban ve fail olduğu iddia edilen kişilerdi.

Geçen yılın Kasım ayına kadar Frank Avellino New York Belediye Başkanıydı.

"Sıranın en arkasındayken bu davaya girme şansım nedir?

"Artık sıranın önündesiniz. Carol müşteriyi kaydettiremedi. Şu anda içeride olan adamın hiç şansı yok. Seni birazdan geçireceğim,' dedi Bukowski.

", ben üçüncü sırada mıydım?

'Carol Cipriani ilk olmak için bana bin dolar verdi ama müşteriyi . Üzgünüm, Eddie. Yemek yemem lazım.'

"Hey, biz neyiz? Doğanmış ciğer mi? Burada ne oluyor?' dedi takım elbiselilerden biri.

"Merak etme, sakın ol. Çizgiye çarpmıyor. Fırsatını bulacaksın,' dedi Bukowski. 'Sorun yok, Eddie. Bu pisliklerin çoğu Alexandra'yı görmek için burada. Sen Sofia'yı göreceksin.'

"Durun bakalım, buraya iki kız kardeşi görmeye gelmedik mi?" diye sordu takım elbiselilerden biri ve hepsi şikayet etmek için seslerini yükseltti.

Bukowski benim adamımdı, diğer yarım düzine nöbetçi çavuşla birlikte, büyük bir tutuklama yakaladıklarında bana haber verirdi ve ben de karşılığında her zaman onlarla ilgilenirdim. Bu kez NYPD büyük bir davanın kokusunu almıştı ve cebinde avukatı olan her polis telefona sarıldı. Daha önce görmüştüm. Davanın başındaki dedektifler

dava çavuşlara şikayet edilirdi, ancak tutuklama süresini çok fazla kısaltmadıkları sürece yapabilecekleri bir şey yoktu. Dedektifler üstlerine şikayette bulunmazlardı çünkü o zaman bir memur arkadaşlarını ispiyonlamış olurlardı.

NYPD'de fareler deliklerde ölür. Buradaki avukatlardan bazıları vurulacak ve vurulmayanlar da şikayet etmeyecekti. Eğer şikayet etselerdi bir daha telefon alamazlardı. Müvekkiller şikayet etmezdi çünkü en iyi avukatları seçerlerdi. Yüksek profilli cinayetler üniformalı polisler için Noel zamanıydı. Bu şehirdeki çoğu şey gibi, biraz yolsuzluk ve biraz da para herkesin ekmeğine yağ sürüyordu.

New Yorka hoş geldiniz.

"Anahtarlarımı alayım ve seni Sofia ile tanıştırayım.

"Neden Sofia'yı görüyorum? diye sordum.

Bukowski yaklaştı, "Seni tanıyorum." dedi. Müvekkilin işlediği bir suçtan kurtulmaya çalışıyorsa davayı almazsın. Alexandra, onun hakkında şüphelerim var. Bu piliç - Sofia - göreceksin. Her gün hücrelerime 20-30 kişi geliyor. Ben de senin gibi gerçek suçluları tespit edebilirim. O bir suçlu değil. Ama seni uyarmalıyım, bu ani hareketler yapma. hiçbir şey vermeyin, yanında kalem ya da kağıt bırakmayın.

"Neden?

'Velayet doktoru onun deli olduğunu düşünüyor... Ama sana saldırmayacak. Sen onun avukatı olacaksın.'

İKİ

KATE

Kate Brooks kat kat yün battaniyelere sarınmış, spor kıyafetlerinin üzerine Taylor Swift pijamalarını ve iki çift kalın beyaz çorap giymiş, mışıl mışıl uyuyordu. Dairesindeki eski radyatörleri ne kadar kurcalasa da ısıtmayı başaramamıştı. Stüdyo daire, *'baştan aşağı merkezi ısıtmalı bijoux bir yaşam alanı'* olarak kiralanmak üzere ilan edilmişti. Odanın her iki ucundaki iki radyatör teknik olarak her tarafı ısıtıyor sayılıyordu. Sonuç olarak Kate her gece yatmadan önce giyiniyordu. Kış gerçekten bastırıldığında ne yapacağını bilmiyordu.

Telefonunda bir uyarı sinyali cıvıdamaya başladı - her saniye daha da yükselen elektronik bir zil. Kate'in kolu yataktan komodine doğru savruldu ve susturmak için ekranı iki kez kaydırdı. Kolunu hızla yorganın altına soktu ve gerçekten uyanmadan arkasını döndü.

Telefon tekrar cıvıdamaya başladı.

Bu kez gözlerini zorla açtı. Telefonundan gelen ses uyandırma alarmına benzemiyordu. Arayanın patronu Theodore Levy olduğunu fark etti. Sadece bu da değil, onun ilk aramasını da kapatmıştı.

"Merhaba Bay Levy," dedi kısık bir sesle.

'Giyin. Ofise uğrayıp bir belge almanı ve sonra benimle Tribeca'daki Birinci Karakol'da buluşmanı istiyorum,' dedi Levy.

'Oh, elbette. Ne getirmemi istiyorsunuz?'

'Scott şu anda ofiste bazı ipuçlarını araştırıyor, ama ona burada ihtiyacım var. Alexandra Avellino için bir avukatlık anlaşması yapmanı istiyorum. Buraya getir. Önümüzdeki kırk beş dakika içinde ihtiyacım olacak. Sakın geç kalma.'

Bununla birlikte kapattı.

Kate yorganı arkaya attı ve yataktan kalktı. Yeni mezun bir avukatın hayatı böyleydi. Günde altı aya yaklaştı ve avukatlık ruhsatının mürekkebi hâlâ kurumamıştı. Bürodaki diğer bebek avukat Scott çoktan ofise gelmişti ve Levy'nin ihtiyacı olan şeyi neden alamadığı Kate'i etkilemiyordu. Levy emirler yağdırdı ve insanlar yerlerinden sıçradı. Bir şeyi yapmanın daha kolay ya da daha hızlı bir yolu olması önemli değildi; herkes telaş içinde olduğu sürece Levy mutluydu.

Saatini kontrol etti. Bir taksiye ihtiyacı olacaktı. Dairesinden ofise yirmi dakika. Hukuk bürosundan Birinci Karakol'a gitmenin ne kadar süreceğini tahmin etmeye çalıştı ve muhtemelen bir yirmi dakika daha süreceğine karar verdi.

Duş almaya vakit yok.

Pijamalarını ve spor kıyafetlerini çıkardı, bir bluz ve iş kıyafeti giydi. Eteği kırıkmıştı ama önemli değildi. Taytını giyerken sağ baldırında bir merdiven belirdi. Son taytı. Küfretti ve ayakkabılarını aramaya başladı. Başlı, yatağı bir kanep ve bir kitaplık sığdırmayı başardığı küçük alandan ayıran kemere çarptı - oturma odası olarak maskelenen alan. Alnında küçük bir kesik vardı ve acıyarak keskin bir nefes almasına neden oldu.

"Bokkuşu," dedi.

Dairesinin ön kapısının yanında bir çift Adidas çapraz spor ayakkabı duruyordu. Onları giydi, paltosunu ve çantasını aldı ve çıktı.

Yirmi dakika sonra Wall Street'te bir taksiden indi, şoförden beklemesini istedi ve binasının girişine doğru koştu. Ön kapıyı açmak için kartını kullanarak, masanın arkasında bir güvenlik görevlisinin oturduğu cam cepheli resepsiyon alanına koştu. Asansörün sesi duyuldu. Kapılar açılmaya başladı ve Kate içeri atlamaya hazır bir şekilde bir adım öne çıktı. Scott kolunun altında bir dosyayla asansörden hızla çıktı. Kate'le omuz omuza çarpışarak onu döndürdü.

Üzgünüm Kate, gitmem gerek. Levy'nin sekreteri hâlâ avansın alıyor. Onu alacak vaktim olmadı ve Levy beni hemen karakolda istiyor.

'Bekle, iki dakikaya geliyorum. Dışarıda bir taksi var,' dedi.

Scott başıyla onayladı, döndü ve ön kapıya doğru koştu.

Kate yirmi beşinci katın düğmesine yirmi beş kez bastı ve asansör yükseldikçe her birini saydı. Levy'nin sekreteri Maureen yazıcıdan sayfaları alıyordu. Onları bir klasöre koydu ve Kate'e uzattı.

"Bu avans mı?

Maureen başıyla onayladı. Sayfalar yazıcıdan çıktığı için hâlâ sıcaktı.

Scott neden bekleyip bunu yanına alamadı?

Bu tür sorulara cevap vermeye çalışmaktan çoktan vazgeçmişti. Büyük hukuk firmalarının dünyasında, eğer rakibinize karşı bir anlık avantaj sağlayacaksa, kimse yirmi avukat ve elli stajyer görevlendirmekten çekinmezdi. Avukatlık ücretini almak için gönderilmişti çünkü avukatlık ücretini almak için gönderilebilirdi. Kate asansöre geri döndü, zemin katı seçti ve sonra orta parmağıyla kapı kapatma düğmesine bastı. Kapılar kapanırken nefesinin altından *'hadi, hadi, hadi'* diye mırıldandı.

Zemin kattaki asansörün kapıları açıldığında Kate dışarı fırladı. Güvenlik görevlisi Kate yaklaştıkça ayağa kalktı ve kapının kilidini açmak için kartını kullandı. Kolu tuttu ve Kate'e kapıyı açtı.

Kate soğuk havaya doğru koşarken nefes nefese 'Teşekkür , ' dedi. Ve durdu.

Taksisi gitmişti. Scott.

Ne boktan bir kuş.

Telaşla sokağın aşağısına ve yukarısına baktı. Taksi yoktu. Telefonundaki Uber uygulamasını açtı. Babası Uber kullanmasından nefret ediyordu ve onu bu konuda defalarca uyarmıştı. Uygulama iki blok ötede bir şoför olduğunu söylüyordu.

Araba saniyeler içinde geldi ve Kate arkaya bindi. Metalik mavi bir Ford'du. Araba eskiydi ve köpek gibi kokuyordu. Hava çok karanlık olduğu için sürücüyü iyice göremedi ama adamın sarı saçlı, sıska ve iki kolunda da dövme olduğunu söyleyebildi.

Scott tam bir bok kuşuydu.

Scott, Kate'den dört ay sonra avukat yardımcısı olarak işe girmişti. Levy, Bernard ve Groff firması tam hizmet veren bir hukuk bürosuydu.

Pratik. Bu, milyonlarınızı saklayabilecekleri anlamına geliyordu, böylece IRS'ye hiçbir şey ödemeyecek, eşinizi boşanma anlaşmalarından mahrum bırakacak, sizi kızdıran kişiyi istedikleri sebepten dolayı dava edebileceklerdi ve eğer gerçekten boka batarsanız, usta bir davacı ve ceza avukatı olan Theodore Levy'ye sahiplerdi. Kate birkaç departmanda dolaştırılmış ve sonunda Kriminal'e yerleşmişti. Bu iş için bir yeteneği vardı. Ve bunu gösteriyordu. Levy'nin ekibinde bir düzine avukat vardı ama o kendi davalarında yeni ortaklarla daha yakın çalışmayı seviyordu, böylece daha deneyimli avukatlar saatlerini faturalandırmaya odaklanabiliyordu.

Kate, Levy'nin özellikle genç kadın ortaklarına yakın olmaktan hoşlandığını fark etti.

Scott Criminal'e bir ay önce gelmiş ve patronla çok anlaşmıştı. Levy'nin mavi gözlü çocuğuydu. Kate bunu anlayabiliyordu. Levy ile sadece bir kez öğle yemeğine çıkmıştı ve Scott gelmeden önce iki aydır departmandaydı. Scott geldiğinden beri geçen dört ay içinde Levy ile dört kez öğle yemeğine çıkmıştı. Levy ufak tefek ve kurbağamsı bir görünüme sahipken, Scott uzun boylu ve ince elmacık kemikleriyle bifteği yumuşatmak için kullanılabilecek biriydi. İş arkadaşının köşeli görünümü, her nasılsa arkadan aydınlatılmış gibi görünen iki koyu mavi gözle taçlandırılmıştı, sanki her bir kürenin arkasında küçük bir ampul parlak bir şekilde yanıyordu.

Kate'in taksisini almıştı ve Kate onunla yalnız kaldıkları ilk anda konuşmak için kendine söz vermişti.

Şoför sessiz kaldı ve çok geçmeden arabadan inip karakola doğru yola koyuldu.

İçeride bir sirk vardı.

Manhattan'daki en iyi firmalardan gelen kalabalık bir avukat grubu bekliyor.

Odanın arka tarafındaki alüminyum bankta oturan ve derin bir sohbeta dalmış olan Levy ve Scott'ı gördü. Oraya gidebilmek için sıkışık bekleme alanındaki bir düzine avukatı geçmesi gerekiyordu. Bazılarını televizyondan tanıyordu. Bazılarını reklamlarından ya da ABA dergisindeki resimlerinden tanıyordu. Bunlar New York Barosu etkinliklerinde her zaman fotoğrafı çekilen avukatlardı. Hepsi kırk yaşın üzerindeydi. Hepsi beyazdı. Hepsi zengin. Hepsi erkekti.

Hepsi onu görmezden geliyor.

Kate kalabalığın arasında ilerlemeye çalışırken, "Affedersiniz," dedi. Bazıları grup sohbeti yapıyordu. Golf. Zengin beyaz avukatların hepsi golfü severdi. Diğerleri tartışıyor, bazıları da telefonlarıyla uğraşıyordu. Hiçbiri onunla göz teması kurmadı. Başını eğdi, kibarca ilerledi ve yumuşak bir tonda 'affedersiniz' diye mırıldandı. Kalabalığın ortasında, omuzlar omuzlara sürtünürken, sırtının küçük kısmında hafifçe hafifleten eller vardı ve o hareket ettikçe bu eller uzaklaştı ve başka bir elin kışına dokunduğunu hissetti, sonra parmakların önce uyluğunun üstünü, sonra kalçasının yanağını sıktığını hissetti.

Kate öksürdü ve önündeki beyaz saçlı avukatı beklediğinden çok daha sert bir şekilde iterek diğer tarafa geçti. Arkasından bir kahkaha dalgası geldi. İki ya da üç adam özel bir şakayı paylaşıyordu. Muhtemelen kışının çimdiklenmesine gülüyorlardı. Ne Levy ne de Scott başlarını kaldırıp baktılar. Kate döndü, yüzü kızarmıştı ve kalabalığa baktı. Beyaz saçlı avukat yerine geri dönmüş, kalabalığın içinden geldiği boşluğu kapatmıştı. Ona kimin dokunduğunu söylemenin hiçbir yolu yoktu. Yüzündeki ve boynundaki deri utançtan kıpkırmızı yanıyordu. Eğer şikâyet ederse, olay çıkarabilirdi.

Arkasından Levy'nin mızımız sesini duydu. 'Katie, hangi cehennemdeydin? Scott on dakika önce geldi.'

Kate gözlerini kapattı. Açtı. Sıfırlanıyordu. Kötü bir gece geçirmişti. Levy'nin önünde patlamak istemiyordu. Levy ona sadece kendini toparlamasını söyleyecek ve onu utandırdığından yakınacaktı. Boş verdi. Levy ile başa çıkmak için tüm soğukkanlılığına ihtiyacı olacaktı. Sadece iki adam ona Katie derdi. Biri babası, diğeri de Levy'ydi. Babasının ona bu şekilde seslenmesini ne kadar seviyorsa, Levy'nin bu ismi kullanmasından da o kadar nefret ediyordu.

Bir adım geri çekildi ve patronuyla yüzleşmek için döndü. Belge klasörünü ondan aldı ve sert bir şekilde, 'Bu bizim için çok büyük bir dava. Firma için. Bu müşteriyi güvence altına *almalıyız*. Sana formunun zirvesinde ihtiyacım var, tamam mı?

Kate başını salladı, "Ben iyiyim" dedi. nedir?' dedi.

Levy'nin ağzı yarı açık kaldı ve birkaç saniye öyle kaldı. Sanki bir böceğin geçmesini bekliyormuş gibi görünüyordu.

sürünge dilini çıkarır ve pembe ağzına geri çekmeden önce o şeyi havada yakalar.

'Eski belediye başkanı Frank Avellino öldü. Yatak odasında bıçaklanarak öldürüldü... neydi o, Scott?

"Elli üç kez," dedi Scott.

"Elli üç kez bıçaklandı, canım. Biz de en büyük kızını temsil edeceğiz. Her iki kızı da olay yerinde tutuklandı ve her biri cinayet için diğerini suçluyor. İçlerinden biri yalan söylüyor ve bizim işimiz de onun müvekkilimiz olmadığını kanıtlamak. Anladınız mı?"

Levy'nin sözlerinde tepeden bakan bir ifade vardı ve Kate bunu görmezden geldi.

O.

"*Canım*" ifadesi centilmenlik olsun diye söylenmemiştir. O katlanmak zorunda kaldığı çoğu şeye alışmıştı ama *benim canım*, ya da *küçük hanım*, yine de çenesini gıcırdatmasına neden oluyordu. Öfkesini bastırdı çünkü bu, şirkete katıldığından beri beklediği andı. Barlardaki ürkütücü adamlar ve sokaktaki genel cinsiyetçilikle sorunsuzca başa çıkabilirdi. Konu kariyerini ellerinde tutan erkeklere gelince durum değişiyordu. Böyle olmaması gerektiğini, bunun doğru olmadığını biliyordu ama dudaklarını kapalı tutmanın ve başını öne eğmenin en iyisi olduğunu düşündü. Şimdilik. Tüm güç onların elindeydi. Eğer bu durumdan şikâyet ederse, en iyi tahminine göre bir anda işinden olurdu - kariyeri başlamadan biterdi.

Aylardır özetler yazıyor, müşterileri memnun ediyor ve firmanın partilerinde kanepeler dağıtıyordu. Şimdi bir dava üzerindeydi. Gerçek hayattan, yüksek profilli bir cinayet davası. Midesinde bir heyecan pırıltısı başladı ve ceketinin önünü düzeltti, kuru dudaklarını yaladı ve boğazını temizledi. Bunun için hazır olmak istiyordu. Kendini hazır hissediyordu.

"Anladım," dedi Kate.

Levy onu bir aşağı bir yukarı süzdü ve 'Ne giyiyorsun? Bunlar koşu ayakkabısı mı?'

Kate'in ağzı cevap vermek için açıldı ama buna fırsat bulamadı.

"Levy! Sıra sende!" dedi bir ses. Bu bir polisti ve Çelik kapıyı aç.

"," dedi Levy. Ayağa kalktı ve pantolonunu yukarı çekti. Pantolon sık sık küçük göbeğinin altına düşüyordu. Kemer ya da pantolon askısı takması fark etmiyordu - Levy pantolonunu sürekli yukarı çekiyor gibiydi.

Kate küçük bir grup avukatın çelik kapıdan çıktığını gördü. Belli ki içeride potansiyel müvekkille konuşıyorlardı. Başları eğikti ve yorgun görünüyorlardı. Levy davayı alacaktı. Müvekkil her kimse. Fark etmezdi. Bu Levy'nin uzmanlık alanıydı. Müvekkillerle arası iyiydi. Onları hızlıca tarafına çekerdi. Hukuk lisansına sahip bir halkla ilişkiler makinesiydi. Bu davayı kazanacaklardı ve Kate en başından beri savunmanın en önünde ve merkezinde olacaktı. Dudaklarında patlamak üzere olan bir gülümsemeyi bastırmak zorunda kaldı - heyecandan ve sinirden kaynaklanıyordu.

'Tamam, gidelim,' dedi Levy.

Scott Kate'e başını salladı. Kate de ona karşılık verdi. Üçü birlikte kapıya doğru bir adım attılar. Sonra bir dosya Kate'in yüzüne doğru geldi. Dosya indirilirken ellerini uzattı ve göğsüne çarparak onu durdurdu. Kate dosyayı iki eliyle tuttu.

Levy, 'Scott'ın bu dosyasında müvekkilin ve NYPD'nin görmemesi gereken bazı şeyler var,' dedi. 'Arabamın bagajındaki dosya saklama kasasına koy. Dışarıda park halinde. Altın BMW.'

Yüzünün önünde bir dizi anahtar sallanıyordu. Kate anahtarları aldı, yuttu ve boğazında çiğ bir his hissetti. Sanki keskin taşlar yutuyormuş gibiydi.

"Çok uzun sürmeyecek. Bu süreyi buraya neden bu kadar geç geldiğini düşünmek için kullanabilirsin. İşimiz bittiğinde seni eve bırakabilirim,' dedi Levy.

Ve böylece Scott ve Levy açık çelik kapıya doğru ilerlediler. Kate dondu kaldı.

'Boş ver tatlım. Sen en önemli işi aldın. Levy'nin arabasına göz kulak olacaksın,' dedi arkasından bir ses. Rakip avukatlardan biri.

Bu, tüm grubu odanın etrafında yuvarlanan yoğun, gürültülü kahkahalara göndermek için yeterliydi.

Kate'in yüzü kıpkırmızı oldu. Tekrar ortadan geçmeye cesaret edemeyerek grubun dışından dolağtı ve ıkığa doğru ilerledi. Yanma hissi boynuna yayıldı ve Levy'nin son sözlerini hatırladı.

İşi bittiğinde onu eve bırakmayı teklif edecekti. Bu da ona bir kez daha garip bir şekilde yaklaşabileceği anlamına geliyordu.

Kate n kapıdan gümbür gümbür sokağa ıktı.

ÜÇ

SHE

Onu Birinci Bölge Karakolu'na getirdiklerinde, kayıt çavuşu ona tepeden tırnağa baktı, haklarını açıkladı ve sonra ne olacağını söyledi.

'Kişisel eşyalarınız kanıt olarak alınacak. Kıyafetleriniz ve iç çamaşırlarınız da dahil. İki kadın memur size bu işlemin yapılacağı özel bir odaya kadar eşlik edecek. Bir kıyafet temin edilecek. Bu davayı soruşturan dedektifler DNA örneği, diş izi almak ve tırnaklarınızı da kesmek istiyor. Sadece itaat edin. Bize karşı gelmeyin. Bu sadece senin için kötü olur. Kadın memurlar ayrıca resminizi ve parmak izinizi alacaklar. Daha sonra bir görüşme odasına götürüleceksiniz ve dedektifler gelip size bazı sorular soracaklar. Anlamadığınız bir şey var mı?'

Başını iki yana salladı.

"Avukatınız var mı?"

Başını salladı. Hiçbir şey söylemedi.

'Sen gidene kadar gitmiş olacaksın,' dedi.

Polis haklıydı. Her şey aynen söylediği gibi oldu. İki kadın memurun önünde sessizce soyunmuş ve büyük, şeffaf plastik torbalara koydukları kanlı giysilerini onlara vermişti. Ona iç çamaşırı ve turuncu bir tulum verdiler. Giyindikten sonra tırnaklarının ucunu bir torbaya koymuşlar ve ağzının içinde bir pamuk gezdirmişler. Kötü bir tat bıraktı.

Sonra bir görüşme odasına götürüldü ve yalnız bırakıldı. Odanın bir tarafında bir ayna vardı ve arkasından onu izlediklerini tahmin etti.

Dirseklerini dizlerinin üzerine koydu ve öne eğilerek başını sarkıttı. Gözleri ona verdikleri beyaz lastik ayakkabılara odaklanmıştı. Bir süre sessiz kaldı. Hareketsiz ve sessiz.

Polis onu Franklin Caddesi'nde tutukladığından beri konuşmamıştı. Polislerden birinin *şoktan* bahsettiğini duymuş ve bunun geçmesine izin vermişti.

Şokta değildi.

Düşünüyordu.

Ve dinlemek.

Önündeki çelik masa ezik ve çiziklerle doluydu. Uzanıp parmaklarını o çizgiler boyunca gezdirmek, masayı koklamak, ona dokunmak ve hissetmek istedi.

Küçük yaşta başlayan bir takıntıydı bu. Etrafına dokunduğunu ve kokladığını yakaladığında onu tokatlayan annesi için bir başka küçük sıkıntı. Bir yaprakla, bir taşla, bir şeftaliyle bir saat geçirebilirdi. Kokular ve hisler neredeyse bunaltıcıydı ve sonra anne - *tokat - ona dokunma. Her şeye dokunmayı kes, seni pis küçük kız.*

Dokunma hissinin tadını çıkarmak, gizli tutması gereken başka bir şey haline geldi. Müzik bu dürtüyü korumaya yardımcı oldu. Belirli bir şarkıya aşık olduğunda, renkler ve şekiller görüyordu ve müzik onun için daha gerçek ve fiziksel bir şey haline geliyordu, bu da ellerini sabit tutmasına yardımcı oluyordu.

Şarkı hâlâ kafasının içinde çalışıyordu. O akşam babasının 152 Franklin Sokağı'ndaki evine girdiğinde duyduğu şarkı. Annesinin en sevdiği şarkıydı - 'She', Charles Aznavour versiyonu. Oysa o her zaman Elvis Costello cover'ını tercih etmişti. Şarkı zihninde dolaşıyor, yüksek sesle ve kırmızı çalıyor, diğer tüm düşünceleri bastırıyordu. Küçük, kötü kokulu görüşme odasında otururken, şarkı sadece kendisi için çalarken bazı sözleri mırıldandı.

Unutamadığım yüz o olabilir..

Müzik çalarken aklından görüntüler geçti. Babasının kravatı. Boynundaki düğüm hâlâ sıkıydı. Babasının göğsündeki beyaz kemiğin parıltısı. Ve bıçağı göğsünden çekip çıkardığında, kaldırıp karnına, boynuna, yüzüne, gözlerine sapladığında, tekrar ve tekrar ve tekrar...

O ...

Planlanmıştı. Elbette bunun hayalini yıllarca kurmuştu. Onu sadece öldürmek değil, parçalara ayırmak da ne kadar iyi hissettirecekti. Vücudunu yok etmek. Onu yok etmek. Ve aklına diğer tüm cinayetlerin asıl olay için sadece bir prova olduğu düşüncesi geldi.

Pratik.

İlk başta, bir kurbanın gözlerindeki ışığın sönmesini izlemek heyecan vericiydi. Bir tür dönüşümü izlemek gibi. Yaşamdan ölüme. Hepsi onun ellerindeydi. Vicdan azabı yoktu. Suçluluk duygusu yoktu.

Annesi küçük yaşta onu ve kız kardeşini bu konuda dövmüştü. Annesi çok iyi bir satranç oyuncusuydu ve kızlarının da daha iyi olmasını istiyordu. Genç yaşlarında Folgar kardeşlerin oyunu fırtına gibi ele geçirmelerini izleyen anne, kendi kızları için de aynısını istemiş ve satranç eğitimlerine erken yaşta başlamıştı. Dört yaşından itibaren, annesi ona bakarken ve klasik teknikleri öğretirken, önünde tahta olan bir odada oturup taşları hareket ettirmesi sağlanmıştı. Sıra dizilişlerinin nasıl izleneceğini, hızla matlara giden orta oyun stratejilerini. Saatlerce pratik yaparlardı. Her gün. Kız kardeşinden ayrı. Annesi birbirlerine karşı oynamalarına asla izin vermezdi, pratik yapmalarına bile. Antrenman anneye yapıldı. Ve annesi öğleden sonra antrenmanından önce yemek yemesine asla izin vermezdi. Öğle yemeği yok; kahvaltıda bir kase mısır gevreği ya da meyve çok uzak bir anı. Küçük bir odada, annesiyle birlikte kafası karışık, korkmuş ve aç saatler geçirdi.

Annem stratejide bir hata görürse ya da bir parçayı tutması, cilalı ahşaptaki olukları hissetmesi ya da kokusunu almaya çalışması çok uzun sürerse, annem hareketi yapan tombul, rahatsız edici eli yakalar, havada tutar ve parmaklardan birini ısırırdı. O anı şimdi bile görebiliyordu. Annesi onu bileğinden yakalamıştı. Sanki kolu, elini yavaşça bir testerenin içine çekecek olan korkunç bir makinenin içine hapsolmuş gibiydi. Ama bu bir bıçak değildi, onun yerine annesinin parlak kırmızı dudaklarını geriye çekerek iki sıra mükemmel beyaz dişini ortaya çıkardığını gördü. Parmakları titriyor ve sonra şaklıyordu.

Isırık acıttı. Bu bir cezaydı, kan akıtmak için değildi. Ama şok etmek için. Bu hatanın bir daha asla olmamasını sağlamak için. O

Bütün annelerin böyle olup olmadığını merak ettim. Soğuk, duygusuz, keskin dişli kadınlar.

Satranç oynarken hep aç hissedirdi. Annesi açlığın beynin yaratıcı ve canlı kalmasına yardımcı olduğunu söylerdi. O dişlerin küçük parmağına doğru geldiğini her gördüğünde, kendini hasta ve aç hissederek ve her zaman ısırığın kendisinden daha kötü olan acıyı beklerdi.

Hatalarından ders almıştı.

Annesinin merdivenlerden düştüğü o gün sevgili kız kardeşinin yüzündeki ifadeyi hatırladı. Kız kardeşi, sonunda babası eve gelene kadar ağlamış ve ağlamıştı. Kız kardeşi bunu asla atlatamamıştı. Annesi ikisini de ısırıp dövse ve onları her gün saatlerce satranç oynamaya ve okumaya zorlasa bile, annesinin kız kardeşinin özleyeceği bir yanı olduğunu düşündü. Sonsuza dek kopmuş olan bir bağ.

Yıllar sonra şimdi bile, annesinin cesedini gördüğünde kız kardeşinin attığı çığlıkları duyabiliyordu. Ablası merdivenlerin dibinde duruyordu, elinde o aptal oyuncak tavşan, dizleri birbirine kenetlenmişti ve bordo taytının üzerinde, kasıklarından iki bacağına doğru yayılan koyu bir leke vardı. Rahibe'nin hıçkırıkları o kadar şiddetlendi ki nefesi kesildi; panik içinde, soluk soluğa, kesik kesik ağlıyordu.

Artık ısırıklar, dayaklar ve gözyaşları birer anıdan ibaretti. Onun bir parçası, bugün olduğu mükemmel yaratığa dönüşmesine yardımcı olan bir şey.

Bu gece mükemmeldi. Dağınık, çılgınca görünüyordu ve sevgili babamın cesedi düştüğü yerde bırakılmıştı. Manyakça bir cinayet.

Öyle görünüyordu. Böyle görünmesini istemişti. Gerçekte, bundan zevk almıştı. Öldürdükleri her zaman kontrollüydü ve hiçbir şey o ilk seferle kıyaslanamaz olsa da, uygulamada tatmin vardı. Ta ki bu geceye kadar. Kendini gerçekten bırakmıştı. İrade gücü ve ilaçlarla kontrol altında tuttuğu o dürtüler - hepsi sevgili babasının üzerine salınmıştı. Kafasındaki basınçlı bir vanayı gevşetmiş gibi hissetti - rahatlama harikaydı.

Daha önce işlediği suçların hiçbirisiyle kolluk kuvvetleri tarafından ilişkilendirilmemişti. Şimdi bir polis karakolunda oturuyor ve işlediği bir cinayetten dolayı suçlanıyordu.

Tam olarak olmak istediği yerdeydi. Olmayı
planladığı yerde.

DÖRT

EDDIE

Bukowski beni nikotin kaplı fayanslarla kaplı bir koridora götürdü. Arkamızda bir polisin bir sonraki hukuk ekibini müvekkilleri için seçmelere çağırdığını duydum. Yavaşladım çünkü kimin geldiğini görmek istiyordum.

Theodore Levy ve sarışın genç bir çocuk uzun boylu bir polisi koridor boyunca takip ediyordu. Levy ile Center Street'in koridorlarında karşılaşmıştım ama hiç birlikte bir davaya bakmamıştık. İkimiz de savunma avukatıydık ve Levy üst düzey biriydi. Hizmetleri için bir servet ödeyecek beyaz yakalı suçlular için çalışırdı. Levy bu davanın manşetlere çıkacağını biliyordu ve profilini yükseltmek için arada bir böyle davalara ihtiyacı vardı. Altı ay boyunca manşetlerde yer almak genellikle daha fazla iş anlamına geliyordu ve bir sonraki yıl için saat ücretinize yüzde yirmi ekleyebiliyordunuz.

Yürümeye devam ettim ama Levy'nin yetişmesine izin verdim. Koridorun sonunda Bukowski sağa döndü ve iki kat merdiven çıktık. Birkaç yıl öncesine kadar bu katta dört hücre vardı. NYPD ofislere yer açmak için eski hücreleri tek tek kazmıştı. Her bir hücreyi koruyan altı yüz kırk kiloluk demir kapılar sökülmüştü. Ve kaybolmuşlardı. Polisler ya da müteahhitler. Kim bilir? Ama birileri hurda metalden para kazanıyordu ve bu kesinlikle belediye değildi. Şimdi, dedektif ekibi için ek ofis alanının yanı sıra, beş yeni görüşme odası vardı.

Sadece iki tanesi doluydu. Bunu kapıların ortasında, tekli görüş bölmelerinin hemen altındaki beyaz tahtadan anlayabilirdiniz. Müşterime bakma isteğime direndim ve Levy'yi bekledim.

'Eddie Flynn, değil mi? Ben Theodore Levy,' dedi elini uzatarak.

El sıkıştık. Levy başparmaklarını kemerine soktu ve pantolonunu karnının üzerine çekti. Kesik siyah saçları vardı, kalın siyah çerçeveli gözlükler takıyordu ve arkasındaki iki iri, hevesli göz, sanki bir tabut için beni ölçüp biçen bir cenaze levazımatçısıymış gibi tepeden tırnağa vücudumun üzerinde geziniyordu.

'Tanıştığımıza sevindim,' dedim.

"Bugün Cuma mı?" dedi.

'Duruşmadan önce üstümü değiştireceğim. Müşterilerim beni gardırobum için tutmuyor.'

'Çok iyi. Kız kardeşi aldın mı?' dedi. "İyi şanslar.

"Şansa ihtiyacım var mı? Benim bilmediğim bir şey biliyormuşsun gibi konuşuyorsun. Manhattan'ın suç barosunun yarısının neden senin kadının için seçmelere katıldığını merak ediyordum. Neden çoğunun bir kız kardeşi diğerine tercih ettiğini bana açıklamak ister misin?

'Bakın, Sofia'nın sorunları var. Frank Avellino'yu tanıyan herkes size bunu söyleyecektir. Bu herkesin bildiği bir şey. Alexandra onun altın kızıydı. O Manhattan'da bir yüz ve bu işte kesin bir bahis. Sofia *çılgın* kara koyun. Bu sadece tek bir yöne gidecek. Bence Sofia ile itiraf pazarlığı hakkında konuşman iyi bir fikir olur. Hepimize çok zaman kazandırır.'

'Sofia ile henüz konuşmadım. Ne olacağını göreceğiz.'

"Pekâlâ, iyi şanslar," dedi ve görüşme odasının kapısını açıp kenara çekilen uzun boylu polise işaret etti. Levy, bir dizi kâğıt taşıyan yakışıklı bir genç adam olan iş arkadaşını içeri götürdü. Alexandra Avellino'ya bakabilmek için bir adım daha yaklaştım.

Görüşme odasındaki masanın arkasında otururken bile uzun boylu genç bir kadın olduğunu söyleyebilirdim. Sarı saçları boyalıydı ama bu durumda iyi bir boyaydı. Gözlerinin etrafında bir kızarıklık vardı ve ruju solmuştu. Bunun dışında Alexandra zinde ve sağlıklı görünüyordu, sütlü, badem rengi bir cilt tonu vardı. İçinde bulunduğu koşullar göz önüne alındığında, iyi görünüyordu. İfadesinde belli bir güven vardı. Kendini ve başkalarını idare edebilen bir kadın. Kapı açıldığında parfüm kalıntılarının kokusunu .

Uzun boylu polis kapıyı kapattı ve sırtını dayadı.

Bukowski anahtarı kilide sokup kapıyı açarken, "Tamam Eddie, ben Sofia," dedi.

İçeri girdim.

Sofia Avellino kız kardeşinden daha küçük görünüyordu ama o kadar da değil. Soluk teniyle tezat oluşturan koyu renk saçları vardı. Gözleri aynıydı. Her iki kadın da babalarının gözlerine sahipti - dar ama parlak ve keskin. Gülümseliyordu. Dudakları kız kardeşininkinden daha inceydi, burnu da öyle. İkisi de aynı yaşta görünüyordu ve Frank'in kızlarının birbirlerinden bir yıl sonra doğduklarını hatırlar gibiydim. Bunu nereden bildiğimden emin değildim ama muhtemelen onları ya da onlardan birini bir dergi ya da haber makalesinde görmüştüm.

Bana şüpheyle baktı ama hiçbir şey söylemedi. Karşısında tanımadığım bir avukat oturuyordu ama o da diğerleri kadar zengin ve başarılı görünüyordu. Evraklarını topladı, 'Beni işe almamakla hata ediyorsunuz' dedi ve hışımla çıktı.

Onu görmezden geldim ve önümdeki genç kadına odaklandım.

"Merhaba Sofia, benim adım Eddie Flynn. Savunma avukatıyım. Memur Bukowski bana avukatınız olmadığını söyledi. Seninle biraz konuşmak ve yardımcı olup olamayacağımı görmek istiyorum. Sorun olur mu?"

Tereddüt etti, başını salladı ve parmaklarıyla masanın üzerine hayali çizgiler ve daireler çizmeye başladı. Yaklaştım ve parmaklarıyla ezik ve çiziklerin izini sürdüğünü, dokuları keşfettiğini gördüm. Biraz çocuksu, gergin bir tepki. Hareket halindeyken kendini yakalamış gibiydi ve ellerini masanın altına koydu.

Karşısına oturdum, ellerimi açık tuttum ve hafifçe kaldırdım.

Onu konuşmaya teşvik etmek için beden dili ipuçları. "Neden burada olduğunu biliyor musun?" diye sordum.

Yutkundu, başını salladı ve 'Babam öldü' dedi. Onu kız kardeşim öldürdü. Benim söylüyor ama yemin ederim ben . Yapamadım. O yalancı, katil bir kaltak!"

Elleri havaya kalktı ve 'kaltak' kelimesini vurgulamak için masaya bir tokatla indi.

'Tamam, kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama sakın olmanı istiyorum. Eğer yapabilirsem sana yardım etmek için buradayım.

'Çavuş Bukowski avukatlarla konuşmam gerektiğini söyledi ama sizinle konuşmadan karar vermemeliymişim. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Yapmalıyım...'

İlk düşündüğümünden çok daha yeşil gözlerinde yaşlar oluşurken başını salladı. Uzaklara bakarak, boyun kasları boğazından fırlayacakmış gibi duran bir çığlığı yuttu ve onun yerine ciğerlerine derin bir nefes çekti. Gözlerini kapattı ve gözyaşlarının yere düşmesine izin vererek, 'Özür dilerim. Onun öldüğüne inanamıyorum. Ona ne yaptığına inanamıyorum.

Başımı salladım ve o dizlerini göğsüne çekip bacaklarına sarılırken hiçbir şey söylemedim. Ağladı ve hafifçe ileri geri sallandı.

"Baban için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Gerçek şu ki, olabilecek en kötü durumdasınız. Polisler senin ve muhtemelen kız kardeşinin de peşinde. Biriniz ya da ikiniz cinayet suçlamasıyla karşı karşıya kalabilirsiniz. Belki sana yardım edebilirim? Belki de edemezsin. Sadece bir şeye ihtiyacım var. Babanı senin öldürmediğini bilmem gerekiyor' dedim.

Sofia gözyaşları arasında onu dinliyordu. Yüzünü bir peçeteyle kuruladı, burnunu çekti ve kendini konuşabileceği bir seviyeye indirmeye başladı. Eğer numara yapıyorsa, çok iyiydi. Masanın karşısında bir aktris görmedim. Acı çeken genç bir kadın gördüm. Bu gerçektir. Gerçektir. Ama bu acının babasının ölümünden mi, yoksa bir katil olarak ortaya çıkma korkusundan mı, yoksa başka bir nedenden mi kaynaklandığı henüz tam olarak belli değildi.

'Neden bana soruyorsunuz? Diğer avukatlar bana suçlu olup olmadığını sormadı. Bana inanmıyor musunuz?'

'Tüm müvekkillerime aynı soruyu soruyorum. Masum olduklarına inandıklarım için geldiğinde mücadele ediyorum. Bana yapmadıklarını söylerlerse, genellikle yalan söylediklerini anlayabilirim ve yollarımızı ayırırız. Ellerini kaldırıp suçlu olduklarını söylerlerse, hikayelerini mahkemeye anlatmalarına yardımcı olurum, böylece hakim neden yaptıklarını ve hangi merhamet veya hafifletmenin uygun olduğunu anlayabilir. Ben kurtarmak isteyen katiller için savaşıyorum. Bu benim değil.

Beni yeniden değerlendirdi, sanki bir tür kamufleji çıkarmışım ve şimdi gerçek bir insana bakıyormuşum gibi.

'Bana sorman hoşuma gitti,' dedi. 'Avukatım olmanı istiyorum. Babamı ben öldürmedim. Alexandra öldürdü. O.'

Acele etmedim, konuşurken onu dikkatle izledim. Gerçek onun gözlerinde, sesinde, yüzündeydi. Hiçbir uyarı işareti yoktu, hiçbir şey söylemiyordu.

bir yalanın göstergesi olabilir. Ona inandım.

Artık işe gitme vakti gelmişti.

"Bana ne olduğunu anlat,"

dedim.

"Babamın Franklin Sokağı'ndaki evindeydim. Çok uzakta olmayan kendi evim var ve genellikle ziyaret ederim. Son zamanlarda daha da unutkanlaştı. Eve gittim ve ilk başta evde olduğunu düşünmedim-'

"Dur, bir saniye, bana içeri nasıl girdiğini anlat.

"Anahtarlarım var. Alexandra'da da var.'

"Tamam, böldüğüm için özür dilerim. Evde olduğunu düşünmediğinizi söylemişsiniz...'

"İçeri girdim ve çalışma odasında olmadığını gördüm. Normalde orada takılır, televizyon izler ya da çalışırdı. Orada değildi. Üst katı aradım ama cevap vermedi. Belki dışarı çıkmıştır düşündüm ve çalışma odasındaki bardan bir içki alıp bitirdim ve sonra yukarı çıktım.

"Neden yukarı çıktın?

"Bir ses duydum, evde ve belki de geldiğimi duymadığını düşündüm. Merdivenlerden yukarı çıktım ve birinci katta olmadığını gördüm.

"Evin birinci katında ne var?

Üç yatak odası ve bir spor salonu. Spor salonunda değildi, ben de yatak odalarını kontrol etmedim. Orada olması için bir sebep yoktu. Sonra sesi tekrar duydum, üst kattan geliyordu.

"O gürültü de neydi? diye sordum.

"Bilmiyorum. Tarif etmesi zor. Bir inilti ya da inleme gibi bir şeydi. Belki biri konuşuyordu. Bilmiyorum, gerçekten hatırlayamıyorum. Onu kontrol etmek için yukarı çıktığımı hatırlıyorum. Hafıza kayıpları yaşıyordu. Bu onu şaşırtırdı. Yaşlılık ya da, Tanrı korusun, bunama başlangıcı gibi bir şey. Belki düşmüştür diye düşündüm. Onu ana yatak odasındaki yatakta yatarken gördüm. Odanın ışıkları kapalıydı ama bunun tuhaf olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

"Bu işte bir terslik vardı.

"Ne demek istiyorsun?

"Karanlıkta onu tam olarak göremedim ama yatağın üzerinde yatan ayaklarından birini gördüm. Hâlâ ayakkabılarını giyiyordu. Bu alışılmadık bir şeydi. Benim babam

"Botlarımla kanepede yattığım için bana hep şımarıklık yapardı.

"Işığ ı açt ın mı?" dedi Eddie.

Hayır, sormadım. Sadece yanına gittim ve iyi olup olmadığını sordum. Belki biraz kestiriyordur diye düşündüm. Cevap vermedi. İşte o zaman ona ne yapıldığını gördüm. Başını tuttum ve yüzünün geri kalanının o kadar ...' diye devam etti ve sonra 'İşte o zaman panikledim ve 911'i aradım' dedi.

"Dün gece kız kardeşinin ya da başka birinin babana saldırdığını gördün mü?

Hayır, görmedim. Ama o olduğunu biliyorum. Banyoda saklanıyordu. Banyodan gelen ışığın kapının altından sızdığını gördüm. Orada hareket ederken gölgeleri gördüm. Dışarı fırlamaya ve belki beni de öldürmeye hazır dı. O olduğunu biliyordum. Çığlık attım ve koşarak evden çıktım.'

"Babanı öldürenin kız kardeşin olduğunu nereden biliyorsun? Dedim ki.

Çünkü kız kardeşim tanıdığım en kötü kaltak. O olduğunu biliyordum. Dünyaya karşı takındığı bir tavır var. Zengin, başarılı. Hepsi yalan. Kafadan hasta. Annemiz, büyürken işleri zorlaştırdı. Alexandra benden bile daha berbat durumda. Sadece daha iyi saklıyor. Onu banyoda gördüğümü söylediğimde polisler onu da tutukladı. Ben ekip arabasının arkasındayken polislerin onu kelepçelediğini gördüm.

Kapı çalındı. Sofia omzumun üzerinden bakarken gözleri korkuyla parladı. Ayağa kalktım ve kapının diğer tarafında iki dedektif olduğunu gördüm

'Sorun yok, Sofia. Harika gidiyorsun. Gidip şu adamlarla bir saniye konuşayım.

Sofia nefes almakta zorlanıyordu, gözleri kocaman açılmıştı ve babasını bulduğu o anı yeniden yaşadığını söyleyebilirdim. Onu tekrar sakinleştirmeye çalıştım, başını salladı ve gözlerini kapattı. Parmak uçları yine masadaki olukları buldu ve hareket etmeye başladı. Ayağa kalktım, kapıyı açtım, koridora çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

İlk dedektif daha önce gördüğüm, sarı gömlekli, çavuşla tartışan dedektifti. Benim boyumda, benim yapımda ama on yaş büyüktü ve saçları kırlaşmıştı. Ortağı koyu renk, lacivert gömlekli ve soluk mavi kravatlı üç parçalı bir takım elbise giymişti. Benden daha gençti ve saçlarının her iki tarafını da kazıtmış, başının üst kısmındaki bir tutam saçı da geriye doğru taramıştı. Tuhaf bir çift gibi görünüyorlardı.

Sarı gömlekli adam göğsünü göstererek, "Dedektif Soames," dedi. Ardından genç adamı işaret ederek, "Bu da Dedektif Tyler," dedi.

Tyler o anı ölü bir havayla doldurdu, başını bile sallamadı ya da gülümsemedi. Sadece bakıyordu. Bu eski usul NYPD'ydi - *avukatlar düşmanınızdır*. İkisi de elini uzatmadı ve benim varlığıma kesinlikle sinirlenmiş görünüyorlardı.

"Peki sen?" dedi Soames.

'İkinizle de tanıştığıma memnun oldum,' dedim.

'Evet, evet, adın ne *dostum*? Bu şüpheliyi sorgulamaya hazırız,' dedi Tyler. Konuşurken arkaya taranmış saçları hareket etmiyordu. Onu yerinde tutan şey endüstriyel bir güçtü. *Dost* kelimesini sanki tam tersi bir anlama geliyormuş gibi söyledi.

Ben Eddie Flynn. Müvekkilimle daha yeni tanıştım. Sakıncası yoksa biraz daha zamana ihtiyacım var. Elimden geldiğince kibarca söyledim. Bunu hak etmiyorlardı ama kendimi cömert hissediyordum.

Bu konuda harekete geçmeliyiz. Saat işliyor. Beş dakikanız var, sonra içeri gireceğiz,' dedi Soames.

'Bundan daha uzun bir süreye ihtiyacım olabilir. Müvekkilim babasını yeni kaybetti. Şu anda uygun bir durumda değil.

"Doktor iyi olduğunu ve görüşmeye hazır söylüyor," dedi Tyler.

Bu bir etiket takımıydı. Tyler, polis için zaman zaman şüphelileri gören nöbetçi bir doktordan, sırf dört yüz dolar alabilmek ve tıbbi görüşlerine göre şüphelinin sorgulanmaya uygun olduğunu belirten bir kutucuğu işaretleyebilmek için standart bir gözaltı raporunu salladı. Avukatın daha sonraki bir tarihte zavallı müvekkilinin şoktan aklını kaçırdığını ya da bir şekilde rahatsız olduğunu iddia ederek müvekkilinin olaylarla ilgili anlattıklarını bir kenara atmaya çalışması durumunda NYPD'ye biraz destek sağlamış oluyordu.

ne dediklerini bilmiyorlardı. Bu sigortaydı, tıbbi uygulama değil.

Havlayan köpek Tyler'dan uzaklaştım ve doğruca tasmayı tutan adama gittim. 'Doktor kışına baktı mı, Soames? Buradaki hipster çocuk her fırsatta kafasını oraya soktuğu için acıyor olmalı.

"Beş dakika," dedi Tyler. Yanımdan geçti, bunu yaparken kasıtlı olarak omuzlarını çarptı, sonra Alexandra'nın görüşme odasının kapısını çaldı.

Sofia'yı görmek için içeri dönmek yerine ellerimi ceplerime soktum ve duvara yaslandım.

Levy dışarı çıktı. Soames'la aynı tanıtım. El sıkışma yok. Levy beni Soames'un arkasında dururken gördü.

'Bakın, neden önce Sofia ile görüşmüyorsunuz? Müvekkilim hazır değil,' dedi Levy.

"Yani henüz avukatlık sözleşmenizi imzalamadı mı?" dedi Soames.

"Hayır, aslına bakarsanız öyle. Kaliteli temsili gördüğünde anlar. Talimatları almak için yirmi dakikaya ihtiyacım var.

Alexandra'nın odasının kapısı hâlâ aralıktı. Levy'nin ortağı içeride kalmıştı ve Alexandra'nın onunla konuştuğunu duyabiliyordum. Ağlıyordu ve ortağına 'Ben yapmadım' diye tekrarlıyordu. Kız kardeşim yaptı! O tamamen deli! Ben neden buradayım? Ben de en az babam kadar kurbanım!

"Bay Levy, eğer yardımı olacaksa, sadece bir ilk hesap istiyoruz. Müvekkiliniz bu gece ne gördü? Hareketleri nasıldı? Babasının vasiyetiyle ilgili tüm meseleden bahsetmiyoruz,' dedi Soames.

"Ne sorunu?" dedi Levy.

Soames bir adım geri çekildi, kollarını kavuşturdu ve şöyle dedi: 'Frank'in avukatı Mike Modine'den bir telefon aldık. Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar.

Duvarı ittim ve görüşme odama geri dönmek için kapıyı açtım. Sofia'ya babasının vasiyeti hakkında bir şey bilip bilmediğini sormam gerekiyordu ama polislerin beni dinlediğini bildiklerinin de farkındaydım. Bizimle dalga geçiyor olabilirlerdi - savunma avukatlarının iplerini çekiyorlardı - onları çıkmaz sokaklarda kuyruklarını kovalatıyorlardı. Yine de emin olmam gerekiyordu. Mike Modine'i tanı mıyordum.

Adını hiç duymadım, bu da muhtemelen bir avukat olmadığı anlamına geliyor. Eğer Frank'i temsil ettiyse, belki de Frank'in vasiyetini o yazmıştır. Emin olamadım ama polisler Modine tarafından ihbar edildiyse, bu vasiyette ilgi çekici bir şey olduğu anlamına geliyordu. En iyi tahminim, vasiyetin bir gerekçe olduğu.

Sofia ile konuşmam gerekiyordu.

Kapıyı yarıya kadar açtım.

Durdu.

"Özür dilerim," dedi Sofia.

'Aman Tanrım! Doktor!' Ben çağırdım.

Sofia'nın ağzı, boynu ve göğsü kan içindeydi. Bileğini ısırmıştı. Gözleri başının arkasına kaydı, koltuktan yuvarlandı ve baygın bir şekilde yere düştü.

BEŞ

KATE

Kate otuz saniye ya da daha uzun bir süre, elinde anahtarlarla Levy'nin Mercedes'inin yanında soğukta durmuştu. Yüzükte araba anahtarının yanı sıra ev anahtarı da vardı. Evin anahtarını Mercedes'in boyası boyunca gezdirmeyi ve on bin dolarlık metalik boyadan bir Çeridin spiral kıvrılmasını izlemeyi düşünmüştü.

Onu bulduğunda her zaman böyle olduğunu iddia edebilirdi.

Sonunda, fanteziyi bir kenara bıraktı, ne kadar keyifli olsa da, arabayı açmak için fob'u kullandı ve yolcu koltuğuna geçti. Sürücü koltuğuna oturmak nedense doğru gelmemişti. Eğilip anahtarlığı kontağa sokmaya çalışırken birkaç saniye boyunca el yordamıyla ilerledi. Sonra kontak olmadığını fark etti. Bu, anahtarın sadece arabanın yanında olması gereken arabalardan biriydi. Kate böyle bir araca sahip olmaktan ya da herhangi bir otomobili kullanabilecek paraya sahip olmaktan çok uzaktaydı. Levy'nin Jaguar'ını, bagajında tuttuğu küçük evrak kasasına kutu kutu dosya taşımaktan tanıyordu.

Bu, üzerinde durmak istemediği bir anıydı. Haftada bir kez, Cuma geceleri Levy'yle birlikte bodrum katına inmek için asansöre binerdi. Kate ayaklarının dibinde bir kutu dosyayla dururken Levy asansör kabininin karşı tarafına yaslanıp telefonuna bakıyormuş gibi yapardı. Onun kendisini izlediğini, kışına ve bacaklarına baktığını hissedebiliyordu. Yerden kutuları almak için eğildiğinde bakışlarının yoğunlaştığını neredeyse hissedebiliyordu.

Levy asla cep telefonundan daha ağır bir şey taşımazdı.

Bu anı onu ürpertti. Gösterge panelindeki kumandaya dokundu, arabanın kapılarını kilitledi ve ısıtma seçeneklerini seçti. Birkaç saniye içinde koltuğundan sıcak hava akmaya başladı. Bu gece buna ihtiyacı vardı.

Eğitim ayakkabılarına bakarken, karakolda Levy'den aldığı kâğıtların olduğu dosyayı gördü. Onları bagajdaki kasaya koymasına gerekiyordu. Onlar hakkında ne demişti? Alexandra'yı üzebileceklerini mi?

Levy'nin park ettiği yerden karakolun girişi görünüyordu. Kate patronunun aniden dışarı çıkmayacağından emin olmak için uzun uzun baktı. Gecenin büyük bir kısmını orada geçirebilirdi. Kate dosyayı aldı, açtı ve karıştırmaya başladı.

Scott, Frank Avellino ve kızları hakkında bir dosya hazırlamıştı. Çoğu doğrudan internetten geliyordu. Avellino'nun ilk kez seçildiği zamanki fotoğrafları. Bir podyumda durmuş, yanında ikinci eşi Heather ve çok daha genç bir Alexandra vardı. Bu makalede Sofia'nın ne bir fotoğrafı ne de bir sözü vardı. Avellino yolsuzluk karşıtı bir adaydı. Sendikaları, lobicileri ve belediye binasını temizleyecekti.

Tanıdık bir hikaye. Ve Kate bunun nasıl sonuçlandığını biliyordu.

İlk döneminin üzerinden altı ay geçmişti ve Avellino iki inşaat sendikası ve kumarhaneleri finanse eden bir yatırım fonundan kayıt dışı ödemeler almakla ilgili bir soruşturmayla karşı karşıyaydı. Avellino'nun olayı örtbas etmesi uzun sürmedi.

Yolsuzluğa karşı olan biri için kir, Peanuts çizgi filmindeki çocuk gibi Frank Avellino'yu takip ediyor gibiydi. Frank'in restoranlarda ve sosyal etkinliklerde film yıldızları, yazarlar, yönetmenler, emlak patronları ve Jimmy 'the Hat' Fellini gibi tanınmış gangsterlerle çekilmiş fotoğrafları vardı. Bronx'ta yürüttüğü iki milyon dolarlık temizlik projesinde olduğu gibi, yeniden canlandırma programlarında her zaman muhasebe zorlukları yaşıyordu ve her nasılsa üç yüz bin dolar hesaba katılmamıştı. Jimmy 'Şapka' bağlantılı bir inşaat firması Birinci Bölge'nin tadilatını gerçekleştirmişti ve eski hücrelerin bir parçası olan değerli demir kapıların çalışmalar sırasında açıklanamaz bir şekilde kaybolması sürpriz olmamıştı.

Öki düzine makale daha vardı ve Kate aile hakkında bir Geyler bulmak için makaleleri gözden geçirdi.

Sonra popüler bir derginin internet baskısından alınmış bir profil buldu. Avellino'nun Brooklyn'deki mütevazı kökleri anlatılıyordu,

ve emlak ticaretine dayalı bir iş imparatorluğu kurarak yeniden belediye başkanı seçilmesine kadar olan yükselişini anlatıyor. Franklin Sokağı'ndaki aile evinde çekilmiş fotoğraflar vardı. Makale üç yıllıktı. İkinci eşi Heather'dan iz yoktu. Sadece Frank'in evde çekilmiş bir dizi fotoğrafı vardı, bir resim hariç.

Çalışma odası gibi görünen bir yerde oturuyordu. Uzun bir masanın yanında bir bar, karşı duvarda da televizyonlar vardı. Frank masanın arkasında oturuyordu, yanında iki genç kadın vardı. Biri uzun boylu ve sarışındı, diğeri daha kısa ve koyu renk saçlıydı. Açık ve koyu. Başlıkta *'Frank ile evde' yazıyordu: L - R Alexandra Avellino, Frank Avellino, Sofia ' yazıyordu.* Kate iki kızın Frank'e ve birbirlerine sırtlarını dönmüş bir şekilde durduklarını fark etti.

Makalede aileden çok az bahsediliyordu. Frank sadece Alexandra'nın bir iş kadını olarak büyük umut vaat ettiğini ve Manhattan emlak camiasında şimdiden isim yapmaya başladığını söylüyordu. Sofia'dan da bir sanatçı olarak büyük umutlar besliyordu. Kızlarının kendi başlarına başarabileceklerini biliyordu - zekiydiler ve artık ikisi de satranç oynamasa da ikisi de satranç dahisiydi.

Kate aile hakkında biraz daha okudu ama Frank'in Sofia ve Alexandra'nın annesi olan ilk karısından bahseden bir şey bulamadı. Heather onun ikinci karısıydı ama ölmüştü. Nasıl ve ne zaman öldüğüne dair bir bilgi yoktu. Açık olan tek bir şey vardı, Heather iki yetişkin kıza annelik yapmak için çok gençti.

Dosyayı kapattı, esnedi ve dosyayı tekrar yere koydu. Sıcak uykusunu getiriyordu. Telefonunu çıkardı, Twitter'ı kontrol etti. Çok fazla gürültü ve öfke vardı. Bazen kendini hasta hissetmesine neden oluyordu. Uygulamayı kapatıp başını sıcak koltuğun arkasına yasladı ve dünyanın ne zaman bu kadar çılgınlaştığını merak etti.

TAP! TAP! TAP!

Kate sarsılarak uyandı, bir an nerede olduğundan ya da neler olduğundan emin olamadı. Isıtıcı açıkken uyuyakalmış olmalıydı ama ne kadar süreyle? Sağına baktı ve Scott'ın yolcu camına parmaklarıyla vurduğunu gördü. Kendini silkeleyip uyandırdı, sonra kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

"Çok mu çalışıyorsunuz?" dedi Scott.

Kate zekice bir şey söylemek için ağzını açtı ama adam onun sözünü kesti.

"Sıra sende. Theodore not almanı istiyor. Bir gelişme oldu ve hemen gidip kontrol etmem gerekiyor. Frank'in avukatı Mike Modine ve vasiyetiyle ilgili bir şey. Bak, birkaç saatten fazla kalmam. Daha sonra gelip devralırım.'

Hayır, hayır. Gerek yok. Bazı notlar almayı ben halledebilirim. Sen git işlerini hallet,' dedi Kate.

Eşek işine gitmek üzere mülakattan atıldığı için öfkelenildiğini anlayabiliyordu. Sokağa çıktı, bir taksi çağırdı ve Levy'nin kaprislerinden birinin daha peşine düştü.

Kate arabayı fob ile kilitleti, dosyalar güvenli bir şekilde bagajdaydı ve köşeden bir ambulans sesi duyduğunda karakola girmek üzereydi. Bir sarsıntıyla karakolun önünde durdu. Siyah ceketli ve kot pantolonlu bir adam karakoldan çıktı. Kollarında genç bir kadın taşıyordu. Üzerinde bir hapishane tulumu vardı, koyu renk saçlıydı ve göğsü ile boynu kan içindeydi. Bu Sofia Avellino'ydu. Onu dosyadaki fotoğraflardan tanımıştı. Arkasında iki sivil dedektif, bir masa çavuşu ve başka bir üniformalı memur vardı.

Ambulansın arka kapıları açıldı. İki sağlık görevlisi bir sedyeyi asfaltın üzerine sıçrattı ve Sofia'yı taşıyan adamın yanına koştu. Kate Sofia'nın bileğinde kocaman bir bandaj gördü ve bilincinin yarı kapalı olduğunu fark etti. Siyah ceketli adam Sofia'yı yavaşça sedyeye yatırdı. Eğildi, elini Sofia'nın başının üstüne koydu ve başparmağıyla hafifçe alnını okşayarak ter ve kanla derisine yapışmış olan saçları yerinden oynattı. Bu sırada usulca konuştu. Sesi nazik ve rahatlatıcıydı.

'Her şey yoluna girecek Sofia. Sana yardım edeceğim. Elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz veriyorum' dedi.

Kadın zayıf bir şekilde gülümser gibi oldu ve gözlerini kapattı.

Dedektiflerden biri bir çift kelepçe sallayarak öne çıktı. Kelepçelerden birini sedyenin demirine taktı.

Siyah ceketli adam, 'Eğer o kelepçeler ona dokunursa, sana onları yuttururum,' dedi.

Tyler, onu rahat bırak. Durumu kötü. Memurlarımdan biri ona eşlik edecek,' dedi çavuş üniformalı adam.

"Geri çekil Bukowski, ben onunla gideceğim," dedi kelepçeli dedektif Tyler.

"Hayır, alamayacaksın," dedi siyah ceketli adam. 'Bukowski'nin adamı onu alacak. O bu davada değil. Ambulansın arkasındayken onu sorgulamak istemeyecektir.

Tyler dudaklarını büzdü, kelepçelerini sedyeden çıkardı ve geri çekildi. Üniformalı memur sedyenin bir ucundan tutarak sağlık görevlilerinin onu ambulansa taşımasına yardım etti. Çavuş Bukowski dedektifler karakola geri dönerken onlarla tartışmaya devam etti.

Kate gözlerini kocaman açarak manzaraya baktı.

Sağlık görevlilerinden biri siyah ceketli adama "Bizimle geliyor musun?" diye sordu.

'Seninle hastanede buluşuruz,' dedi.

"Bizi takip edebilirsiniz," dedi sağlık görevlisi.

'Hayır, değil. Beni gelecek bir arkadaşım var. Arabayı o kullanırsa önce orada olurum.

Sağlık görevlisi homurdandı, "Evet, doğru" dedi.

Ambulansın kapıları kapandı, sirenleri çaldı ve uzaklaştı. Kate köşeden hızla gelen başka bir araba sesi duydu. Siyah bir Dodge Charger'dı bu. Kate bir an için arabanın duramayacağını düşündü, ama araba döndü ve karakolun dışındaki bir boşluğa girdi, lastikleri gıcırıyordu. Arabadan kısa kahverengi saçlı bir kadın . Koyu renk kot pantolon ve dar, kahverengi deri bir mont giymişti. Siyah ceketli adama doğru zıpladı ve birbirlerine sarıldılar.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" dedi siyah ceketli adam.

"Üfle bana," dedi kadın.

Birbirlerine gülümsediler, sonra ikisi de donup kaldılar ve aniden Kate'in varlığının farkına vararak ona doğru döndüler.

Kate ağzını kapattı ve "O ambulanstaki Sofia Avellino muydu?" diye sordu.

"Muhabir misiniz?" dedi adam.

"Hayır, ben K-Kate. Levy, Bernard ve Groff'tan Kate Brooks.'

Gergindi ve az önce tanık olduğu sahne karşısında biraz afallamıştı. Adam Kate'e elini uzattı ve "Merhaba, ben Eddie Flynn" dedi.

Bu Harper.'

Kate Eddie'nin eline baktı, üzerindeki kanı gördü ve tereddüt etti.

Eddie onun gözlerini takip etti, avucunu kaplayan kanı fark etti ve ellerini sildi.

"Siz ikiniz için bu tür şeyler normal mi?" dedi Kate.

Eddie ve Harper birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar. Kan ve katillerle ilgili ortak anılarla dolu bir bakış.

Her ikisi de başlarını salladı ve arabasına doğru yürümeye başladılar. Eddie omzunun üzerinden, "Tanıştığımıza memnun oldum Kate," dedi.

İkisi arabaya bindiler, Harper sürüyordu. Tekerleri döndürerek Kate'i bir duman bulutuyla sardı, sonra inanılmaz bir hızla havalandı.

Beş dakika sonra Kate görüşme odasındaydı ve Levy'nin yanına oturmuştu. Levy'nin diğer tarafında ise müşteri Alexandra Avellino oturuyordu. Kate görüşme odasına girmeden önce Levy ile fısıltıyla konuştu. Sadece ikisi vardı. Levy dışındaki olaylara şaşırmış görünmüyordu ama Kate'e bunu aklından çıkarmasını, ona çok ihtiyacı olduğunu söyledi. Müvekkil avukatlık sözleşmesini imzalamıştı ve Levy için o anda en önemli şey de buydu. Ona görüşme sırasında bol bol not alması gerektiğini söyledi - doğruluk her şeydi. Polisler vasiyetle ilgili bir şeyi ağzından kaçırmışlardı ve o da Scott'ı bunu araştırması için göndermişti.

Kate'in dışarıda Eddie'yle tartışırken gördüğü dedektifler görüşme odasına geldiler. Onlar ellerinde evraklarla hazırlanırken ve görüşmeyi kaydetmek için bir kamera ayarlarken, Kate müşteriye iyice bakma fırsatını yakaladı.

Bir cilt bakım modeline benziyordu. Korkunç bir durumda olan güzel, varlıklı bir genç kadın. Kate gözlerinin etrafındaki şişlik ve kızarıklığa bakarak onun ağladığını anlayabiliyordu ve Alexandra ara sıra masaya koymak ya da saçlarını karıştırmak için elini kaldırdığında parmaklarının ucunda bir titreme olduğunu fark ediyordu. Polisler tırnaklarını kesmiş olmalıydılar - tırtıklıydılar ve

Keskin. GörünüŖüne bu kadar özen gösteren hiç kimse böyle tırnaklarla dıŖarı çıkmazdı. Alexandra, Kate'in tüm kıyafetinden daha pahalıya mal olan bir manikür yaptıracak türden bir kadındı.

'Kayıtlara geçmesi için söylüyorum, benim adım Dedektif Brett Soames, bu da ortağım Isiah Tyler ve Alexandra Avellino'yu New York Birinci Bölgede sorguluyoruz. Ayrıca avukat Theodore Levy ve ...'

Kate defterine hararetle yazıyor, kalemi sayfanın üzerinde geziniyordu. "Levy ve" diye yazdı ve sonra durup bir sonraki kelimeyi bekledi.

Kimse konuşmadı. Başını kaldırdığında dedektiflerin ve Levy'nin ona baktığını gördü. Onu bekliyorlardı.

Soames, "Kayıt için adınızı söyleyin lütfen, hanımefendi," dedi.

"Oh, üzgünüm, Kate Brooks.

Soames başını salladı, az önce ekşi bir şey tatmış gibi dudaklarını birbirine yapıştırdı ve sonra devam etti.

'Bayan Avellino, bu aşamada sizden sadece babanızın öldürölmesiyle ilgili son olaylarla ilgili ilk açıklamanızı istiyoruz. Bize neler olduğunu anlatmak ister misiniz?'

'Sofia babamı katletti. İşte, söylememi istediğın şey bu mu?" dedi, çenesi titriyordu, sesi titriyordu.

Levy iki ayağıyla birden atladı.

"Müvekkilim tam bir açıklama yapacaktır, dedektif, açıklamayı yaptıktan sonra. Babasını kimin öldürdölğölünü söylediğini duydunuz. Şimdilik bu kadar. Merhumun vasiyetiyle ilgili elinizde paylaşmadığınız bilgiler olduğunu biliyorum. Mike Modine polise bir ifade verdiyse onu görmek istiyorum. Tam açıklama yapılana kadar müvekkilim sorulara cevap vermeyecektir.

'Bay Levy, müvekkiliniz Frank Avellino'yu kız kardeşinin öldürdölğölünü iddia ediyorsa, o zaman kız kardeşinin yargılanmasını istemiyor mu? Bana onun bir tanık olduğunu söylüyorsunuz,' dedi Tyler.

"Onu yatağın üzerinde buldum," dedi Alexandra. Levy onun koluna koca bir yumruk indirdi. Ona çenesini kapalı tutmasını söyleyecek kadar bariz olmak istemiyordu ama ona nazik bir hatırlatma yapması gerekiyordu. Kate başka bir şey hissetti. Onun parmaklarını bir kadının üzerinde görmek bile

derisi ürperdi. Alexandra kolunu masadan çekerek Levy'nin dokunuşundan kibarca kurtuldu.

"Devam et," dedi Tyler.

"Yukarı çıktım ve yatak odasının kapısı açıktı. Karanlıkta öylece yatıyordu. Adını söyledim ama..' Bağıını salladı, gözyaşları serbestçe akıyor, boğazı kıpkırmızı oluyordu. Kate Şimdi onu teselli etmek, elini tutmak ve kaybı için üzgün olduğunu söylemek istiyordu.

Hareket etmedi. "Baba, baba..." diye seslendim ama cevap vermedi. Önce uyuyor olabileceğini düşündüm. Yanına gittim ve her yerinde siyah bir şey gördüm. Ona dokundum, ıslaktı. Gözlerim karanlığa alıştığında kan olduğunu gördüm. Ne olduğunu bilmiyordum, sadece ona sarıldım ve nefes alamadım ve sonra çığlık attım. Çığlık atmış olmalıyım çünkü kendi sesimi duydum. Ve sonra... sonra onun merdivenlerden çıktığını duydum. Onu öldürdü. O kötü biri. Onda hep bir sorun vardı. Banyoya koştum, kapıyı kapattım ve 911'i aradım.

'Kız kardeşinin kötü olduğunu söylüyorsun. Onda her zaman bir sorun vardı - tam olarak ne demek istiyorsun?" dedi Tyler.

'Alexandra, bu kadar yeter. Ne hakkında konuştuğumuzu unutma,' dedi Levy.

Kate sayfaya baktı ve son soruyu yazmadığını gördü. Şimdi steno ile yazıyordu. Alexandra onu çok etkilemişti. Bu korkunç acılar çeken bir kadındı. Ve öfkeli. Alexandra Sofia'dan söz ettiğinde bunu anlamıştı. İçinde bir sertlik vardı -demir ve çelikten yapılmış bir şey- ve kız kardeşinin adını söylediğinde parladı. Levy onu susturmaya çalıştığında yine parladı.

Kate, "Belki de sadece bu son soruya cevap vermeli ve öylece bırakmalıyız," dedi.

Alexandra'nın gözleri Kate'e kayınca yumuşadı. Alexandra güçlü bir genç kadındı - erkeklerden emir almaya alışık değildi. Farklı bir yaklaşıma ihtiyacı vardı. Levy, Kate'in ağzını açmasından memnun değildi, bunu yüzündeki sert ifadeden anlayabiliyordu.

"Sadece şunu söyleyeceğim," dedi Alexandra. 'Sofia zeki olduğunu düşünüyor. Benden daha zeki. Ama yanılıyor. Konuşmuyoruz - yıllardır konuşmuyoruz.

Annem öldüğünden beri değil. Benden nefret ediyor. Ondan nefret etmiyordu ama bana zarar vermek için her şeyi yapardı. O hasta. Anlıyor musun? Kazanmak istiyor. Bunun bir rekabet olduğunu düşünüyor. Bunu benim yapmadığıma inanmak zorundasın.'

"Son soru. Babanızın evine gitmeden önce neredeydiniz? Ve ne zaman vardınız?"

"Tanrım, zamanı hatırlayamıyorum. Parkta koşuyordum ve sonra babama koştum. Onun için 2. Cadde'deki bir yerden meyve suyu almam ^{gerekliyordu}. Ne zaman döndüğümü bilmiyorum.

Kate her şeyi kağıda döktü ve sonra başını kaldırıp Soames ve Tyler'ı gizli gizli konuşurken gördüm.

"Bay Levy, müvekkilinizi birinci derece cinayetle suçlayacağız. Kız kardeşiyle birlikte suçlanacak. Avukatına göre Frank Avellino'nun terekesinde kırk dokuz milyon dolarlık mülk, nakit ve mal varlığı var. Beş yıl önce vasiyet etmiş ve iki kızı arasında eşit olarak bölüştürmüş. Müvekkilinizi suçlamadan önce, son bir sorumuz var. Bayan Avellino, babanızın vasiyetini değiştirmek için avukatıyla görüşüğünü ne zaman öğrendiniz?"

İKİNCİ BÖLÜM

OYUN BAŞLIYOR

ALTI EDDIE

Bir avukat için her dava bir oyundur.

Ceza hukukunda oyun bir tutuklama ile başlar ve bir hükümle sona erer. Oyunun başında olacaklar üzerinde hiçbir kontrolünüz yoktur, daha sonra bir strateji geliştirir ve bazı hamleler yaparsınız. Sonunda jürinin karşısına tek başınıza çıkarsınız. Savcının bir önemi yok - onları görmezden gelmelisiniz. Sadece siz ve on iki kişi varsınız. Son söz söylendiğinde her şey biter. Kararın bir önemi olmamalı. Avukat olarak işinizi yaptınız.

Önemli olması dışında.

Karar her şeydir. Ne kadar iyi oynadığınızın hiçbir önemi yok, her şey bu karara bağlı. Büyük paralar kazanan, dokuz odalı evlerinde ailelerinin yanına Mercedes'leriyle giden avukatlar, kararın sanık için, kurbanın ailesi için, toplum ve içindeki herkes için ne anlama geleceğini umursamazlar. Umursayamazlar.

Bir avukat olarak en büyük sorunum, suçlunun cezalandırılmasını ve masumun serbest kalmasını istemem. Ve kanunlar bu şekilde işlemiyor. Hiç işlemeyemedi. Asla da işlemeyecek.

Bazen dengeyi öyle ya da değiştirebiliyorum. Bazen de değil. Önemli olan denemem. Umursamayı bıraktığım gün, bıraktığım gündür. Sofia Avellino'nun yardımına ihtiyacı vardı. Cinayeti kız kardeşinin işlediğine inanıp inanmadığımı söylemek için çok erkendi. Avellino kardeşlerin hiçbirisi, babalarını parçalara ayırmak şöyle dursun, kimseye zarar verebilecek gibi görünmüyordu. Şimdilik davaya dahil olmuştum ama Sofia'nın doğruyu söylediğinden emin olmam gerekiyordu. O hücrede ona karşı bir şeyler hissetmiştim. Aramızda bir bağ olduğunu düşünmüştüm. Bana karşı açık ve dürüst olduğunu. Bu benim içgüdümdü. Bu ilk izlenime güvenilebileceğimi bilmem gerekiyordu.

Karakolda bileğini ısırıdıktan sonra Sofia bir geceyi NYPD koruması altında hastanede geçirmişti. Bileği pek hoş görünmese de çok fazla kan kaybetmemişti - zaman olduğundan daha kötü görünür. Kan nakline ihtiyacı yoktu ama doktorlar hipovolemik şok ihtimali olmadığından emin oldular. Ona izotonik sıvı ve antibiyotik verdiler. Yarası dikildi, durumu düzeldi ve taburcu edilmeye uygun görüldü. Hastanede Sofia ile konuşamadım ama doktorla konuşabildim - Dietrich adında kısa boylu, sarışın bir kadın. Sofia ile konuşmuştu ve söyleyebildiği kadarıyla bu bir intihar girişimi değildi - babasının kaybına ve tutuklanmasına aşırı bir tepkiydi.

Cinayetle suçlandı ve öğlen mahkemeye çıkarıldı. Kefalet sorun olmayacaktı. Levy bir saat önce Alexandra'nın kefaletini ödeyerek benim yerime işi halletmişti. Savcı Wesley Dreyer da aynı gerekçelerle kefaletle itiraz etmişti ama yargıcın aynı kefalet şartlarını -beş yüz bin dolarlık kefalet- vereceğini biliyordu. Başka bir karara uymak varken neden yeni bir karar veresiniz ki? Yargıç aynı kefaleti belirlediğinde Dreyer umutsuz görünüyordu. Savcı, yüzünde ciddi bir ifade olan genç bir adamdı. Zayıf, ufak tefek ve düzgün biriydi. Kelimelerini dikkatle seçiyor, sesini duyurmak ve yansıtmak için zaman ayırıyordu. Çalışkan bir savcıdan her zaman korkulur.

Sofia kefaletle serbest bırakıldı.

Dışarıdaydı ama konuşmuyordu. Kefalet duruşmasından önceki görüşmede bana tek kelime etmemiş, sadece başını sallamıştı. Suçsuz olduğunu savunmuştu. Duruşma bittiğinde, mahkeme ofisine götürülüp kefaletin yatırılmasını beklemek ve ardından serbest bırakılması için kefaleti imzalamak üzere hücrelere geri döndü.

Sofia'yı kış güneşinin altında, Merkez Ceza Mahkemesi binasının gölgesinde, Center Caddesi'nde bekledim ve adımın ve numaramın yazılı olduğu soluk bir tabela taşıyan Mori'nin sosisli sandviç standında öğle yemeği yedim. , yırtık pırtık yıldızlar ve çizgiler hafif bir esintide dalgalanıyordu.

Bir kuzgun sesi duyduğumu sandım ve Sofia'yı görmek için döndüm.

Sofia mahkeme binasından arka taraftaki yükleme iskelesinden çıktı ve dışarıdaki fotoğrafçılardan kaçtı. Siyah bir kazak, siyah bir kot pantolon ve ucuz ayakkabılar giymişti; bunları onun için almış ve ceza infaz kurumuna bırakmışım. Polisler dün geceki kanlı kıyafetlerini adli tıp için götürmüşlerdi. İyi olup olmadığını sordum. Başını salladı ve sessizce arabama doğru yürüdük. Tek kelime etmeden onu dairesine götürmüştüm. Dışarıda durdum, motoru durdurdum ve sürücü koltuğunda arkama yaslandım.

"Bir anlaşma yapalım, Sofia. Seni savunacağım ama işleri bir arada tutmaya çalışmanı istiyorum. Duruşmanın nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum. Henüz bilmiyorum. Savcılığın tüm kanıtlarını elde edene kadar beklemeliyiz. Henüz bunu düşünmeni istemiyorum. Şimdilik eve git ve dinlen. Bir iki gün içinde bana milyonlarca soru soracaksın. O zaman buluşalım. Şimdilik, seni yerleştirecek ve iyi olduğundan emin olacak bir arkadaşım var. Adı Harper. Merak etme, avukat değil. Davalarda bana yardım ediyor, tanıklarla ilgileniyor, o tür şeyler işte.

Yanında kahverengi bir kâğıt çuvalla binanın dışındaki basamaklarda oturan Harper, gözlerini cep telefonundan ayırıp bana doğru başını salladı.

Sofia başını bana doğru çevirdi ve yüzündeki gözyaşlarını gördüm. Gözyaşlarını sildi, soluk elini şok edici beyaz teninin üzerinde gezdirdi. Kız kardeşi Alexandra'yı düşündüm: uzun boylu, bronz tenli ve sağlıklıydı. Sanki Alexandra güneşin her damlasını yakalamıştı ve Sofia tüm hayatı boyunca kız kardeşinin uzun, soğuk gölgesinde solgun ve aç yaşamıştı.

'Dün gece kendimi öldürmeye çalışmıyordum,' dedi.

Hiçbir şey söylemedim. Saatlerdir ondan en fazla duyduğum şey buydu. Eğer konuşacaksa, dinlemek istedim.

'Bunu dün gece Saint Vincent'taki doktora da söyledim. Bazen kafamın içinde baskı oluşuyor. Bir şekilde dışarı atmam gerekiyor. İntihara meyilli değilim.

Açıklama olarak kollarını yukarı çekti ve kollarını görmeme izin verdi.

Ön kollarının içi ince yara izleriyle kaplıydı. Bazıları pembe ve hafif kabarıktı - hâlâ keloid durumundaydılar -

Diğerleri daha yaşlı ve beyazın daha da keskin bir tonundaydı. İzler kol boyunca, dirseğin hemen altından bileğe kadar yanlamasına uzanıyordu. Her iki kolda da. Yüzlerce kesik. Birkaçı diğerlerinden daha derinmiş gibi görünüyordu. Bileğindeki bandaj yara izlerinin bir kısmını gizliyordu.

Seni korkutmak istememiştim. Özür dilerim. Bana yardım ettiğiniz için teşekkür ederim' dedi.

Sonra öne doğru eğildi ve beni geçip Harper'a baktı. "O senin kız arkadaşın mı?" diye sordu Sofia.

İlk başta ne diyeceğimi bilemedim. Sofia bir çocuğun açık sözlülüğüne sahipti - saçmalık yok - size tam olarak ne düşündüğünü söyledi.

"Ah, hayır, biz sadece arkadaşız," dedim, birden yanaklarımın kızardığını hissettim.

Arkadaştık ama ara sıra kendimi Harper'ın gözlerine bakarken ya da kokusunu burnumda hissetmek için bir an ayırırken yakalıyordum. Arkadaş olarak sarıldığımızda, kollarını bana doladığında garip bir duyguya kapıldım. Eski karım Christine'in yeni bir ilişkisi vardı ve kızım Amy'den öğrenebildiğim kadarıyla iyi gidiyordu. Christine, Kevin ile mutluydu. Benim ona asla veremeyeceğim bir memnuniyet içindeydi.

Düşüncelere dalmıştım ki arabanın kapısının açılma sesi beni hemen geri getirdi. Sofia kapıyı kapattı, arabanın etrafında ve Harper onu karşılamak için ayağa kalktı. Arabadan indim ve kendimi tanıtmaya çalıştım ama çok geç kalmıştım.

"Bu-

"O kısmı zaten hallettik Eddie," dedi Harper dikkatini tekrar Sofia'ya çevirmeden önce. 'Gayet iyi geçineceğiz. Öğle yemeği için Cheetos, şeker, donmuş pizza ve gazlı içecek aldım.

"Neyse ki sağlık konusunda pek iyi değilim," dedi Sofia.

'Oh, o şeyler sadece benim için. Sana kereviz ve yağsız humus aldım," dedi Harper gülümsemesini tutarak. Sofia ilk başta bu cevabı nasıl karşılayacağını bilemedi. Sonra gülümsedi, önce gergin bir şekilde sonra daha sıcak bir şekilde.

Sofia bir anda rahatlar gibi oldu. Omuzları gergin, kambur pozisyonundan düştü. Yüz ifadesi yumuşadı, gözleri çok daha geniş ve parlak bir şekilde açıldı.

'Sen yiyecekleri al. Yukarıda görüşürüz. Önce bu adamla biraz iş yapmamız gerekiyor,' dedi Harper.

Sofia kendisinden istenileni yaptı ve Harper'la birlikte onun içeri girişini izledik.

"Acı çekiyor," dedi Harper.

"Babasını yeni kaybetti.

'Onu birkaç saatliğine yerleştireceğim. İyi olduğundan emin olacağım. Kendine zarar verdiğine göre bir tür duygusal acı çekiyor olmalı.

"Bir psikiyatrist taburcu edilmeden önce onu tam bir değerlendirmeden geçirdi. Kendisi için tehlikeli olduğunu düşünmüyorlar. Bundan senin de emin olmanı istiyorum. Çok derine inmeyin ama onun hakkında bir fikir edinmeye çalışın. Duruşma sırasında dayanabilecek mi bilmemiz gerekiyor.

'geldiğinde açılmasını sağlayacağım. Savcının kendini toparlamasını beklerken bu işe bir başlangıç yapabiliriz.

'Katılıyorum, ama acelemiz yok. NYPD olay yerini en az bir hafta daha açıklamayacak. Bakalım ondan ne çıkaracaksın. Masum olduğunu söylüyor ve şu anda ona inanıyorum.

Harper bir kaşını kaldırdı. 'Henüz oraya gelmedim. Ne düşündüğümü size bildireceğim.

Ona iyi davran. Yemek ye, konuş. Onu bu gece için sakinleştir, sonra gidebilirsin.

Harper FBI'daki en zeki ajanlardan biriydi. Aslında çok zekiydi. Ortağı Joe Washington'la birlikte ayrıldı, özel sektöre geçti ve şimdi benim aradığım dedektifti. Çok şey yaşamıştık ve onun kararlarına güveniyordum. Birlikte içeri girdik ve asansörle Sofia'nın katına çıktık. Dairesinin kapısı açıktı. Harper kapıyı iterken kapıyı çaldı.

İçeride bej ve krem temalı bir daire vardı. Alabileceğimden çok daha büyüktü. Market poşetleri mutfak tezgahının üzerinde duruyordu. Sofia bir sehpanın üzerinde durmuş, satranç tahtasına bakıyordu.

'Ben oynamıyorum,' dedi Harper.

'Ben de öyle, gerçekten. Artık değil. Bak, aptalca bir şey yapmayacağım.'

'Güzel, Harper biraz konuşmak isteyecektir. Sadece biraz geçmiş. Seni savunacaksak kim olduğunu gerekir ki jüriye o kişiyi gösterebilelim' dedim.

Sofia başını salladı, "Şekere ve eski siyah-beyaz filmlere bayılırım," dedi.

Harper beni nazikçe kapıya doğru yönlendirerek, "Bu ikimiz için de geçerli," dedi.

Ceketimin cebindeki telefonum çaldı. Numarayı kontrol ettim. aradılar.

'Bu telefona cevap vermem gerekiyor, üzgünüm. Yarın akşam Harry'nin partisinde görüşürüz, ama beni daha sonra ara ve son durumu bildir.

Harper evet dedi, sonra arayacaktı.

Sonra Sofia'ya döndüm ve 'Sadece dengede kalmaya çalış. Her şey yoluna girecek. Basın gelebilir ya da seni aramaya çalışabilir. Onlarla konuşma.

"Çıkmayacağım. Daha sonra dışarı çıkabilirim. Şapka ve kapüşon giyeceğim. Başımı aşağıda tutarım. Teşekkürler, Bay Flynn.'

Daireden çıkarken 'Bana Eddie de,' dedim. Telefona cevap verdim.

"Bay Flynn?" dedi bir kadın sesi.

"Evet, eğer park cezalarıyla ilgiliyse-"

"Affedersiniz? Hayır, değil.'

Park cezalarıyla ilgili olmadığını biliyordum ama savcılarla oynamamak benim için imkansızdı. Kendime engel olamadım. Bir savunma avukatı olarak zamanımın çoğunu davalarımı görüşmek için savcıların peşinde koşarak geçiriyorum. Beni sadece ciddi bir davada, ciddi bir sorun olduğunda ararlardı.

Hattın diğer ucundaki ses boğazını temizledi ve "Ben Bay Dreyer'in sekreteriyim, Avellino davasıyla ilgili olarak yarın sizinle görüşmek istiyor" dedi.

"Özellikle Avellino davası ne olacak?

"Sizinle görüşmek istediği bir teklifi var.

YEDİ

SHE

Mahkemeye çıkarıldıktan sonra kefaletini ödemişti. Rahibe Dear da öyle.

O günün geri kalanı yoğun geçti.

Çok yoğun.

İzini kaybettirmek ve kız kardeşini suçlamak için her türlü çabayı göstermek zorundaydı. Sonunda gece birde bitkin bir halde yatağa düştüğünde, önceki gün çok az yemek yediğini fark etti.

Mışıl mışıl uyumuştı. Sabah beşte uyanıp fıstık ezmeli bir sandviç yaptı, bir bardak sütle birlikte yedi ve sonra yatağına geri döndü. Birkaç kez uyukladı ve uyandı. Uykusunun bölünmesi herhangi bir endişe ya da kaygıdan kaynaklanmıyordu. Hayatının geri kalanında bir hücreye dönme düşüncesi hiçbir korku barındırmıyordu.

Böyle bir şey olmayacaktı.

Hiç şansı yok.

Uykusunun bölünmesi büyük ölçüde heyecandan kaynaklanıyordu. Sonunda özgür olacaktı. Özgürlük para demekti. Babasının tüm parası. Eğer kız kardeşi suçlu bulunursa, Sam'in Oğlu yasaları yüzünden babasının mirasından pay alamayacaktı. Her şeyi alacaktı. Para, özgürlük ve güç demekti. Önce kız kardeşini, sonra da babasını öldürmeyi düşünmüştü ama büyük bir servetin tek mirasçısını bırakan iki ölüm çok şüpheli görünüyordu. Hayatının bir noktasında onların ölümünden dolayı yargılanma belirsizliği onu sonsuza dek lekeleyecekti. Bu yol daha iyiydi. Bu temizdi. Babası ölmüştü. Kız kardeşi cinayetten hapiste. Yarım kalan bir şey yok. Üzerine şüphe düşmeyecekti.

Özgür olacaktı.

Sabah on civarında yataktan kalktı. Duşta cildini sert, kozmetik bir taşla ovdu. Taşın onun için bir mucizeydi. Dikkat etmezse yarım saatini ona dokunarak, yüzeyindeki her çizgiyi keşfederek geçirebilirdi.

Kendini kuruladı ve saçlarını bağıladı. Dün gece görevini tamamlamadan önce biraz alışveriş yapmıştı. Yiyecek ve gerekli eşyalar - elindeki iş için bazı aletler. Ön kapının yanında hâlâ bir tıbbi malzeme dükkânından ve bir hırdavatçıdan aldığı üç alışveriş torbası duruyordu. Henüz valizleri açamayacak kadar yorgundu.

Giyindi, saçlarına fön çekti ve o günün geri kalanını kanepede patates cipsi yiyerek ve bir dizi eski film izleyerek geçirdi - *Casablanca*, *The 39 Steps* ve son olarak *Rear Window*. Yatağın üzerinde bir kıyafet onu bekliyordu. Siyah likralı tayt ve Underarmor üst. Giyindi, koşu ayakkabılarını giydi ve saçlarını siyah Nike şapkasının içine soktu. Evinden çıkmadan önce bacaklarını, sırtını, kollarını ve omuzlarını esnetti.

Sokakta, kaslarını ısıtmak, bir ritim bulmak ve nefes alış verişini ayarlamak için hafif bir koşuya başladı. Annesi öldükten sonra, o ve kız kardeşi ayrı yatılı okullara yerleştirilmişti. İkisi de Virginia'da, birbirlerinden yüz mil uzaktaydı. Koşma aşkını yatılı okulda bulmuştu. Annesinin ölümünden bir yıl sonra on üç yaşına girmişti. İki kız kardeş de hafta sonları eve gitmiyordu. Beden eğitimi öğretmeni gençliğinde kros şampiyonu olmuş ve ona da bu merakı aşılamıştı. Cumartesi sabahları açık arazide olmayı, ucsuz bucaksız buğday tarlalarının üzerinde güneşin doğuşunu izlemeyi seviyordu, ciğerleri patlayacak gibiydi. Etrafında kimse yoktu. Sadece düşünceleri ve planları. Koşu, karanlık düşüncelerini birkaç yıl boyunca uzak tutmaya yardımcı oldu. Şimdi, genç bir kadın olarak, artık bu şeytanları kontrol altında tutma ihtiyacı hissetmiyordu. On dört yaşındayken sınıfındaki başka bir kızı boğmayı ciddi ciddi düşünmüştü. Melanie Bloomington. İsmi bile onda hasta olma isteği uyandırıyor. Melanie saçlarını uzun, inanılmaz derecede karmaşık atkuyruğu düğümleriyle öreri, teni pembe ve mükemmeldi, tıpkı sınıfındaki sınav sonuçları gibi - Melanie Bloomington'la ilgili hiçbir şey mükemmelden daha az değildi.

Melanie'yi tuvalette boğmanın eğlenceli olacağını düşündü. Onu bir kabine sokacak, okul kravatını tutacak ve Melanie'nin mükemmel pembe yüzü önce kıpkırmızı, sonra mor, sonra mavi ve tamamen ölü olana kadar çekip çevirecekti. Ve sonra Melanie'nin yüzüne, gözlerine, dudaklarına dokunabilirdi. Ama bu okulda yapılamazdı. Paniğe neden olurdu. Çok fazla dikkat çekerdi. Yine de karşı koymak zordu.

Bir Pazar sabahı kendini okulun geniş arazisinin kenarındaki küçük bir ormanda buldu. Parlak sarı yaprakları kadife gibi görünen bir çiçeği incelemek için durdu ve ona uzanırken bir ses duydu. Bir hışırtı ve meleme. Devrilmiş büyük bir ağaç gövdesinin üzerinden dikkatlice geçti ve ilerideki açıklıkta bir geyik yavrusu gördü. Ağaç kontrolsüzce büyüyüp onu yutmadan önce eski bir sınırı çizmiş olması gereken eski bir direk ve tel çitin kalıntıları arasında sıkışıp kalmıştı. Yavru ölmek üzereydi. İri, katil bir kuzgun biraz ötedeki büyük bir taşın üzerinde oturuyordu. Kanın kokusunu en az onun kadar alabiliyordu. Geyik yavrusunun ölmesini bekliyordu - hayvanın görünüşüne bakılırsa bu çok uzun sürmeyecekti. Üç bacağı paslanmış dikenli tellere dolanmıştı ve kurtulmak için verdiği mücadele sırasında ön bacağına neredeyse koparacaktı.

Kan kokusu artık çok güçlüydü. Yavaş ve alçak sesle, usulca fısıldayarak kendisine doğru geldiğini görünce paniklemeyen yaratığa yaklaştı. Ya kurtarılmayı umuyordu ya da artık direnecek gücü kalmamıştı. Sırt çantasından bir çakı çıkardı - yerel bir dükkândan harçlığıyla satın aldığı bir çakı. İnci bir sapı ve keskin, küçük bir bıçağı vardı. Geyik yavrusu güneş ışığının bıçağı yakaladığını görünce çırpındı ama kız onu sakinleştirdi.

Geyik yavrusunu öldürmek bir merhamet olurdu. Bunu biliyordu.

yerine, heyecanlı parmakları ve titreyen nefesiyle hayvanı okşadı. Kürkünün elinin altındaki hissi, kokusu, kalp atışları - düzensiz ve hızlı.

Geyik yavrusu yavaşça öldü.

Daha sonra bir derede yıkandı ve Melanie Bloomington'ı kurtaranın geyik yavrusunun fedakârlığı olduğunu bilerek okul yurduna geri koştu. Şimdilik, iştahı tatmin olmuştu. Arzusu doyurulmuştu.

Koşmak bu arzularını kontrol altında tutuyordu ve bu da onu neredeyse normal hissettiriyordu. Eskiden lanetlendiğini düşünürdü. Bu düşünce ve duyguların bir hastalık olduğunu. Okuldan mezun olana kadar, başkalarına acı çektirme konusundaki istekliliğinin ve neşesinin bir engel, bir lanet ya da bir hastalık olmadığını, bunun bir hediye olduğunu fark etti. Mezuniyetinden altı hafta sonra Melanie Bloomington ile kahve içmek için buluştu.

ve Manhattan'da alışveriş. Geyik yavrusu uzak bir hatıraydı, iştahı kabarmıştı. Melanie yaz için heyecanlıydı. Yaz tatiline çıkali bir hafta olmuştu - sırt çantasıyla bir ay boyunca Amerika'yı gezecek, Eylül ayında üniversiteye başlamadan önce kendini *bulmaya* çalışacaktı. Melanie ile tanıştıktan bir gün sonra Manhattan'daki ilk uzun koşusuna çıkmış ve Melanie ile bir önceki gün kahve içmek için buluştukları lokantanın önünden geçerken gülümsemişti.

Şimdi, yıllar sonra, şehirde koşmayı hâlâ seviyordu. Bu onun birçok zevkinden bir diğeri idi. New York'ta koşmak neredeyse taşrada koşmak kadar eğlenceliydi. Bir dizi çelik, cam ve beton vadiden oluşuyordu. Hepsi onun oyun alanıydı.

Hızını artırdı ve çok geçmeden kendini 2^{nci} Cadde'de buldu. Eskiden babası için özel meyveli smoothie'ler aldığı meyve suyu barının önünden geçti. Trump Tower'ın hemen önündeki caddeyi geçti ve binanın dışındaki takviye kuvvetleri ve silahlı korumaları fark etti.

O ölçekte siyasetle ilgilenmiyordu. Babası Trump'tan pek hoşlanmıyordu ama onu nasıl kullanacağını biliyordu. Hayat sadece güçlüler ve kimsenin yapmayacağı şeyleri yapmaya hazır için bir oyundu. Bunu babasından öğrenmişti.

Biraz daha yürüdüğünde Central Park'a varmıştı. Parkın doğu tarafı boyunca uzanan kaldırıma çıktı ve saatini kontrol etti.

22:28.

Yeni vitesler bularak hızını tekrar artırdı. Bacakları daha hızlı ve daha hızlı hareket etmeye başladı, ta ki tam depar atana kadar. Bu bir zorunluluktu, böylece hedefini kaçırmayacağından emin olabilirdi. Bu koşu katartik değildi - tamamen iş ve zevk amaçlıydı. Manhattan'daki ilk koşusunu tekrar düşündü. Melanie'yle tanıştıktan bir gün sonra, kendini keşfetme yazına çıkmadan önce. Zavallı Melanie o yaz kendini bulamamıştı.

Melanie'nin cesedi hiç bulunamadı.

Saat on kırkta Metropolitan Sanat Müzesi'nin girişine geldiğinde yavaşladı. Ana kapıdan çıkan insanlar vardı.

kokteyl elbiseleri ve smokinleriyle giriş yaptı. Merdivenlere oturdu ve nefesini tuttu.

Onu görene kadar birkaç dakika geçti.

Orta boylu. Yandan ayrılmış gri saçlı. Kaşmir bir palto ve eşarbın altında smokin. İki yaşlı kadınla konuşuyordu ve onları merdivenlerden aşağı indirirken her birine bir kol uzattı. Adı Hal Cohen'di. On beş yıl boyunca babasının siyasi stratejisti, belediye başkanlığı kampanya yöneticisi, baş bağış toplayıcısı ve suç ortağı olmuştu.

Merdivenlerin dibine vardıklarında, bayanlar Hal'a teşekkür ettiler.

Aniden ayağa kalktı. Adamın gözüne çarpacak kadar hızlıydı.

Hal onu gördüğünde gülümsemesi soldu. Yaya geçidine doğru ilerleyen kadınlara el sallarken yüzündeki gülümseme hızla geri geldi. Elleri ceketinin ceplerinde bir süre öylece durdu. Bir sonraki adımda ne yapacağını düşünürken nefesi gece havasında buğulanıyordu.

Başını eğdi ve rahatça yanına doğru ilerledi. "Keyifli bir akşam geçirdiniz mi?" diye sordu.

'Bir arkadaşım için bağış toplama etkinliği idi. Menüde eğlence yoktu,' dedi Hal. Babacan bir tavırla elini kızın omzuna koydu ve "Baban için gerçekten üzgünüm, ufaklık," dedi.

Ona hep böyle seslenirdi: ufaklık. Hal, babasının politikaya girmesine yardımcı olmaya başladığında, onunla konuşmak, annesiyle tanışmak, aileyle tanışmak ve dolapta iskelet olmadığından emin olmak için eve geldi. Eğer iskelet varsa, tüm dolabı Doğu Nehri'nin dibine gömebilmek için bunu bilmesi gerektiğini söyledi.

Teşekkür ederim. Seni hep severdi. Her şeyi düzeltebileceğini söylerdi. Seninle konuşmam gerek Hal,' dedi.

"Bakın, babanızın başına gelenler için çok üzgünüm. Frank bunu hak etmedi ama-

'Konuşmam gereken konu bu. Bekleyecek zamanım yok. Şimdi olmalı. Hal, babamı benim öldürmediğimi bilmen gerek.

İçini çekti, başını salladı ve caddenin karşı tarafına park etmiş şık bir BMW'yi işaret etti. Sessizlik içinde arabaya doğru ilerlediler. Kadın yolcu koltuğuna oturdu, adam arabayı sürdü.

'Seni eve götüreceğim. İstedğin kadar konuşabilirsin,' dedi. Kadın hiçbir şey söylemedi.

'Konuşmak istedin, ,' dedi.

Sürücü koltuğuna doğru eğilerek elini adamın kalçasına koydu. Adam gerildi ve kadın fısıldadı, 'Bu arabadaki her şeyi kaydettiğini biliyorum. Babam söyledi. Dairemde konuşabiliriz.

Arabanın kendi tarafına çekildi ve ellerini kucağına koydu. Hal sadece başını salladı ve 'Tamam' dedi.

Hal gerildiğinde hissettiği şey hoşuna gidiyordu. Bu ona kendini güçlü hissettiriyordu. Dudaklarını Hal'in kulağına götürmek için eğildiğinde eli Hal'in kalçasının üst kısmına yaklaştı. Aşırı tanıdıktı ama yine de Hal'in genç bir kadının ellerini onun üzerinde gezdirmesinden hoşlanacağını biliyordu.

Binanın önüne varıp caddenin karşısına park edene kadar sessizce yol aldılar. Bina Manhattan'ın bu yakasındaki pek çok bina gibiydi, zarif ve görkemliydi, ama zaman etkisini göstermeye başlamıştı. Lobideki güvenlik kamerası haftalardır çalışmıyordu. Şehrin bu kısmında suç oranı çok düşüktü, bu yüzden öncelikli değildi. Eski asansör çalıştığı sürece önemli olan tek şey buydu.

Asansörün kapıları açıldı ve kadın onu bu kattaki en büyük daireye götürdü. Koridorun sonunda soldaki son kapı. İçeride küçük bir koridor onları yemek masasına ve ötesindeki açık plan mutfığa götürdü.

Kapının yanında duran bir yığın açılmamış paketi göstererek, "Dikkat et de alışveriş yaparken ayağın takılmasın," dedi. Hal onların yanından geçerek onu takip etti. Anahtarlarını masanın üzerine bıraktı, şapkasını çıkardı ve mutfığa doğru ilerlerken odanın karşısındaki kanepeye attı. Buzdolabından bir bardak su doldurarak, "İçecek bir şey ister misin?" diye sordu.

Başını sallayan Hal, yemek sandalyesinin arkasına yaslandı. "Öyleyse konuşalım," dedi.

"Tamam, ister misin?" dedi.

"Kusura bakmayın ama gitmem gereken bir yer var. Ve dürüst olacağım, biraz rahatsızım. Kefaletle serbest biliyorum, kız kardeşinle birlikte mahkemeye ve tanık olarak çağrılabileceğimi biliyorum.

"Polisler babamın vasiyetini deęiřtireceęini dūřūnūyor. Bu doęru mu?"

Bir nefes aldı, içinde tuttu ve sandalyenin arkasına yaslandı. Başını salladı. Sonra kendini dikleştirdi ve cevabı sanki içinde tutuyormuş gibi, suyun altında sıkıca tutulan uzun bir nefes gibi havaya bıraktı. İçinden patladı ve konuşmanın yūzeyini kırdı.

'Bana da aynı řey sūylendi,' dedi.

"Sana kim sūyledi?"

Polisler sūyledi. Babanın vasiyetini deęiřtirme konusunda benimle konuřup konuřmadıęını sordular. Hayır, konuřmadı dedim. Sonunda, biliyorsun, baban eskisi gibi bir adam deęildi. Unutkandı. Yařlılıktan mı yoksa bařka bir řeyden mi bilmiyorum. Yine de çoęu gūn Jimmy'nin restoranında birlikte kahvaltı yapardık. Bunun dıřında pek konuřmazdık. Vasiyetten hiç bahsetmedi. Frank'in lūmūnū ve vasiyetini duyduęumda Mike Modine'i aradım.

Son suyu da içti, boř bardaęı tezgāhın ūzerine koydu ve tūm dikkatini Hal Cohen'e verdi. Koltuęun arkalıęına uyguladıęı baskı nedeniyle parmak eklemleri ellerinin arkasında beyaz yaę topakları gibi duruyordu. Temkinli gōrūnūyordu, geri dōnūp kendisini ısıracak bir řey sōylemekten çekiniyordu.

"Modine ne dedi?"

"Babanızın Pazartesi gūnū vasiyetini gōrūřmek ūzere randevu aldıęını sūyledi. O hafta sonunu atlatamadı. Bak, tūm bildięim bu-"

'Modine babamın vasiyetini neden değiştirmek istediğini sūyledi mi? Sonlara doğru paranoyaklaşmıştı, hatırlarsın.'

'Bunu bana sōylemene gerek yok, tatlım. Baban herkesin onu yakalamaya çalıřtıęını dūřūnūrdū. 1953'ten beri tūm Dūnya Kupalarını kimin kazandıęını hatırlayabiliyordu ama Jimmy's'de kahvaltıda ne sipariř ettięini hatırlayamıyordu. Modine bana babanın vasiyette neyi deęiřtirmek istedięini sōylemedi. "Seninle ya da kız kardeřinle bir řey olmayabilir.

"Modine seninle temasa geçti mi?"

"Babanızın ldūrūldūęū gece onu aradıęımdan beri hayır. Vasiyetnamenin uygulayıcılarından biriyim, bu yūzden içinde ne olduęunu ve hala geçerli olup olmayacaęını bilmem gerekiyor. Vasiyette kız kardeřinin adı olsa bile, eęer

babanızı öldürmekten hüküm giyerse, yasal olarak suçundan yararlanamaz. Aynı şey senin için de geçerli. Bugün Modine'i aramaya çalıştım ama sekreteri tatilde olduğunu söyledi. Babanızın mirasını denetlemeye yardım etmem gerekiyor ama ne yaptığımı bilmiyorum. Modine yardımcı olmuyor.'

"Tatilden ne zaman dönüyor?" diye sordu.

Sekreter bilmiyordu. Kıdemli ortağı tam olarak takip edemediğini söyledi. Modine'in umurunda değil - tüm o şirket avukatları aynı. Muhtemelen o bir yerlerde bir kumsalda kokteyl içiyordur, baban da ...'

Sözünü kesti. Kiminle konuştuğunu hatırladı.

Sorun değil, Hal. Sence babam öldüğünde yeni biriyle çalışıyor muydu? Son zamanlarında çok mesafeli görünüyordu. IRS ya da onu yakalamaya çalışan başka birileri hakkında saçmalamadığı zamanlarda, sorunlu görünüyordu.

"Şey, birkaç ay önce bana iyi bir özel dedektif tanıyıp tanımadığımı sordu. Bunun ne hakkında olduğunu bilmiyorum ve yine bana söylemedi.

'Babamla çalışarak biraz para kazandığınızı biliyorum. Ona sadıktın.'

Hal başını salladı.

'Bana sadık olmanı istiyorum. Bu iş bittiğinde babamın tüm mirası bana kalacak.

"Bundan oldukça emin görünüyorsun," dedi Hal.

Ben masumum. Bana yardım etmeni istiyorum. Bu sadakati ödüllendireceğim.'

Para vaadi havaya elektrik yükledi. Hal babası için pek çok kirli iş yapmıştı. Belediye meclis üyelerine, sendika patronlarına, gazetecilere rüşvet veriyordu ve satın alınamayanların farklı bir ikna yöntemine maruz kaldığından şüpheleniyordu. Siyaset kirli bir oyundu ve babası bunu iyi oynamış ve temiz kalmıştı. Hal ise ellerini kirleten kişiydi.

"Sadık olabilirim, evlat, ama bu tür bir sadakat ucuza gelmez.

'Muhtemelen bir milyondan fazla kazanmamışsındır.

Baba. Daha iyisini yapabilirim. Üç milyon dolar - mirasın vasisi olarak masraflarınız için, ben aklandığımda ve kız kardeşim cinayetten mahkum edildiğinde ödenecek.

"Peki tam olarak ne yapmam gerekiyor?"

"Babamın hatırasına sadık kal. Eğer vasiyetini değiştirecekse, o zaman bir şey bu kararı teşvik etmiş olmalı. Onu bulmanı istiyorum.

Bunu üç saniye kadar düşündü ve 'Elimden geleni yapacağım' dedi. Polis henüz eve girmeme izin vermiyor. Hâlâ bir suç mahalli, ama etrafa soracağım - babanın kiminle konuştuğuna bakacağım. Ve Modine'in izini süreceğim.'

"Teşekkür .

Sorun değil. Bak, gerçekten gerek. Gitmeden önce banyonuzu kullanabilir miyim?'

Mutfak adasının etrafından dolaştı, kolunu Frank'in dirseğinin kıvrımından geçirdi ve onu nazikçe ön kapıya doğru götürdü.

Çok utandım. Bu bina eski; gerçekten eski. Tuvalet tıklalı ve sonsuza kadar tesisatçı bekliyorum. Kapıcı tam bir pislik.'

"Size bir tesisatçı çağırmamı ister misiniz?"

'Merak etmeyin, sabah ilk iş olarak gelecek biri var. Ben iyi olacağım.'

Ön kapıda ona sarıldı.

Hal'in gözlerinin içine bakarak, "Mike Modine'e ulaşmayı başarırsan, ne bana bildirirsin, değil mi?" dedi.

Başını salladı ve "Yarın Modine'e ulaşmaya çalışacağım" dedi.

Kadın ona teşekkür etti ve adam koridora çıkıp asansöre doğru ilerlerken kapıyı kapattı. Kapısının beş ayrı kilidi vardı. Acele etmeden her birini kilitlediğinden emin oldu. İşini bitirdiğinde sırtını duvara dayadı ve asansör kapılarının gümbürdeyerek kapanmasını, ardından da asansör zemin kata inerken karşı ağırlığın çıkardığı hafif gümbürtü ve patırtıyı dinledi.

Gözleri ön kapının yanındaki paketlere takıldı. Ağırlıklarını hissederek onları sıraladı. Büyük bir pizza kutusuyla aynı boyutta ama iki kat daha kalın olan en ağırını bulduğunda onu aldı ve mutfağa geçti. Kutuyu tezgâhın üzerine koydu, çekmecedeki bir makas buldu ve ambalaj bandını kesmeye başladı. Kapak açıldığında ortaya bir

İçinde daha küçük, düz bir kutu vardı. Bu kutuyu tırnaklarıyla açtı. İçine bir göz attı, sonra kutuyu tezgâhın üzerine bıraktı.

Omzunun üzerinden bakarak, mutfakta çırılçıplak soyunmadan önce panjurlarının kapalı olduğundan emin oldu. Kıyafetlerini düzgünce katladıktan ve koşu ayakkabılarını yığının üstüne yerleştirdikten sonra kutuyu aldı.

Banyonun kapısını açtı ve tuvalete oturdu. Ayaklarının tabanı beyaz fayans zeminde hızla üşümeye başladı. Bir yandan mesanesini boşaltırken bir yandan da kutunun içinden bir parça çıkarıp inceledi. Gümüştü, parlaktı ve yağlı bir kokusu vardı. Kendini sildi, ayağa kalktı, sifonu çekti ve cihazdan sarkan kablounun ucunu buldu. Kabloyu lavabonun üzerindeki prize taktı ve banyonun kapısını tekmeleyerek kapattı.

Küvete döndü ve etrafına asılı duş perdesini geri çekti.

Küvet ağzına kadar buz torbalarıyla doluydu.

Orada, torbalarla çevrili Mike Modine'in ölü yüzü tavana bakıyordu. Yüzünde hâlâ o şaşkınlık ifadesi vardı. Onu evine getirmek için çok uğraşmıştı. Bekleyecek zamanı yoktu, yüzden dün gece onu oraya çekmişti. Ona babasının ölmeden bir gece önce yeni bir vasiyetname hazırladığını söylemişti. El yazısıydı, şahitliydi ve babasının birkaç yıl önce Mike'ın ofisinde yaptığı vasiyeti geçersiz kılacaktı. Kız kardeşinin bu vasiyetnamenin varlığından haberdar olması halinde kendisini öldürmeye çalışacağından korktuğunu söyledi - kız kardeşi Frank'i, henüz kendisini mirasçı olarak göstermediği bir vasiyetname hazırlamadığını düşünerek öldürmüştü. Mike'tan başka kimseye güvenmiyordu. Onunla hemen buluşması gerekiyordu, ofisinin dışında onu bekliyordu. Onunla sokakta buluştu ve birlikte, sözde vasiyeti sakladığı dairesine gittiler.

Mike dairesinin kapısından içeri girdiğinde hiç şansı kalmamıştı. Onu etkisiz hale getirmek için şok tabancası kullandı, ardından banyoya götürüp ellerini ve ayaklarını bağladı. Bir saat sonra Mike ölmüş, fileto bıçağı kullanılmaktan neredeyse körelmişti ve babasının onu vasiyetinden çıkarma niyetinden emindi. Babası sadece bir randevu ayarlamıştı. Başka bir şey değil. Psikolojik bir oyun oynuyordu.

Babası ve kız kardeşine karşı yıllardır satranç oynuyordu. Frank öğrenmişti. Bundan oldukça emindi ya da en azından Frank'in bazı ağır şüpheleri vardı. Ve bu yüzden babasının ölmesi gerekiyordu. Onu öldürme şansı bulmadan önce kimseye söylemediğinden emin olmalıydı. Şimdiye kadar, şüphelerinin onunla birlikte öldüğünden oldukça emindi. Bıçakla Modine'in üzerinde yaptığı çalışmayı göz önüne alırsak, onun kendisine doğruyu söylediğinden emindi.

Mike özel dedektiflerden bahsetmemişti. Onları zaten biliyordu ama Frank'e kayda değer bir şey vermemişlerdi - bunu görmüştü.

Şimdi küvetin üzerine eğildi ve Mike'ın vücudunu serin tutmak için kullandığı eriyen buz torbalarını çıkarmaya başladı. Bunları lavaboya döktü. Mike'ın teni donmuş gibiydi ama yine de parmaklarını üzerinde gezdirerek bu hissin tadını çıkardı. Diline ve gözlerine dokundu. Dikkatinin dağılmaya başladığının farkına vararak kutudan yeni çıkmış cihazı almak için eğildi. Durdu. Tereddüt etti, dudak büktü. Bir şey unutmuştu.

'Alexa! Elvis Costello'nun "She" şarkısını çal' dedi.

"Elvis Costello'dan "She" çalıyor," dedi cihazından gelen cızırtılı ses. Sonra daire anında onun şarkısıyla doldu. Bu gece Costello versiyonunu istiyordu.

Müzik gürültüyü bastıracaktı. Yeni cerrahi kemik testeresinin güç düşmesine ve çalışırken melodiye eşlik etti.

SEKİZ

EDDIE

Harper öğleden sonra beş sularında Sofia'nın evinden ayrıldıktan hemen sonra beni aradı. Ondan pek bir şey öğrenememişti ve yorgundu. Ertesi gün savcılıkla görüşmemden sonra kahvaltıda buluşmak üzere sözleştik.

Avukatlık yaptığım süre boyunca, savunma pazarlıklarıyla hiç iyi bir deneyimim olmadı. Savcılık makamı müvekkilinize suçunu kabul etmesi için harika bir anlaşma teklif etse bile, şehri mahkeme masrafından kurtarmak için hapis cezasının azaltılması, benim için her zaman bir pişmanlık hissi taşır. İtiraf anlaşmasında müvekkile ceza veren savcıdır, yargıç değil. Elbette, biraz pazarlık yapabilirsiniz, ancak normalde bu durumda çok fazla gücünüz yoktur. Harry Ford, yargıç olmadan önce bir keresinde bana, müvekkille başınızı belaya sokan şeyin savunma pazarlıkları olduğunu söylemişti. Elbette, başlangıçta anlaşmayı seviyorlar - bir savunma ile bir yıl hapis cezası ya da on beş yıl hapis cezası içeren bir duruşma ve mahkumiyet riskini göze alıyorlar. Beyinleri pek iyi çalışmayan müvekkiller için bile bu hiç akıllıca değil. Ancak Ceza İnfaz Kurumu'nun Sing Sing'de iki kişilik bir hücrede altı ay misafirperverlik göstermesinin ardından, kaç müvekkilin avukatlarının kendilerini savunma yapmaya zorladığından - aslında masum olduklarından şikayet etmeye başlaması şaşırtıcıdır. Ne yazık ki, birçoğu doğruyu söylüyor. Amerika'nın her şehrinde her gün masum insanlar suçlarını kabul ediyor çünkü savcı onlara biraz hapis yatıp sonra çıkıp hayatlarına devam edebilecekleri bir anlaşma öneriyor. Anlaşmayı kabul edip bir yıl hapis yatmak mı yoksa yirmi beş yıldan müebbet kadar hapis yatmak mı? İnsanların neden anlaşmayı kabul ettiğini anlamak zor değil.

İtiraf pazarlıklarından hiç hoşlanmadığım halde, Hogan Place'i ziyaret etmekten daha da az hoşlanıyordum. Savcılık ofisi düşman bölgesi gibiydi. Her zaman öyleydi. Her zaman da öyle olacak.

Asansörün kapısı Bölge Savcısı'nın ofisinin resepsiyonunda açıldı ve masanın arkasında Herb Goldman duruyordu. Bazen onun mobilyanın bir parçası olduğunu düşünüyorum, sadece işindeki uzun ömürlülüğünden dolayı değil. Derisi bir kanepenin üzerine gerilebilir ve kaliteli İtalyan derisi olarak kabul edilebilirdi. Yine de, o yaşta bile, Herb'ün yanından pek bir şey geçmez. Ofisteki tüm dedikoduları biliyor ve Tanrı'dan daha yaşlı. Muhtemelen daha da bilge. Herb'ün cıvıltı mor kravatına ve geniş gülümsemesine yaklaştım. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını .

"Nasıl oldu da hâlâ işten , Eddie?" dedi Herb. 'Beni henüz yakalayamadılar. Senin öldüğünü sanıyordum.

"Ben mi? Hayır, sadece iyiler genç ölür.

'Bu durumda, o kravat senden daha uzun yaşayacak. Üzerindeki şeyler ne, kaplumbağa mı? Herb'ün kravatına daha yakından bakmak için eğildim. Hemen ona o kadar yaklaşmak istemediğime karar verdim ve bir adım geri çekildim.

"Karım bana bu kravatı aldı.

"Boşanmalısın.

"Tanıdığın iyi bir avukat var mı?" dedi, gözlerini kapatarak ve çorak bir çayırı inceleyen bir kovboy gibi ofisin her tarafına bakarak.

'Florida'daki huzurevlerinden birinde olmalıydın. kendi yaşınızdaki insanları perişan ediyor.'

"Beni kıskırtmayın. Emekli olmayı çok isterdim ama yapamam. Savcılık beni sürekli altın bir saat vermekle tehdit ediyor ve ben de onlara aynı şeyi söylüyorum - emekli olamam. Bu bir ölüm cezası - bütün gün evde olursam karım beni öldürür. Beni kovan savcı da cinayete suç ortağı olur.

'Karınız sizi öldürseydi savcı ona çiçek ve teşekkür kartı gönderirdi.

Herb'ün karnında bir yerde başlayan ve dudaklarından yüksek perdeden kakofonik bir hırıltıyla çıkmadan önce tıslayan borulardan yukarı doğru gürleyen bir kahkahası vardı. Çizgi filmlerdeki Mutley gibi.

Kalemiyle odanın diğer tarafını işaret ederek, "Seni *bu* ekiple birlikte Dreyer'i görmeye götürdüm," dedi.

İçeri girdiğimde fark etmemiştim ama solumdaki koltukta Levy oturuyordu, yanında da dışarıda tanıştığım genç avukat vardı.

Kate. Diğer sandalyede başka bir genç yüz, keskin gözlü, yirmi beş yaşından fazla olmayan bir adam oturuyordu - birkaç gün önce Levy'yle birlikte Alexandra'nın nezarethanesini ziyaret ederken gördüğüm avukat.

Levy ve ekibinin varlığı, bir sürü sorun çıkacağı anlamına geliyordu.

Ben yaklaşıırken ayağa kalktılar.

"Eddie, seni tekrar görmek ne güzel," dedi Levy, samimiyetin yakınından bile geçmeyen ve umursamayan bir ses tonuyla. "Bu benim ortağım, Scott Helmsley.

Solundaki dar takım elbiseli sarı saçlı çocuğu işaret etti. Onu tutuklama gecesi karakolda görmüştüm ama fazla değerlendirme şansım olmamıştı. Tıraş olacak kadar yaşlı görünmüyordu ama yine de bir film yıldızı gibi gülümsedi ve ipek, çift manşetli gömleğinden bir el uzattı.

"Sizinle tanışmak bir zevk," dedi Scott ve elimi bazı erkeklerin kullandığı o sert tutuşla sıktı. Her zaman sert tokalaşan erkeklerin bir şeyleri telafi ettiğini düşünmüştümdür. Hiç düşünmeden parmak eklemlerinizi gerçekten ezebilen erkeklerin, *merhaba* derken güçlerini kanıtlamaya ihtiyaçları yoktur.

Sağındaki kadın, Kate, başını eğdi ve ayakkabısının burnunu tavana doğru eğdi ve topuğunu döndürmek için kullanarak etrafında hareket ettirdi. Gri bir iş eteği, beyaz bir bluz ve siyah bir ceket giymişti. Elleri önünde kenetlenmişti ve sadece başının üst kısmını görebiliyordum. Bana doğru baktı.

Garip bir duraklama oldu. Çok uzun değildi. Belki dört ya da beş saniye, ama Levy'nin onu unutmuş gibi yetecek kadar uzun. Kate'in ayakkabısının burnunu salladığını görmüştü, sadece onun ve benim Levy'nin personeliyle ilgili sıralamasını bildiğimizden emin olmak istiyordum.

"Özür dilerim ve bu-" dedi, ona doğru dönmeden, sadece bir avucunu ona doğru uzatarak, sonradan gelen düşünceyi vurguladı.

"Kate Brooks," dedim yüksek sesle, Levy ve Scott'ın yanından geçerken. 'Karakolda tanışmıştık. ?

"Ben iyiyim, teşekkürler Bay

Flynn." "Bana Eddie de,"

dedim.

Levy dudağını ısırdı. Saçma sapan ofis oyunlarının kokusunu elli metreden alabiliyordum.

"Müşteriniz nasıl?" diye .

Daha iyi. Hastaneden ve hapisten çıktı. Anladığım kadarıyla seninki de.

"Evet.

"Doğru," dedi Levy aramıza girerek ve Kate'in cümlesini yarıda kesti. Pantolonunu yukarı sıyırdı, karnının üzerinden geçirirken sanki vidalıyormuş gibi bir o yana bir bu yana manevra yapıyordu.

"Peki Dreyer ile nasıl oynamak istersiniz? Ben derim ki bırakalım konuşmayı o yapsın, her şeyi odanın dışına çıkaralım ve üzerinde düşünelim. Odada karar vermek yok. Karar verdiğimiz tek şey davayı bölmek. Ayrı duruşmalar yapmalıyız - müvekkillerimiz birbirlerini suçluyor, bu yüzden başka seçeneğimiz yok," dedi Levy.

Başımı salladım, hiçbir şey söylemedim. Omzunun üzerinden Kate bir adım geri çekildi, Scott Levy'nin yanına sokulup Levy'nin söylediği her kelimeyi sanki patronu müjde veriyormuş gibi başıyla onaylarken başını tekrar öne eğdi. İki saniye önce Kate'le konuşuyordum, şimdi ise çocuklar Kate'i çiğneyip geçerek ortamın ve konuşmanın kontrolünü ele geçirmişlerdi.

Bir kadın çalışanı aşağılamaktan bu kadar zevk alması için Levy'nin aletinin ne kadar küçük olması gerektiğini merak ettim.

Oldukça küçük olduğu sonucuna vardım.

Sonra Herb masanın arkasından seslendi, 'Bay Dreyer hepinizle konferans odasında görüşecek. Geçin, bekliyor. Seni gördüğüme sevindim, Eddie.'

'Sen de Herb,' dedim.

Levy resepsiyon alanındaki koltukların hemen ötesindeki çift kapıya doğru döndü ve askerlerini yanına çağırır gibi omzunun üzerinden bir el salladı. Scott onun yanında ilerledi ve en son Kate elinde bir bloknotla onu takip etti. Uzanıp saçındaki düğümden bir kalem aldı. Konferans odasının kapılarını açan Levy, yüzüne bile bakmadan önce Scott'ı içeri soktu. Kate onun yanından geçerken Levy'nin gözlerinin baldırlarına indiğini gördüm. Scott'ı izledi.

Kate'in arkasından, şişman dudakları gördüğünden hoşlandığını belli eden tatsız bir şekilde büzülmüştü.

Kapıyı bıraktı ve tam içeri girmek üzereydi ki ben önden atlayıp kapanan kapıyı tuttum ve ona çarptım. Dengesini yeniden sağlamak için küçük kollarını sallayarak birkaç adım geri gitti. Bir sandalye kapmayı başararak bana kızgın bir bakış fırlattı. Bakışlarındaki sıcaklık utancından kaynaklanıyordu. Kate'in gülmemek için ağzını kapattığını gördüm.

'Üzgünüm Theo, kapının sende olduğunu sanıyordum. Benim hatam,' dedim.

Öfkeyle benden uzaklaştı, bir sandalye çekti ve oturdu.

Oval konferans masasında on kişi oturuyordu. Dördü bir tarafta, dördü karşı tarafta. Her iki uçta da birer kişi. Odanın arka tarafındaki kapı açıldı ve Wesley Dreyer içeri girdi. Yavaş ve kendinden emin adımlarla yürüyordu, ince dudakları ve seyrelmiş saçları vardı. Genetik erkek tipi kellik Wesley için yirmili yaşlarının başında başlamış . Neredeyse şeffaflık derecesine varacak kadar ince görünmesine rağmen tepede kalanlar dikkatle taranmıştı. Bu sabah Sofia'nın mahkemesinde giydiğinden farklı bir takım elbise giymişti. Bu soluk maviydi, benzer renkte bir gömlek ve lacivert bir kravat vardı.

"Oturun lütfen, beyler ve hanımefendi," dedi Dreyer, Kate'i kibar bir baş hareketiyle onaylamaya dikkat ederek.

Dreyer masanın başındaki sandalyeyi çekti. Masanın etrafında yürüdüm ve Levy ile ekibinin karşısında bir pozisyon aldım. Dreyer oturmadan önce ceketinin düğmelerini çözdü, kravatını ve kılıcını zarifçe sandalyeye koydu. Bir balet olabilirdi. Ceketinin cebinden bir dolmakalem çıkardı, kapağını açtı ve bir bloknotun üzerine akıcı bir yazıyla dikkatli notlar almaya başladı. Toplantıda kimlerin olduğunu yazdı, kolunu yüzünün önüne doğru kaldırdı ve Citizen saatinden saati not etti. Sonra kalemini bıraktı, manşetlerini düzeltti ve parmaklarını dikkatle birbirine geçirdi. Bazı hareketleri zarif olsa da sürünge hissi uyandırıyor. Sanki saldırmaya hazır bir yılan gibi kıvrılıyor.

Dreyer, "Kısa keseceğim ve kendimi tekrar etmeyeceğim, bu yüzden not almak isteyebilirsiniz," dedi.

Kate, Scott ve Levy'nin kalemleri hazırda ve sayfalarının üst kısmında altın harflerle firmanın adı kabartılmış olan yasal defterlerinin üzerinde geziniyorlardı.

Kollarımı kavuşturdum, kokladım ve bekledim. Dreyer başını kıpırdatmadan gözlerini sola çevirdi ve bana kilitlendi. Diğerleri başlarını eğip yazmaya hazırlanırken, ben Dreyer ile göz temasını sürdürdüm. Bir savcıcıyı sinirlendirmek için yapabileceğim her şey oyun kitabımda zorunlu olarak yer alıyordu. İşe yaramış gibi görünmüyordu. Dreyer sanki elinde as varmış da bende bir çift olduğunu biliyormuş gibi bana .

'Duruşma Ocak ayında yapılacak. Kanıtların çoğuna ve cinayet sebebine sahibiz. Yakında tamamlamayı umduğum temel keşifler zaten elinizde. Tek beklediğim adli tıptan gelecek tam raporlar ve maktulün avukatı Bay Modine'den gelecek bir tanık ifadesi. Ön adli tıp sonuçları zaten elimde. Tam raporları zamanla alacaksınız, ancak kısa versiyon, her iki müvekkilinizi de cinayetle ilişkilendiren adli kanıtlara sahibim. Ve sadece müvekkillerinizi.'

"Sadece müşterilerimiz derken ne demek istiyorsunuz?" dedi Kate.

Bunu söyler söylemez Levy dudak büktü ve Kate hukuk defterine bakıp yutkundu. Levy, savcıyla yaptığı bir toplantıda personelinin konuşmasından hoşlanmıyordu. Bunun adil bir soru olduğunu düşündüm. Hemen aklıma gelen bir soru. Kate'in iyi içgüdüleri vardı. Ondan hoşlanmıştım. Levy'ye gelince, iyi bir soru sormuş olması önemli değildi, önemli olan ağzını açma cüretini göstermiş olmasıydı.

Dreyer, Kate'e bakmadan, "Bayan Brooks, sorularınızı toplantının sonuna saklamanızı rica ediyorum, ama madem sordunuz, bunu şimdi alacağım," dedi. Onun yerine Levy'nin kıdemini kabul edencesine Levy'ye baktı. 'Müvekkillerinizin ikisi de mülkte tutuklandı. İçeride başka kimse yok. Adli tabip ölüm saatini 911 çağrısıyla aynı zamana koyuyor. Başka bir şüpheli aramıyoruz - adli tıp müvekkillerinizi sadece olay yerine değil, cinayete de bağlıyor.

Kate cevabı yazdı ve mümkün olduğunca küçük görünmek istercesine omuzlarını masaya doğru indirdi. Gözlerini devirip işaret parmağını dudaklarına götüren Levy'ye "özür dilerim" dedi. Öyle olmadı.

Zaman ve enerji harcamaya değmezdi; Levy için çalışsaydım yumruğumu uzun zaman önce o şişko dudaklara geçirirdim.

Bu yeni bilgiyi ve Sofia'nın hikâyesine nasıl uyduğunu düşündüm. Frank'in evi neredeyse bir malikaneydi. Üç yüksek katta çok sayıda oda vardı. Sofia ve Alexandra'nın aynı anda evde olmaları ve birbirlerinin varlığından haberdar olmamaları tamamen mümkündü.

'Müvekkillerinizden biri ya da her ikisi de kurbanı öldürdü. Bu durumda, adli tıp ve savcılık tanıkları göz önüne alındığında, bu ortak bir duruşma olacaktır. Tüm delillerde bir örtüşme var' dedi Dreyer.

Böyle bir davada ortak duruşma savcının korkulu rüyasıdır. İki sanık birbirini suçladığında, jürinin ikisine de inanmaması ve ikisinin de mahkum olması muhtemeldir. Eğer içlerinden biri bir mucize gerçekleştirir ve jüriyi masum olduğuna ikna etmeyi başarırsa, diğer sanık cezayı çeker. Bu da savcının ne olursa olsun kazanmasını garantiler.

Önce Levy ateş etti.

'Ortak bir duruşma yapma şansınız yok. Sanıklardan biri diğerini suçluyorsa, ceza kanunu ve içtihat hukuku duruşmaları ayırmamızı emrediyor. Bay Flynn müvekkilini ifade vermeye çağırmak zorunda değil ve eğer çağırmamayı tercih ederse bu müvekkilimin kendisini suçlayan kişiyle yüzleşmek için sahip olduğu anayasal hakkın ihlali anlamına gelir. Bu adil değil. Bu, bölünmüş bir yargılamaya baştan *hayır demektir*. Anlaşıldı mı?" diye sordu Levy.

Dreyer bu olaydan dolayı sarsıldıysa bile bunu belli etmedi.

Kalemını eline alıp Levy'nin itirazını not etmeden önce gömleğinin manşetlerini tekrar çekerek ceketinin kollarının altından çıkıntı yaptıklarından emin oldu.

'Gerçek şu ki, müvekkillerinize karşı neredeyse birbirinin aynısı iki dava yürütmemiz gerekecek ve bu da gereksiz mali yük getirecek. Ortak bir duruşma olacak. Bunun için çok bastırıyorum.

"Kimi itiyorsun?" dedim.

Levy soru sormama aldırmadı, hatta başıyla . Cevabı bekledik. Hiç gelmedi.

'Bay Flynn, Bay Levy, eğer ikinizden biri duruşmayı bölmek istiyorsa, uygun bir dilekçeyle mahkemeye başvurması gerekir. Buna direneceğiz

önerge. Bu konuda söyleyeceklerim bu kadar. Sakıncası yoksa toplantının özüne dönmek istiyorum.

Masanın her iki tarafına da baktı. Levy ve ekibi sessizdi, dinlemeye hazır bir şekilde öne doğru eğildim.

Teşekkür ederim. Bölge Savcılığı müvekkillerinizin cinayet için birbirlerini suçladıklarının farkındadır. Ortak bir duruşmanın *en az* bir mahkumiyetle sonuçlanacağını düşünüyoruz. Jüri her iki sanığı da mahkum edebilecek ve ortak mahkumiyetin en olası karar olduğunu söylememe gerek yok. Tek seferlik bir anlaşma öneriyorum. Tam bir itiraf ve ortak sanığı suçlayan bir ifade karşılığında on iki yıl. Kız kardeşlerden biri itiraf ederse, iyi halden altı ya da dört yıl içinde hapisten çıkacak, diğeri ise ömür boyu hapiste kalacak. Bu tek seferlik bir anlaşma, sanıklardan sadece biri için geçerli. Bu teklif şu andan itibaren kırk sekiz saat boyunca masada olacak.

Ve insanlar sıradan vatandaşların işlemedikleri suçları neden kabul ettiklerini merak ediyor. Dreyer gayet iyi tahmin etmişti. Muhtemelen iki kadın da ortak bir duruşmada suçlu bulunacaktı. İkisi de birbirlerine yalancı ve katil derken birinin kazanma ihtimali çok düşüktü. Ortak davalarda jürilerin çoğu iki sanığa da inanmaz ve ikisini de mahkum eder. Bu durumda, müebbet hapis cezası yerine dört yıl hapis cezasını etmek daha mantıklıydı.

Ne Levy ne de ben konuştuk. Dreyer'in saatinin kenarlarını sıkmasını izledim ve gerçekten bir zamanlayıcı kurduğunu anlamam bir saniye sürdü. Gerçekten. Hem Levy'nin hem de benim bu teklifi müşterilerimize götürmek gibi profesyonel bir yükümlülüğümüz vardı. Bırakalım kararı onlar versin. Sofia'nın böyle bir baskı altında kalmasını istemezdim, hele de bu kadar erken, ama başka seçeneğim yokmuş gibi görünüyordu.

'Eğer sanıklardan hiçbiri suçunu kabul etmez, itiraf eder ve diğer sanığın yargılanmasına yardımcı olursa, o zaman duruşmaya gideriz. Başka teklif ve uzatma . Kırk sekiz saat. Eğer itiraf olmazsa ve ortak bir duruşma yapacaksak, o zaman her müvekkilinizin de yalan makinesi testine girmesini bekliyorum.

"Ne?" dedi Levy.

"Beni duydun.

'Yalan makinesi sonuçları bu eyalette kabul edilebilir kanıtlar değildir,' dedim.

'Eski yalan makinesi test yöntemleri kabul edilemezdi. Teknoloji ilerledi. Yalan makineleri artık on sekiz eyalette kabul edilebilir kanıtlar. New York'ta denetçimizin uzmanlığını kanıtlayabileceğimizden eminiz. Bu haliyle, kolluk kuvvetleri için önemli bir soruşturma aracı olarak kabul edilmektedir. Bu davada çok şey müvekkilinizin güvenilirliğine bağlı. Jüri kime inanacak? İkisinden birine mi yoksa ikisine de mi? Mahkemeye yalan makinesinin teklif edildiğini bildireceğiz ve reddedilirse bu reddi kullanacağız. Yargıç jüriyi toparlarken buna atıfta bulunabilir.

Dreyer'i hafife almışım. Bu çok zekiceydi. Gerçek bir satranç hamlesi. Eğer kardeşlerden biri yalan makinesini reddederse, bu onu suçlu gösterecekti. Eğer ikisi de reddederse, o zaman ikisi de cinayette ortakmış gibi görünecekti. Biri yalan makinesinden geçer, diğeri geçemezse, Dreyer bunu geçemeyen kardeşi mahkûm etmek için kullanabilirdi.

Levy'nin yüzünün morarmasını izlerken elimi ceketimin iç cebine soktum. O da benim gibi hissediyordu. Ama ben etmedim. Kartlarımı sıkı ve kapalı tuttum. Bir cinayet davası en iyi poker yüzünü gerektiriyordu. Levy, Dreyer'e karşı o kadar yüksek sesle ve hızlı konuşuyordu ki dudaklarından fırlayan tükürükler küçük beyaz bulutlar halinde masanın üzerine düşüyordu. Dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum ve masanın altında, Dreyer ve Alexandra'nın savunma ekibinin göremeyeceği bir yerde Levy'nin cüzdanını açıp incelemeye başladım. Ona çarptığımda kaldırmıştım. Gerçekten de ona o kadar sert çarpmak istememiştim. Cebe daldırma hareketimi beceriksizce yapmıştım ve eğer dengesini bozmasaydım hareketi hissedecekti. Zaten hiçbir şey fark etmemişti. Telefonunu almak istemiştim ama parmaklarımı yaklaştırdığım anda titrediğini hissettim. O hissetmeden titreşen bir telefonu kaldırmanın yolu yoktu. Cüzdanı işimi görürdü.

Kahverengi deri cüzdanın içinde dört tane yüz dolarlık banknot, iki tane yirmilik ve bir tane de beşlik buldum. Her zamanki kredi ve banka kartları dizisi. Bir spor salonunun üyelik kartları, farklı mağazaların sadakat kartları ve üzerinde 'Discretion Supplies' yazan bir kartvizit vardı. Kartvizitlere göre pahalı ve iyi tasarlanmış görünüyordu. 'D' ve 'S' harfleri büyük ve süslü örümcekli bir yazı tipindeydi. Kartın kendisi dokulu ve plastikti. Kartın üzerinde ne bir telefon numarası ne de bir web sitesi vardı. Arka yüzünde ise bir

akıllı bir telefon için barkod. Kartı cebime koydum, sonra cüzdanı kapattım ve masanın altından birkaç metre öteye fırlattım.

Başımı kaldırdım, Levy hala tüm hızıyla devam ediyordu, parmağıyla mesafeli bir şekilde bakan Dreyer'i işaret ediyordu.

"Bay Levy-" dedi Dreyer.

'Daha işim bitmedi, uzun bir süre değil, Belediye Başkanı bu suistimali duyacak-'

'Bay Levy, işiniz bitti. Bu toplantı sona ermiştir...' dedi Dreyer, sandalyesini geri çekerek.

'Bekle Levy, bir saniye çeneni kapa,' dedim.

Levy'nin yüzündeki ifade Dreyer'i koltuğunda tutmaya yetecek kadar eğlendirmişti. Levy'nin uşağı Scott'ın kaşlarını çatarak belli belirsiz beni hedef aldığını gördüm. Kate dudağını ısırarak memnun bir gülümsemeyi bastırdı.

Levy hala açık ağzında sinek yakalarken, buraya gelmemin asıl nedenine geldim.

'Savcılığın sunduğu kanıtların bir kısmını daha paylaşmazsanız, yaptığınız teklifin mahkemede herhangi bir ağırlığı olmayacaktır. Sanıkların kendilerine karşı açılan davayı bilmeye hakları vardır. Elinizde ne olduğunu görmemize izin verin - bu şekilde müvekkillerimiz bilinçli bir seçim yapabilir.

Dreyer basitçe, "Anlaştık," dedi ve ayağa kalktı. Odadan çıktı ama sadece birkaç saniye için. Kapıyı açtığında yarım düzine Savcı Yardımcısının dışarıdaki koridorda toplandığını gördü. Levy'nin atıp tutmasını duymuş ve dinlemeye gelmiş olmalıydılar. Dreyer dışarı çıktığında hızla dağıldılar, içlerinden biri Dreyer'e iki kalın kahverengi zarf uzattı. Dreyer asistana teşekkür ettikten sonra açık kapıdan geri döndü ve bir zarfı bana, diğerini de Levy'ye verdi. Başka bir şey söylemeden gitti.

Masadan kalktım ve 'Birinin cüzdanı konferans masasının altında' dedim. iyi olur. Bu binada onu teslim edecek dürüst bir adam yok. Sizinle sonra görüşürüz. Seni ararım, Theo. Bir tavsiye. Bir şey istiyorsan, iste. Küçük yumruklarınızı masaya vurmaktan çok daha kolaydır.

Bir şeyler söylemeye başladı ama ben çoktan odadan çıkmıştım. Theo'nun dövüş modunda olmasını istiyordum. Bir avukatın kanı yükseldiği sürece düşünmez, öfkelenirdi. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

Theo bir dava avukatına benzemiyordu. Bana bir ricacı gibi göründü. Anlaşmayı müvekkilinin önüne koyar ve ona iyi olduğunu söylerdi.

Sofia'nın anlaşmaya tepkisini görmek istedim. Sofia'nın babasının ölümüne karışmadığından emin olmak istiyordum. Derinlerde bir yerde onun masum olduğunu hissediyordum ama bazı durumlarda içimde hep küçük bir şüphe ateşi yanıyordu. O mumu söndürmesini istedim.

Bu duruşmanın her yerinde kabus yazıyordu. Dreyer'ın bazı sorunları vardı - kayıp bir tanığı vardı. Frank'in avukatı Mike Modine'in izini bulamamıştı. O ifadeyi almadığını söylediğinde sesinde bir şey sezmiştim, bir hayal kırıklığı. Modine, her kimse, bir cinayet davasına tanık olarak dahil olmak istemezdi ve muhtemelen savcılığı oyaliyordu. Ve hiç şüphe yok ki bu, olmak için kötü bir davaydı.

En kötü vakalar kimin doğruyu söylediğine bağlıdır.

Yalan makinesi testi böyle bir davada el bombası gibidir. Birinin suratında patlayacaktı. Ya Sofia, ya da Alexandra. Hangisi olursa olsun, biri katildi. Sadece Sofia olmamasını umuyordum.

üzere olduğum bir fikrim vardı.

DOKUZ

KATE

Hogan Place'in dışındaki kaldırımında Levy pantolonunu yukarı sıyırdı ve "Orada ne halt düşünüyordun Kate?" dedi.

Kate kanın yanaklarına hücum ettiğini hissetti.

"Savcılık ofisinde konuşmayı ben yaparım. Sen kıdemsiz bir yardımcısın. Daha iyi bilmen gerekirdi. Beni orada utandırdın, biliyor musun? Beni baltaladın. Bunu bir daha yaparsan, kışına tekme yersin. Beni anlıyor musun, küçük hanım? Yoksa daha yavaş konuşmamı mı istersin?"

Levy'nin açıklamasının yarattığı şok her türlü duygunun patlak vermesine neden oldu. Kate uzun zamandır bu iş için yeterince iyi olup olmadığını merak ediyordu. Levy'nin işiyle ilgili ufak tefek iğnelemeleri otomatik olarak kendisini aşağılık hissetmesine neden oluyordu. Son zamanlarda, bunun performansı ile ilgili olmadığı görüşüne yaklaşıyordu - en azından tamamıyla değil. Yine de bu ağız dolusu lafın içinde çok fazla zehir vardı. Başını öne eğip uzaklaşmaya başlayan Scott'a baktı. Kendini, tam olarak neyi yanlış yaptığını bilmeyen bir ebeveyn tarafından azarlanan bir çocuk gibi hissediyordu. Ağız açıldı ama ardından hiçbir kelime gelmedi. Hızla gözlerini kırıştırdı, kekeledi ve bir sonraki his vücuduna dolduğunda dudaklarını sıkıca kapattı - öfke. Konuşmak istiyordu. Levy'ye bu işle tam olarak ne yapabileceğini söylemek istiyordu. Onun küçümseyici, kadın düşmanı bir pislik olduğunu. Dişlerini birbirine geçirdi, ağız kurudu. Sokaktan geçenler neler olduğunu görebiliyordu ve Levy'nin tepki vermesini bekleyerek sessizce duran üçünün yanından geçerken gerdan kırdılar.

Kate başını salladı.

'Eğer bu davada kalacaksan Scott gibi ol. Ofise dönüyoruz, ama sabahın geri kalanını düşünmek ayırmanı öneririm. Programa uy, Kate. Öğle yemeğinden sonra hazırlıklı ve kafanız oyunda olarak gelin. Eğer hazır değilsen

Bunun için belki de bölüm değiştirmelisiniz. Wallace her zaman veraset davalarına bakacak kıdemsiz avukatlar arar. Hadi Scott, arabamı alalım.

Ve böylece çekip gittiler. Kate buna alışmaya bağlamıştı ve göğsündeki boğluk hissi giderek artıyordu. Levy ile popüler olmak istiyordu. O iyi bir avukattı. Onun patronuydu. Ona harika bir kariyer sağlayabilirdi. Ayrıca onunla yatmak istiyordu. Kate bundan emindi. Kate Levy'nin tekliflerini geri çevirdikçe Levy de onunla olan iliğkilerinde daha agresif davranmaya bağlamıştı. İlk ay içinde Levy onu evine bırakmayı teklif etmişti ve Kate o zaman kabul etmekten başka çaresi olmadığını hissetmişti. Patron o. Arabada, apartmanın dışında, garip bir sohbete başladı.

'Güzel bina,' dedi Levy.

Kate, 'Geçen yıl neredeyse kınanıyordu,' dedi.

'Gerçekten, asla söyleyemezsin. Çok... tarihi görünüyor,' dedi, övgü dolu bir şey söylemeye çalışarak. 'Şehre ilk taşındığımda ben de böyle bir yerde yaşıyordum. Buradaki tüm apartmanlar birbirinin aynısı. Bir göz atmak, gençliğimi yeniden yaşamak harika olurdu,' dedi küçük siyah gözleriyle gülümseyerek.

'Çok dağınık Theo, üzgünüm. Dağınık bir daireye ziyaretçi kabul edemem,' dedi Kate, kapının kolunu tutarak.

'Utanmana gerek yok. Birbirimizi tanıyoruz. Biz meslektaşız. Muhtemelen birbirimizi daha iyi tanımalıyız.

Kate kapının kolunu çekti, hızla indi, döndü ve "Bıraktığın için teşekkürler," dedi ve arabanın kapısını kapattı. Çantasını omzuna atıp olabildiğince hızlı bir Çekilde binaya girdi ve Levy'nin arabasının motorunun sesini dinledi; motorun dönmesini ve Levy'nin kendisinden çok uzaklara gitmesini diledi. Kulaklarındaki tek ses kalbinin atışları ve Levy'nin arabasının hareketsiz bir şekilde orada dururken çıkardığı rölanti sesiydi.

Adamın gözlerini üzerinde hissedebiliyordu.

O günden sonra Kate işe koşu ayakkabıları getirmeye başlamıştı. Günün sonunda Levy eve dönerken, masasında omuzları gergin ve korkudan donmuş bir halde bekledi.

'Çok çalışıyorsun. Hadi, seni eve bırakayım. Yolda bir şeyler atıştırırız. Suşi sever misin? Dur, kimi kandırıyorum? Herkes suşi sever. Harika bir yer biliyorum.

"Hayır, sorun değil Theo. Teşekkürler, ama eşyalarımı aldım. Eve koşarak döneceğim. Bugünlerde formumu korumak için zaman bulmam gerekiyor,' dedi ve uzanıp spor çantasından koşu ayakkabılarını çıkardı ve niyetinin kanıtı olarak onları başının üzerinde havaya kaldırdı.

'Bunu yapmana gerek yok. Bana oldukça iyi durumda görünüyorsun,' dedi.

Bu neredeyse onu kusturacaktı.

Bazı geceler Levy ısrar eder, iki ya da üç kez sorardı. Bir içki ya da akşam yemeği ister miydi? Levy, bir Broadway gösterisi için bilet ya da Four Seasons'ta bir gecelik süit ayarladığını söyledi - peşine takılmak ister miydi?

Kate hayır dedi. Her seferinde. Fark etmezdi. Omzuna dokunuyor, parmakları boynunun kenarını sıyrıyor, sonra iç çekip gidiyordu. Her gece asansöre bindiğinde Kate saf bir rahatlamayla ürperir, omuzlarını yuvarlar ve gerginliğin akıp gittiğini hissedirdi.

Toplantılarda sık sık onun yanında oturur, onu bir davanın diğer tarafındaki müvekkillerle veya avukatlarla tanıştıırken eli dizine veya kalçasına vururdu. Bu yanlış geliyordu. Sanki onun üzerinde hak iddia ediyormuş, onu kendi malı haline getiriyormuş gibi hissediyordu.

Kate her gece eve geldiğinde duş alıyordu - koşudan terlediği için değil - asla eve koşarak . Spor salonu olayı sadece bir bahaneydi. Onun kokusunu, ona dokunduğunda hissettiği yozlaşmayı üzerinden atmak için yıkanırdı. Bu onun sağlığını etkilemeye başlamıştı.

Son zamanlarda çok fazla baş ağrısı çekiyordu. Bunun gerginlik - stres olduğunu biliyordu. İşinden değil, patronundan kaynaklanıyordu. Cuma günleri en kötüsüydü, onun için arabasına dosya taşıırken, asansörde arkasında dururken gözleri kıyafetlerini soyarken, kalbi çarpıyor, bir tür hamle yapmasını ya da ona dokunmasını bekliyordu.

Levy ile bire bir görüşmelerden kaçındıkça ve akşam yemeklerine gitmemek için bahaneler uydurdukça Levy daha da sinirleniyordu. 'Geri bildirim ve mentorluk' kisvesi altında onun çalışmalarını eleştirdi.

ve Kate onun tekliflerini geri çevirdikçe eleştirilerin daha da arttığını fark etmekten kendini alamıyordu.

Bir Şikâyetle bulunmayı düğünmüştü ama Şirketin intranetindeki taciz politikasını kaç kez okumuş olursa olsun, adamın taciz sınırını aştığını hiç . Bazen çizgiyi aşmaya çok yaklaşıyordu ve Kate bunun tek bir olayla ilgili olmadığını biliyordu - bir davranış biçiminin kanıtlanması gerekiyordu ama olayların çoğu sadece ikisi yalnızken gerçekleşirken bunu nasıl kanıtlayabilirdi ki? Kate'in sözüne karşı Levy'nin sözü olacaktı. Ayrıca, ortakları hakkında şikâyetle bulunan kıdemsiz ortaklar genellikle referansları olmadan sokağa atılır, bu da onları neredeyse işsiz bırakırdı. Kate bunu istemiyordu. Buraya gelebilmek için çok çalışmıştı.

Levy ve Scott'ın Hogan Place'e doğru uzaklaşmalarını izlerken, Levy'nin azarlaması kulaklarında çınlarken, Kate ters yönden -yanlış yol olmasına rağmen- dairesine döndü. Gördüğü ilk ara sokakta gölgeye doğru eğildi. Gözyaşı yoktu ama ağlayacak gibi hissediyordu. Göğsünde krampa dönüşen ve nefesini daraltan çırpınmalar, Kate boğaltma vanasına basıp içindekileri dışarı çıkarmadan geçmeyecekti. Ağlamak insana iyi gelir. Bunu biliyordu. Yeterince kişisel gelişim kitabı okumuştur ama Kate böyle yaratılmamıştı. Ağlayamıyordu. Artık değil, o günden beri değil. Valf kapalı ve kilitliydi, tüm duyguları çalkalanıp durduğu yerde, içeride tutuyordu. Ama bir düşünce onu sakinleştirdi. Kalp atış hızı düştü, nefesi yavaşladı ve derinleşti.

Eve gitmek istiyordu. Dairesine değil. Evine.

Kırk beş dakika sonra şehir merkezinden bindiği Edgewater Feribotu'ndan indi. New Jersey, Edgewater'da dokuz yaşındayken, çocukluk arkadaşı Melissa Bloch ile terk edilmiş Kellogg fabrikasında oynamıştı. Fabrika artık yoktu ve yerinde modern bir marina vardı. Zaman ilerlemiş, fabrikalar yerlerini pahalı sahil apartmanlarına bırakmış ve kalan bir iki şirket dışında Edgewater artık bir tür hip Gold Coast olmuştu. En azından yarısı öyleydi. Kasaba River Road tarafından ikiye bölünmüştü ve deniz kıyısındaki mülkler yüksek fiyatlara alıcı buluyordu. Nehrin diğer tarafında

Yolda, tepelerde, mülkler yarı fiyatına satılıyordu. Kate feribot terminalinden çıkar çıkmaz bu yoldan Batı Edgewater'a geçti. Bloğun sonundaki emlakçıların yanından geçti ve Hudson Caddesi'nden sağa döndü - babasının evi olan Adelaide Place'e dik bir tırmanış.

Louis Brooks yetmişli yıllarda Edgewater'a taşınmıştı. O zamanlar şehirde polislik yapıyordu ve ortağı Melissa'nın babası Gerry Bloch'tu. Babasını buraya taşınmaya ikna eden Gerry'ydi. Emlak ucuzdu çünkü toprak bir asırdan fazla bir süredir mısır yağı ve kimyasal üreticileri tarafından zehirlenmişti. Adelaide Place'de yan yana yaşıyorlardı. Büyülü bir dönemdi. Daha çok kız kardeş gibi olan bir arkadaşla küçük bir kasaba çocukluğu. Hayat harikaydı. Ta ki Gerry Bloch tutuklanana kadar.

Büyüdüğü kolonyal evi gördüğünde baldırları yanıyordu ve ayakları tırmanıştan dolayı ağrıyordu. Tepeye kadar topuklu ayakkabılarıyla yürümüştü - koşu ayakkabıları iş yerinde bir çekmecede güvenle kilitlenmişti. Ön kapı açıldığında, boyalı ahşap korkulukların çevrelediği tuğla basamakları çıktı.

Kate babasını görmeyi bekliyordu. Hâlâ kırk beş yaşında olduğunu sanan yetmiş yaşında beyaz saçlı bir adam. Louis Brooks - her zaman *Lou-is* diye telaffuz edilir, asla *Lou-ee diye* değil. Pamuklu bir gömlek, iş pantolonu giyerdi ve çizgili ama güler yüzlü yüzünde boya ya da yağ lekeleri ya da her ikisi olurdu.

Ama kapıyı açan babası değildi. Onun yerine kendini uzun boylu, çarpıcı bir genç kadına bakarken buldu. Siyah saçlarının yanları kısa, tepesi uzun ve geriye doğru taralıydı. Siyah bir kot ceket, lacivert bir kot pantolon ve yeşil bir gömlek giymişti. Makyajsızdı. Kate'in en yakın arkadaşı Melissa Bloch'un yüzünde sadece geniş bir gülümseme vardı.

Bloch birkaç yıllığına taşınmış, polis memuru olmuş ve ülkenin dört bir yanına tayin olmuştu. Altı ay önce polislikten erken emekli olmuş ve eski evine, Kate'in babasının yanına taşınmıştı. Bu, Bloch'u gittiğinden beri çok özleyen Kate için bir teselli olmuştu. Bloch artık New York Polis Teşkilatı için serbest eğitim eğitmeni olarak çalışmakta ve ileri sürüş, kontrol ve zapt etme ve soruşturma uygulamaları konularında tazeleme kursları vermektedir. İçinde

Boş zamanlarında Louis, ikinci bir çift ele ihtiyaç duyduğunu söylediği çeşitli kendin yap projelerinde ona yardım etmekle meşguldü. Hem Kate hem de Bloch Louis'in aslında yardıma ihtiyacı olmadığını biliyorlardı - sadece bir arkadaşına ihtiyacı vardı.

"Senin işte olman gerekmiyor muydu?"
diye sordu Bloch. "Sabah izin aldım,"
dedi Kate.

Bloch başını eğerek Kate'i birkaç saniye süzdükten sonra kenara çekilip içeri girmesine izin verdi. Bloch'un buna inanmadığını biliyordu. Kate'in işteki sorunları aklını yirmi dört saat meşgul etmesine rağmen henüz kimseye bundan bahsetmemişti - Bloch'a bile. Bu Kate'in sorunuymuştu ve başını öne eğip ağzını kapalı tutmaya ve bunu atlatmaya kararlıydı. Mutfakta Louis kahve doldurmaya başlamıştı bile. Yanağında ve gömleğinin yakasında koyu renkli bir maddenin lekeleri vardı. Mesai saatleri içindeki ziyaretten kuşkulandıysa da bunu belli etmedi. Kate onun muhtemelen kendisini gördüğüne sevindiğini düşündü. Buharlı fincanları Kate ve Bloch'a uzattı ve mutfak masasına oturdular.

Kate bir yudum aldı ve içinin ısındığını hissetti. Sadece kahve değildi - babası ve en iyi arkadaşıyla evde olmanın güvenli ve canlandırıcı bir yanı vardı. Komşu olmalarının ve babalarının arkadaş olmasının dışında, Kate Bloch'la arasında her zaman gerçek bir bağ hissetmişti. İkisi de kitap delisiydi ve ikisi de son derece zekiydi ama farklı şekillerde. Kate sınıf testlerini ve sınavları hiç çaba harcamadan geçebilen biriydi, Bloch ise tüm okulda öğretmenlerden birinin bir ilişkisi olup olmadığını, kiminle ve ne kadar süreyle olduğunu söyleyebilen tek kişiydi.

"Neden işte değilsin?" diye sordu Louis.

"Sabah izin aldım," dedi Kate.

Bloch ve Louis bakiştılar ama hiçbir şey söylemediler.

"Bloch ve ben sadece ahşap hakkında konuşuyorduk. Bugün biraz alacak, böylece bir dolap yapabiliriz. O eve mobilya koymanın zamanı gelmişti.

"Fazla bir şeye ihtiyacım yok," dedi Bloch.

Kate gülümsedi. Bloch mobilya satın alabilirdi ama Louis'in projeleri tükenmek üzereydi. Bir dolap inşa etmek onu bir süre meşgul ederdi.

haftalar.

"Baban bana Alexandra Avellino'yu temsil ettiğini söyledi," dedi Bloch.

"Ah, hayır, şey, benim şirketim onu temsil ediyor. Ben sadece takımdayım. Arka odadaki özet yazarlarından biri. Araştırma, not alma, bu tür şeyler ...'

Sözlerini bitiremeden Kate'in alt dudağı titremeye başladı. Babası içgüdüsel olarak uzanıp Kate'in koluna dokundu ve o anda son birkaç gün içinde yaşananlar gözünün önüne geldi. Babasına patronu tarafından cinsel tacize uğradığını söylemeye cesaret edememişti. Louis evde birkaç silah bulunduruyordu. Silahlardan birinin ruhsatı bile vardı. Ve eski tip bir NYPD polisiydi. Levy'nin kapısına gelip yüzüne bir 38'lik dayayabilir ve ona terbiyesini hatırlatabilirdi.

Kate onlara o sabah neler olduğunu ve Levy'nin yaptığı tehdidi anlattı. Babası uzaklara baktı, sağ ayağının topuğu yerde zıplıyordu. Bloch'un beklenti dolu bir ifadeyle öne doğru eğildiğini gördü.

"Sana *küçük hanım mı* dedi? Oh, bu iyi olacak - ona ne cevap verdin?" diye sordu Bloch, dirseklerini masaya dayayarak, Kate'in serbest bıraktığından emin büyük geri dönüşü yakalamak için eğildi.

Kate başını salladı. "Hiçbir şey söylemedim. Söyleyemezdim.

Hikâyenin ana fikrini açıkça yanılgı anlayan Bloch bir an için Gağırımığ gibi göründü, sonra gözlerini Kate'e dikti. Sanki tek bir bakışıyla erkekleri soldurabilen ve bir tartışmada herkesi alt edebilen arkadaşına ne olduğunu merak eder gibiydi. O günlerde Kate sert olan kişiydi. Bloch'a göz kulak olan. Kimseden bir bok almayan. Kate daha küçük yaşlarda kelimelerle yaralamayı öğrenmişti - kelimeler onun silahıydı.

Babası son kahvesini de bitirdi ve her zaman derin ya da yarı anlamlı bir sohbetten kaçınmaya çalışarak, "Hadi gidip kuşları besleyelim," dedi.

Kate arkadaşını ve babasını asfalt bahçeye ve babasının arka tarafta tuttuğu iki büyük kuş yemliğine kadar takip etti. Yemliklerden birinin üzerindeki tünekte tek bir yeşil papağan oturuyordu. Bu Edgewater'da alışılmadık bir durum değildi. Quaker Papağanlarından biriydi. Hiç kimse

Bu kuşların Edgewater'a nasıl ve neden gelip yuva yaptıklarını kesin olarak bilmiyordu. New Jersey'e özgü olmadıkları kesindi. Bazıları altmışlı yıllarda JFK havaalanında patlayan bir ambalaj sandığından kaçtıklarını söylüyordu. Kimse kesin olarak bilmiyordu.

Kate babasının eski bir fıçıda sakladığı tohum fındıkları yemliğe doldurmasına yardım ederken arkadaşı da ona bakıyordu. Birkaç dakika sonra Bloch, "Gitmem gerek Louis, ben-" dedi.

"Evet, tabii," dedi Louis. Kolunu fıçının içine daldırdı ve aradığını bulana kadar içindekileri karıştırdı. Elini çıkardığında, Bloch'a verdiği sarı bir zarf tutuyordu.

Bu babanın son parası. Sadece birkaç bin dolar. Umarım şans getirir,' dedi. Kate kaçırdı. Gerry Bloch kirli bir polis değildi. Rüşvet memur arkadaşlarını ispiyonlamayı reddetmişti ve cezalandırarak başka kimse olmadığı için NYPD'nin üst kademesi Gerry'nin üzerine gitmişti. Teşkilatın geri kalanı Gerry'nin ailesi için para ayırdı. Para muhtemelen kirliydi ama ateş hattına girdiğinde Gerry'nin umurunda değildi. Kate bunu hep biliyordu ama artık bir avukattı. Mahkemenin bir memuruydu. Bunu rapor etmek onun göreviydi. Ama . Milyon yıl geçse bile.

Bu bir aileydi.

Bloch, 'Bugün depodan odun sipariş edeceğim,' dedi. "Bunun için teşekkürler.

Louis başını salladı.

Kate, Bloch'u ön kapıya kadar geçirdi.

Bloch verandanın basamaklarının dibine vardığında, "Bu beni ilgilendirmez," dedi ve Kate'e döndü. 'Ama o şirkette olmayı hak ediyorsun. Saçmalama. Sen Edgewater, New Jersey'den Kate Brooks'sun. Bloch içini çekti, başını salladı ve 'Annen buna katlanmazdı' dedi.

Kate, Bloch'un motosiklete binişini, motorun çığlık çığlığa çalışını ve yuvarlanıp gidişini izledi. Bloch fazla konuşmuyordu ama konuştuğu zaman da dinlemeye değerdi. Ve Bloch'un sözleri şimdi etrafına kar gibi yağıyordu, her biri hala hayatta ve gerçek olduğunu ve bu hayatın her anını hissettiğini soğuk ama nazik bir şekilde hatırlatıyordu. Ezici bir hafıza dalgası onu ikiye katladı ve uzanıp avuçlarını

yerde yatıyordu. Onu yere düşüren acı değil, utançtı. Her şeyi sakladığı için, her şey yolundaymış gibi davrandığı için, hiçbir şey söylemediği için utanıyordu. Gözyaşları soluk gri kapı eşiğinde koyu dairesel lekeler oluşturdu.

Kate annesi öldüğünden beri ağlamamıştı. Kate hukuk fakültesini bitirmeden bir yıl önce annesine kanser teşhisi konmuştu. Ona bir yıl süre verildi. Kate internete girdi ve ikinci bir görüş vermeyi kabul eden bir uzman buldu. Onkologla randevudan sonraki öğleden sonra, annesi ona randevuya gitmemeye karar verdiğini söyledi - böyle şeyler oluyordu, hayatını yaşamıştı ve zamanı gelmişti. Doktorlardan bıkmıştı. Suzanna Brooks, Kate'in mezuniyetinden bir hafta önce öldü. Annesi ona törende ağlamayacağına dair söz verdirdi ve Kate sözünü tuttu - cenaze töreni boyunca ağladı ve cenazede hiç gözyaşı kalmadı. O yıl en yüksek ikinci puanı alarak baro sınavını geçti ve Levy, Bernard and Groff'ta işe başladı.

İşe başladıktan bir ay sonra, devam etmekte olan bir klinik ihmal davasında tıbbi görüş almak üzere randevu ayarlamak birkaç onkologla iletişime geçmesi gerekti. Bunlardan biri, annesinin görmesi için ayarladığı uzmandı. Telefonda konuşmaya başladılar ve Kate daha önce konuştuklarından bahsetti.

Evet, hatırlıyorum. Tüm hastalarımı hatırlıyormuş gibi davranmıyorum Kate, ama anneni ve babanı hatırlıyorum. Tanıdık bir hikaye. Sigorta şirketleri dünyanın en kötü pislikleridir.

Özür dilerim mi? Anlamıyorum. Annem randevuya gelmediğini söyledi.'

'Oh, şey, hayır, gelip beni gördüler. Annenize bu yeni ilaçla ona muhtemelen üç ila beş yıl daha verebileceğimizi söyledim. Sigortası bunu karşılamazdı ve çok pahalıydı. Kaybınız için gerçekten üzgünüm.

'Bu mantıklı değil, babamın birikimi vardı. Babamın tedavi için parası vardı. Biliyorum çünkü okul masraflarımı o ödedi-'

Farkına vardığında Kate kibarca görüşmeyi sonlandırdı ve doktora zaman ayırdığı için teşekkür etti. Eve gitti ve babası gerçeği itiraf etti. Suzanna kızının asla ödeyemeyeceği bir öğrenci borcunun altına girmesini istemiyordu. Babası aileyi kullanmıştı.

hukuk fakültesine yatırmak için biriktirdi. Annesi için yaşamı uzatan ilaçlara harcayabilecekleri para Kate'in eğitimine gitti. İkisini birden karşılayamazlardı. Kate ailesi için en önemli şeydi. Annesi bu konuda ısrar etmişti.

Kate'in hukuk diploması ve şirketteki işi zor kazanılmıştı. Bu yüzden Kate her zaman sabahları ofise ilk gelen ve en son ayrılan kişiydi. Annesi kızı için yıllarını vermişti. Kate bunu bir kenara atamazdı. Bu fedakarlık onu yönlendirdi. Sessiz kalmasını sağladı. Tekneyi sallamak istemedi.

Annesinin şimdi ne diyeceğini düşündü. Kate'in sessizce acı çekmesini istemezdi. Kate'in kendini savunmasını isterdi. Levy'nin önünde kapalı tuttuğu onca zaman - utanç onu ateş gibi yiyip bitirmiş, çabucak soğumuş ve çok daha sert bir şeye dönüşmüştü.

O anda kendi kendine yemin etti - o ofiste bir daha bir şey olduğunda bunu dile getirecekti. Zaman doldu. Artık kaçmak yok. Daha fazla saklanmak yok. Dudağını ısırarak yok. Bir dahaki sefere sesini kullanacaktı.

Çünkü o Suzanne Brooks'un kızıydı.

Edgewater, New Jersey'den Kate lanet Brooks'tu.

*Frank Avellino
Günlük Girişi, 31 Ağustos 2018 Cuma.
Sabah 7:55.*

Bu boku yazmaktan nefret ediyorum. Daha önce hiç yapmadım. Anılarını yayınlamak isteyen bir adam değilim. Dolabımda bir mezarlığı dolduracak kadar iskelet var - iki kez. Bu doktorun emri. Bu sadece benim için. Ve Doktor Goodman. Benden ne yazmamı bekliyor, bilmiyorum.

Uykularım kaçıyor. Saat sabahın sekiz buçuğu. Dörtten beri uyanığım. İşemek zorunda kaldım ve tekrar uyuyamadım. Her zamanki gibi. Sorun prostatımda değilse beynimde. Hal Cohen sonunda beni her ikisi için de doktora gitmeye ikna etti. Prostat için hap kullanıyorum ve beynim için de bu boku yazmak zorundayım. Doktor bana bazı sorular sordu, ben de cevapladım ve iyi olduğumu söyledi. Ama onu memnun etmek için düşüncelerimi ve fark ettiğim belirtileri yazmamı istedi. Beni birkaç ay sonra görecektir. Bunları okuyacak ve uykusu gelecek, biliyorum.

Belki de haklıdır. Belki de hiçbir şeydir. Ya da sadece yaşlılık. Son zamanlarda bazı şeyleri unutuyorum. Akşam almam gereken hapları. Bazen televizyon izlerken yemek yiyip yemediğimi hatırlayamıyorum. Ya da musluğu açık bırakıyorum, sıcak akıyor. Randevuları kaçırmak benim için bir baş belasıdır. Eğer bir yere gideceğimi söylersem, oraya giderim. İstisnasız. Geçen hafta dört toplantıyı kaçırdığıma inanamıyorum. Sadece unuttum. Belki de bir asistan tutmalıyım. Ama bir asistan beni arayıp çorap giymemi hatırlatamaz. Geçen hafta onları da unuttum.

Küçük şeyler.

bir şey yok. Doktor öyle söyledi.

Bugün iyi hissediyorum. Sorun yok. Ne yapmam gerektiğini, nerede olmam gerektiğini hatırlıyorum. Her şey yolunda.

Şimdi Hal Cohen ile kahvaltıya.

11'de.

Alexandra bu gece geldi. Tatlı çocuk. Zeki. Yine parkta koşuyordu. Ona gece parkta koşmaması gerektiğini söyledim. Onun için tek başına güvenli değil. Bana başının çaresine bakabileceğini söyledi, ben de ona inandım. Bana sevdiğim smoothie'lerden getirdi. 2. Cadde'deki yerden.

Bugün beni aramaya çalıştığını söyledi. Sanırım cep telefonum bozulmuş. O şeyde cevapsız aramalar vardı ama çalmadığına yemin edebilirim. Bugün muhasebeciyle olan toplantıyı kaçırdım.

Tekrar.

Alexandra bana ilaçlarımı verdi ve 13. Cadde ve 3. Bulvar'da bir daire için yaptığı anlaşmadan bahsetti. Güzel anlaşma. Tatlı çocuk. Sofia aradı. Alexandra evdeyken gelmeyecekmiş. O ikisi hala birbirleriyle konuşmuyorlar. Denemekten vazgeçtim. Ama Sofia'nın Alexandra gibi olmasını isterdim.

Sofia bir gün benim ölümüm olacak.

Yatağımdayım ve dişlerimi fırçaladım mı bilmiyorum.

Bugün sokakta birini gördüm. Hepsi siyahlar içindeydi. Sanırım beni takip ediyorlardı. Park Avenue'deydim ve onları caddenin karşısında gördüm. Birden nereye gittiğimi hatırlayamadım ve eve gitmek için taksiye bindim. Taksi şoförüyle konuyu konuştum. Belki de paranoyak olduğumu söyledi. Janee soracağımı söyledim.

Eve gittiğimde Jane'i aradım. Neden evde olmadığını anlayamadım.

Sonra hatırladım.

Jane öldü. Onu merdivenlerde ölü gördüm. Boynu merdiven korkuluğuna sıkışmıştı.

Bükülmüş ve kırılmış.

Ve diğer şey.. İsa.

Belki de bu bir ? Hatırlamak istemediğim bazı şeyler var. Bu korkunç. Bunu yazmaktan nefret ediyorum.

ON

SHE

Sous-vide makinesinin zamanlayıcısı sabit bir vuruşla çalmaya başladı. Kahvaltı için bir şeyler hazırlamak üzere erkenden ve sonra yatağına dönmüştü. Önünde yoğun bir gün vardı. Yorganı arkaya attı, mutfığa gitti, makineyi kapattı ve kapağı kaldırdı. İçinde makinenin kırk beş dakika boyunca tam yüz otuz derecede tuttuğu bir galon su vardı. Suyun içine uzandığında çok sıcak olduğunu hissetti ama cildini yakmadı. Kese su banyosundan çıktı ve temiz bir tabağı yerleştirdi. Banyoya girmeden önce et, tuz ve otuz gram tutsülenmiş tereyağı ile birlikte kesenin içinde vakumla kapatılmıştı.

Bir bıçağı kesenin kenarı boyunca kaydırarak sıcak bir buhar bulutu çıkardı. Dizlerinin yanındaki dolaptan demir tabanlı bir tava çıkardı, ocağın üzerine koydu ve . Cömert bir topak tereyağı tavaya çarptığında tısladı. Çantanın içine uzandı ve ciğeri hissetti. Sıcaktı ama dokunulamayacak kadar sıcak değildi. Onu yakmayacaktı. Elllerinde sıcak ciğer ve tereyağı hissi neredeyse fazla iyiydi.

Parmaklarındaki plazmayı yalarken ciğerin her iki tarafını da özenle kızarttı. Tavanın içindekileri ekşi mayalı tostun üzerine ezilmiş avokado ile doldurulmuş bir tabağın üzerine döktü. Birkaç damla balzamik sirke ve bir dilim kan portakalı tabağı tamamladı. Aromalar onun açlığını arttırdı. Tabağı yemek masasına götürdü, oturdu ve tıkindı.

Bıçağını ve çatalını bıraktı, masadan dijital bir diktafonun yanında duran cep telefonunu aldı. Cep telefonu kullan-attı. Tamamen tek kullanımlıktı. Aramayı yeniden uygulamasına girdi, numarayı çevirdi ve telefonu hoparlöre aldı. Arama bağlandı ve çaldı. Hiçbir kimse açmadı. O aramanın olmasını beklemiyordu.

Cevap verdi. Sabahın yedisinde ofiste kimse yoktu. Mesaj servisini bekliyordu

"Ben Bölge Savcı Yardımcısı Wesley Dreyer, şu anda müsait değilim, lütfen sinyal sesinden sonra mesaj bırakın..."

Bip sesini bekledikten sonra diktafonun düğmesine bastı.

Ben Mike Modine. Beni aradığınızı duydum. Üzgünüm, kötü bir zamanlama oldu. Yıllardır para biriktiriyorum ve şimdi onu kullanma zamanı. Buna orta yaş krizi ya da ne dersiniz deyin ama geri dönmeyeceğim. Frank Avellino öldü ve sırada ben olabilirim. Beni aradı ve vasiyetini değiştirmek istedi ama nasıl ve neden olduğunu söylemedi. Paranoyakça davrandığından ve telefon açtığında bunamanın ilk evrelerinde olduğundan şüpheleniyorum. Tek bildiğim bu. Beni aramayı bırak. Sizinle konuşmayacağım, Bay Dreyer. Beni yalnız bırakın.'

Aramayı sonlandırdı ama diktafonun çalmasına izin verdi. Bir sonraki ses onunkiydi.

"Aferin oğlum."

Bu kadar mı? Artık gitmeme izin verir misin? ama, lütfen. Lütfen bırak gideyim. Hayır, hayır bunu yapma. Hayır, yapma..."

Mike'ın çığlıklarının sesi kayıta parazite dönüştü.

Mikrofondan net bir şekilde duyulamayacak kadar gürültülüydüler.

Geyik eti ciğeri güzeldi. Ona geyik yavrusunu hatırlattı. Eti sıcak ve av gibiydi. Ama çabuk soğumuştı. Yakında savcılık davası hakkında daha fazla şey öğrenecekti - kendisine karşı kullanacakları tanıklar ve adli kanıtlar. Ayrıca kız kardeşine karşı kullanılacak delilleri de öğrenmesi gerekiyordu. Avukatlar ancak bu yapabiliirdi. Dengeyi kendi lehine çevirmek ona kalmıştı. Dreyer'ın telesekreterindeki mesaj gibi. Bu onu belli bir yöne götürebilirdi.

Duruşmadan serbestçe çıkmasını sağlamanın pek çok yolu vardı. Davadaki bazı katılımcılar fikirlerini asla değiştirmeyecekti. Bu talihsizlerin onun özel ilgisine ihtiyacı olacaktı.

Ciğerin son lokmasını ağzına atarken, yemekte bir şeylerin eksik olduğunu düşündü. Armagnac, belki. Kahvaltı için biraz ağır ama akşam yemeği için ideal. Mike Modine artık yönetilebilir bölümlere ayrılmıştı ve her biri siyah plastikle sıkıca sarılmıştı.

Sipariş ettiği dambıl setinden uygun ağırlıkta bir diskle. New York'ta bir cesedi atmanın pek çok yolu vardır. Nehirler açık ara en kolaydır. Doğu Nehri'ndeki DUMBO'ya bir bilet alır ve Brooklyn Köprüsü'nn gölgesinde, sırtı arka gverteadaki güvenlik kamerasına dönükken, kimse fark etmeden spor çantasından bir uzvunu atabilirdi. Duş aldı, koşu kıyafetlerini giydi.

Yanındaki dosya kâğıdına bir not yazdı. Mike'ın kollarını nehre attıktan sonra içki dükkanını arayacak ve biraz Armagnac alacaktı.

ON BİR

EDDIE

Savcılığın ek keşif dosyasıyla birlikte savcılıktan ayrıldım ve Harper'la geç bir kahvaltıda buluşmak üzere doğruca Lexington'daki Bloom's Deli'ye gittim. Oraya erken gittim ve o gelmeden önce keşifleri inceledim. Adli tıpla birlikte Frank Avellino'nun tıbbi dosyaları da vardı. Öldüğünde durumu iyiymiş. İlgimi çeken tek şey nörologdan gelen ve Frank'in hafıza sorunları yaşadığını belirten bir nottu. Doktorun el yazısının çoğunu okuyamadım. Geçmiş kaydettikten sonra notta şöyle yazıyordu: *RV 3/12 DY. Güvence verildi ve herhangi bir değişiklik olursa arayın.*

Doktorların kendi kısaltmaları vardır ve hepsi yaygın değildir, hatta tıbbi kısaltmalar sözlüğünde bile belirtilmemiştir. Telefonumu çıkardım, çevrimiçi bir tıp sözlüğünde kısaltmaları kontrol ettim ve RV'nin birçok gelebileceğini gördüm, ancak bir *tanesi Review idi*. 3/12'nin üç ay olduğunu zaten biliyordum. Yani şöyle yazıyordu: *üç ay içinde gözden geçirin*, ama DY'yi çözemedim. Muhtemelen önemli değildi. Davayla ilgili savcılığın uzmanları ve adli tıp raporlarıyla daha çok ilgileniyordum. Acımasız bir okuma yaptılar. Savcılık Sofia'yı cinayetle her türlü şekilde ilişkilendirebilirdi.

Cinayet silahında Sofia'nıninkiyle eşleşen kısmi bir parmak izi bulundu.

Sofia'ya ait olduğu söylenen saç teli kurbanın parçalanmış bedeninde bulundu.

Sofia'nın kıyafetlerinde ağır kan lekeleri var. Kan kurbana ait.

Geçmişte bir adli tıp uzmanının bana sorun çıkardığı davalarım oldu. Müvekkilimin aleyhine bu kadar çok adli delilin olduğu bir duruşma hiç yaşamamıştım. Tek kurtarıcı ihtimal, Alexandra Avellino'yu da işaret eden adli kanıtlar olduğunu biliyor olmamdı. Eğer Dreyer ortak bir duruşma yapmayı başarır

Sanıklar jürinin karşısına birlikte çıksaydı, eyalet tarihindeki en kolay cinayet mahkumiyetini alacaktı. Kanıtların hepsi onun tarafındaydı.

Beni huzursuz eden başka bir şey daha vardı. Adli tabibin Frank Avellino hakkındaki otopsi raporunu iki kez okumuştum. İkinci kez okumama gerek yoktu ama ilk okumayı bitirir bitirmez sanki bir şeyi kaçırmışım ya da raporda bir eksiklik varmış gibi tekrar okuma ihtiyacı hissettim. Frank birçok kez bıçaklanmış, hatta ısırılmıştı. Göğsünün üst kısmında tek bir ısırık izi vardı. Saldırıda aldığı yaralar dışında Frank bir at kadar sağlıklıydı. İskeleti, organları, eklemleri, hepsi çok iyi durumdaydı. İkinci kez daha yavaş okudum ama yine raporu elimden bırakmak istemedim. İçinde doğru olmayan bir şeyler vardı. Belki çok yorgundum, belki de düşüncelerimi maskeleyen, parçalanmış bir adamın korkunç detaylarıydı.

Bilmiyordum. Harper'a sorup ne düşündüğünü öğrenecektim.

Harper geldi ve ikimiz de kahve ve krep sipariş ettik, sonra Harper bana dün Sofia'yla geçirdiği zamanı anlatırken sessizce oturdum. Sofia'ya göre Harper sadece dairesini güvenlik açısından kontrol ediyor ve Sofia'nın istikrarlı ve yerleşik olduğundan, ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin oluyordu. Harper'ın asıl amacı Sofia'yı konuşturmak, yeni müşterimiz hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmekti. Son iki davamda Harper ile çalıştım ve o inanılmazdı. Sadece zeki değil, hayatımı da kurtarmıştı. Ve her gülümsediğinde içimde bir daha asla yanmayacağını düşündüğüm bir şeyi yakıyordu.

'Çok konuştuk,' dedi Harper. 'Üniversiteyi bitirememiş genç bir kadın için Sofia etkileyici. İyi okumuş, senin ya da benim kadar zeki. Kız kardeşi gibi o da bir satranç dahisiydi. Yaşları çok yakın - aralarında bir yıldan az var ama birbirlerine benzemiyorlar. Bildiğim kadarıyla paylaştıkları tek şey ebeveynleri ve satranç. Onlara anneleri öğretmiş.

"Frank'in ilk karısı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Kimdi o?"

Adı Jane Marsden'dı. Yukarı Doğu Yakası'nda, zengin bir ailenin güzel bir konağında büyümüş. Frank'le iyi durumdayken tanıştım. Jane oldukça sosyetikti ve bir kariyeri yoktu.

Zengin olmak, partilere gitmek ve satranç oynamak dışında. Görünüşe göre bilgisini kızlarına aktarmak istemiş. Görünüşe göre onlara vermek istediği tek şey buymuş. O evde çok fazla sevgi olduğunu sanmıyorum. Sofia bana, oyunda bir hata yaptığında annesinin onu ısırdığını söyledi.

"Onu ısırarak mı?"

"Evet, parmaklarda ya da elin dışında. Belli ki Jane'in pek çok sorunu varmış.

Başımı salladım.

"Anneleri Franklin Sokağı'nda merdivenlerden düşüp öldüğünde ikisi de küçüktü. Bundan sonra Frank her iki kız kardeşi de ayrı yatılı okullara gönderdi. Sofia ve Alexandra hiç anlaşıyorlardı - birbirlerinden nefret ediyorlardı ve annelerinin vefatının da buna pek yardımcı olduğunu sanmıyorum. Sofia'nın annesi hakkında bana anlattıkları bunlardı ama ben yerel karakolda biraz araştırma yaptım. Frank bir bağış gecesindeymiş ve evde Jane'le sadece kızlar varmış. Alexandra ve Sofia annelerini merdivenlerde bulduklarında 911'i aramışlar.

"Gerçekten mi?"

"Ürkütücü, değil mi? Jane nasıl düşmüş olursa olsun, başı tırabzanların arasına sıkışmıştı. Boynu ve ayak bileği kırılmıştı. Gerçekten kötü bir düşüş. Tamamen kaza tabii. Çocuklar onu öyle bulmuş. Emin olamıyorum ama görünüşe göre Sofia kısa bir süre sonra danışmana ve notları gibi ruh sağlığı da düşmeye başlamış. Annesinin ölümünü asla atlatamadı. Notları, derslere katılımı, hepsi dibe vurdu ve daha da kötüye gitti. Bir yıl kadar kendini toparladığı dönemler oldu, sadece üniversiteye kaydolacak ya da staja başlayacak kadar uzun bir süre ve sonra bam - duvara çarptı ve başka bir çöküş yaşadı. Zavallı çocuk.'

"Onun için mi hissettin?"

Gerçekten yaptım. Beni bilirsin, çok sert biriyimdir. O çocuk hayatta her türlü avantaja sahipti ve bunun bir önemi yoktu. İnsanı düşündürüyor. Ondan hoşlandım, Eddie.'

'Yani o bir katil değil,' dedim.

Harper çitir bir dilim pastırmadan bir ısırık aldı, cevabını düşünürken dişlerinin arasında ezdi ve sonra şöyle dedi,

Vasiyet dışında bir neden yok. Eğer Frank onlardan birini vasiyetinden çıkaracaksa, sanırım bu bazı insanlar için bir neden olabilir ama Sofia için değil. Bazı insanlar için para onları harekete geçiren tek şeydir. Ondan bunu anlamadım. Ve Frank'i seviyordu. Babası hastalığı boyunca ona destek oldu, bunu bana söylemişti. Jane'in ölümünden sonra Frank iki çocuğundan da uzaklaştı. Sofia daha çok üzüldü diyebilirim. Frank rehabilitasyon klinikleri boyunca ona destek olmuş - o kadar iyi bir yerdeyken Frank'in öldürülmesi çok üzücü. Ayrıca Jane öldükten sonra babasının asla eskisi gibi olmadığını söyledi. Kederden daha fazlası olduğu izlenimini edindim. Frank'in ikinci bir karısı vardı, Heather, o da dört yıl önce aşırı dozdan öldü.

"Bu konuda bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum. OxyContin'di, değil mi? Zor bir şey. Kazara aşırı doz muydu?"

Adli tabip öyle olabileceğini söyledi. İntihar notu yok. Heather'ın bir çeşit ağrı problemi vardı ve Oxy'ye bağlanmıştı. Bu her gün oluyor. Üzücü ama Sofia ve Heather yakın değillerdi, Heather sadece sekiz yaş büyük olmasına rağmen.

Tabağımı bitirdim, garson kahvemizi doldurdu. Sofia'nın aile hikâyesi trajikti. İki açık kaza ölümü ve şimdi de babasının cinayeti. Böyle bir kâbusu yaşamak zorunda kalsaydım nasıl dayanırdım diye merak ettim. Pencerenin hemen dışındaki New York'ta hayatın uğultusu ve vızıltısı devam ediyordu. Bir trafik polisi bir çöp kamyonu şoförüyle tartışırken, evsiz bir adam dans ediyor ve her iki adama da surat yapıyordu. Annesinin elini tutan genç bir kız, kaldırımdaki sahnenin yanından geçerken polise dilini çıkararak katıldı. Saçları kasketle örtülü, tamamen siyah giyinmiş bir kadın koşucu pencerenin önünden geçti.

"Sebepler her şey değildir, biliyor musun? Sence Sofia birini böyle öldürebilir mi? Frank çok kötü parçalanmıştı."

Harper, 'Bence hepimiz ağza alınmayacak şeyler yapabiliyoruz,' dedi. 'İnsanları öldürdüm çünkü başka seçeneğim yoktu. Hiçbirinden pişmanlık duymuyorum. Şu anda toprakta cesetler var çünkü onları oraya siz koydunuz. İşte buradayız - iki eğitilmiş, mantıklı insan medeni bir kahvaltı yapıyor. Kimse bizim bir can alabileceğimizi düşünmezdi.'

"Ama Frank'in öldürülme şekli. İkimiz de bunu yapamazdık. En azından ben umuyorum. Sence Sofia yapmış olabilir mi?"

Onun yaptığını sanmıyorum. Neden yapsın ki? Bu çılgınca, öfkeyle işlenmiş bir cinayet. İçinde öfke var ama Sofia'nın bunu babasına yaptığını düşünemiyorum. Sofia'daki her şiddet Sofia'yı hedef alır. Kollarını gördün mü?

Başımı salladım. Harper'ın söylediği bir şey beni düşündürdü. Bu davada büyük bir parçayı kaçıırıyordum. Bu suçta uymayan bir unsur vardı. İki kız kardeş. Bir baba öldürülmüş ve sakat bırakılmış ve her biri diğerini suçluyor. İkisinin de bunu yapma fırsatı vardı. de bir nedeni yok gibiydi. Kırk dokuz milyon dolarlık bir miras vardı ve polisler Frank'in ikisinden birini mirastan mahrum bırakacağını düşünüyorlardı. Hangisi olduğunu bilmiyorlardı ve Frank'in avukatını da bulamamışlardı. Polisler sebebin finansal olduğunu düşündüler. Kız kardeşlerden biri ihanete uğradığını hissetti - vasiyetten çıkarılacaklardı, bu yüzden Frank'i miraslarını yok etmeden önce öldürdüler. Savcılığın iddiası buydu. Mantıklı geliyordu ama gelmiyordu. İki kız kardeşin de parası vardı. Bir şeyleri kaçıırıyordum.

Daha önce gördüğüm koşucu yine pencerenin önünden geçti. En azından ben öyle sandım. Aynı kişi olabilir, ama belki de değildir. New York koşucularla doludur. Başımı salladım, dejavudan kurtulmak için kahvemi içtim. İyi bir gece uykusuna ihtiyacım vardı - matriste aksaklıklar görüyordum.

"Adli kanıtlara bakmanızı istiyorum. Dreyer bu sabah bize ön raporları verdi. Adli tabibin raporuna yakından bakın. Orada kafama uymayan bir şeyler var. Bu dava hızlı ilerleyecek, bu yüzden hazır olmalıyız. Ayrıca Dreyer ortak bir duruşma için bastırıyor.

Harper, "Birbirlerini suçlarken bunu yapamaz, değil mi?" dedi.

"Ayrı bir duruşma talebinden kaçınabileceğini düşünüyor. Haklı olabilir. Bu konuda yardıma ihtiyacım var. Hukuktan anlayan birinin. Hukuki argümanlar hiçbir zaman güçlü olmadı.

Harper homurdandı, 'Bunu tekrar söyleyebilirsin. Eğer yasaları *çiğnemek* için bir argüman olsaydı, sen de bunun üzerine giderdin.

Uzun zamandır işimi yönetmeme yardımcı olacak birine ihtiyacım vardı. Güvenebileceğim bir avukat. Beni soymayacak ya da

müvekkillerimi çalabilir ya da daha kötüsü ofisi temizleyebilir. Bir süredir mahkemede bu becerilere sahip olabilecek genç bir avukat arıyordum. Hoşuma giden birini görmemiştim. Artık başka seçeneğim yoktu. Bu davada yardıma ihtiyacım vardı. Harper harika bir dedektifti ama başka bir hukukçuya ihtiyacım vardı.

"Sanırım firmanıza katılabilecek bir avukat tanıyorum," dedi Harper. "Kim?" diye sordum.

"Önce ilgilenip ilgilenmediğini soracağım. Harry'nin partisinde konuşuruz, sonra. Benim gitmem gerek. Yapacak bir sürü iş var.'

'Avukat kim? , bana bir ipucu ver.'

'Artık avukatlık yapamaz,' dedi.

Kimden bahsettiğini hemen anladım. Kabul edeceğini sanmıyordum ama denemek zorundaydım. Harper haklıydı. Mahkemede tek kelime edemese de bu kişi mükemmeldi.

Ona teşekkür ettim, haklı olduğunu söyledim ve 'Sofia'yı görmeye gidiyorum' dedim. Sonra görüşürüz.

Harper verdiğim kâğıtlarla birlikte masadan kalktı. Gidişini izlemek için zaman ayırdım. Harper'ın daha yeni tanımaya başladığım eğlenceli bir yanı vardı. Blooms'un büyük pencerelerinden onun karşıdan karşıya geçişini izledim. Yaya geçidi kalabalıktı ve arkasında yürüyen siyah koşu likralı ve beyzbol şapkalı bir kadın gördüm. Kadın şapkanın altına kafatası bere ya da ona benzer bir şey takmıştı, çünkü saçının rengini seçemiyordum. Harper caddenin diğer tarafına geçtiğinde koşucu kadın döndü ve diğer yöne doğru koşmaya başladı.

Muhtemelen farklı bir koşucu ya da en kötü ihtimalle aynı blokta tur atan biri. Koşucuyu tekrar aklımdan çıkardım - gerçekten paranoyaklaşmaya başlamıştım.

Zihnim dağıldı ve tekrar otopsi raporunu düşündüm. Bir an için bu konuda beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu anladığımı sandım. Sonra, geldiği kadar hızlı bir şekilde, bu düşünce kayboldu. Sofia'yı aramaya çalıştım ama . Beni aramasını rica eden bir mesaj bıraktım. Tam metroya inmek için adımlarımı atarken telefonum çaldı.

"Bay Flynn, aramanızı kaçırdığım için üzgünüm. Ne oldu?' Sofia'ydı. Sesi sarsılmış ve nefes nefese gibiydi.

Sorun yok. Çok önemli bir şey değil ama konuşmamız gerek. Sesin nefessiz geliyor, iyi misin?

"Evet, ben iyiyim.

"Oh, güzel. Buluşabilir miyiz?"

"Tabii. Saat beş civarı? Yapmam gereken birkaç iş var.'

ON İKİ

KATE

Levy, Bernard ve Groff'un bulunduğu binanın on dördüncü katındaki kadınlar tuvaletinde Kate bluzunun yakasını ceketinin yakalarının altına soktu. Saat öğleden sonra ikiye geliyordu ve kahvaltıdan beri bir şey yememişti. Acıkmıştı ama yemek için duramayacak kadar odaklanmıştı.

Yansımasını kontrol etti.

Musluğa vurdu, ellerini yıkadı ve kuruladı.

Kontrol edildi onu yansıma Tekrar. O dokundu
yukarı onu Ruj.

Nefes verdi, başını salladı ve gitti.

Kate, Avellino davası üzerinde çalışan avukatlar için tahsis edilmiş olan konferans odasına doğru ilerledi. Levy burayı 'savaş odası' olarak tanımlamıştı ve Kate kapıyı açtığı anda ortalık savaş alanına dönmüştü.

Açık hukuk kitapları, dava raporları, dizüstü bilgisayarlar, kahve fincanları, hukuk defterleri ve kalemlerle dolu uzun bir masa odanın ortasını kaplıyordu. Grup bütün sabah çalışmış, keşif ve olası stratejileri tartışmıştı. Ertesi sabah fikirlerini Levy'ye sunmak için hazır olmaları gerekiyordu. Levy, en iyi çalışmayı yapanın duruşmada ikinci sandalyeyi alacağını pek de üstü kapalı olmayan bir şekilde . Kate o koltuğu her şeyden çok istiyordu. Bu onun ve geçmesine izin vermeyecekti. Eğer o duruşmada Levy'nin yanında oturacaksa, bu işin getirdiği tüm boktan şeylere değecekti. Düşünebildiği tek şey buydu. Kate sabahki oturumu kaçırdığı için odadaki grup çoktan bağlamıştı. Şimdi keşfi okumuş ve hızlanmıştı. Levy'nin düşüncelerini toparlaması için ona sabah izni vererek onu kasıtlı olarak ofisten uzak tuttuğu gözünden kaçmamıştı. Bu onu iş açısından geride bıraksa da, o sabah Bloch ve babasını görmek tam da ihtiyacı olan şeydi.

Masanın etrafında Scott oturuyordu, yanında Kate'in döndüğü boş bir sandalye vardı ve odanın diğer tarafında daha önce ceza departmanında çalışmış olan üç avukat vardı. Hepsi de erkekti, hepsi de çok dar görünen pahalı takımlar giyiyor ve çok ince kravatlar takıyorlardı. Kate'e isimlerini Chad, Brad ve Anderson olarak vermişlerdi. El sıkışmayı teklif etmediler ama içlerinden biri, Brad, Scott'a yumruk attı. Anderson'ın adı mı soyadı mı olduğunu bilmiyordu. Ama fark etmezdi. Brad, Chad ve Anderson aynı ağartılmış sarışın kişiliği paylaşıyor gibi görünüyorlardı. Zengin aileleri ve vakıf fonları olan sporcular.

Kate önündeki kâğıt yığınınına döndü - Alexandra ve Sofia hakkında daha fazla ayrıntı içeren Avellino ailesinin kısa bir tarihçesi. Kate okudukça, Alexandra'nın genç yaştan itibaren hayatını düzene sokmuş, düzenli bir kardeş olduğuna daha çok ikna oluyordu. Sofia ise uyuşturucu krizleri, rehabilitasyon seansları, danışmanlık hizmetleri ve yıkıcı davranışlarıyla ilgili birden fazla müdahaleyle tam bir felaketti. Masum kardeşi temsil ettiğini bilmek Kate'e kendini iyi hissettiriyordu ama bu bilgi beraberinde ağırlığı da getiriyordu.

Suçluluğu makul bir şüphenin ötesinde kanıtlama yükümlülüğü iddia makamına aitti, ancak masum bir müvekkilin cinayetle yargılanmasının yükü çok daha ağırdı.

Masumiyet bir ton ağırlığında.

"Bu davaya mavi gözlükle bakalım. Bu kadar okuma . Mahkemeye dilekçelerimizi sunmak için kırk bir günümüz var. Keşif, davanın düşmesi ve davanın ayrılması için dilekçe vermemiz gerekiyor. Elinizde ne var, köpekler?' dedi sarışın takım elbiselilerden biri. Kate davaya odaklandığı için hangisinin hangisi olduğunu unutmuştu. Anderson olabileceğini düşündü.

Scott dedi ki, 'Anderson, burada o dili kullanma. Hepimiz köpek değiliz, burada bir bayan var.

Haklıydı, grubun sorumluluğunu üstlenen ve fikir soran Anderson'dı. Anderson, Scott'a "*gerçekten mi?*" der gibi bir ifadeyle baktı.

'Tamam, ,' dedi Anderson, 'köpekler ve *kaltak*. Bu daha mı iyi?

Takım elbiseli adamlardan biri Anderson'a beşlik çakarken, diğeri o kadar çok gülüyordu ki sandalyesinde iki büküm olmuştu. Kate yan tarafına baktı, Scott'ın kahkahasını tutmaya çalıştığını ve başaramadığını gördü.

Kate kanın bir isilik gibi boynunun dibindeki deriye dolduğunu hissetti. Derisi dikenli ve canlıydı.

Anderson tepkisini görmüş olmalı ki iki elini de avuç içleri yukarı bakacak şekilde önüne doğru uzattı, sanki hızla gelen bir arabayı durdurmaya çalışıyormuş gibi, 'Vay canına, gerçekten üzgünüm. Gücendirmek istememiştim. Bu sadece bizim mizah anlayışımız - kesinlikle sizinle kişisel bir ilgisi yok.

Chad, Brad ve Scott sakinleştiler ve hepsi de yüzlerinde gülümsemeyle özür dilediler - hiçbirinde tek bir damla bile samimiyet yoktu. Özür dilediler çünkü dilemek zorundaydılar.

Scott, 'Gerçekten çok üzgün,' dedi.

'Ben de öyleyim. Brad de öyle,' dedi Chad olması gereken kişi.

"Ben de," dedi Anderson bir kahkaha krizini daha bastırarak. Chad'e göre biraz daha çabuk kavradığı anlaşılan Brad, neşesini bastırmak için parmağını ısırıldı.

'Özür dilerim, öyle demek istemedim. Ben *de* üzgünüm demek istedim. *Me Too hashtag*'i değil,' dedi Anderson, gözlerini devirerek ve *ben de* derken tırnak işareti yaparak.

"Devam edebilir miyiz?" dedi Kate.

Adamlar doğruldular, Şimdi Kate'i gücendirdikleri için biraz endişeliydiler. Bu saçmalıktan bıkmıştı artık. Sadece odadan çıkmak istiyordu, böylece pişman olacağı bir şey söylemeden önce bir yere gidip sakinleşebilecekti. Brad, Chad ve Anderson'ın bu masada kıdemleri vardı ve Kate bunu aklından hiç çıkarmadı.

"Elbette, haklısınız. Hadi devam edelim. Affedersiniz, adınız neydi?" dedi Anderson.

"Kate.

'Üzgünüm Kate. Lütfen, düşüncelerinizi alalım,' dedi Anderson.

Odada beş yüz kiloluk bir duraklama vardı. Bir insanı boğacak kadar kalın ve derindi.

"Aile hakkında çok şey okudum. Biraz bir aile, belki diğer ailelerden daha fazla değil, ama o ailede her ne olduysa

Sofia'yı en kötü ev vurdu. O bir enkaz. Ciddi akıl sağlığı sorunları, geçmişte intihar girişimleri, uyuşturucu ve alkol bağımlılığı ve kendine zarar verme sorunu var. Savcılığın jüriyi Sofia'nın çıldırıp babasını öldürebileceğine ikna etmesi daha kolay olacaktır.

Kate bir an durup masanın etrafına baktı.

Kıkırdamalar ve küçümseyici yarım gülümsemeler gitmişti. Scott ve sarışın takım elbiseliler dinliyordu - ciddi ciddi dinliyorlardı. Kate'in söylemek üzere olduğu şey kulağa çılgınca geliyordu ama işe yarayabileceğine inanıyordu. Sadece bunu söyleyecek kadar *kendine* inanması gerekiyordu.

Scott, 'Davaları ayırdıktan sonra savcının hangi davayı önce alacağını belirleyemeyiz. Belki önce Sofia'nın davasını alırlar ve Sofia suçlu bulunursa, bu Dreyer'in bir kafa derisine sahip olması için yeterli olabilir - belki de Alexandra'nın peşinden gitme riskini almaz. Ama bunun olmasını sağlamanın bir yolu yok. Davaları ayırma talebimiz kabul edildikten sonra hangi davanın önce görüleceğini belirleyemeyiz.

Brad, Chad ve Anderson başlarıyla Scott'ı onayladıktan sonra kendi notlarına bakmaya başladılar.

'Anlamıyorsunuz. Duruşmaları kesmemeyi öneriyorum,' dedi Kate.

Scott vurulmuş gibi görünüyordu. Başı omuzlarının üzerinde geriye doğru sallandı, kaşlarını çattı ve alnında kırıksıklıklar belirdi.

'Ne demek duruşmaları ayırmayız? Eğer sanıklar birbirlerini suçluyorsa yargılamak zorundayız - birbirlerini suçlayarak kendi güvenilirliklerini yok edecekler. Ya Alexandra ifade vermemeye karar verirse ve Sofia Alexandra aleyhine tanıklık ederse - mahvoluruz,' dedi Scott.

'Ancak Alexandra tanıklık ederse işe yarayabilir,' dedi Kate. 'Bir de şu açıdan bak. Ayrı bir davada, savcının kanıtlarını yenmek zorundayız. Ortak bir duruşmada ise sadece Sofia'yı yenmek zorundayız - şiddet geçmişi olan, akli dengesi yerinde olmayan bir uyuşturucu bağımlısı. Alexandra, sicili temiz, profesyonel bir genç kadın ve cinayetle hiçbir ilgisi olmadığını söylerken tamamen ikna edici. Rüya gibi bir tanık. Açık sözlü, inandırıcı ve samimi.

Anderson, "Bu çok riskli," dedi.

'Afrika ovasında bir aslanı ürküten vahşi yaşam fotoğrafçıları hakkındaki eski şakayı bilir misiniz? Aslana en yakın olan fotoğrafçı botlarını çıkarıp Adidas koşu ayakkabısı giyer. Diğer fotoğrafçı, *"Bu ayakkabılarla bir aslanı geçemezsin"* der. Ve ilk fotoğrafçı der ki, *"Aslanı boş ver. Ben sadece seni geçmeliyim."*

Toplantı bir saat daha sürdü. Hukuki teoriler ve stratejiler masada bir ileri bir geri gidip geldi. Şimdi her biri gidip notlarını hazırlayacaktı. Sadece stratejilerini Levy'ye sunmakla kalmayacaklar, aynı zamanda birbirlerinin stratejilerini olası zayıflıklara karşı eleştirmeleri de bekleniyordu. Her şey Kate'in şimdi yazacağı kâğıda bağlıydı. Yarın sabah Levy'yle yapacağı toplantı, davada ikinci koltuğa oturma şansıydı.

Kate akşam yemeğini masasında tek başına yedi ve dizüstü bilgisayarında öfkeyle yazarak ortak bir duruşmaya devam etme teorisini oluşturdu. Arada bir Levy için yazdığı not ile müfettişlerinin Alexandra hakkında hazırladığı dosya arasında gidip geliyordu.

Kate, Alexandra'nın yaşam tarzına sahip olabilseydi, bunu gözünü kırpmadan kabul ederdi. Tutuklanana kadar Alexandra Manhattan'da uzun boylu, sarışın, zengin bir sosyetikti. Partiler, limuzinler, akşam yemekleri ve Kate'in almayı ancak hayal edebileceği elbiseler. Emlak işi kendi kendine yürüyordu. Çok zenginler için mülkleri listeliyordu. Über zenginler de onları satın alıyordu, bazen görmeden bile. Dergilerin dedikodu ve sosyal yaşam sayfalarında uzun bir ünlü erkek arkadaş listesi fotoğraflanmıştı - basketbol oyuncularını, aktörleri, aktörlerin oğulları, TV sunucuları ve hatta şok edici podcast yayıncıları. Ayrıca zekiydi de. Alexandra her şeye sahipti. Harika bir hayat ve harika kıyafetler. *Aman Tanrım, kıyafetler*, diye düşündü Kate.

Park Avenue yaşam tarzı. Para ile. Güvenlik ve tam bir lüks. Alexandra Avellino'nun babasını öldürmek için hiçbir nedeni yoktu. Ona rüya gibi bir hayat vermişti. Onu bu yola sokmuştu. Dünyada babasına zarar verebilecek son kişiydi.

Saat altı geldi ve geçti. Kimse ofisten ayrılmadı. Bu hukuk firması faturalandırılabilir saatlerle var oluyordu. Eğer payınıza düşen faturayı ödemiyorsanız, kışınız hızla sokağa düşerdi. Kate sabah altıda işe başlardı ve genellikle

Dokuzda çıktım. Cumartesi sabahı da dört saat. Pazar günü yattı.

Glk iG ortağı akGam için ayrıldığında saat yediyi geçiyordu. Kate onun gidişini izledi ve sandalyesinde arkasına yaslanıp kollarını tavana doğru uzatarak sırtını gerdi. Tam o sırada Levy'nin ofis kapısının açıldığını ve arkasındaki zeminde aceleci ayak sesleri duydu. Scott Levy'nin ofisinden çıkmıştı. Adımlarında bir sıçrama ve fotojenik yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Asansöre bindi ve gitti.

Kate önündeki ekrana dönerek son cümlesini okudu ve yazım hatası olup olmadığına dikkat etti. Tam o sırada Levy'nin kapısının sesini tekrar duydu. Ofisinden nadiren ayrılırdı, genellikle sadece toplantılara gitmek ya da eve gitmek için. İçeride özel bir banyosu ve ona öğle yemeği, akşam yemeği ve sonsuz bardak soğuk badem sütü getiren küçük bir sekreteryaya ordusu vardı. Levy'nin kendisine doğru geldiğini görmek için başını çevirdi, yürürken pantolonunu yukarı çekiyordu. Sandalyesinin arkasında durdu ve elini omzunda hissettiğinde ürperme dürtüsüne direndi.

Levy, "Savcılıktan karşı teklifime bir yanıt geldi mi?" diye sordu.

'Hayır, henüz değil,' dedi Kate.

"Tamam. Bak Katie, neden bunu sabah bitirmiyorsun?" dedi.

Gğaret parmağının yaka kemiğinin üzerinde kaydığını hissetti ve çılgılık atmak ya da dönüp tağaklarına yumruk atmak istemeyen Kate, sandalyesini döndürerek ona baktı ve onu elini çekmeye zorladı.

'Yapamam, yarınki strateji sunumu için notlarımı yazmam gerekiyor. Birazdan bitirmiş olurum,' dedi Kate.

'Ama yemek yemelisin. Biraz ara vermelisin. Evimin hemen köşesinde harika bir İtalyan restoranı biliyorum. En iyisi de eve servis yapıyor olması. Benim evime gidip sipariş verebiliriz, bir şişe şarap açarız ve sen de bana dava teorin hakkında her şeyi anlatabilirsin.

Bir anlığına -tam bir anlığına- onunla birlikte Levy'nin dairesine geri dönme düşüncesi Kate'in aklından geçti. İkinci kez

Sandalye. Bunu çok istiyordu. Ama o an geçti ve bir şekilde ağzında daha önce olmadığı kesin olan nahoş bir tat bıraktı.

'Notlarımın biraz gerisindeyim. Bitirmeden önce biraz daha yasal araştırma yapmam gerekiyor. Üzgünüm, bunu gerçekten bitirmek ve yarın iyi bir izlenim bırakmak istiyorum. Alışılmadık bir stratejim var ama Alexandra için gerçekten işe yarayabilir. Duruşmada ikinci koltuğa oturmayı gerçekten hak ettiğimi düşünüyorum.

Levy geri çekildi, dudaklarını bir 'O' harfi haline sonra, "Az önce ikinci sandalyeyi Scott'a verdim. Üzgünüm, bundan geri dönemem. Stratejinizin cesur olduğuna eminim ama Scott'ın teorisini yenemez. Bir bakıma dahice. Acımasız, ki bunu severim, ama gerçekten kutunun dışında düşünüyor. İlk başta söylediklerine inanmadım ama beni ikna etti. Davaları ayırmak için mahkemeye başvurmayacağız. Ortak bir duruşma olacak. Alexandra ile Sofia'yı karşı karşıya getireceğiz ve Alexandra garip kardeşini yenecek. Scott nasıl demişti? Ormanda bir kaplan gördüğümüzde Nike'larımızı giymek gibi. O ayakkabılarla kaplanı yenemeyiz ama diğer adamdan daha hızlı koştuğumuz sürece özgürüz. Komik, değil mi?'

Kate'in kalp atışları hızlandı - göğsünü boydan boya geçen büyük bir damardan geçen nabızı hissedebiliyordu.

"Scott bunu sana ne zaman söyledi?

Az önce. Bu harika. Kararı geciktirmenin bir anlamı olduğunu düşünmedim. Scott'ın ikinci sandalyesi var. Eğer savcılıkla birlikte hareket eder ve ortak bir duruşma yaparsak, Dreyer'a Alexandra için bir anlaşma yapması için baskı yapabilirim. Ağır bir suçu kabul edecek, zaman yok. Bak, bu işi sabaha kadar bitirmene gerek yok. Gel ve benimle bir akşam yemeği ye. Dairem gerçekten bir şey, biliyor musun? Geniş ama aynı zamanda... samimi.'

Kate'in ağzı safra doldu. Bağının döndüğünü hissetti ve masaya tutunabilmek için Levy'den yana döndü. O anda bir Çeye tutunması gerekiyordu, yoksa yere yığılıp kalacağını biliyordu.

Levy'ye bunun başından beri kendi fikri olduğunu söylerse, büyük olasılıkla ona inanmayacaktı. Aldığı notlarla bile Scott toplantıda bu konuyu açtığını söyleyebilirdi ve sürtük arkadaşları da onu yüzde yüz destekleyecekti. Kate bir yerden Levy'nin, "Peki, eğer

sonra fikrini değiştirirsen uğrayabilirsin. Daha yeni jakuzili küvet yaptırdım. İki kişi için yeterince büyük. Biraz şampanya ile rahatlar, dava teorinizi tartışırız. Bilemezsin, bu davada üçüncü bir sandalyeye ihtiyacım olabilir.'

Başını ellerinin arasına aldı.

Aklından olası eylemlerin bir montajı geçti. Levy'nin dairesine geri dönmeyi içermiyordu.

"Hayır, teşekkür ," dedi Kate.

Levy geri çekildi, belki de artık sınırları zorladığının farkındaydı.

Kate dizüstü bilgisayarını Levy'nin kışına sokmak istedi.

Bunun yerine, parmağını farenin yüzünde gezdirerek ekranını yeniden canlandırdı ve e-postalarını kontrol etti. Brad, Chad ve Anderson'ın yorum notlarını almıştı. Onları ve iki belgeyi daha yazdırdı. Bunları fotokopi makinesinden aldı, ceketini giydi ve asansörün düğmesine bastı. Orada dururken bir kez daha düşündü. Yapmayı düşündüğü şey tehlikeli ve çirkindi. Kariyerini yerle bir edebilirdi.

Asansörün kapıları açıldı ve Kate tek başına bindi. Bir alt kat İnsan Kaynaklarının bulunduğu yerdı. O düğmeye basmayı, personel şefine gidip cinsel taciz ve ayrımcılık şikâyetinde bulunmayı düşündü. Kapılar kapanmaya başladı.

Kendine Kate Brooks olduğunu hatırlattı.

Kate zemin kat için düğmeye bastı. Bu kadarı yeterdi. Nükleer seçeneği kullanmanın zamanı gelmişti. Levy aleyhindeki hiçbir şikâyet incelemeye dayanamazdı. Antetli kâğıdında aynı kişinin adının yazılı olduğu bir ofiste çalışıyorsanız, bir kişinin yanlış bir şey yaptığını kanıtlamak neredeyse imkânsızdır.

Cinsel taciz iddiaları olmayacaktı. Aklındaki şey çok daha zarar vericiydi.

ON ÜÇ

EDDIE

Saat beş buçuğa kadar ofisimde bekledim, sonra Sofia'yı aradım. Toplantımıza yarım saat geç kalmıştı ve geleceğinden emin olmak istedim.

Bu sefer telefonumu açtı.

'Tanrım, çok özür dilerim. Uyuyakalmış olmalıyım. Şimdi gelebilir miyim?'

Saatimi kontrol ettim. Harry'nin partisi için yarım saat içinde yola çıkmam gerekiyordu ve bundan kaçış yoktu.

"Yarın sabah uygun mu? diye sordum.

'Elbette, teşekkür . Tekrar çok özür dilerim.

Sorun değil. Bak, yarın sana gelebilirim-'

"Hayır," dedi, hemen sözümü keserek, "sana geleceğim. Bunu tercih ederim.

Telefonu kapattım ve önümüzdeki akşamın düşüncesine lanet ettim. Üniversite partileri beni sıkılmıştı. Hukuk fakültesinden mezun olduğumda tüm partilerden, özellikle de akşam için giyinmenizi gerektiren partilerden uzak duracağıma söz vermiştim. 'Siyah kravat' yazan her davetiyeyi doğrudan çöpe atıyordum.

Ama bundan kaçış yoktu.

Smokinim yoktu ve kesinlikle bir tane kiralamayacaktım. Fong's Chinese Restaurant'a siyah bir takım elbise, beyaz gömlek ve siyah kravatla gittim. Kokteyl partileri ve cenazeler için uygun bir kıyafetti. Cebimde katıldığım son cenaze törenine ait bir hizmet emri vardı. Yetmişli yıllarda Las Vegas'taki altın milin yarısını temizleyen Billy Bangs adında eski bir dolandırıcı. O cenaze çok iç karartıcıydı. Yaşlı bir dolandırıcı kadar aşağılık kimse yoktur. Bu meslek iyi yaşlanmıyor. Saygılarımı sundum ve oradan ayrıldım.

Şimdi Fong's'un girişinde gümüş bir tabaktan bir kadeh şampanya uzatılıyordu ve bir hostes bana arka odayı gösterdi. Oda uzun ve iyi aydınlatılmıştı, Çin fenerleri ve tavandan sarkan ejderha başı şeklinde iki avize vardı. Parti saat altıda başladı, ben geldiğimde saat neredeyse yediydi. Bu davetten kaçamazdım ama zamanında gelmeme de gerek yoktu. Harry Ford protesto için orada olduğumu biliyordu.

Harry'yi odanın diğer ucunda gördüm; smokinli adamlar ve ısıltılı elbiseler giymiş eşleriyle doluydu. Bunlar kıdemli avukatlar, yargıçlar ve mahkeme personeliydi. Hepsi Harry için buradaydı. Muhtemelen yüzde doksan dokuzu kendilerinden beklendiği için gelmişti. Diğer yüzde bir ise Harry'nin bunu yapmasını için oradaydı. Ben yüzde bir kategorisindeydim.

Arkadaşım Harry Ford için oradaydım.

Yargıç Stone'u odanın diğer ucundaki kürsünün arkasında gördüm. Harry onun hemen solundaydı. Stone konuşmasının sonuna geliyordu.

'Yargıç Ford'un bu şehre verdiği hizmet ölçülemez. Kendisi en saygıdeğer yargıç kardeşlerimizden biridir. Zamanında iyi bir avukat ve daha da iyi bir yargıçtı. New York Güney Bölgesi'nin bayanları ve bayları, lütfen kaldırın. Kadeh kaldıralım. Harry Ford'a. Umarım uzun yaşarsınız ve hak ettiğiniz huzurlu emekliliğin tadını çıkarırsınız. Harry'ye...'

Kalabalık "Harry'ye" ve şampanya kibarca yudumlandı. Kadehimi boşalttım, koyacak bir yer aradım ve işte o zaman onu gördüm.

Omurgasının altına kadar inen uzun, sırtı açık bir elbisesi olan bir kadın. Saçları karmaşık bukleler halinde toplanmış ve parlak taşlarla süslenmişti. Sanki gözlerimin üzerinde hissetmiş gibi döndü.

"Harper?" dedim.

Gülümsedi ve etrafındaki dört beş erkeğin arasından sıyrılarak bana doğru ilerledi.

'Geç kalacağını . Daha yeni ,' dedi.

"Harika görünüyorsun," dedim, daha fazla bir şey söyleyemiyordum ya da belki de söylemek istemiyordum. Harper elini kolumun kıvrımına doladı

ve kırmızı dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. Nefesini boynumda hissedebiliyordum, tıpkı bir çalı yangını gibi.

'Hiç bu kadar çok pislikle aynı odada bulunmamıştım. Hadi gidip Harry'yi kurtaralım,' dedi.

Birlikte kalabalığın arasından yolumuza devam ettik. Harper'ı hiç böyle giyinmiş görmemiştim. O bir vahiydi. Ve ona nasıl hissettiğimi söyleyemedim. Hiçbir şey söyleyemedim. Sanki boğazımda bir tıkaç vardı. Bir tıpa. Belki de en iyisi buydu. Harper benden daha iyi birini hak ediyordu.

"Size Harry Ford'u takdim ediyorum," dedi Yargıç Stone, Harry'ye yol açmak için kürsüdeki mikrofondan uzaklaşarak. Harry'yi iki haftadır ilk kez görüyordum ve bu süre içinde kilo vermiş gibi görünüyordu. Harry her zaman birkaç kilo fazla taşımıştı ve bu ona yakışıyordu. Orada ayakta dururken yaşlı ve zayıf görünüyordu. Yanakları çökmüştü.

Harper ve ben kalabalığın içinde önümüzde sadece birkaç kişi varken durduk.

'Bulaşıkçılık, aşçılık, gazete dağıtıcılığı, Birleşik Devletler Ordusu'ndaki en genç Afro-Amerikan Yüzbaşı, hukuk katipliği, avukatlık ve hakimlik yaptım. Aslında kariyerim elli yıldır geriye doğru gidiyor. Yaptığım en iyi iş Rocko's All American Diner'da bulaşık yıkamaktı. O işe girdiğimde on üç yaşındaydım. Bu konuda bilmem gereken her şeyi otuz saniyeden kısa sürede öğrendim. Tabaklar mutfağa kirli olarak gelirdi ve benim işim dışarıda yeterince temiz tabak olduğundan emin olmaktı. Belirsizliğe yer yoktu. Tabaklar ya temizdi ya da değildi. Bir avukat olarak işim daha da karmaşıklaştı ve kürsüye oturduğumda daha da kötüleşti.

Odada etrafıma bakındım. Harry'nin şaka yaptığına inanarak kibarca kahkahalarla başlayan gülüşmeler . Avukatlar ve yargıçlardan oluşan dinleyiciler arasında Harry'ye bakan bir sürü sert yüz vardı. Bazıları tiksintiyle. Bazıları inançsızdı.

Ve biri, öfkeyle.

Yargıç Stone küçük sahneden inmişti ve şimdi Savcı Yardımcısı Wesley Dreyer'in yanında duruyordu. Dreyer Yargıç Stone'u yakından izliyordu, sanki onun her hareketini okuyor, duygularını hissediyordu.

Poker oyunundaki bir kart oyuncusu gibi. Dreyer gibi avukatlar için her konuşma bir oyundur ve söz konusu olan tek şey bundan ne elde edebileceğidir. Stone'un ifadesindeki küçümsemeyi ve yükselen saldırganlığı fark için soğukkanlı bir okuyucu olmanıza gerek yoktu.

"Yargıç Stone kürsüdeki yerimi alırken ona bazı tavsiyelerim var," dedi Harry, şimdi dönüp doğrudan Stone'a bakarak.

'Adil olmaya, yasaları ve anayasayı korumaya ve bu şehrin insanlarına karşı görevimi yerine getirmeye çalıştım. çektim. Ve şimdi hapisten çıkmış gibi hissediyorum. Yargıç Stone, benden daha iyi olmanızı istiyorum ve bunda ciddiylim. Hepimiz daha iyisini yapmalıyız. New York halkı daha azını hak etmiyor. Burada olduğunuz için hepinize teşekkür ederim. Barda görüşürüz.'

Harry sendeleyeyen alkışlar arasında kürsüden indi. Tuhaf bir konuşmaydı. Daha önce Harry'nin eski dostu Yargıç Folcher için düzenlenen bir emeklilik partisine katılmıştı. Tebrik konuşmaları, savaş hikayeleri ve sırt sıvazlamalarla doluydu. Harry öyle biri değildi. Sorumluluğunun ağırlığını, Vietnam savaşının son yılında yaralı askerleri güvenli bir yere taşıdığı gibi taşırdı. Harry'nin adli makamlarla pek uyuşmayan bir özelliği vardı: önemsiyordu. Suç kurbanlarını ve sanıkları önemserdi. Bu dünyada çok az insan gerçekten, telafi edilemeyecek kadar kötüdür. Uyuşturucu, alkol ya da hayat yüzünden berbat olmuşlardır. Harry mahkemesindeki neredeyse herkesi kurban olarak görüyordu. Bu pislik ruhunuzun bazı kısımlarına yapışır. Kurallarla, meslek etiğiyle ya da daha iyisi viskiyle ne kadar yontmaya çalışırsanız çalışın yapışır ve kalır.

Harry beni ve Harper'ı fark etti, kalabalığın arasından geçip bize doğru gelirken iyi dileklerini iletenlerle kısaca tokalaştı. O daha odanın karşısına geçmeden, bize istenmeyen bir misafir katıldı.

"Alışılmadık bir konuşma," dedi bir ses. Döndüm ve Yargıç Stone'u gördüm. Dreyer onun yanında duruyordu, her iki adam da oyun suratları takınmıştı. Eğer Harry kürsüde verdiği her kararda merhamet ve insanlık taşıyorsa, Stone da adalet sistemine bazılarının ihtiyaç duyduğunu söylediği dengeyi sağlıyordu. Merhametli bir adam değildi. On yılı aşkın süredir yargıçlık yapıyordu ama ilk davası hâlâ konuşuluyordu. Savcının ayarladığı savunma anlaşmasını kabul etmeyi reddetmiş ve beş çocuklu evsiz bir anneyi altı aylığına hapse göndermişti. Kadının suçu

bir sokak satıcısından sosisli sandviç kapıyordu. Çocuklarının hepsi sosyal hizmetler sistemindeydi ve onları geri alabilmek için umutsuzca bir daire ve iş bulmaya çalışıyordu. Sosisli sandviçi çaldığında üç gündür bir şey yememişti. Bu onun ilk suçuydu. İtiraf anlaşmasına göre hapis cezasına (tutuklandığı andan itibaren yirmi bir saat gözaltında tutulma) ve şartlı tahliyeye mahkum edilecekti.

Stone'un verdiği altı aylık cezanın ikinci gecesinde hücrelerinde kendini astı.

Stone ertesi gün mahkemeye geldi ve odasında katibine kadının intiharıyla ilgili haberleri okuduğunu söyledi. "Dünyadan bir hamamböceği eksildi." dedi. Katipler konuşur. Her yargıç bunu bilir. Stone soğuk, ırkçı bir pislikti ve mahkemesine çıkmak zorunda kalırsanız Tanrı yardımcınız olsun ve bunu herkesin bilmesini istiyordu. Kâtip hikâyeyi anlattı ve kulaktan kulağa yayıldı.

Uzun, solgun bir yüzü ve her zaman ince bir tozla kaplanmış gibi görünen kuru bir cildi vardı. Buna karşın pembe dudakları sürekli ıslak ve parlak görünüyordu ve fareye benzeyen küçük dişlerini gizliyorlardı. Siyah inci olabilecek gözleri vardı ve ne olduğunu anlayamadığım bir koku yayıyordu. Kimyasaldı ama temiz değildi. Ölü çiçeklerle maskeleyemeye çalıştığı pis bir koku gibiydi.

Bir yanıt bekleyerek bana baktı. döndüm. Stone yine,

"*Alışılmadık* bir konuşma olduğunu söyledim," dedi.

'Seni ilk seferinde duydum,' dedim. 'Seninle tartışmayarak kibarlık ediyordum. Dürüst davrandım. Harry bu işe çok zaman ayırdı. Sen görevi devraldığında işinin çözülmesini istemiyor.

Dreyer bir adım daha yaklaştı, yüzünde bir beklenti ifadesi vardı - sanki bir araba kazası izlemek üzereydi ve kan ve katliamı görmek için sabırsızlanıyordu.

"Sence ben layık bir halef değil miyim?" dedi Stone.

Sorduğu sorudan biraz zevk alıyordu - küçük siyah gözlerinde kendini beğenmiş bir bakış vardı.

Hiçbir şey söylemedim.

"Yargıç Stone size bir soru sordu, Bay Flynn," dedi Dreyer, yargıca katılmaya hevesli bir şekilde.

Onu duydum. Retorik bir soru olduğunu düşünmüştüm. Ama gerçekten cevaplamamı istiyorsanız, cevaplarım.

Harper kolumu çekiştirdi, "Merhaba, ben Harper." dedi.

Benden daha zeki ydi ve hem yargıç hem de Dreyer bir an durup onu takdirle süzdüler.

"Siz beyler için yoksa Eddie'yi ," dedi. Kızgın olduğu ve Dreyer ile Stone'un gözlerini onun üzerinde gezdirmelerinden hoşlanmadığı belliydi.

Ben de sevmedim.

Beni durumdan uzaklaştırmaya çalışarak kolumu çekti.

"Peki Bayan Harper, sizce Yargıç Ford'un yerine geçmeye layık bir halef olur muyum?" dedi Stone, algılanan herhangi bir eleştiriye izin vermek istemeyerek.

"Stone, oluyor?" dedi Harry, pişman olacağım bir şey söylemeden önce sözümü kesti.

Dreyer, "Bay Flynn bize Yargıç Stone'un sizin için değerli bir halef olacağına inandığını söyleyecekti, Yargıç," dedi.

Harry, "Eddie o kadar sarhoş değıl," dedi. Henüz değıl. Stone, sen bir bok çukuru görevlisine layık bir halef olamazsın. Senin politikanı biliyorum. Senin *gibileri* bilirim.'

Harry Stone'un smokininin yakasını işaret etti. Orada metal bir iğne vardı. Küçüktü ve Harry işaret edene kadar dikkatimi . Ortasında '1' olan bir daire.

"Zamanın doldu, Ford. Kaçışını yaptın. Beni peşinden koşturma,' dedi Stone.

"Hadi bir şeyler içelim," dedi Harry, Harper'la beni uzaklaştırırken. "Buralarda kötü bir koku var.

Uzaklaşırken omzumun üzerinden baktım ve ancak o zaman Dreyer'in ceketinde aynı iğneyi taktığını fark ettim.

Odanın arka tarafına doğru ilerledik, Harry diğeri yargıç ve avukatlarla vedalaştı ve bir sonraki bloktaki lüks bir bara doğru yola çıktık. Harry de partiler konusunda benim gibi düşünüyordu, kendi partileri bile olsa. Bar bir otelin parçasıydı ve biz penguen takım elbiselerimizle çok da yersiz görünmüyor ya da hissetmiyorduk, Harper ise o elbiseyle herhangi bir odada bir milyon dolar gibi görünürdü.

Bize bira ve viski aldım ve köşede bir yere oturduk.

"Stone'un taktığı rozet neydi?" diye sordu Harper.

'Her yıl adını değiştiren bir örgüte ait. Eskiden Tennessee'de beyaz bir çete üyesiydi. Politikleştiler, isimlerini Önce Ulus'tan Önce Amerikan Hayatı'na, Amerika'nın Adamları'na, sonra başka bir şeye değiştirdiler - o kadar çok bölündüler, reform yaptılar ve ayrıldılar ki bugünlerde kendilerine tam olarak ne dediklerini bile bilmiyorum. Bir önemi yok. Kadınları, Yahudileri, siyahları, Hispanikleri ya da beyaz, zengin ve cahil olmayan hiç kimseyi kabul etmiyorlar.

'Yargıçların göreve geldikten sonra bu kadar politik olamayacağını sanıyordum,' dedim. "Kurallar var. Stone kanunun lafzına sadık kalır.

Elbette. Kürsüde olmadığı zamanlarda ifade özgürlüğüne sahip. Sadece o pisliğin benim yerimi alması düşüncesine tahammül edemiyorum. Atanacağını hiç düşünmemiştim - bilseydim gitmezdim, ama o zamana kadar çoktan evraklarımı teslim etmiştim.

"Savcılıktaki yeni yetenek Wesley Dreyer, o da bu rozetlerden birini takıyordu" dedim.

Bunu gördüm. Dreyer ve Stone sıkı fıkı. Irkçılar zayıftır, Eddie. Sadece sayıca güçlüdürler. Dreyer'ın o iğneyle birlikte gelen saçmalıklara inandığından emin değilim. Elinden geldiğince güçlü bir yargıcın yanında yer alıyor. Bazı açılardan, bu daha kötü. Stone önyargılarının farkına varamayacak kadar aptal. Dreyer merdiveni tırmandığı sürece umursamıyor. Yine de dikkatli olun, onlar tehlikeli bir çift. Kural kitabında Dreyer'in Stone'un mahkemesine çıkmasını engelleyecek bir şey yok. Dreyer'a adli tarafgirlikten meydan okursan, kışına tekme yersin,' dedi Harry.

İçkilerimizi sessizce yudumlamak için biraz zaman ayırdık ve garsondan bir tur daha sipariş ettim.

'Harper ve ben konuşuyorduk. Emekliliğinizle ilgili acil bir planınız yok, değil mi? diye sordum.

'Ne demek planlar? Bu kulağa hoş gelmiyor, Eddie.'

'Tekne kullanamıyorsun, hobilerin yok ve büyük firmalarla danışmanlık işine girmiyorsun. Artık özgür bir ajan sayılırsın, değil mi?

'Vegas'a gidip tutuklanmadan önce en azından bir hafta bırakabileceğimizi düşünmüştüm,' dedi Harry.

"Eddie'nin aklındaki bu olduğunu sanmıyorum," dedi Harper.

Harry kendini masadan uzaklaştırdı ve gözlüklerinin kenarından bana baktı.

'*Eddieeee...*' dedi, zaten yanlış bir şey yaptığımı ima eden bir ses tonuyla.

"Benimle çalışmanı istiyorum. Pratik yapmana izin verilmediğini biliyorum ama danışman olmanı engelleyecek bir şey yok. Yardıma ihtiyacım var. Hukukun içini dışını bilen birine ihtiyacım var. Teselli olacaksa, Dreyer benim rakibim. Sofia Avellino'yu temsil ediyorum. Soruşturmayı Harper yürütüyor. Kanıtları ve tanıkları ben hallededeğim, ama anlayan birine ihtiyacım var. Günün yirmi dört saati zet yazan on ortağım yok.'

Kadehini dudaklarına götüren Harry düşünceli bir yudum aldı ve bardağı bıraktığında yüzünde hınzır bir glmsemi vardı

'Eddie, senin davaların... dağınık olmak gibi bir alışkanlığı var. Hiç dayak yedin mi, tehdit edildin mi ya da tutuklandın mı?" diye sordu Harry.

"Bana bir şans verin, daha başlamadık bile.

Harry kadehini kaldırdı, Harper ve ben de aynı şeyi yaptık. Kadehlerimizi tokuşturduk ve Harry, 'En azından başımızı belaya sokmak için Vegas'a kadar gitmek zorunda kalmayacağız,' dedi.

ON DÖRT

KATE

Kate ofiste yazdırıldığı sayfalardan birini çıkarıp en üstte listelenen adresi kontrol ettiğinde şiddetli bir yağmur başlamıştı. Binanın üzerindeki tabelaya baktı. Girintili kapı aralığında dahili telefon düğmelerinden oluşan bir panel duruyordu. Yağmur damlaları sayfaya sıçradı ve sayfayı katlayıp ceketinin cebine koydu. Parmağı dahili telefona basmadan hemen önce durakladı. Bir kez bastı mı, artık geri dönüşü yoktu.

Parmağı neredeyse bilinçsizce düğmeye bastı. Üst kattaki dairenin sakinine bir uyarı gönderildiğini bildiren bir zil sesi duyuldu. Kate ceketini düzeltti, boğazını temizledi ve ıslak saç tellerini yüzünden uzaklaştırdı.

"Evet," dedi dahili telefondan gelen ses.

"Bayan Avellino, ben Levy, Bernard ve Groff'tan Kate Brooks. Davanıza atanan avukatlardan biriyim. Birinci karakolda tanışmıştık. Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama acil bir durum var. Konuşmamızın bir sakıncası var mı?"

"Yukarı gel," diye cevap verdiler.

Kate bir klik sesi duydu. Ön kapıyı çekip açtı, asansörleri buldu ve Alexandra Avellino'nun katına çıktı. Asansör Kate'in dairesinin belki yarısı kadardı. Kapılar klasik bir Manhattan apartman koridoruna açılıyordu. Art deco süslemeler ve lambalar koridor boyunca uzanıyordu. Her yer çam kozalağı ve tarçın kokuyordu. Asansörle yukarı çıktı, Alexandra'nın dairesine ulaştı ve kapıyı çaldı. Alexandra bekliyor olmalıydı çünkü kapı hemen açıldı.

Alexandra kapıda dururken Kate onun görüntüsüne bir kez daha hayran kaldı. Uzun boylu, sarışın, makyajsız ve beyaz pamuklu bir bornoz giymişti. Saçları duştan dolayı ıslaktı. Kate'in Hollywood aktörleri ve ünlüleriyle kol kola gördüğü güzellikteydi hâlâ.

"İçeri gel," dedi Alexandra.

Kate içeri girdi ve Alexandra ceketini almayı teklif etti. Paltosu vermeden önce cebinden nemli sayfaları çıkardı ve paltonun bu kadar ıslak olmasından dolayı özür diledi. Ofisten aceleyle çıkmıştı; ne şemsiyesi ne de evrak dosyası vardı.

Kate ofisten belgeleri yanında götürdüğünü kimsenin bilmesini istemiyordu. Davayla ilgili hiçbir şeyi eve getirmemesi gerekiyordu ve kesinlikle burada olmaması gerekiyordu.

"Sana bir içki getireyim mi?" dedi Alexandra. "Su, bitki çayı?"

"Biraz çay harika olur," dedi Kate.

Alexandra yalınayak mutfığa girip çay yapmaya başlarken onu takip etti.

'Sanırım şu anda dışarıda gerçekten yağmur yağıyor. Havlu ister misiniz?' Alexandra sordu.

Bir damla yağmur suyu bluzunun yakasına sıçrarken Kate, "Hayır, sorun değil," dedi.

Alexandra, "Sana bir havlu getireyim," dedi. Mutfaktan çıktı ve banyoya gitti. Kate mutfığa ve görebildiği kadarıyla yaşam alanına baktı. Çok güzel bir yerdi, şehrin harika bir manzarası vardı. Alexandra'nın zevki muhteşemdi - dairenin her yerinde özenle seçilmiş renk şemaları kanepelere ve sandalyelere uyuyordu. Mutfak sandalyelerinden birinin arkasına örtülmüş bir çift siyah likralı koşu pantolonu dışında her yer tertemizdi. Altlıkların altındaki koltuğun üzerinde siyah bir şapka duruyordu, şapkanın altına siyah bir üstlük katlanmıştı. Ön kapının yanında birkaç paket vardı. Bazıları açılmış ve karton kutuları orada bırakılmıştı, ambalaj malzemeleri kutunun içinden çıkmıştı.

Sehpanın üzerinde bir satranç tahtası duruyordu. Tahtanın üzerindeki taşların dizilişinden Alexandra'nın bir oyun oynadığı anlaşılıyordu.

'Kusura bakmayın, satranç oyununuzu bozmuyorum, değil mi? Misafiriniz olduğumu bilmiyordum,' dedi Kate.

Alexandra elinde Kate'e uzattığı yumuşak beyaz bir havluyla mutfığa döndü.

'Hayır, değil. Buradaki tek kişi benim. Şu anda oynamıyordum. Bu eski bir oyun,' dedi satranç tahtasına doğru başını sallayarak. "Bunun acil olduğunu mu söylemiştin?"

"Evet, sanırım daha iyi olacak.

Alexandra suyu iki bardağa doldurdu ve birini havluyla saçlarını karıştıran Kate'e uzattı. Daha bir yudum bile almadan papatya kokusu içini ısıttı. Alexandra yemek masasına oturdu, Kate de onun karşısına geçti.

"Sorun nedir? Savcı başka bir teklif mi yaptı? Yalan makinesi testine girme konusunu hâlâ bilmiyorum. Bay Levy bunun benim kararım olduğunu söyledi.

'Ben de bu yüzden buradayım,' dedi Kate. "Sana Alexandra dememin bir sakıncası var mı? Kate başıyla onayladı.

"Levy, Bernard ve Groff için çok uzun süre çalışmadım. Bu kısa süre içinde bile pek çok şeyi görmezden gelmek zorunda kaldım ama artık bunu yapamam. Bay Levy yalan makinesiyle ilgili kararı size bırakacak. Yalan makinesi umurunda değil. Asıl istediği anlaşmayı kabul etmeniz.

"Ne?

'Savcıya Frank Avellino'yu senin ve kız kardeşinin öldürdüğünü söylemeni istiyor - senin daha küçük bir rol oynadığını ve aslında her şeyin Sofia'ya bağlı olduğunu. Bu şekilde hapisten çıktıktan sonra da bir hayat kurabileceksin.

'Ama babamı benim öldürmediğimi biliyor. Ona yüz yüze söyledim - sen de oradaydın.

"Biliyorum. Duruşma öncesi süreci mümkün olduğunca uzatacak - bir pazarlık stratejisi olarak savcılığı evrak işleriyle uğraştıracak ve sonra size yapabileceği en iyi anlaşmayı sağlayacak. Bunda yanlış olan tek şey, cinayette rol oynadığınızı kabul etmek zorunda olmanız.

"Hayır, bunu yapamam.

Ya seni yürütebilseydi? Hapis cezası yok. Savcıya yaptığı son teklif buydu.

Kate bir yazışma parçası çıkardı ve Alexandra'ya uzattı.

Kate sayfayı tararken onun gözlerini takip etti. Levy iyi bir avukattı ve gerekirse mahkemeye giderdi, ama eğer bir anlaşma yapılacaksa, müvekkilinin bunu kabul etmesi için kolunu kırardı.

'Bu mektupta kasıtsız adam öldürme suçunu kabul ettiğim yazıyor ama ben yapmadım. O öldürüldü. Sofia onu öldürdü,' dedi Alexandra. 'Kim

Bu teklifi yapma hakkını ona sen mi verdin?" "Sen verdin," dedi Kate.

"Ne? Ne zaman? Ne zaman?"

'Avukatlık sözleşmesini imzaladığınızda Levy'ye sizin adınıza pazarlık yapma yetkisi verdiniz. İnce yazılarda var.'

"Orada olduğunu bilmiyordum, okumadım. Polis karakolundaydım - babam yeni öldürülmüştü, okumaya vaktim yoktu.

...

"Biliyorum," dedi Kate, uzanıp Alexandra'nın eline hafifçe dokunarak.

"Bunu yapmaya hakkı yoktu, ona masum olduğumu söyledim, Tanrı aşkına!" dedi Alexandra, sesi yükseliyor, göğsü kabarıyor, panik atağın eşiğindeydi. 'Ya bu ortaya çıkarsa? Mahvolurdum. İtibarım, işim, aman Tanrım, yapamam bile..'

"İşte bu yüzden buradayım," dedi Kate. 'Sana inanıyorum. Babanı senin öldürmediğini biliyorum. Şirketimin pazarlık yapmasını istemiyorum. Bence seni beraat ettirmenin kesin bir yolu var.

"Bana beraat garantisi verebileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

"Hayatım boyunca biriktirdiğim paraya bahse girerim," dedi Kate. Alexandra, Kate'in biriktirdiği paranın dört yüz on iki dolar olduğunu ve acil durumlar için evindeki kurabiye kavanozunda sakladığını bilmiyordu. Kate ona Chad, Brad ve Anderson tarafından hazırlanan notları uzattı. Hepsi de ilk adım olarak davayı ayırmak için ayrıntılı önergeler hazırlamışlardı.

"Seninle o gece karakolda karşılaştığımda korkmuştun. Babanı bu şekilde kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bildiğimi iddia edemem. Peki bunu kız kardeşinin yapmış olması? Bunun sana nasıl hissettireceğini anlayamıyorum. Sadece beraat etmeni değil, kız kardeşinin babana yaptıklarının bedelini ödemesini de istiyorum.

Sayfalar Alexandra'nın elinde titremeye başladı.

"Bunu nasıl yapardınız?" diye sordu.

'Savcı sizi ve kız kardeşinizi aynı jüri önünde birlikte yargılamak istiyor. Ailenizle ilgili her şeyi okudum. Masum olduğunuzu biliyorum. kardeşinin çok hasta biri olduğunu biliyorum - şiddet yanlısı ve kendine zarar veren biri. Bence ikinize de bakan bir jüri bunu da görecektir. Kısacası, Levy anlaşıyor, ben *kazanmak* istiyorum.

Kate planını özetledi - Alexandra'nın bunu yapamayacağını nasıl kanıtlayacak ve aynı zamanda kız kardeşine karşı savcılık davasını nasıl güçlendirecekti.

"Sanırım bu işe yarayabilir," dedi Alexandra sonunda.

'Bunu firmanın geri kalanına söyle. Onların stratejilerini gördün. Bence kazanan benimki. Onların bir sürü davası var - bu sadece başka bir iş. Benim içinse bu kişisel bir iş.

Alexandra öne doğru eğildi, Kate'in söylediği her kelimeyi dinlemeye özen gösteriyordu. Kate kazanabileceğini söylerken ciddiydi ama firmanın onun stratejisini kullanmadığı yalanı diline ağır geliyordu. Levy ve Scott onun fikirlerini çalacak ve onlarla çalışacaklardı. Kate Alexandra için en iyisini istiyordu ve kazanabileceğine inanıyordu.

"Annem kısa bir süre önce kanserden öldü. Büyürken çok paramız yoktu. Annem ve babamın bir seçeneği vardı - beni hukuk fakültesine gönderebilirlerdi ya da annemin ömrünü uzatacak ilaçları alabilirlerdi. Beni hukuk gönderdiler. O vefat edip ben mezun olana kadar bundan yoktu. Bak, bir ebeveynini kaybetmenin ve bu acıyı nasıl bir şey olduğunu biliyorum, bir de onun senden alınış şeklini... Tanrım, kim bununla nasıl başa çıkabilir bilmiyorum. Size yardım etmek istiyorum. Annemi geri almak için her şeyimi verirdim. Ve kız kardeşini parmaklıklar ardına koymak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Aralarında bir an sessizlik oldu. Kate bunu bozmaya cesaret edemedi. O anlarda Alexandra ile arasında bir bağ oluştuğunu hissetti. Hayatlarında hak ettiklerinden daha fazla acı olan iki genç kadın. Kate'in Alexandra'nın masumiyeti konusunda herhangi bir şüphesi varsa bile, o saniyelik sessiz alışverişte yok olup gitmişti.

Alexandra yüzünü ovuşturduktan sonra iç çekerek, "Ne yapacağım ben?" dedi.

Beni avukatın olarak tut. Levy, Bernard ve Groff'tan yeni ayrıldım. Onlara ödeyeceğinin yarısını bana ödersin. Sen ve baban için adaletin yerini bulmasını sağlayacağım.

Kate bir kâğıda dosyaların Levy, Bernard ve Groff'tan Avukat Kate Brooks'a devredilmesine izin veren bir yetki belgesi yazdı. Bu yetki Kate'i Alexandra'nın tek avukatı olarak atıyordu. çevirdi ve kalemyle birlikte Alexandra'ya uzattı. Kate biliyordu ki Alexandra imzalarsa,

Bu onun kariyerinin başlangıcı ve eski şirketiyle büyük bir savaşın başlangıcı olacaktı.

"Şirketten ne zaman ayrıldınız?

"Ön kapını açıp beni içeri aldığımda. Bu şehirdeki en iyi firmalardan birindeki rüya gibi bir işten ayrılıyorum. Bunu senin için ve kendim için yapıyorum. Levy'nin bu davayı kaybetmesine izin verirsem ya da daha kötüsü, seni savcıyla anlaşmaya zorlarsa, bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Güven bana. Bunu birlikte yapabiliriz. Bu dava bitene kadar tek müvekkilim sen olacaksın. Senin için gece gündüz çalışacağıma söz veriyorum. Baban için. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım.'

Alexandra yazıyı okumak için zaman ayırdı. Sayfayı yere bıraktı ve Kate'e baktı. Sonra kalemi aldı, imzaladı ve masanın öbür ucundaki Kate'e elini uzattı.

"Bana beş yıl önceki *beni* hatırlatıyorsun," dedi Alexandra. 'İkimiz de annelerimizi kaybettik. İkimiz de bu acıyla uğraşıyoruz ve bunu savaşmak için kullanacağını biliyorum. Ben de öyle yaptım. Bence sen zeki ve tutkulusun. Beni temsil etmene ihtiyacım var. Bunu birlikte yapalım.'

El sıkıştılar ve her iki kadın da biraz rahatlama ve heyecanla gülümsedi. Kate sonraki on dakika boyunca vızıldadı - stratejisini genişletti, Alexandra'ya sonraki adımları anlattı. Müşterisi her şeyi içti ve Kate yüzündeki ifadeden Alexandra'nın etkilendiğini anladı.

'Evsizlerle ve bazı hayvan barınaklarıyla çok sayıda hayır işi yapıyorum. Referans almalı mıyım ya da belki karakter tanığı olarak ifade verecek birini bulabilirim? Babam pek çok iyi insan tanırdı - eski belediye başkanları, kongredeki insanlar, eski kampanya yöneticisi Hal Cohen?

'Bana tüm detayları gönderin. Karakter tanıkları kendi kendilerine hizmet ederler, bu nedenle çapraz sorguda dayanabilecek iyi itibarlı biri olmaları gerekir,' dedi Kate.

"Sanırım birini bulmuş olabilirim," dedi Alexandra.

Biraz daha konuştular ve Kate Alexandra'nın arkadaşlığından hoşlandığını fark etti. Sıcak, kararlı ve pozitif biriydi. Kate, Alexandra'nın yerinde olsaydı bu tür bir tavrı sürdürüp sürdüremeyeceğini merak ediyordu. İş bittiğinde Kate uzun bir

Alexandra ona babası hakkında her şeyi ve onun ne kadar harika bir baba olduğunu anlatırken çayını içti, saçlarını havluyla silmeyi bitirdi.

' kardeşim, ailemizin başına bela oldu. Uzun zaman önce babamın kalbini kırdı. Delinin teki. Çocukken görmüştüm. Tanıdığım hiç kimse gibi değildi. Soğuk ve tuhaftı.'

"Siz ikiniz artık konuşmuyorsunuz, doğru mu?"

Alexandra Kate'in yanından geçip pencereden Manhattan'ın çelik ve cam kulelerine baktı - Kate, Alexandra'nın manzarayı seyretmediğini biliyordu. Kilometrelerce uzaktaydı. Onlarca yıllık düşünce ve duygular içinde kaybolmuştu.

"Annem öldüğünden beri hiç konuşmadık. Korkunç bir kazaydı, merdivenlerde..."

"Bu konuda bir şeyler okumuştum," dedi Kate. "Kaç yaşındaydın?"

On bir mi, on iki mi? Emin değilim. O gün bir parçam kapandı. Annemin yüzünü gerçekten düşünemiyorum. canlandıramıyorum. Net olarak değil. O şimdi babamla birlikte. Her zaman olması gerektiği gibi tekrar birlikteler.

"Annenle yakın mıydınız?"

'Hem evet hem hayır. Annem sıcak ve sevecen değildi. Pek sayılmazdı. Sevgisini farklı şekillerde gösterirdi. Bir satranç maçını kazandığımda bana bir hediye alır ya da beni yemeğe götürürdü. Amaçlarına uygun olmadığı sürece sevgisini göstermezdi. Sevgi oradaydı ama bunu nadiren belli .

"Bunu anlayabiliyorum," dedi Kate.

Kate son birkaç gündür Alexandra'nın fotoğraflarını internette kaç kez gördüğünün sayısını unutmuştu. Canlı, yeni yetme Manhattan sosyetes. Parası, güzelliği ve görece şöhreti vardı. Ama şimdi ona baktığında Kate bunları görmüyordu. Acı çeken, dağılmış ailesiyle, kederiyle ve öfkesiyle mücadele eden genç bir kadın görüyordu. Alexandra kıskanılacak biri değildi ve belki de hiç olmamıştı. Yüz hatlarının altında bir hüznün vardı - gözlerinin hemen altında.

Başlangıçta Kate'in Levy'nin en büyük müşterisini çalma motivasyonu büyük ölçüde kendi intikamıyla ilgiliydi. Kate bu davanın kariyerini başlatmasını ve Levy'ye iki parmak göstermesini istiyordu. Ama otururken

Alexandra'nın dairesi, onu dinlemek - bu motivasyonlar değişmişti.

Alexandra masumdu. Ve Kate o anda davayı sadece kendisi için - kariyeri için - kazanmak istemediğini, Alexandra'ya yardım etmek istediğini anladı. Onu kurtarması gerekiyordu. Ve bir katili hayatının sonuna kadar hapse göndermeliydi.

'Sofia hayatımı mahvetti. O sadece yanlıştı. Büyürken ondan nefret ettim. şimdi daha da çok nefret ediyorum. Özür dilerim, onun hakkında konuşmayı sevmiyorum. Babamın cinayetinden onu yakalamanızı istiyorum. Uzun zaman önce hapse atılmalıydı.

Kate gitmek için ayağa kalktı ve 'Söz , baban için adaleti sağlayacağım. Ve senin için de. Her şey için teşekkürler. Çay çok lezzetliydi. Bu havluyu banyoya geri koyayım mı?'

Alexandra havluyu nazikçe ama sertçe Kate'in elinden aldı ve "Oraya girmesen iyi olur. Siz geldiğinizde duştan yeni çıkmıştım. Hâlâ biraz dağınık.

ON BEŞ

EDDIE

Otelin barının önündeki kaldırımda durmuş taksi beklerken Harry Harper'ın koluna girdi. Harry'nin evi sadece birkaç blok ama ikimizi de taksiye bindirmeden gitmeyecekti. Harper'ın evi benim eve dönüş yolumun üzerindeydi.

Sokağa adımımı attım ve 2. Cadde'ye doğru baktım. Harry ve Harper konuşurken bir köpek onlara doğru ilerledi. Çamurdan ve Manhattan trafiğinin kirinden yer yer kararmış kumlu tüyleri olan küçük, melez bir köpek. Köpek Harry'nin ayaklarının dibine, caddeye bakacak şekilde oturdu. Harry yere baktı, köpeği okşadı ve başını okşadı.

Görünürde hiç taksi yoktu.

Beş dakika sonra sarı bir taksi kaldırıma yanaştı. O zamana kadar Harry ve sokak köpeği sıkı dost olmuşlardı. Harper Harry'ye iyi geceler öpücüğü verdi, Harry'nin yeni köpek arkadaşıyla vedalaştı ve taksiye bindi. Ben de arkada onun yanına bindim ve uzaklaşırken ikimiz de Harry'nin eve doğru yola izledik, küçük köpek de yanındaydı.

Harper bana doğru bakarak, 'Sokak hayvanlarını sever,' dedi.

Sanırım haklıydı. Harry beni yemeğe çıkardığında ve hayatımı dolandırıcılıktan avukata dönüştürdüğünde, muhtemelen o köpekten daha kötü durumda olan bir sokak çocuğuydum.

Yolun geri kalanını sessizce, birbirimize yakın oturarak, omuzlarımız birbirine değerek kat ettik. Taksi Harper'ın evinin önünde durduğunda pencereden eve baktım. Ailesi birkaç yıl önce vasiyetinde ona para bırakmıştı ve şimdi işleri geliştiği için bir apartman dairesinden şehir evine atlamıştı. Bazı kahverengi taş evlere kıyasla küçüktü ama temiz ve bakımlıydı.

Bana doğru eğildi ve ben kendimi onun gözlerinde kaybettim. Duyularım onunla doldu.

'Harika bir gece geçirdim,' dedi.

'Ben de öyle. Yapmalıyız...' Ama daha fazla bir şey söyleyemedim. Ağzımdan çıkacaklara güvenmiyordum.

Biz arkadaşlık. Ona Christine'den beri hiçbir kadına vermediğim kadar değer veriyordum. Evliliğim hem benim hem de işim yüzünden başarısız olmuştu. Kızım annesi ve başka bir adamla aynı evde büyüyordu. Christine için mutluydum çünkü onu mutlu edemiyordum - ama Tanrım, kızımı özlüyordum. Amy hızla büyüyordu. Yarı zamanlı bir babası olan bir genç kız.

Meselenin özü korkuydu. Harper'la bir ilişkiye girmekten korkuyordum - bir başkasının hayatını tekrar mahvedemezdik ve arkadaşlığımızı seviyordum. Bunu mahvetmek istemedim. Bu doğru değildi. Birlikte çalışıyorduk. Onu rahatsız edersem ya da arkadaşlığımızı herhangi bir şekilde tehlikeye atarsam kendimi affetmem mümkün olmazdı. Mükemmel, oval yüzü benimkine yakındı. Gözlerimin içine baktı. Dilinin ucu üst dudağına değdi. Bir an için onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü sandım. Bunun yanlış gitmesini istemedim. Bu çok şey ifade ediyordu. Harper yarım düzine kadeh viski içmişti - sarhoş değildi ama ayık da değildi. İlk hamleyi ben yapamazdım. O zaman olmazdı. Doğru zaman değildi.

Beni yanağımdan öptü, iyi geceler dedi ve taksiden indi. Ön kapıya kadar gidişini izleyebilmek için yanına yaklaştım. İçeri sağ salim girdiğinden emin olmak istedim. Öyle de yaptı, baktı ve kapıyı kapatmadan önce el salladı.

Taksi hareket etmedi. Şoföre baktım, hâlâ Harper'ın en son durduğu noktaya bakıyordu. Ona baktığımı hissetmiş olmalıydı.

'Dostum, o kadın sana abayı yakmış. Zavallı piç, kadınlar hakkında öğrenmen gereken çok şey var,' dedi taksi şoförü.

Onunla tartışamazdım.

Yarım saat sonra, taksi şoförü kadın sinyallerini almakla ilgili birkaç tavsiyeden sonra beni Batı 46^{inci} Caddesi'nde indirdi. Ona her zamankinden daha fazla bahşış verdim ve tavsiyeleri için teşekkür ettim. Binama çıkan merdivenlere kadar olan kısa mesafeyi yürürken birden durdum.

Merdivenlerde oturan biri vardı. Tamamen siyah giyinmişti.

Sokak ışıkları iyi değildi ve saat gece bir civarıydı. Kim olduğunu göremedim. Gece yatacak bir yer arayan evsiz birine benzemediği kesindi. Şekil daha karanlıktı, daha küçüktü.

Basamakların dibine ulaştığımda siyah bir şapkanın altında çerçevenlenmiş bir yüz gördüm.

Sofia.

Siyah likralı bir eşofman ve siyah kapüşonlu bir tişört giymişti.

"Merhaba Bay Flynn. Aramayı denedim. Sizi telefon rehberinden aradım.

ve bu sizin tek adresiniz. Ofisiniz olduğunu bilmiyordum. Eviniz olduğunu sanıyordum. Burada oturmuş size nasıl çalışıyordum çünkü sizinle konuşmak için yarına kadar bekleyemezdim.

"Sorun ne, bir şey mi oldu?"

"Bu iş bana fazla başladı," dedi ve üstünün kolunu yukarı çekti. Kolunun altında ön kolunda koyu bir kesik gördüm - kendini kesmişti.

"Hadi seni içeri alalım.

Ofisime çıktık ve Sofia'ya arka taraftaki banyoyu gösterdim. Kapüşonunu çıkardı ve çıplak kollarını tekrar gördüm, ama bu sefer dudağı titredi ve başını eğdi. Utanmıştı. Bana kollarını ilk kez göstermesinin bir nedeni vardı - intihara meyilli olmadığını kanıtlamak için. Şimdi kollarına bakıyordum çünkü dürtüsü kontrolden çıkmıştı - ve utanç da burada yatıyordu.

'Sorun yok Sofia,' dedim.

Kolunda, çok sayıdaki beyaz ve pembe yara izinin üzerinde yeni bir kesik vardı ve hâlâ kanıyordu. Ciddi bir şey değildi - atardamarı kesilmemişti - ama diğerlerinden daha derin görünüyordu.

Banyo dolabından gazlı bez ve yara bandı alıp kesiği temizledim ve yama yaptım. Yara bandından kan akıyordu. Diğer bileği de karakolda aldığı ısırık nedeniyle hâlâ sargılıydı. O anda ne söylemem gerektiğini gerçekten bilmiyordum. Derse ihtiyacı olmadığına karar verdim.

'İşte bir havlu. Üzerine bastırmaya devam et,' dedim yara bandını yırtarak - bir tane uygulamak için çok erkendi.

Bana teşekkür etti ve ofisime geri döndük. Kanepeye oturdu ve ben de ona bir bardak burbon hazırladım.

"Kahvem yok. Bugün bitti. Sadece bunu yudumlayın, hazır olduğunuzda konuşabiliriz.

Başını salladı ve şapkasını çıkarıp siyah saçlarını bıraktı. yarısını bir lokmada içti, ben de yeniden doldurdum.

'Daha yavaş iç. Sadece yudumla,' dedim, kendime de bir tane doldurarak.

Müşteri koltuğuma oturdum, yüzüm ona dönük olacak şekilde döndürdüm. Birlikte oturduk, sessizlik içinde burbonlarımızı yudumladık.

"Buralarda mı yaşıyorsun?" diye sordu.

"Ben burada yaşıyorum. Arkada bir karyola ve birkaç kitap var. Bir banyo. İhtiyacım olan tek şey bu. Ama kızımın hafta sonları gelip kalabilmesi için düzgün bir yere ihtiyacım var.

"Kızınızı çok görüyor musunuz?" diye sordu ve konuşurken gözleri uzaklara dalan bir parıltıya büründü. Sanki soru gerçekten benimle ilgili değilmiş gibiydi.

'Her hafta sonu birlikte vakit geçiriyoruz. Cumartesileri alışveriş merkezinde ya da pazarları parkta. Artık on dört yaşında. Artık alışveriş merkezini parktan daha çok seviyor, fark ediyorum.

"Ona bir şeyler alıyor musun?" diye sordu, yine bin mil bakışıyla.

"Alıyorum. Ona harçlık veriyorum ve o harcıyor. Makyaj malzemelerinden ya da bugünlerde hangi dergilere ilgi duyduğundan haberim yok. Yine de ona kitap veriyorum. O bir okuyucu. Şu sıralar Ross MacDonald ve Patricia Highsmith'e kadar.'

'Akıllı çocuk. Kitaplara konsantre olamıyordum. Hareketsiz ve sessiz olmak... Bunu asla başaramazdım. Her zaman lanet olası duvarlardan zıplıyordum, anlıyor musun?

Başımı salladım.

"Babam ben o yaştayken benim için bir hesaba para yatırdı. Annem öldükten sonra yatılı okula gönderildim. Beni ziyaret edecek zaman bulamadı. Doğum günlerinde, bayramlarda bana para gönderirdi. Ben büyürken onu yılda en fazla iki ya da üç kez gördüğüm bir dönem oldu.

'Peki ya kız kardeşin? Onu daha sık gördün mü?' 'Daha az. Bu bana gayet uygun.

"Peki ya mektuplar ya da telefon görüşmeleri?

'Babam hiç yazmadı. Hiç aramadı," dedi, yine o uzak bakışını takınarak. "Annem ölmeden önce, Alexandra ve ben birbirimize gizli notlar ilettirdik - böylece annem fark etmeden birlikte bir maç yapabiliydik. Her not bir satranç hamlesiydi. Aylar sürerdi.

"Kim kazandı? Ben sordum.

Sofia dikkatini tekrar bana verdi, gözlerimin içine baktı ve 'İkimiz de değiliz' dedi. Annem oyunu bitiremeden öldü. Boynu merdiven korkuluklarına sıkıştı...'

"Biliyorum. Korkunç bir kaza.'

Kaza mıydı? Bazen Alexandra'nın onu itip itmediğini merak ediyorum. ...'

"Gerçekten mi?

"Orada korkmuş bir şekilde durduğunu hatırlıyorum. Onu tutuyordu Mavi tavşan, ağlıyordu. Ama belki de annem için ağlamıyordu? Belki de yaptığı şey yüzünden ağlıyordu?'

"Bu konuyu hiç polisle konuştunuz mu?

'Hayır, düşüşü görmedim. Yapamadım. Bunun için özür dilerim, ailevi sorunlarımla sizi meşgul etmemeliydim-'

"Ne? Bak, ben senin avukatınım, Sofia. Bunların hepsi işimin bir parçası. Bunu bana anlattığına sevindim. Ve bana daha önce ulaşamadığın için üzgünüm. Telefonum kapalıydı. Harper'ın da sanırım. Bizi daha önce mi aradınız yoksa sonra mı?

Kendimi mi kestim? Sonra. Kanaması durmadı. Bir doktora ihtiyacım olabileceğini düşündüm ve Harper kimseyi aramamamı söyledi. Eğer bir şey olursa onu ya da seni aramalıymışım. Tıbbi kayıtlarımda daha fazla kayıt olması gerekmediğini söyledi. Kötü göründüklerini biliyorum. Babamı ve davayı düşünmeye başladım ve sonra her şey birikti. Baskı gibi. Bazen koşmak yardımcı oluyor. Derimi çentiklediğimde her şey dışarı çıkıyor. Acil gitmek istemedim, işleri daha da kötüleştirmek istemedim.

Şu anda bunu doğrulamak istemedim. Zamanı değildi. Ama o haklıydı. Akıl sağlığı geçmişİ Dreyer için onu dövebileceği bir silahtı.

'Davan için henüz çok erken Sofia. Savcılığın tüm kanıtları elimize geçtiğinde daha fazlasını öğreneceğiz. Şu anda ellerinde bazı

Adli tıp sizi ve kız kardeşinizi babanızın cesedine ve cinayet silahı olan mutfak bıçağına bağlayacak.

'Ama o bıçağı tavuk ve sebzeleri dilimlemek için kullandım. İkimiz de onun için yemek yaptık. Aslında Alexandra babam için pişirirdi. Ben kendim için pişirirdim - onun için hazırladıklarımı yemeye hiç hevesli değildi. Titiz bir . Ama sonlara doğru aldırmadı. Son birkaç ayında biraz... bulanıktı. Doğrusunu söylemek gerekirse bunamaya başladığını düşündüm.

"O zaman neden böyle düşündünüz?

"Unutkandı. Bazı günler iyiydi, bazı günler adımı yanlış anlardı. Bazı günler Jane'i çağırırdı.

"Annen mi? Yere baktı, bir yudum daha aldı ve nefesinin altında "evet" diye mırıldandı. Sofia bazen çocuk gibiydi. Acı verici bir şeyden söz ettiğimde, neredeyse çocuksu bir duruma geri dönüyordu - tüm bu acıyı bir çocuğun bakış açısıyla ele alıyordu. Şu anda bile, elinde bir bardak sert likör varken, parmakları bardağın tabanına yakın dekoratif oluklara kayıyor ve her bir kesik ve girintiyi okşayarak deseni hissediyordu. Bardağı dudaklarına götürdü, uzun uzun kokladı, sonra bir yudum aldı ve dudaklarına dokundu - sanki alkolün dokunulduğunda yapışkan ve ıslak hissettireceğini onaylamak zorundaymış gibi. Ona baktığımı fark etti, başını salladı ve içkiyi .

"Harper seninle konuştuğunu söyledi. Babandan bahsetmişsin, sana yardım etmek için her şeyi denediğini anlatmışsin. Annen de sert bir kadınmış. Kız kardeşini sormak istiyorum.'

"Ne bilmek istiyorsunuz?

"Kız kardeşinle birlikte büyümek bir şeydi?

"Cehennem. Tam bir cehennem. Hayatımı cehenneme çevirdi. Konuşmazdık, birlikte oynamazdık. Bir çeşit savaş gibiydi. Annem öldükten sonra babam bizi farklı yatılı okullara gönderdi. Ben Alexandra'nın okulunda başarılı olamazdım, o da iki genç kızla başa çıkamaz ve şehri yönetemezdi. Yalnız kaldık. Kendi dünyalarımızda, anlıyor musun?'

Bilmiyordum. Bunu hayal bile edemezdim.

'gergin zamanlar geçirmiş olmalısınız,' dedim.

'Hiç düşmanınızla birlikte yaşadınız mı? Ben yaşadım. Ondan nefret ediyorum. Keşke ölmüş olsaydı. O evden çıkmak bir . O gizli satranç maçı iletişim kurmadık. Notlarımız bile

sadece hamlelerdi, anlatı yoktu. Onu oyunda hiç yenemedim ve buna pişmanım, ama ayrıldığımızda mutluydum. Size öyle hikâyeler anlatabilirim ki kusmak istersiniz. Hayır, kız kardeşim ve ben yakın değildik. İki insanın olabileceği kadar birbirimizden uzaktık. Bana annemin benim yüzümden öldüğünü söyledi. Babamın benim yüzümden bizden uzaklaştığını. Doğru olmadığını biliyordum elbette. Bunu söylediği ve bana böyle hissettirdiği için onu asla affetmedim. Annem tam bir baş belasıydı ama yine de benim annemdi. Onu severdim. O da beni sevdi mi bilmiyorum ama bunun bir önemi yoktu. Pek bir önemi yoktu. Onu çok düşünüyorum. Onu özlüyorum.'

Duruşma hakkında biraz daha konuştuk. Savcının Sofia ve kız kardeşini olay yerine bağlayan adli tıp bulguları olduğunu söyledim.

"Nefes alıp almadığını kontrol ettim. Onu tuttum. Tabii ki üzerimde kan vardı. Onun kanı, ama ona zarar vermedim. Yapamazdım.

Sana inanıyorum. Bilmen gereken bir şey var. Bunu seninle yarın konuşacaktım ama şimdi de konuşabiliriz. Savcı bir anlaşma öneriyor. Senin ve kız kardeşinin aynı jüri önünde cinayetten yargılanacağınız ortak bir dava açmaya çalışacak. Bunu durdurmaya çalışacağım ve ayrı davalar açacağım. Davaları ayırabilir bilmiyorum ama deneyeceğim. Bu konuda bana yardım eden eski bir yargıç var. Savcı ikinize de yalan makinesi testi öneriyor. Eğer kabul etmezseniz, bunu size karşı kullanmaya çalışacak. Kız kardeşiniz teste girer ve geçerse aleyhinize olabilir. Eğer siz girip geçemezseniz, başınız belada demektir. Bunun ötesinde, bir anlaşma teklif ediyor. Cinayet suçunu kabul et ve mahkemeye kız kardeşinle birlikte yaptığını söyle, böylece hala gençken hapisten . İşlemediğin bir suçu kabul etmene izin veremem ama sana anlaşmayı bildirmek zorundayım.

'Babamı ben öldürmedim. Alexandra'nın onu öldüreceğini bilseydim, önce onu öldürürdüm.

İlk kez kendinden emin ve net bir şekilde konuştu. Göz teması kurdu, konuşmasında hiç tereddüt etmedi. Görüş alanında aşağı ya da yukarı sallanma yoktu. Cümlede tökezleme yoktu. Elleri kucağında sabit ve . Hiçbir şey söylemedi. Bu gerçektir.

'Bu durumda, yalan makinesini düşünmek zorundayız. Karar sizin. Yalan makinesi kesin bir bilim değildir. Eğer reddederseniz

muhtemelen bu hasarın bir kısmını en aza indirir. Eğer alırsanız ve başarısız olursanız, başınız belaya girebilir. Benim tavsiyem, savcıya cehenneme gitmesini söyleyin. Bu riske degeceğini sanmıyorum' dedim.

Hayır, ona benim söyle. Babamı ben öldürmedim. Doğruyu söylüyorum.

Bunu görecek ve suçlamaları düşürecekler,' dedi Sofia.

'Suçlamaları düşürmeyecek, bunu bilmelisin. Sadece suçunu itiraf etmen ve kız kardeşin aleyhine tanıklık etmen karşılığında cezanın hafifletilmesi için bir anlaşma yapacaktır.

"Sınava gireceğim. bir şeyim yok. Ben .

Yalan makinesinde de böyle bir performans gösterirse muhtemelen geçebilirdi. Birdenbire bu dava hakkında kendimi çok daha iyi hissettim. Sofia'nın içinde derinlerde bir güç kuyusu vardı. Tek yapmam gereken onu çıkarmak ve duruşma boyunca orada tutmaktı.

Taksiyle eve bırakmayı teklif ettim ama kabul etmedi. Kendini daha iyi hissettiğini söyledi. Kolundaki kanama durmuştu ve evine koşarak dönmek istiyordu.

Koşunun kafasını boşaltmaya yardımcı olacağını söyledi.

Sofia ile yaptığım konuşma kafamı rahatlatmıştı. O masumdu. Bunu hissedebiliyordum. Bunu biliyordum. Dahası, Frank Avellino'nun otopsi raporunda neyin yanlış olduğunu şimdi anlamıştım.

Frank Avellino'nun ta kendisiydi.

Frank öldürüldüğü sırada çok iyi durumdaydı. Solunum sisteminde saldırıdan kaynaklanmış olabilecek bazı stres belirtileri dışında, mükemmel durumdaydı. Kalbi, ciğerleri, karaciğeri, beyni, midesi, bağırsakları - hepsi onun yaşındaki bir adam için tertemizdi.

Sofia gittikten sonra raporu masamdaki kâğıtların en altında buldum. Harper ve Harry için birkaç kopya hazırlamıştım ama Harry'nin görmesini istiyordum. Raporu faks makinesine yerleştirdim ve Harry'nin numarasını çevirdim. On dakika ve bir kadeh daha burbon içtikten sonra telefonum çaldı.

"Ne ben?" dedi Harry.

"Raporda size tuhaf gelen bir şey var mı? Ben sordum.

"Vahşet, ısırik ve cerrahi beceri dışında, hiçbir şey.

'Ne Eğer I söyledi sen FrankAvellino oldu görüntüleniyor Ölmeden önce birkaç ay boyunca bunama belirtileri gösterdi mi?" diye .

Harry'nin sayfaları karıştırdığını duydum. Durakladı. Hattan küçük, zayıf bir havlama sesi geldi.

"O köpeği eve götürdün, değil mi?" "Ne köpeği?"

"Bu gece sokakta seni enayi yerine koyan köpek.

"O benim dostum. Kuru et ve süt seviyor. Sanırım arkadaş , ' dedi Harry.

Okuması için ona biraz zaman verdim.

Harry, 'Bıçağın göz boşluğuna saplanması oluşın yaralar dışında beyni normaldi,' dedi.

"Frank bunamadı," dedim. "Katılıyorum," dedi Harry.

İkimiz de otopsi raporlarından payımıza düşenden fazlasını okumuştuk. Demans ya da beyinde başka bir tür dejeneratif hastalığı olan herkesin otopsi sırasında çıplak gözle görülebilen hastalık belirtileri olacaktır. Beyin farklı görünecektir. Adli tabip Frank'in beyninin tamamen normal olduğunu söyledi. Beni rahatsız eden de . Bir demans hastasının beyni normal görünmez - hastalık beyni harap eder. Bu çok açık. Frank'in beyni hastalıktan zarar görmemişti. Bu da bunamadığı anlamına geliyordu. Avukatı Mike Modine, polise Frank'in kendisini arayıp

Vasiyetindeki değişiklikleri görüşmek için bir randevu ayarlayın,' dedim. "Ne değişiklikleri?" dedi Harry.

"Bilmiyoruz. Mike Modine firar etti.'

Harry derin bir iç çekti ve çalışma odasındaki eski sandalyenin gıcırtısını duyabildim. Sonra Harry'nin köpeğe fısıldadığını, ona iyi bir çocuk olduğunu söylediğini duydum. Köpeğin Harry'nin ayaklarının dibinde kıvrıldığını hayal ettim ve buna sevindim. Bir arkadaşına ihtiyacı vardı. Ve itin de Harry'ye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

'Daha yeni emekli olduğumu biliyorsun, değil mi? İki saat önce, Tanrı aşkına.'

Hadi Harry. Solunum sistemimde stres hasarı olduğunu fark ettin mi? Bu güçlü bir gösterge. Sen de benimle aynı şeyi düşünüyorsun, değil mi?'

'Birkaç olası şüpheli var. Toksikoloji raporuna ihtiyacımız var.'

"Tamam, biraz uyu ve köpeğe benim için iyi geceler dile.

Telefonu kapattı.

Harry ve ben aynı fikirdeydik. Bildiğim kadarıyla savcı bunu fark etmemiştir. Dreyer fark etseydi, daha fazla test yapılır ve ölüm belgesindeki ölüm nedeni sonucu değiştirilirdi. Alexandra'nın avukatları da bunu fark etmemiş olabilir. Zaten hiçbir belirti göstermemişlerdi.

Artık Frank Avellino'nun sadece bıçaklanarak öldürülmediğini biliyordum.

Öldürülmeden birkaç ay önce sistematik olarak uyuşturulmuş. Beynini köreltecek, kafasını karıştıracak ve uysal olmasını sağlayacak bir şey. Solunum sistemindeki hasar, ilaçlamanın muhtemelen bir son noktası olduğu anlamına geliyordu. Sonunda Frank zehirlenerek öldürülecekti.

Ama onu kim zehirliyordu?

İlk sorunun cevabının olası cevaplar açısından dar bir alanı vardı. Frank gibi bir adamı belirli bir süre boyunca zehirlemek için çok yakın ve düzenli bir erişim gerekirdi.

İki şüpheli vardı. Sofia ve Alexandra.

Onu zehirleyen her kimse, vasiyetini değiştirmeden önce Frank'in ölüm sürecini on iki inçlik bir mutfak bıçağıyla hızlandırmaya karar vermiş gibi bir his vardı içimde.

ON ALTI

SHE

Saat gece ikiye geliyordu, kaldırım ayaklarının altında bulanıklaşıyordu, rüzgâr yüzüne vuruyordu ve bacakları çabalamaktan yanıyordu.

Gece koşmak onun zevklerinden biriydi.

Bu gece zevk için değildi. Bu tamamen iş içindi. Daha önce avukatıyla yaptığı konuşma yararlı olmuştu. Avukat iyiydi ve masum olduğuna ikna olmuştu. Eğer jüri de avukatı kadar kolay ikna olursa, ona bir şey olmazdı.

3(üncü) Cadde üzerinden Doğu 33(üncü)Sokağa ulaştı ve köşeden döndü. Hızını artırdı, kalp atışlarının hızlandığını hissetti ve şimdi nefesini kontrol etmeye konsantre olması gerekiyordu. Sırt çantası sırtına çarpmaması için sıkıca bağlanmıştı. Kollarını salladı, nefesiyle ritmini buldu. İçeri ve dışarı. Bacaklarını pompaladı. Odaklandı.

Park yeri tabelası önünde belirdi. Hızını yavaşlattı, durdu ve nefes almak için eğildi. Alnından ter . Etrafına baktı, sokakta kimse yoktu, içeri girdi ve merdivenlerden beşinci kata çıktı. Bu kattaki arsanın arka tarafında ışıklandırma . O köşe karanlıktı, bu da ona gayet uygundu. İki yanda sıralanmış arabaların yanından geçti. Birkaç boş yer vardı ama fazla değildi. Karanlık köşede motosikletini buldu. Bu park yerinin üstündeki tepe lambası hâlâ kırık. İki hafta önce en son park ettiğinde motosikletin üzerinde durmuş ve kaskını ampulün içinden geçirmişti. Tanrı ucuz park yeri sahiplerini korusun.

Sırt çantasını yere attı, fermuarını açtı ve Kevlar kumaştan bir motosiklet kıyafeti çıkardı. Bunu satın almak deriden çok daha pahalıydı ama çantasına kolayca sığabilecek bir şeye ihtiyacı vardı. Koşu ayakkabılarını çıkardı, bacaklarını giysinin içine soktu ve ardından likrasının üzerine geçirdi. Fermuarını çekti.

sonra yakasındaki cırt cırtlı kayışları kapattı. Sırt çantasından slip-on binici botlarını çıkardı. Sert bir tabanı vardı ama katlanabilir Kevlar'dı. Onları ve eldivenleri giydi. Kevlar giysi pratik olsa da, gerçek deri ile aynı estetik kaliteye sahip değildi. O nefis kokudan yoksundu. Gerçek derinin kokusu ve hissi onu iyi bir kırmızı şarap kadar sarhoş ediyordu.

Koşu ayakkabılarını sırt çantasına yerleştirdikten sonra çantayı kapattı ve askılarını sıkıca çekerek omuzlarına astı. Kaskı koltuğun kilidinden kurtardı ve taktı. Renkli bir siperliği vardı, bu da otoparkın karanlık köşesinde görüş alanını daraltıyor, her yeri neredeyse zifiri karanlık yapıyordu. Bacağını Honda'nın üzerine attı, motoru ve ışıkları yaktı, sonra arabayı alandan dışarı çıkardı, otopark boyunca ilerledi ve rampalardan aşağı inerek caddeye çıktı.

On dakika sonra Ed Koch Queensboro Köprüsü'ndeydi. Rastgele dönüşler yapmaya başlamadan önce Queens Bulvarı, Van Dam Caddesi ve Review Caddesi'ni kullandı. Sağa ve sola dönerek genel güney-batı istikametini korumaya çalıştı. Sonunda Haberman'a geldi.

Burası UPS, Fed-Ex ve daha fazlası için devasa depolara ve dağıtım merkezlerine ev sahipliği yapan bir sanayi bölgesiydi. Sanayi bölgesi, Long Island Expressway, Queens Midtown Expressway ve I-278'i birbirine bağlayan devasa bir paralı yolun omzunun altında yer alıyordu. Nakliye ve dağıtım merkezlerinin burayı seçmesi tesadüf değildi - Manhattan, New Jersey ve gitmeleri gereken diğer her yer için mükemmel erişim noktalarına sahipti.

Bu işletmelerin işçilere ihtiyacı vardı. İşçilerin yemek yiyecek, dinlenecek ve temel ihtiyaçlarını karşılayacak bir yere ihtiyaçları vardı. Birkaç sandviç dükkanı, bir McDonald's, bir Burger King, Costco ve bir eczane vardı.

O eczaneyi seçti çünkü hiç kapanmıyordu ve hızlı kaçış noktaları vardı. Dağıtım şirketleriyle aynı sebepten. Eczaneden çıktıktan yarım saat sonra yüz elli millik bir yarıçap içinde herhangi bir yerde olabilirdiniz. Mükemmel.

Eczane, günün yirmi dört saati asfaltın altını üstüne getiren ağır yük taşıtları nedeniyle sürekli onarım halinde olan bir yol üzerindeki bir alışveriş merkezinde bulunuyordu. Alışveriş merkezinde bir giysi tamir atölyesi, bir

erişte barı ve kuru temizlemeci, hepsi kapalıydı. Açık olan tek şey eczaneydi.

Motosikleti yavaşça durdurdu, ışığı ve motoru kapattı ve yan sehpayı indirdi. Eczane tanınmış bir zincirin parçasıydı. Uzun bir ön penceresi vardı, bu pencereden içeriye ışık yayılıyordu ama bisikleti kadar uzağa değil. Bulunduğu noktadan, girişin hemen solundaki tezgâhın arkasındaki kasiyeri görebiliyordu. İsim etiketinde 'Penny' yazıyordu. Yirmili yaşlarında, sarışın, telefonuna bakıyor ve tombul, pembe dudaklarından sakız baloncukları üflüyordu.

Arka tarafta, eczacı Afzal Jatt'ı seçebiliyordu.

Bilgisayar ekranına bakıyor ve bir Twinkie'yi kemiriyordu.

Her şey beklendiği gibiydi. Şimdiye kadar sadece bu personel üyeleriyle muhatap olmuştu. Siparişini aldığı anda, Penny yanından geçerken bir balon patlatırdı. Sonra Afzal'a yaklaşıp, siparişini alır, Penny'ye ödeme yapar ve giderdi.

Ayda bir kez. Saat gibi düzenli. Perşembe geceleri. Afzal ve Penny her zaman pazartesten perşembeye kadar geceleri çalışıyorlardı. Ziyaret ve Penny'nin bankoda olmadığı tek seferde, bir sonraki geceye kadar bekledi. Birden fazla personelin onu görmesi ve muhtemelen hatırlamasının bir anlamı yoktu.

Bu gece her zaman olacaktı. Bunu en başından beri biliyordu. Babası öldükten sonra önlemler alınması gerekecekti ve bunlar hem gerekli hem de karmaşıktı.

Bisikletten indi ve selenin altındaki saklama bölmesini açtı. Sele bölmesinde ne saklayacağını seçmek zor olmuştu. Çoğu sele bölmesinden daha büyük ve derindi, ortalama olarak yarım galonluk bir saklama alanı tutabiliyordu. Bu motosiklette iki galon yer vardı.

İçeri uzandı, kahverengi kâğıt torbayı kaldırdı ve koltuğun kapağını kapattı.

Eczanenin karşısında duruyordu. Kaskının siperliği aşağıdaydı. Elinde çanta.

Dükkâna birkaç adım yaklaştığında sürgülü kapılar açıldı. On metre ötedeki tezgâhta oturan Penny telefonuna baktı, sonra tekrar ekrana döndü.

Mağazanın anons sisteminden doksanların hit şarkılarından bir seçki çalıyordu. Kapılar arkasından kapandığında açılış şarkılarını duydu

Britney Spears şarkısı 'Oops... I Did It Again'.

Hızla duvardaki şemsiye standının yanındaki kapı kontrol paneline gitti ve üzerinde bir asma kilit simgesi olan düğmeye bastı. Ne Penny ne de Afzal onun bunu yaptığını görmüştü, şemsiyelerin görüntüsü hareketi maskeliyordu. Sürgülü kapılar arkasından kapandı ve Penny kilit açma düğmesine basmadıkça açılmadı. Gözleri raflardaki diyet içeceklerde ve barlarda, koridorun sonuna gelene kadar Penny'nin yanından geçti ve sonra doğruca Afzal'a doğru yürüdü. Twinkie'den son ısırığı aldı, yapışkan kalıntılardan kurtulmak için ellerini birbirine sürttü ve iki elini de tezgâhın üzerine koydu.

"Yardımcı olabilir miyim hanımefendi?" diye sordu, hâlâ tezgâhın arkasındaki taburesine tünemişti. Bir gözü müşterideydi ama aynı zamanda bilgisayar ekranındakileri izlemeyi bırakmaya da isteksizdi. Adamın bir izlediğini ve gece geç saatlerde vakit geçirdiğini düşündü.

Tezgâh belinin altındaydı, bu yüzden Afzal oturur pozisyonda tezgâhın genişliği kadar uzaktaydı, ancak tam boyunun altındaydı.

Mükemmel.

Sağ eli çantanın içine daldı ve hızla dışarı çıkarak başının üzerine kaldırdı ve küçük el baltasını toplayabildiği tüm güç ve hızla aşağı indirdi. Balta bıçağı Afzal'ın kafatasının tepesine bir santim derinliğinde saplandığında bir ses duyuldu. Alışılmadık bir sestti, sanki içi boş bir gövdede açılan bir delik gibi. Vizörünün sol tarafına bir kan sıçradı. Silmek istemedi, camı lekeleyebilirdi ve o zaman hiçbir şey göremezdi.

Balta kolayca çıktı ve kafatasına bir darbe daha indirerek onu kırdı. Bu ıslak bir çatlama sesiydi ve kadın hızla dönüp Penny'ye doğru koştu.

Penny gürültüyü duymuş ve tezgâhın etrafından dolanmıştı. Penny, "Afzal, iyi misin?" diye seslendi ama sonra onu elinde baltayla kanlar içinde gördü. Penny döndü ve son sürat kapıya doğru koştu. Penny çılgılık attı ama kapılar açılmayınca sesi kesildi ve kafası cama çarparak yüzeyinde bir şerit halinde çatlaklar oluşturdu. Penny sendeledi, sırtüstü düştü, sersemlemişti, eli alnına uzanıyordu.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine yuvarlanıp kalkmaya çalışan Penny'nin üzerinde durdu.

Baltayı iki eliyle aldı ve Britney'le birlikte nakaratın sonuna katılırken yukarı doğru salladı.

'... Ben o kadar masum değilim.'

Bıçak havayı yararak Penny'nin boynunun arkasına saplanırken ısıklık çaldı. Penny'nin vücudu anında gevşeyerek yere yığıldı. Balta saplanmamıştı, darbeye birlikte serbest kalmıştı ama ette, içinden beyaz kemiği görebildiği kocaman bir yara açmıştı. Tekrar vurdu, bu sefer boynunun yan tarafına.

Balta derine saplandı ve gömülü kaldı. Baltayı çekip çıkarma ve yanında götürme dürtüsüne direnmek zorundaydı. Yağlanmış bıçağın kokusu, ceviz balta sapının hissi. Bir yetişkin olarak bile bazı nesnelere dokunma ve koklama ihtiyacı hissediyordu.

Penny'nin seğiren cesedinin üzerinden geçti, kapı kumandasındaki açma düğmesine bastı ve kapılar hızla açılırken içeri girdi. Motosiklete bindi, kontağı çevirdi ve alışveriş merkezinden hızla uzaklaşarak otoyola yöneldi. Otoyolda sadece hafif bir trafik varken, motosikletin borularını açtı ve on mil boyunca altından kükremesine izin verdi. Otobandan çıktı ve Manhattan'a geri döndü.

Park yerine geri dönelim.

Kıyafetle birlikte kaskı da temizledi. Kıyafetini, botlarını ve eldivenlerini sırt çantasına koydu ve tekrar şapkasını ve koşu ayakkabılarını giydi. Sırt çantası, adanın etekleri boyunca, dairesine ve uzun bir duşa doğru koşarken nehrin yolunu bulacaktı.

İyi bir gece çalışması. Eğer savcılık Frank'in zehirlendiğini anlamayı başarsa, bunun izini bu eczaneye ve Afzal Jatt'a kadar sürebilirlerdi. Bu onları kendisine bir adım daha yaklaştırırdı ve buna izin veremezdi.

Ama yapılacak daha çok şey vardı. Başka bir olası bağlantı daha vardı. Bir adam. Ulaşılması kolay olmayan biri. Korunuyordu. Zekiydi.

Onu bekliyor olacaktı.

YEDİ

KATE

Kate telefonunda yenile tuşuna bastı, ekranın değişmesini izledi ve sonra onu gördü.

Elli bin dolar. Onun hesabında. Yasal ücretler için bir ön ödeme. Toplamda iki yüz elli bin dolarlık daha ödemeler olacaktı. Bir avukat olarak ilk ücretleri. Tek başına bir avukat olarak.

Garson ona kahve getirdi. Salatalık ve marul suyuna dokunmamıştı. Önündeki havuçlu ve bademli muffin hâlâ garsonun on beş dakika önce getirdiği gibi tertemizdi. Yemek yiyemeyecek kadar heyecanlıydı.

Saatini kontrol etti.

Bloch geç kalıyordu. Sadece birkaç dakika. Sonra içeri girdi.

Arkadaşı da aynı deri ceket, mavi kotu ve botları giymişti.

Tişörtünü lacivert olarak değiştirmişti ve şimdi siyah beyaz bir eşarp takıyordu. Kate'in karşısına oturdu ve parlak yeşil meyve suyu bardağını aldı.

"Bu da ne?" dedi Bloch.

'Salatalık ve marul suyu. Denemek ister misin?" dedi

Kate. "Yani içmek mi?

"Evet.

Bloch iğrenmiş bir yüz ifadesi takındı ve başını salladı.

Bloch'a bilgi verdi. Ona dün ofiste olanları anlattı - Scott'ın onun fikrini çaldığını ve bunu Avellino davasında ikinci koltuğu kapmak için kullandığını söyledi. Sonra da misilleme olarak ne yaptığını anlattı.

"," dedi Bloch. "Levy'ye söyledin mi?" "Onu

birlikte görebileceğimizi düşündüm.

Bloch başını salladı.

"Seni orada sadece bir arkadaş olarak istemiyorum," dedi Kate.

'Ben tek başımayım. Bir dedektife ihtiyacım var. Eskiden polistin. Polisleri eğitiyorsun

davaların nasıl araştırılacağını. Yardıma ihtiyacım var ve seni istiyorum. Ne diyorsunuz?'

Bloch başını salladı.

'Bu evet mi? .'

Evet. Masrafları karşılamak ve-

'Oh, senin ücretini ödeyeceğim ya da ücretimi bölüşebiliriz?

Heyecanlandım.

Ve biraz da korkuyorum. Sana ihtiyacım var.'

Bloch başını salladı ve "Gidip Levy'nin yılını mahvedelim" dedi.

Kızıl saçlı güvenlik görevlisi Kate'in Bloch'u şirkete misafir olarak kaydettirmesi için ısrar etti. Bloch'un kimlik göstermesi gerekti ve kendisine bir ziyaretçi kartı verildikten sonra birlikte asansöre binerek on dördüncü kata çıktılar. Koridora adım attıklarında ofis cıvıl cıvıldı. Yardımcı avukatlar, sekreterler, iş arkadaşları, cam duvarlı bir konferans odasında gömleklerinin kolları içinde emir yağdıran ve kâğıt yığınlarını istifleyen Levy ve Scott'ın etrafında dolanıyordu. Film prodüksiyonu tüm hızıyla devam ediyordu.

Kate, Bloch'u konferans odasına götürdü. Kate takım elbisesinin ceketini giymişti ama kot pantolon ve bot giymişti.

Levy onun içeri girdiğini fark etti ve masanın üzerindeki bir sürü gevşek sayfayı tokatlayarak yere döktü.

Katie, nerede ve Cehennem var sen oldu mu? Ve neden değil Düzgün giyindin mi? Bunun ne olduğunu sanıyorsun? Rodeo mu?'

"İstifa ediyorum," dedi Kate ve Levy'ye Alexandra Avellino tarafından imzalanmış yetki belgesinin fotokopisini uzattı.

"Bu da ne böyle?" dedi Levy.

'Bu bir intikam. Bu önergeler sizde kalabilir, ben sadece iddianameyi ve savcılığın açıklamasını istiyorum, sonra da yoluma gideceğim.

Scott kâğıdı Levy'den aldı ve okurken yüzü soldu. Kafası patlamak üzereymiş gibi görünen Levy'yle güzel bir tezat oluşturuyordu bu.

'Bunu yapamazsınız! Sözleşmeniz bu şirketten müşteri talep etmeyi yasaklıyor. Sahip olduğun her kuruş için seni dava edeceğim. Seni Barolar Birliği'ne de şikayet edeceğim. Az önce ölüm fermanını imzaladın,' dedi Levy.

Bloch bir adım öne çıkarak, "Bu bir tehditti," dedi.

Her ikisi de yirmili yaşlarının sonlarında olan ve firmanın standart gri ve mavi personel üniformasını giyen iki sekreter konferans odasına geldi, kollarını kavuşturdu ve dinledi.

"Siz kimsiniz?" dedi Levy, sonra sekreterleri fark etti ve dışarı çıkmaları için elini salladı. Hareket etmediler.

"Kate Brooks'la birlikteyim. Belgeleri getirin, biz de başınızdan gidelim.'

'Bu ofisten tek bir sayfa bile almayacaksın. Scott, güvenliği çağır.'

Scott eğildi, konferans odasındaki masanın üzerinde duran telefonu aldı ve dahili telefon düğmesine bastı.

'Eğer bu yetki formunu yerine getirmezsensiz *sizi* Barolar Birliği'ne şikayet edebilirim. Belgeler, şimdi,' dedi Kate.

Levy yanaklarını şişirdi, oflayıp pufladı. Yumruklarını sıkıp sıkıp açtı, sonra parmağını kaldırarak masanın etrafına geldi. Parmağını Kate'in yüzüne doğru tutmaya bağıladı, bağırıp çağırırken dudaklarından tükürükler saçılıyordu.

"Bittin sen! Seni mahvedeceğim..." Parmağıyla Kate'in göğsünü dürttü.

Block araya girdi, Levy'nin parmağını avucunun içine aldı ve birazcık büktü. Küçük bir çatlak oluştu ama parmak kırılmadı. Levy'yi susturmak için yeterliydi ama ciddi bir hasara yol açacak kadar değil.

Kate arkasındaki sekreterlerden birinin bir *çığlık* attığını duydu.

Scott telaşla telefonda güvenlikle konuştu ve hemen buraya gelmelerini söyledi.

Bloch, "Seni rahat bırakabilmemiz için bu belgeleri bize verecek misin?" dedi.

Levy'nin gözleri utanç ve korkuyla irileşmişti. "Bırak beni, bu bir saldırı.

Parmağını biraz daha büktü.

Levy, 'Onlara belgeleri getir,' dedi.

Sekreterler kahkahalarını gizlemek için ağızlarını kapattılar ama konferans salonunun diğer ucundan iki kâğıt alıp Kate'e uzattılar.

"Bir sekretere ihtiyacın olursa beni ara," diye fısıldadı içlerinden biri, Levy'nin onu duymadığından emin olmaya dikkat ederek. Adı Jane'di ve Kate bunu aklına not etti. Kate'in sekreter bir yana, bir ofise bile parası yetmezdi ama bir gün olabilirdi.

Kate ofisin dışındaki koridorda telaşlı ayak sesleri duydu. Beş güvenlik görevlisi koşarak içeri girdi ve neredeyse Jane'i deviriyordu.

Güvenlik görevlilerinden biri, yarı, uzun boylu, elli beş yaşlarında, kısa kesimli bir adam, "Bloch?" dedi. Sen misin?' dedi.

Bloch arkasını döndü, kim olduğunu gördü ve 'Hey Reggie' dedi. Hâlâ Levy'nin parmağını tutuyordu ve Levy parmağını çekmeye çalıştığında Bloch daha fazla baskı uygulayarak Levy'nin dizlerinin bükülmesine neden oldu.

Diğer güvenlik görevlilerinin hepsi Kate'in artık Reggie olarak tanıdığı adama baktı. Onların amiri olmalıydı. Bloch Levy'yi elinde tutarken öylece durdukları için aptal ve beceriksiz görünüyorlardı.

Levy, "Alın şunu , hemen !" dedi. "İş üzerinde misin?" diye sordu Reggie.

"Artık ben de senin gibi özelim.

'Bloch, o benim patronum. Onu istiyorum,' dedi Reggie. 'Önce özür dilemesi gerekiyor,' dedi Bloch.

Lobide bir pislik gibi davranan kızıl saçlı gardiyan Bloch'a doğru bir hamle yaptı ve Reggie'nin kocaman kolu dışarı fırlayarak onu gömleğinden yakaladı ve geri çekti.

"Kımıldama. Bırak bununla ben ilgileneyim. Hastanedeyken nöbet tutamazsın,' dedi Reggie.

Biraz cesaret bulmuş gibi görünen Scott patronuna doğru ilerlemeye başladı. Levy'nin içinde durum Scott'a, onu içinde bulunduğu kötü durumdan kurtarmak için çaba sarf ederse ona yalakalık yapmak için bir şans daha veriyordu. Kollarını açmış, onu yakalamaya hazır bir şekilde Bloch'un arkasından sinsice yaklaşmaya çalışıyordu.

Bloch bunu hissetmiş olmalı. Scott'a bir bakış attı ve "*İki* elim var, kahraman." dedi.

Scott durdu, geri .

'Bay Levy, bence özür dilemelisiniz efendim,' dedi Reggie.

'Ne?! Sana ne için para ödüyorum? Alın şunu üstümden,' dedi Levy.

"Efendim, emekliliğimden bir ay önce Bloch ekibimi ileri sürüş tazeleme ve kontrol ve kısıtlama kursuna götürdü. O

Altı adım ötede ve sadece beş kişiyiz. Bence özür dilemelisiniz, efendim.'

'yakıyor,' dedi Levy, acı içinde cümleyi zorlayarak.

Güvenlik görevlileri, gülmemek için kendini zor tutan, ağzı ve dudakları titreyen Reggie'ye baktı.

"Efendim... Onun dediğini yaparım.

'Özür dilerim, tamam, özür dilerim,' dedi Levy.

"Bayan Brooks, ihtiyacınız olan evraklar yanınızda mı?" dedi Bloch. "Burada," dedi Kate.

Bloch Levy'nin parmağını bıraktı ve Levy elini tutarak geri çekildi. Reggie kenara çekilerek Kate ve Bloch'un gitmesi için bir boşluk bıraktı.

Levy, 'Bu iş daha bitmedi Katie,' dedi.

Kate, "Bayan Brooks," dedi.

Frank Avellino
Günlük Girişi, 5 Eylül 2018 Çarşamba.
Sabah 7:30'da.

Biri beni takip ediyor.

Dün oldu. Siyah motosikletli bir kadın. Geçen hafta siyahlar içinde gördüğüm kişiyle aynı kişi olabilir.

Aklımı kaybetmiyorum.

Kahvaltıdan sonra Jimmy'nin restoranından çıktım ve o sokağın diğer tarafındaydı. Onu birkaç gün içinde ikinci kez görüyorum. Hal restoranın ön kapısından çıkarken motosikleti çalıştırdı ve uzaklaştı. Onu fark etmediğini söyledi.

Belki de Hal kaçırıyordur.

Mike Modine'i aradım. Hal'in tavsiye ettiği özel dedektifi tutmasını söyledim.

10:30.

Sofia biraz tavuklu şehriye çorbasıyla geldi ve Jeopardy'yi izledik. Programdan sonra ızgara peynir yaptı ve tepside sütle birlikte bana verdi. Alexandra'nın yemekleri kadar iyi değildi ama bunu ona söylemeye cesaret edemedim.

Alexandra dün gece bana makarna yaptı ve harikaydı. Tuhaf bir tat bıraktı. O smoothie'lerden bir tane içtiğim için makarnadan mı yoksa smoothie'den mi olduğunu anlayamadım. Bu

önemli değildi, yemek o kadar güzeldi ki sonrasında bir saat uyudum.

Sofia için endişeleniyorum. Kız kardeşi gibi değil. Alexandra güçlü, düzenli ve dünyada kendi yolunu çiziyor. Sofia'nın bir işi bile yok. Erkek arkadaşı da yok, gerçi bugünlerde bu o kadar da kötü bir şey değil.

Çıktığı adamlardan bazıları keşti. Onlara bakar bakmaz anladım. Bana temiz olduğunu söylüyor. Ben de ona inanıyorum.

Boş tepsiyi kaldırırken kollarını gördüm. Kolunda bir kan lekesi vardı. Ön kolunda.

Kullanmıyor ama hala kendini kesiyor. İşte böyle başlıyor. Altı ay içinde kuruması için onu başka bir kliniğe yatırmam gerekecek.

Bana ilaçlarını aldığını söylüyor. Ona kardeşinin anksiyete ilaçlarını hiç aksatmadığını ve ne kadar iyi olduğuna bakmasını söylüyorum. Sofia, Alexandra hakkında konuşmayacak. Bu ikisi asla barışmayacak. bir şey olmayacak. Ona motosikletli bir kadına dikkat etmesini söylemeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim. Sofia yeterince paranoyak.

Buradayken bir şey yaptı. Bir jest, bir hareket ya da hatırlayamadığım bir şey ve bu bana annesini hatırlattı. Bunu ona söylemek istedim ama o anda annesinin adını hatırlayamadım. Kendi ölmüş karımın adını bile hatırlayamadım.

Belki gerçekten kaybediyorumdur.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YALANCILAR VE AVUKATLAR

SEKİZ

EDDIE

Kimse anlaşma yapmak için Wesley Dreyer'a koşmadı. İtiraf anlaşması yok. Bu doğrudan bir mücadeleleydi ve bugün ilk büyük savaşı.

Mahkemeye yanımda Harry ile geldim. Geçen hafta verdiğim dilekçelerin çoğunu o . Bugün tartışmalar ve hükümler vardı. Müvekkili mahkemeye getirmeme gerek yoktu, bunun için minnettardım. Sofia ofisime geldikten sonra biraz sakinleşti ve Harper ile ben neredeyse her gün onu kontrol ettik. Dün bizi kahve içmeye davet etti. Harper ve ben kanepesinde otururken o da kurabiyeleri uğraşıyordu.

'Bazen gerçekten küçük bir çocuk gibi oluyor,' dedim. 'Kim avukatlarına kurabiye ikram eder ki?

"Bak," dedi Harper, koridoru işaret ederek. 'Hadi, sadece bir göz at. Yatağının üzerinde olmalı.

Sessizce kalktım, salona geçtim ve orada, Sofia'nın yatağında eski, yumuşak bir oyuncak duruyordu. Sahte kürkü keçeleşmiş ve diğer kısımları kelleşmişti. Mavi bir tavşandı. Sofia etrafı karıştırdığımı fark etmeden yerine oturdum.

Harper fısıldadı, 'Çocukluğundan beri ondaydı. Annesinin ölmeden önce ona ve kız kardeşine bir tane aldığını söyledi. Hâlâ onunla uyuyor.

Başımı salladım. Annesini merdivenlerde ölü bulduğunda kız kardeşinin bir tavşan taşıdığından bahsettiğini duymuştum.

"Sana oyuncaktan bahsetti mi?

Evet. Onunla uyuyor. Çocukken kız kardeşiyle birlikte her yere o tavşanlarla gittiklerini söyledi. Manevi değeri olduğunu biliyorum ama yirmili yaşlarının sonunda. Ona bakacak birine ihtiyacı var.

Sofia sıradan koşullarda bile hayatın stresine uygun değildi.

Suçlu bulunması halinde Bedford Hills Islahevi'nde yirmi beş yıldan ömür boyu hapse kadar yaşayamayacağından hiç şüphem yoktu. Hapishanelere göre fena değil. Çok daha kötöleri var. Ama yine de maksimum güvenliikli bir tesis. Eyaletteki tek maksimum güvenliikli kadın hapishanesi. Dışarıdan jiletli tellerle çevrili çitleri ve ötesindeki Viktorya döneminden kalma eski bir evi görebilirsiniz. İçeri girdiğinizde, egzersiz avlularını ve eğitim alanlarını çevreleyen dairesel bir şekle sahip binalarla büyük bir tesistir. Sofia intihar gözetimine alınacaktı ama sonsuza kadar değil. İlk fırsatta kaçaçağını biliyordum. Ya kasıtlı olarak ya da çok derin bir yara açacaktı ve hepsi bu olacaktı.

Sofia mutfaktan bir tepsi kurabiye getirdi. Ben ona ertesi gün mahkemede olacaklar hakkında bilgi verirken birlikte yiyip içtik. Duruşma kötü giderse davanın nasıl bir hal alabileceğini anlamış gibi görünüyordu - ama belki de tam olarak takdir etmemişti.

Harper ve ben kurabiyeler için teşekkür ettik ve mavi tavşanına sarılarak onu rahatlattık.

Bu düdü. Bugün onu hapisten uzak tutma mücadelesinin başlangıcıydı. Açıliş çatışması. Ve bizim lehimize sonuçlanmalıydı.

Hayatı tehlikedeydi. Onu kurtarmanın tek yolu jüriden 'Suçsuz' kararı almaktı. Bu kararı gerçeğe dönüştürmek için kullanılan parçalar bu sabah bu mahkeme salonunda oynanacaktı.

Kolumun altında dilekçelerin kopyaları vardı ve onları savunma masasının üzerine bıraktım. Harry de kendi kopyalarını benimkilerin yanına koydu ve yanıma oturdu. Odanın etrafına bakındı.

Harry, "Yargıç kürsüsünün bu tarafında olmak çok garip," dedi.

'Dört hafta emeklilik yaşadın, şimdi pişman olmaya başladığını söyleme bana,' dedim.

"Öyle bir şey demedim, sadece tuhaf olduğunu söyledim," dedi Harry, sonra ayaklarını kullanarak sandalyesinde geriye doğru sallandı ve parmaklarını karnının üzerinde birbirine kenetledi. Biraz kilo almıştı ve ben buna sevinmiştim. Onu daha sağlam gösteriyor, yüzündeki bazı çizgileri düzeltiyordu. Bu hareketler üzerinde gece geç saatlere kadar çalıştığımız çok olmuştu ve bu geceler genellikle sabahın üçünde viski ve pizzayla son buluyordu.

Sabah ofisimde, Harry'nin köpeği ona attığımız pizza kabuklarını kapıyordu. O köpek her şeyi yerdi.

Mahkeme salonunda başka kimse yoktu. Oraya erken gitmeyi severdim. Yerimi alırdım. Salon hakkında fikir sahibi olmak. Ayrıca, rakiplerimin gelip beni orada hazır ve nazır bulmalarını izlemek hoşuma gidiyordu. Psikolojik bir şeydi. İnce bir manipölasyon şekli. Rakibimin benim evime adım atıyormuş gibi hissetmesini isterdim.

"Bugün işlerin nasıl gideceğini düşünüyorsun?" dedi

Harry. 'Yargıca bağlı,' dedim.

"Eski katibimi üç kez aradım ve bana davaya hangi hakimin baktığını söylemedi. Söyleyemeyeceğini söyledi. Gizlilik yemini etmişti. Sadakat eskisi gibi değil.'

Avlunun arka tarafındaki kapılar açıldı ve yaklaşan ayak seslerini duydum. Bir çift topuklu ayakkabı ve bir çift bot. Döndüm ve Kate Brooks'un koridorda yürüdüğünü gördüm, arkasında deri ceketli uzun boylu bir kadın vardı. Levy, Bernard ve Groff'tan pek de beklediğim bir maiyet değildi.

Kate orta koridorun en uzağındaki savunma masasına oturdu. Koridorun karşısında iddia makamı için ayrılmış masa vardı. Önümüzde yükseltilmiş bir kaide, maun bir bank ve onun arkasında Amerikan bayrağıyla çevrili yüksek arkalıklı deri bir koltuk vardı.

Kate masamın önünden geçerken "Merhaba" dedi.

Harry ayağa kalktı ve kendini tanıttı, 'Ben Harry Ford. Eddie Flynn'in danışmanı. sen?'

Brooks Hukuk'tan Kate Brooks. Arkanızdaki dedektifim Bloch.'

Harry arkasını döndü ve kısa siyah saçlı, uzun boylu, motorcu ceketli kadın Harry ile el sıkıştı. "Sanırım eski bir kanun uygulayıcısı?" dedi Harry.

Bloch başını salladı.

"Özür dilerim, ilk adınızı alamadım, Bayan Bloch," dedi

Harry. Bloch başıyla onaylamakla yetindi. Harry kışının oturdu.

Ayağa kalktım ve Kate'in masasına gittim. Arkasında durmuş, kâğıtlarını düzenliyordu. Çantasından beş farklı renkte Post-It not kağıdı ve beş farklı renkte fosforlu kalem çıkardı

ve onları düzenlemeye başladı. Onu rahatsız etmek istemiyordum ama doğru duyup duymadığımdan da emin olmak istiyordum.

"Brooks Law dediniz, değil mi?

"Doğru. Levy, Bernard ve Groff'tan yaklaşık bir ay önce ayrıldım. "Kahretsin, Alexandra'yı mı temsil ediyorsun?

'Öyleyim,' dedi.

Geri çekildim ve Kate'e doğru düzgün bakmak için bir saniye durdum. Boyu uzamış gibiydi. Gergin ve heyecanlı bir gülümsemesi vardı ama artık her on dakikada bir patronu için zıplayan ve alkışlayan bir stajyerden ziyade bir avukata benziyordu.

'Tebrikler, sizin adınıza gerçekten çok sevindim. Yine de bir şey sormak istiyorum. Mahkemeye sunduğunuz dilekçelerin hiçbirini almadım. duruşmayı bölmek istiyorsunuz?'

Kate şimdi bana bakmak için kendine zaman ayırıyordu. Beni ölçüyor, bir tehdit olup olmadığını ya da bir tür oyun oynayıp oynamadığını anlamaya çalışıyordu.

'Savcının ortak duruşmasına itiraz etmiyoruz' dedi.

Harry'nin dişlerinin arasından hava emdiğini ve sandalyesinin ayaklarının fayans döşeli zemine çarptığını duydum. Bu Kate'in büyük bir oyunuydu. Ortak bir duruşmada şansının daha yüksek olduğunu, jürinin Alexandra'ya Sofia'dan daha çok inanacağını fark etmişti. Zekice bir stratejiydi ama bir şey hariç.

'Düşünceni anlıyorum. Ama bu yüksek riskli, bu stratejinin geri tepebileceği pek çok yol var' dedim.

'Bu bana geri tepmez, sadece müvekkilinize geri teper' dedi.

'Sen benim müvekkilimin güvenilirliğini yok edersen, ben senin müvekkilinininkini yok edersem geri tepebilir. O zaman jüri iki sanığa da inanmaz ve ikisi de mahkum olur. Buna boğaz boğaza savunma denir - savcı sadece jiletleri dağıtmalı ve biz birbirimizin boğazını keserken arkasına yaslanıp oturmalıdır.

"Bunu düşündüm. Müvekkilime elinizi sürebileceğinizi sanmıyorum.

"O kadar emin olmayın. Bunun akıllıca olduğunu düşünmüyorum.

Savaşıyor olmalıydık

savcıyı, birbirimizi değil.'

'Bu müvekkilimin farkında olduğu bir risk ama biz kendimize güveniyoruz. Söyleyin bana, Sofia yalan makinesine girecek mi?

"Alexandra yalan makinesine girecek mi? diye sordum.

Kate kollarını kavuşturdu, ağırlığını kaydırđı. Dili yanağının içini sıyırdı. Bunu o kadar kolay ele vermeyecekti.

'Bakın, benim gördüğüm kadarıyla, savcılık ortak bir duruşma ile kolay bir yol elde ediyor. Dreyer ile savaşmak yerine birbirimizle savaşmak zorunda kalacağız.

Bir sandalye çekip savunma masasına oturdu ve birbirinin aynısı üç Muji kalemini önünde düzgün bir sıraya yerleştirdi. Konuşma sona ermişti. Bu Sofia için iki cepheli bir savaşa dönüşüyordu. Bu da duruşmayı bölmemi daha da önemli hale getiriyordu.

'Kate, kendi başına dışarı çıkmaya gerçekten çok sevindim. Bu çok cesurca ve hak ettiğinden fazlası değil. Levy'nin sürüngen olduğunu sanıyordum. Bu senin için harika ama savcının hayatını kolaylaştırmak konusunda endişeliyim. En azından duruşmayı bölme talebime itiraz etme. Suyu bulandırma.'

'Müvekkilim için doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapmak zorundayım' dedi.

'Tamam, bakalım ne olacak,' dedim. Kate'le kavga etmek istemiyordum. Ondan hoşlanıyordum. Zekiydi ve Levy'yi ektiği ve onun en büyük davasını elinden almayı başardığı için mutluydum.

Masama döndüğümde Harry bana endişeli bir bakış attı. "Eğer bu davayı bölüşemezsek-" dedi nefesinin altından.

"Biliyorum, .

Wesley Dreyer son gelen oyuncuydu ve bugün için yeni bir kıyafet alışverişine çıkmış gibi görünüyordu. Gıcır gıcır beyaz gömleğinin üzerinde Windsor düğümlü soluk sarı bir kravat vardı. Bu kombinasyonu şık mavi bir takım elbise tamamlıyordu. Özellikle onun için kesilmişti elbette. Bir dergiyle fotoğraf çekimine gidecekmiş gibi görünüyordu ve bazı açılardan duruşmadan sonra olacak olan da tam olarak buydu. Dreyer'in hemen ardından savcılıktan bir basın toplantısı düzenleyeceğinden hiç şüphem yoktu. Yanında bir asistanı vardı, neredeyse Dreyer'inki kadar şık görünen takım elbiseli genç bir adam.

Yine de Dreyer'in kıyafetiyle ilgili bir şey daha fark ettim.

'Görüyorum ki rozetini takmamışsın,' dedim.

"Bugün rozet takmama gerek yok," dedi Dreyer, pembe yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtışla.

Mahkeme katibi odaların kapısından içeri girdi ve "Herkes ayağa kalsın" dedi.

Harry'nin yanında durdum. Dreyer çoktan ayağa kalkmıştı. Yargıç Stone kolunun altında önergelerimizle kapıdan içeri girdi.

Harry'nin mırıldandığını duydum, 'Kahretsin. Tost olduk,' diye mırıldandığını duydum.

Bir ...

"Bay Dreyer, siz Halk adına görünüyorsunuz. Bay Flynn, Sofia Avellino ve Bayan ..."

"Brooks," dedi Kate. "Alexandra Avellino için.

"Çok iyi," dedi Stone. 'Bay Flynn, yasal özetlerinizi okudum. Üç keşif talebinizi de kabul ediyorum. Savcılık bugün mesai bitimine kadar yeminli ifadenizde belirtilen kanıt ve belgeleri size sağlamakla yükümlüdür. Ayrıca olay yerinin incelenmesi talebinizi de kabul ediyorum. Bu her iki sanık için de geçerli. İnceleme, olay yerinin tahrif edilmediğinden emin olmak için incelemeyi videoya kaydedecek bir mahkeme görevlisi dışında polis olmadan tek başına yapılacaktır. Bu videolar tek taraflı ifşa edilecektir. Davayı yerinde özgürce tartışabilmeniz için ses çıkarılacak şekilde düzenlenmiştir.

Dreyer'in asistanı savcılık masasından bir kutu alıp benim masama koydu. Sonra başka bir kutu aldı ve Kate'in masasına koydu.

'Tüm belgeler ve kanıt niteliğindeki raporlar şimdi tebliğ edildi. Franklin Caddesi'ndeki mülkün incelenmesi için video kameralı bir memurumuz hazır bekliyor,' dedi Dreyer. Bunu bekliyordu. Bugünden önce Stone ile bu konuyu özel olarak konuştuğundan hiç şüphem yok. Bu büyük bir etik ihlali olurdu, ama oldu ve bunu kanıtlamanın bir yolu yoktu.

'Aynı şekilde Bayan Brooks, taleplerinizi kabul ediyorum. Bay Flynn aslında sizden daha fazla belge istemişti, ama şimdi hepsini ve daha fazlasını aldınız.

Kate ayağa kalktı, yargıca teşekkür etti.

"Şimdi, işin son sırasına geliyoruz. Bay Flynn, iddianamenin bölünmesi ve her sanık için ayrı duruşma yapılması yönündeki talebiniz - talebinizi ve özeti okudum. Bir araya getirilmiş

... *adli olarak* da diyebilirsiniz," dedi Stone, Harry'ye mide bulandırıcı bir gülümseme vererek.

Harry, Stone'a bir şeyler mırıldandı. Dudak okuyamam ama Harry *anne* ile başlayıp *kamyoncu* ile biten bir şey söylemiş gibi görünüyordu. Ya da ona yakın bir şey.

'Hukuki argümanlarınız sağlam. Müvekkilinize yönelik potansiyel önyargılar gerçek. Ancak, dilekçenizde de belirttiğiniz gibi, ceza kanununun kendisi bile bu konuda takdir yetkisine sahip olduğumu ve her iki sanık için de potansiyel önyargıları ele aldığım sürece uygun gördüğüm şekilde davranabileceğimi belirtmektedir. Her iki sanık da birbirini suçluyor olsa bile, eğer her ikisi de ifade vermeye istekliyse, müvekkilinizin adil yargılanamayacağı yönündeki anayasal argüman ortadan kalkar. Ve jüriyi önyargı konusunda uyarabilirim. Bu kontroller ve uyarılar, herhangi bir önemli adaletsizlik veya önyargıyı engelleyecektir. Bayan Brooks, müvekkiliniz tanıklık edecek sanırım?

"Öyle, Sayın Yargıç.

"Peki, Bay Flynn, bu müvekkilinizin bu ifadeyi kendi ifadesiyle çürütmesi gerektiği anlamına gelmiyor mu?

"Sayın Yargıç, saygısızlık etmek istemem ama bu, müvekkilimin teorik olarak kendini suçlamaya karşı beşinci değişiklik hakkını kullanamayacağı anlamına geliyor," dedim.

'Davanızı nasıl yürüteceğiniz size kalmış Bay Flynn. Müvekkiliniz beşinci maddeyi istediği gibi kullanabilir ve bunun sonuçlarını ona önceden açıklayacağınızı biliyorum. Bu davayı ayırmadan önce müvekkilinize karşı önemli bir önyargı oluşacağına ikna olmam gerekiyor. "Önemli" kelimesi burada anahtar kelime. Her ortak duruşmada potansiyel bir önyargı unsuru vardır, ancak benim görüşüme göre bu önemli değildir. Ayrıca, iki ayrı duruşmanın vergi mükellefine maliyetini de tartmak zorundayım. Buna dayanarak, talebinizi reddediyorum. Ortak duruşma iki hafta içinde başlayacak. Bu Pazartesi jüri yemini edeceğiz. Mahkeme ertelenmiştir.'

"Sayın Yargıç..." dedim ama çoktan kapının yarısına gelmişti. Beni görmezden geldi ve gitti.

'Kahretsin,' dedim nefesimin altında. 'Bugün temyiz başvurusunda bulunabilir miyiz?

Harry kollarını kavuşturdu. Gözleri kapalıydı ve kaşları birbirine çatılmıştı. 'Yapacak bir şey yok. Duruşma henüz gerçekleşmedi, bu nedenle gerçek bir önyargı iddiasında bulunamayız. Temyize gittiğimizde yargıca

takdir yetkisini yanlış kullanmıştır. Bir duruşma yargıcının karar verme sürecine içkin bir takdir yetkisi varsa, temyiz mahkemesinin onu bozmasını sağlamak çok zordur. Bu davada işe yaramayacak. İddialarımızı kabul ediyor, ancak jüriyi kanıtların belirli yönleri hakkında uyararak sanıklara yönelik herhangi bir önemli önyargıyla başa çıkabilirse, bunun otomatik olarak bölünmüş bir duruşma anlamına gelmediğini söylüyor. Zafiro davası bu teoriyi destekliyor. Adam ...'

'Ama ceza kanununa göre savunmalar taban tabana zıtsa-'

Kodların ne dediğini biliyorum. Sen de biliyorsun. O da biliyor. Ve hala takdir yetkisine sahip. Kararı sapıkça olmadığı sürece ona itiraz edemeyiz,' dedi Harry.

'Peki ya önyargı tartışması? Stone ve Dreyer arasında iki sanık da düşecek'.

'Önyargı kanıtınız nerede? Özellikle de diğer tüm taleplerinizi kabul ettiği göz önüne alındığında. Bu da onun önyargılı olmadığını kanıtlıyor. İfşaat konusunda istediğimiz her şeyi bize verirken eminim aklının bir köşesinde bu vardı. Duruşma sırasında ortaya çıkan açık ve önemli bir önyargı varsa, müvekkilimizin iyi bir temyizi var demektir. Hepsi bu kadar.'

'Ancak bu önyargı onun mahkumiyetiyle sonuçlanabilir. Bunun olmasına izin veremeyiz. Sofia içeride dayanamaz. Temyizin ne kadar süreceğini biliyorsunuz ve eğer kazanırsak sadece yeniden yargılanırız. Tüm bunları tekrar yaşamak zorunda kalır,' dedim.

Harry başını salladı, "Orospu çocuğunun teki," diye mırıldandı.

'Ne dediniz Bay Ford? Sayın yargıç hakkında bir şey mi söylediniz?' dedi Dreyer ciddi bir ses tonuyla. Harry'yi utandırmak, kartlarını işaretlemek istiyordu. Bu bir tehditti. Dreyer'in yargıç olan beyaz milliyetçi arkadaşı hakkında kötü konuşursan, o da yargıcın bunu bilmesini sağlar.

Harry hiçbir şey söylemedi, sadece dişlerini sıkarak Dreyer'e baktı.

'Seni onun bir *orospu çocuğu* olduğunu söylerken yakaladığımı sanıyordum? Bunu sen mi söyledin?" diye sordu Dreyer. Şimdi zorluyordu, güç gösterisi yapıyordu.

"Ben ona orospu çocuğu demedim," dedi

Harry. "Güzel. İşte iyi bir çocuk," dedi Dreyer.

Harry ayağa , *çocuk* kelimesi onu harekete geçirmişti.

"O neo-Nazi bir *pislik* ve sen de onun *kaltağsın*" dedim. Ben de öyle dedim, Wesley. Bunu söylediğimi ona mutlaka söyle. İkiniz de beyaz cübbelerinizi giyip buna gülebilirsiniz.

Dreyer burnunu kırıştırdı, geri çekildi. Harry artık ne bir avukat ne de bir yargıçtı. Bu yorumu yüzünden hiçbir meslek kuruluşuna şikâyet edilemezdi, çünkü hiçbirine üye değildi. Artık değil.

'Henüz anlamadıysanız diye söylüyorum, ortak bir dava bana garanti bir kazanç sağlar. O kadınlardan biri Avellino'yu öldürdü. Jüri en azından birini mahkum edecektir. Senin ya da Kate'in müvekkili olması umurumda değil. İkisini de mahkum ettirmeye çalışacağım, ama biri beraat etse bile yine de bir mahkumiyet alacağım. Kaybedemem. Siz ve Bayan Brooks arasında, biriniz ya da ikiniz de . Mahkemede görüşürüz beyler,' dedi Dreyer ve oradan ayrıldı.

'Harry, bu akıllıca değildi. Yargıcın bize karşı zaten olduğundan daha fazla önyargılı olmasına ihtiyacımız yok,' dedim.

"Mümkün değil," dedi Harry.

Kate dosyalarını topladı ve çıkarken masamın yanından geçerek, 'Müvekkilim yalan makinesine giriyor,' diye fısıldadı ve sonra uzaklaştı.

Kahretsin.

Şimdi daha da büyük bir sorun vardı.

NINETEEN

KATE

Kate, Dreyer'ın yaşlı yargıcın yüzüne bakmasını izledi. Harry Ford hakkında her şeyi duymuştu. Çoğu genç avukat hikâyeleri bilirdi. O bir efsaneydi. Zeki, adil ve korkusuz. Her yargıcın olması gerektiği gibi.

Dreyer'in Harry'ye *çocuk* dediğini duydu.

O anda Harry'nin Dreyer'ın suratına bir yumruk atmasını istedi. Harry yemi yutup Harry'nin tam tersi olan Yargıç Stone'a seslenince Kate kıs kıs güldü. O anda, stratejisi işe yararsa Eddie'nin müvekkilinin hapse gireceğini ve Dreyer'ın bunu yapmasına yardım edeceğini biliyordu. Midesinde bir düğüm oluştu. Bloch savcılığın keşif kutusunu aldı, Kate dosyalarını topladı ve Eddie'nin geçerken bir şey verdi.

Küçük bir şeydi. Alexandra'nın yalan makinesine girmeye karar verdiğini haber vermek için. Bu, Eddie'nin müvekkiliyle ilgili kararını biraz daha az spekülâtif hale getirmişti. Eğer iki kız kardeş de testi reddetseydi, savcılığın ikisini de mahkûm etme şansı daha yüksek olacaktı. Alexandra testi geçerse, Kate bunun müvekkilinin lehine büyük bir puan olacağını biliyordu. Özellikle de Sofia testi geçemezse ya da teste girmezse.

Sofia'nın yalan makinesi testini geçmesi Kate'in aklına bile gelmemişti. Alexandra ikna ediciydi - Bloch bile etkilenmişti. Kate'in müvekkilinin masumiyetine inancı tamdı, bu da otomatik olarak Sofia'yı katil yapıyordu. Ve katillerin mahkûm edilip hapse gönderilmeleri doğrudu. Kendi kendine böyle söylüyordu. Yine de aklının bir köşesinde, parmağıyla başka birini işaret edip ona katil deme düşüncesi tereddüt ediyordu. Bu savcının işiydi. O özünde bir savunma avukatıydı. Savcılar farklı bir türdü.

Bloch yanında sessizce savcılığın açıklama kutusunu taşıırken, ikisi birlikte mahkeme salonundan çıkıp koridor boyunca sessizce yürürken bu düşünceye takılıp kaldı.

asansörle zemin kata indi. Dışarı çıkıp Center Caddesi'ndeki soğuk güneş ışığına adımını attığında, bu iç gıcıklayıcı düşünce büyük bir endişeye dönüşmüştü.

Ya müvekkili yalan söylüyorsa? Ya Alexandra, Frank Avellino'yu öldürdüyse? Kate'in stratejisi masum bir kadını ömür boyu hapse gönderebilir.

Kate durdu, başını salladı. Sanki bu düşünceyi silkeleyip atmak ve kulağından kaldırırma düşmesini sağlamak ister gibiydi.

"Kate Brooks," dedi bir ses. Kadın başını kaldırdı. Taba rengi paltolu ve siyah yün şapkalı bir adam yaklaşıyordu. Nazik bir yüzü ve sorgulayan gözleri vardı. Birdenbire orada, onun önünde durdu.

"Kate Brooks?" diye tekrar sordu.

Bu bir muhabir olmalı, diye düşündü Kate. Davayla ilgili erken bir haber arayan biri. Muhabirler, sanığın acı ve korkudan felç olmuş gibi görünen bir fotoğrafıyla birlikte bir alıntı yakalayabilecekleri zamana kadar duruşmalara gelme eğiliminde değillerdi.

'Evet, ben Kate,' dedi.

Adam bronz paltosunu açtı, mektup büyüklüğünde bir zarf çıkardı ve Kate'e uzattı. Kate Çağkın ve biraz da ürkmüş bir halde zarfı adamın elinden alır almaz, "Size tebligat yapıldı," dedi ve oradan uzaklaştı. Kate zarfı yırtarak açtı.

Kate'in yanakları kızardı. Yutkundu. Şimdi dava ediliyordu. İki milyon dolar için.

Bloch kâğıtları ondan aldı ve göz gezdirdi. Bloch, "Er ya da geç bunun olması kaçınılmazdı," dedi.

Kate davayı Şirketinden aldığından beri Levy, Bernard ve Groff ile çeşitli çatışmalar yaşamıştı. Önce Alexandra'ya yapılan nazik telefonlar sözünün eri olduğunu kanıtlamış, Levy'nin tüm telefonlarını ve toplantılara katılma ricalarını reddetmişti. Bir süre sonra şirket taktik değiştirdiğinde Alexandra'ya yapılan telefonlar kesildi. İlk mektup, üzerinde kırmızı pullar olan kahverengi bir zarf içinde geldi ve alıcısına, eğer bu lanet şeyi hemen açmazsa evini yakabileceğine dair ciddi uyarılar içeriyordu.

Mektupta Kate'in sözleşmesindeki rekabet etmeme ve talepte bulunmama maddesini ihlal ettiği, çünkü firmanın

en büyük müşteri. İkinci olarak, müşteriye istemek için firmanın sahip olduğu bilgileri kullandığı için gizlilik maddesini de ihlal etmiştir. Başka bir deyişle, müvekkil veri tabanını kontrol etmiş ve Alexandra'ziyaret etmek için adresini bulmuştu. Son paragrafta, Alexandra'nın avukatlığından istifa etmesi halinde her şeyin affedileceği yazıyordu. Karar vermek için yedi günü vardı.

Yedi gün sonra bir mektup daha geldi. Bu mektupta da ilk mektuptaki iddialar tekrarlanıyor, ancak bu kez firmanın kendisine sözleşmenin ihlali, gelir kaybı ve tazminat davası açacağı belirtiliyordu.

Kate oyunu biliyordu. Sürekli cinsel taciz ve ayrımcılık nedeniyle işinden ayrılmak zorunda kaldığını göz önünde bulundurarak, sözleşme şartlarının hiçbirine bağlı hissetmediğini belirten basit bir cevap gönderdi. Eğer firma taciz karşıtı politikasını görmezden gelecekse, ayrılmak zorunda kalması firmanın suçu olduğu için çalışmasını kısıtlayan sözleşmeleri de görmezden gelecekti.

Bu mektupları durdurdu. Ondan sonra başka mektup gelmedi.

Diğer ortakların şirket içinde kapsamlı bir araştırma yaptıklarını ve buna değmeyeceğine karar verdiklerini hayal etti.

"Bu işin peşini bırakacaklarını sanıyordum," dedi Kate. "Hayır," dedi Bloch, "savaşmadan olmaz.

Bunun bir kavgaya dönüşeceği kesindi. Kate o zaman Levy'nin şehvet düşkünü yaklaşımlarını gerekçe göstererek karşı dava açmak zorunda kalacağını biliyordu ve o davaya koyacağı her şey doğru olsa da bunu kanıtlamanın hiçbir yolu yoktu.

Bloch keşif kutusunu kaldırıma bıraktı, anahtarlarını çıkardı ve kamyonetini açtı. Kate kutunun üzerine oturdu, yüzünü ellerinin arasına aldı ve kendini sabitlemeye çalıştı.

"Hadi," dedi Bloch. 'Bununla daha sonra ilgilenebiliriz. Şu anda kazanmamız gereken bir cinayet davası var. İçimden bir ses tüm cevapların kışının altında olduğunu söylüyor.

Kate gülümsedi ve ayağa kalktı.

Birlikte kutuyu bagaja kaldırdılar ve kapağı kapattılar. Kate yolcu koltuğuna, Bloch da sürücü koltuğuna oturdu. Kate emniyet kemerini taktı, sonra ellerinin titrediğini fark etti. Ellerini kavradı.

diz çöktü ve kendine her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Tek kelimesine bile inanmadı.

Bloch trafiğe girdiğinde motor kükreyerek çalıştı. Elli metre ileride bir dur lambası yeşilden sarıya döndü. Kate yanında bir motosiklet sesi duydu. Döndü ve sürücünün renkli siperliği olan siyah bir kask taktığını gördü. Sürücü doğrudan Kate'e bakıyordu. Kate dar motorcu kıyafetinden onun bir kadın olduğunu anlayabildi. Motosiklet aniden kükredi ve havalandı, hızla hızlandı, motoru kulağının dibinde bir türbin gibiydi. Siyahlar içindeki motosikletli, sarı ışıktan kavşaktan hızla geçti, kırmızı yanmadan hemen önce diğer tarafa geçti ve sonra trafiğin arasından kıvrıla kıvrıla geçti.

Bloch kamyonu ışıklarda durdurdu ve 'Güzel bisiklet' dedi.

O günün geri kalanında ve geceye kadar Kate ve Bloch, Kate'in dairesinde keşif üzerinde çalıştılar. Yemek sipariş ettiler, Kate kahve getirmeye devam etti ve gece ikide Bloch son kâğıt demetini yere bırakıp şakaklarını ovuşturdu.

"Bitirdin mi?" diye sordu Kate.

Bloch, "Sanırım iki kızın da işi bitti," dedi.

Savcılık davası adli kanıtlara dayanıyordu. Kurbanın cesedinde iki sanığın da DNA'sı var.

Parmak izi ve DNA kanıt itibaren her ikisi de sanıklar üzerinde Cinayet silahı.

Kurbanın vücudunda Sofia Avellino'ya ait saç teli.

Kurbanın vücudunda Alexandra'ya ait ısırık izleri.

Her iki sanığın da gerekçesi vardı. İkisinin de fırsatı vardı.

İkisinin de kıyafetlerinde sanığın kanı vardı.

'Sorumluluğu bölmek zor. Jürinin kime inanacağına bağlı,' dedi Kate.

Bloch, adli tıp raporlarını göstererek, 'Bu tür kanıtlar ikisini de içeri tıkacaktır,' dedi.

Öki kiçilik kanepenin ortasında, orta kiriğin kırıldığı bir yay vardı. Geri kalanı da pek rahat sayılmazdı ama Kate kanepenin ortasına oturdu çünkü tecrübelerine dayanarak, nereye oturursa otursun yine de ortaya kayacağını .

üzerine oturmayı seçti. Dirseklerini dizlerinin üzerine koydu ve saçlarını parmağının etrafında kıvrarak boşluğa baktı.

"Bakalım sabah ne diyecek," dedi Kate. Bloch'u kapıya kadar uğurladı, sonra da sabah beşe kadar giysileriyle uyudu, soğuk ona fazla gelmeye başlayınca. Kalkıp battaniyelerini kaloriferin yanına getirdi ve tekrar yere kıvrılıp uyudu.

O sabah saat on birde, Kate Alexandra'yla dairesinde buluşmak üzere duş almış ve yeni takımını giymişti. Müşterisi onu içeri aldı ve küçük yemek masasında oturmasını teklif etti.

'Takım elbisene bayıldım. Yeni mi?' diye sordu Alexandra. "Yeni. Teşekkür ederim.

Birlikte masaya oturup sıcak bitki çaylarını yudumladılar ve Kate işe koyulmadan önce havadan sudan konuştular. Alexandra'ya adli tıp kanıtlarını açıkladı. Ne kadar lanetleyici görünüyordu. Belki de tek iyi yanı, iki kız kardeşi de lanetliyor olmasıydı.

'Bunu en aza indirmenin bir yolu olabilir,' dedi Kate. 'DNA, kan ve parmak izi kanıtlarına itiraz etmeyeceğimizi belirtmek istiyorum. Polise babanızın yanına gittiğinizi ve onu tuttuğunuzu söylediniz. Ayrıca bıçağı daha önce yemek pişirirken de kullanmışsın. Bu kanıtların hiçbirisi babanızı öldürdüğünüz anlamına gelmez, sadece yapmış olabileceğinizi gösterir. Bence jüri oturup tüm bu kanıtları uzmanlardan dinlemek zorunda kalırsa, bunların ağırlığı, onu kız kardeşinle birlikte senin öldürmüş olman gerektiğini düşünmelerini sağlayacaktır. Bu size karşı açılan davayı küçültmekle ilgili. Bununla başa çıkmanın en iyi yolu, hikayene uyduğunu söylemektir.

"Peki, pratikte, buna karşı çıkmazsak ne olur?

'Jüriye bu kanıtın var olduğunu söyleyeceğiz ama önemli olmadığını, hiçbir şeyi kanıtlamadığını ima edeceğiz. Isırık izi kanıtı farklıdır, bununla sonuna kadar mücadele edeceğiz.

Alexandra başını başka yöne çevirdi, gözlerinde yaşlar oluşuyordu.

'Sen nasıl uygun görürsen. Duruşma için çok endişeliyim. Ona bakamıyorum. Onunla aynı odada olmak istemiyorum. Babamı öldürdü, hayatımı mahvetmek istiyor. Onu görmek istemiyorum. Duruşmanın her günü onu görmek zorunda kalmamam için perde ya da başka bir şey koyabilir misiniz?

"Bildiğim kadarıyla hayır... Bunu araştıracam. Zor olacağını biliyorum..." Kate, Alexandra'nın parmaklarının titrediğini görünce sözünü kesti. Kate'in aklına müvekkilinin asıl endişesinin suçlu bulunup bulunmayacağı değil, babasını kaybetmek ve onun cinayetinin açtığı derin ve kalıcı yara olduğu geldi.

"Bana bırakın. Bir şeyler yapılabilir mi diye bakacağım. Eğer yapılamazsa, o zaman senin güçlü olmana ihtiyacım olacak. Ona bakmak zorunda değilsin. Jüriye bak. Benim şu anda gördüğümü görsünler."

Alexandra Kate'in bakışlarıyla karşılaştı, çenesi titredi ve ağzının kenarındaki bir damla yaş yaladı.

"Elimden geleni yapacağım," dedi Alexandra, uzun bir nefes alıp tutarak. Nefesini verirken parmakları masanın üzerine bastırdı, sonra sanki ahşaptaki her kusuru hissedip keşfediyormuş gibi desen desen kaydırды.

Göğsündeki havayı boşalttı, bluzunun kolundan bir mendil çıkardı ve ıslak yanaklarını özenle sildi. Kate havadaki lavanta ve baharat kokusunu algıladı, muhtemelen mendilden geliyordu. Alexandra kokulu mendili kokladı, pamuğu parmağıyla başparmağı arasında ovdu, sonra açıp Kate'in görmesi için havaya kaldırdı.

Malzemenin köşesinde, malzemenin üzerine siyah iplikle işlenmiş olan 'FA' harfleri yer alıyordu.

"Babamın kokusu hâlâ bu mendillerin üzerinde," dedi Alexandra, gözlerinin kenarlarında taze yaşlar oluşurken. "Ondan bana kalan tek şey bu."

Kate, Alexandra'nın elini tuttu ve birbirlerine acı tatlı gülümsediler.

Yarın yalan makinesi var. Bu duyguyu hatırla. Bu seni atlatmanı sağlayacak," dedi Kate.

YİRMİ

EDDIE

'Ev sahibim köpeklerin binaya girmesine izin vermiyor,' dedim.

"canım. Bunu bana dün söylemiştin. Ve önceki gün de. Aslında haftalardır aynı şeyi söylüyorsun. Clarence'ı ofise getirmeye başladığımdan beri. Ondan hoşlanmadığın izlenimini edinmeye başlıyorum,' dedi Harry.

Savcılık keşfinin son sayfalarını okuyordu. Bir tomar belge kanepemin üzerine yayılmıştı ve Harry'nin ayaklarının dibinde emeklilik partisinin olduğu gece tanıştığı köpek duruyordu. Harry ona Clarence adını vermişti. Birbirleriyle bütünleşmiş gibiydiler. Köpek yan yatıyordu ve Harry bir sonraki sayfaları almak için her uzandığında, kuyruğu döşeme tahtalarına çarpıyordu. Harry her saat başı elini cebine atıyor ve bir poşetten Clarence'a yedirmek üzere bir sosisli çıkarıyordu. Uzun zamandır sokaklarda olmalıydı. Harry köpeği ilk aldığı anda çok zayıftı ve tüyleri dökülmüştü. Şimdi kel bölgeler kaybolmaya başlamıştı ve zavallı hayvanın göğüs kafesi artık görünmüyordu.

Harry son kâğıtları da yere bıraktı, arkadaşını okşadı ve ona bir sosisli sandviç verdi. Masamın arkasından kalktım, kanepeye ve yere saçılmış kâğıtları topladım ve masamın üzerine yığdım. Keşfi paylaşmıştık. Yarısını ben okudum. Harry yarısını okudu. Şimdi yer değiştirdik.

İki saat ve iki buçuk sosisli sandviçten sonra, üçümüzün de bir şeyler içmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Banyodaki musluktan bir mısır gevreği kâsesine su doldurdum ve yere bıraktım. Clarence açgözlülükle suyu yaladı.

'Bir Clarence'a benzemiyor,' dedim.

O bir köpek. Ona Darrow'un adını dolayı vermedim. Clarence Darrow gelmiş geçmiş en iyi savunma avukatıydı.

yaşadı. Ve tıpkı bu ufaklık gibi hayatta kalan .

"Peki Clarence Darrow'un müvekkilimizi nasıl savunacağımız konusunda parlak bir fikri var mı?

Harry bana bakmıyordu bile. İkimiz de savcılığın müvekkilimize karşı açtığı davanın tamamını içeren belgeleri okumayı bitirmiştik. Harry daha çok Clarence'a odaklanmış görünüyordu. Clarence küçük arka bacaklarını keyifle tekmelerken o köpeğin karnını okşuyordu.

Clarence düşündüğünü söylüyor. Bu kolay değil. Bir içki yardımcı olabilir mi?'

Harry ve bana cezveden biraz kahve doldurdum. Ona fincanını verdim ve o açık bir hoşnutsuzlukla fincana baktı. Sanki ona Clarence'ın kâsesinden arta kalan suyla dolu bir kupa vermişim gibi.

"İçki içeceğimizi sanıyordum." "İçki bu.

'Bu şey seni öldürecek. Bana büyük bir viski ver.'

Oturmaya devam ederken kahveyi olabildiğince uzağa koydu ve ben ona gerçek bir içki doldururken Clarence'a masaj yapmaya devam etti. Scotch'u aldı, yudumladı ve Clarence alçak sesle, memnun bir hırıltı çıkardı.

Bir süre sessiz kaldık ve ben sırtımı gerdim ve omuriliğimin tabanını terk eden donuk ağrıyı hissettim.

"Konuş benimle," dedi Harry. "Savcılığın ana sütunları nelerdir?

Bu savunmaya hazırlık 101'di. Kanıt sütunlarını oluşturmak savcıya kalmıştı. Suçlu kararını çatıya koymak istiyorlar. Destekleyici yapıyı ne kadar zayıflatabilirsek, çatının dayanma ihtimali o kadar azalır.

Çok basit.

"Olay yeri inceleme görevlisi Avellino'daki yaralardan birinden tek bir saç teli alıyor. Bu saçın kısmen yaranın içinde sıkıştığını söylüyor. Uzun bir saç teli, 9 inç uzunluğunda. Saçın yaranın içine girmesinin tek yolunun, bıçak kesiği açtığında orada sıkışmış olması olduğunu söylüyor. Bunun bir mantığı var.'

Harry, "Bu tek başına çok da zarar verici değil," dedi. 'Saçı test eden kişi Profesör Shandler. Bize sorunu asıl veren o.

Savcının saç teli uzmanı Profesör Shandler saçını incelemiş ve Sofya'dan alınan saç örnekleriyle eşleştirdiğini tespit etmiştir.

'Saç teli analizi kesin bir bilim değildir. Bulgularına saldırmanın bir yolu olabilir. Bu konudaki tek saldırı hattı bu.

"Anlaştık," dedi Harry. 'Harper'dan iyi profesörü araştırmasını isteyelim. Güvenilmez saç teli analizleri yüzünden bozulan mahkûmiyet kararları düşünüldüğünde, birilerinin Shandler'ın yöntemlerini daha önce sorgulamış olması kaçınılmaz.

'Ondan profesörün kişisel geçmişini de araştırmasını isteyeceğim. Belki dolabında birkaç iskelet vardır.

Güzel. Peki bu bizi nereye götürüyor? Isırık izi uzmanı, kurbanın göğsündeki yaranın Alexandra'nın dişleri tarafından yapıldığını söylüyor. Aferin ona. Belki bunu avantajımıza kullanabiliriz. Eğer ısırık izi uzmanı iyiye, bu Sofia'ya yardımcı olur,' dedi Harry.

'Evet, ve eğer saç lifi adamı iyiye, o zaman her iki tarafa da zarar verir. Bu noktada savcılığın davasını güçlendirmeye çalışabilir, çapraz sorgulamada uzmanlarına birkaç yumuşak top atabilir ve Alexandra'ya gerçek bir zarar verebiliriz, ama biliyorsun bu bana doğru gelmiyor.

"Ne ki?" dedi Harry.

'Biz savunma avukatıyız. Bir savcıya yardım etmek için yapabileceğim herhangi bir şey midemi bulandırır'.

"Ama müşterinize yardımcı oluyor.

'Belki, ama bu doğru gelmiyor. Şu andan itibaren Sofia'ya karşı açılan davaya odaklanalım. Alexandra'yı unutmaliyiz.'

'Suçluların cezalandırılmasını istediğinizi sanıyordum. Her zaman böyle değil miydi?

Bu sistemin bir parçasıydı - ve benim DNA'mın bir parçasıydı. Masumlar serbest kalır, suçlular suçlarının bedelini öder. Sofia masumsa, katil Alexandra olmalıydı. Alexandra'nın kanı için bağılıyor olmalıydım.

Ama bu dava farklıydı. Farklı hissettirdi. Sofia'nın babasını öldürmediğine inanıyordum. O gece Alexandra'yı karakolda gördüğümde, onun da bir katile benzediğini söyleyemezdim.

"Sofia'nın masum olduğuna inanıyor musunuz? diye sordum.

"Neye inandığım önemli değil. O bizim müşterimiz. Bunun sizin için çok önemli olduğunu biliyorum. Sadece Sofia'ya inanıyorum. Babasına bunu yaptığını düşünemiyorum.

"Demek ki Alexandra yapmış olmalı," dedim, ama pek inanmadan. Sofia'nın masum olduğuna inanıyordum. Sorun şu ki Alexandra'nın katil olduğuna henüz inanmıyordum. Onu işaret eden kanıtlar vardı ama bunu henüz içimde hissetmiyordum.

Harry öne doğru eğildi, "Peki ya sen?" dedi. Şüphelerin mi var?

Kafamı salladım, aklımda hiçbir şüphe olmadığına Harry'yi mi yoksa kendimi mi ikna etmeye çalıştığımdan emin değildim. Clarence yerden kalktı, Harry'nin yanına sokuldu ve burnunu kullanarak elini Harry'nin kucağından çekti, sonra da boşluğa atladı. Clarence biraz Harry'yle vakit geçirmek istiyordu.

Harry köpeğı nazikçe okşadı ve viskisini yudumladı.

Bıçaktan alınan iki parmak izi de Sofia ve Alexandra'ya ait. Açıklaması kolay. İkisi de babaları için yemek yapıyordu. Bıçağı ikisinin de kullanmış olması mantıklı. Bu konuda çok fazla endişelenmiyorum. Hem Alexandra hem de Sofia o gece evdeydi, yani fırsat paylaşıldı ama...'

'Ancak ruh sağlığı sorunları, uyuşturucu bağımlılığı ve şiddet geçmiş i belgelenmiş tek sanık biziz. Alexandra istikrar ve başarı için bir poster çocuğı. Cinayet, gözü dönmüş bir deli tarafından işlenmiş gibi görünüyor. Bu da bir başka büyük sorun," dedi Harry.

"Hasarı en aza indirmek için bir psikiyatriste gitmeli miyim?

Zamanınızı boşa harcamış olursunuz. Ben derim ki onun akıl sağlığını bu kadar büyütme yelim. Sanırım bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Ne kadar çok dikkat çekersek, o kadar çok gerçekten bir sorun *varmış* gibi görünür.

Harry iyi bir noktaya değindi.

Harper ofisin kapısını açtı ve içeri girdi. Harry ve beni görmezden geldi ve Harry'nin kucağından fırlayıp yanlarını Harper'ın bacaklarına sürtmeye başlayan Clarence'a doğru eğildi. Harper ona iyi bir çocuk olduğunu söyleyerek mırıldanıp onunla konuşurken Clarence heyecanla kuyruğunu salladı.

"Hey, savunma avukatları *da* insan, biliyor musun? Dedim ki.

'Şaka yapıyorsun. Buna sen bile inanmıyorsun,' dedi Harper. "Sofia yarın için hazır mı?" diye sordum.

Ayağa kalktı ve "Yalan makinesine girecek." dedi. Sakin biri, ona Büro'da öğrendiğim stres yönetimi tekniklerini öğrettim.

"Sence mi?" diye sordum.

'Yalan makineleri tamamen yanlış pozitif sonuç vermemek için stres yönetmekle ilgilidir. Doğuştan gergin olan bazı insanlar sonuçları çarpıtabilir - veriler sinir krizi geçiren biriyle yalancı birini ayırt edemez. Göreceğiz bakalım. Olabileceği kadar hazır. Yarın büyük gün. Az önce karakoldan aradılar. Olay yerini incelememiz için yarın akşam Avellino'nun evine girmemize izin verecekler.

"Harika," dedi Harry.

'Bu ortak bir teftiş. Sadece avukatlar ve personel. Evde dava hakkında konuşmak yok - savcı her şeyi videoya kaydediyor.

'Çok dikkatli davranıyor,' dedim.

"Olmaz mıydın? Bu bir canavar davası. İhtiyacı olan son şey, sanıklardan birinin olay yerine müdahale etmesi ya da daha kötüsü diğerini suçlayacak bir şey yerleştirmesi. Ortak sanığın avukatı bizim inceleme videomuzu görecektir, ya da tam tersi. En azından neye odaklandıklarını görebiliriz. Bize bir ipucu verebilir.'

'Kate Brooks da muhtemelen aynı şeyi düşünüyordur,' dedim.

"Ah, bunu zaten düşünmüştüm," dedi Harper. Bir omzuna asılı bir sırt çantası vardı. Onu çıkardı ve Harry'ye lens takılı büyük bir fotoğraf makinesi uzattı.

'Savcı fark etmeden bakmamız gereken bir şey varsa, o zaman ayrılırız. Harry kamerayı kullanabilir, biz de telefonlarımızı kullanırız. Kameraman üçümüzü birden takip edemez,' dedi.

"Seni seviyorum Harper," dedim ve anında pişman oldum.

Küstahça bir şeydi. Bu odadaki en zeki kişinin o olduğunu düşündüğümü söylemenin bir yoluydu. Yanlış anlaşıldı. Başka bir anlama geliyormuş gibi çıktı.

"Yani, ben..."

"Saç lifi uzmanı kim?" dedi Harper, utancımı görmezden gelerek.

"Profesör Shandler," dedi Harry.

Başını sallayan Harper, "Kahretsin" dedi. Adam yasal. Bildiğim kadarıyla olumsuz bir bulgu yok ama tekrar kontrol edeceğim.

Saç teli analizi temyiz mahkemelerinde bazı eleştirilere konu olmuştur ve haksız mahkumiyetlerden sorumlu olan birkaç saç teli analisti vardı. Bu kişilerin itibarları zedelendikçe, üzerinde çalıştıkları tüm davalar da mercek altına alındı. Savcının uzmanının da bu lekeli birkaç kişiden biri olmasını umuyorduk. Harper ev ödevini yapmıştı - Doğu Yakası'nda kötü bir üne sahip olan tüm saç teli uzmanlarını tanıyordu. Shandler onlardan biri değildi.

Harper çantasından dizüstü bilgisayarını çıkarıp Harry'nin yanındaki kanepeye oturdu.

'Bir web sitesi var,' dedi. 'Çalışmalarıyla ilgili pek çok makale var. Harika bir ünü var. Ülkedeki en üst düzey adli lif uzmanlarından biri. Quantico'da spektrometre analizi için bir adli laboratuvar tasarlanmasına yardımcı oldu. Büro'nun laboratuvarını o kurdu. Bu adam hakkında hiçbir şey bulamayacağız. O gerçek bir anlaşıma.

Kahvemi bitirdim ama yeniden doldurmak için cezveye uzanmak yerine viski şişesini aldım. Kapağını açtım. Fincanıma biraz dökmek için şişeyi eğmeye başladım. Sıvı şişenin boynuna kadar geldi ve durdum. Alkol rehabilitasyonu uzun zaman önceydi. Artık ölçülü içebiliyordum ama bir bardak viski doldurmaya başlayıp hiç durmama ihtimalim her zaman vardı. Ayağa kalktım. Yüzümde bir gülümsemeyle Harry'nin bardağını doldurdum ve şişeyi masama geri koydum.

'Her iyi dolandırıcılığın temelinde tek bir ilke yatar: herkes bedava para kazanmak ister. Açgözlülük ve yeşillik. Eğer Shandler temizse, görünüşe göre onu biraz kirletmemiz gerekecek.

"Nasıl?" dedi Harry.

"En iyi yaptığı şeyi yapmasını sağlayacağız.

Bana , bir an için kafası karışmıştı.

"Aklınızdan geçen , yasadışı bir işe karışmayacağım.

"Merak etme.

Endişeli görünüyordu, başı öne eğildi ve saçları gözlerinin üzerine düştü. Hiçbir şeyin onu rahatsız etmesini istemedim. Düşünmeden, benim

Elim uzandı ve parmaklarım saçlarını yüzünden nazikçe uzaklaştırdı.

Düşünceleri ya da duyguları ne olursa olsun, kendini bana bakarken yakaladığında uçup gitmiş gibiydiler. Gözleri yerde gezindi, bir adım geri çekildi ve sinirli bir şekilde güldü.

Şimdi ikimiz de utanmıştık.

Boğazında bir damarın attığını görebiliyordum. Her zaman boynuna ince altın bir zincirle asılı altın bir haç takardı. Zincir ucuz, haç ise eski ve alt kısmı hafifçe kararmış görünüyordu. Her zaman bunun özel birinden hediye edildiğini düşünmüştümdür. Onu her gün takardı. Bunu ona kimin ya da neden verdiğini bilmiyordum. Bilmek istiyordum. Onunla ilgili her küçük kişisel şeyi bilmek istiyordum. Her ayrıntıyı.

Korku beni geri çekti. Geçmemem gereken bir çizgi olduğunu biliyordum. Bunu yapmayı ne kadar çok istesem de ve onun bu çizgiyi aşmamı istediğinden ne kadar şüphelensem de.

"Clarence, hadi biraz yürüyelim," dedi Harry.

Clarence hemen ayağa kalktı ve Harry'yi kapıya kadar takip etti. Harry gitmeden önce, 'Biriyle denemelisin,' dedi.

Kendimi yeniden on altı yaşında bir çocuk gibi hissederek güldüm. Utanç, mide bulandırıcı sinirler.

"Önce bana çıkma teklif etmesi gerek," dedi Harper, kapıdan Harry'ye bağıarak.

Koridorda Harry'nin kahkahalarını ve merdivenlere yaklaştıkça Clarence'ın tahta zemine vuran pençelerinin sesini duyabiliyordum.

"Varsayımsal olarak, sana çıkma teklif etsem, bu iyi bir şey olur muydu? Midemi jöleye çeviren sinirlerime rağmen gülümsemeye çalışarak sordum.

"Duruma göre değişir," dedi Harper. 'Çaba göstermen gerekir. Babam hayatında bir kez çiçek almıştı - anneme ilk buluşmalarında çıkma teklif ettiğinde. Romantik bir tip değildi, o yüzden gerçekten aşık olmuş olmalı. Annem o çiçek demeti hakkında çok konuşurdu. Benzin istasyonundan alınmış ucuz güller olmaları önemli değildi. Önemli olan düşüncesiydi.'

'Ne yapabileceğime bakacağım,' dedim.

YİRMİ BİR

KATE

Yalan makinesi testinin sabahı, Kate sınav görevlisinin ofisinin dışında çelik bir sandalyeye oturdu ve tüm kalbiyle kimsenin onu bulamayacağı bir delikte kaybolmayı diledi. Sol eli titremeye devam ediyordu, bu yüzden onu dizinin arkasına sıkıştırdı.

"Sen daha gerginsin," dedi Alexandra.

Müşterisi onun yanında oturmuş, yarım galonluk bir ÇiÇeden su yudumluyordu. Kate ne zaman Alexandra'yla birlikte olsa, kadının neredeyse her zaman elinin altında büyük bir şişe su olduğunu ve her beş dakikada bir boğazından aşağı döktüğünü fark etmişti. Kate'in o güne kadar tanıdığı en susuz insan oydu. Alexandra şişeden su içerken Kate müşterisinin kolundaki hafif titremeyi fark etti. Alexandra'nın botunun topuğu üç kez yer karosuna vurdu.

Bloch karşı duvara yaslandı. Soğukkanlı, soğukkanlı ve açıktı. Bloch'un gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Bir makine gibiydi. Etrafındaki her şey özümsemesi ve belki de not edilmesi gereken verilerdi. Asla unutulmayacak. Bloch sürekli Kate ve Alexandra'ya bakıyordu.

'Sadece sakın ol. Doğruyu söyle,' dedi Bloch.

Alexandra başını salladı. Bir içki daha aldı.

Kate başını salladı ve sağ elinin tırnaklarını ısırды.

Bloch taş gibiydi.

Kate'in solundaki kapı açıldı ve takım elbiseli bir adam dışarı çıktı. Onları selamladı, kendisini Carter Johnson adında lisanslı bir yalan makinesi uzmanı olarak tanıttı ve onları içeri davet etti.

Odanın hiç penceresi yoktu. Köşedeki masanın biri bir lambayla aydınlatılmıştı ve lambanın iki yanında üç metreden daha büyük olmayan bir alan dışında oda karanlıktı. Lambanın yanında bir dizüstü bilgisayar ve üzerinde iki ekran bulunan bir masaüstü bilgisayar duruyordu. Masanın yanında odanın içine bakan ve sırtı duvara dönük bir sandalye vardı.

Johnson Alexandra'yı sandalyeye çağırdı ve başparmağına, kollarına, alnına ve boynuna monitörler takmaya başladı.

"Sadece gözlemllemek için buradayım," dedi karanlıktan bir ses.

Kate sesin kaynağını buldu ve Wesley Dreyer'ın yüzünün bir yarısının cep telefonunun ekranındaki parıltıyla aydınlandığını gördü.

"Burada olmanı kabul etmedim," dedi Kate.

'Benim de katılmama izin verilmediğini hiç söylemediniz. Artık buradayım. Yolunuza çıkmayacağım. Köşede olacağım. Bir fare kadar sessiz,' dedi Dreyer.

Kate karanlığa alıştıkça odanın karĖı köğesinde bir sıra sandalye gördü. Kate ve Bloch birlikte oturup Alexandra'nın kendine gelmesini izlediler. Burnundan derin nefesler alıyor ve ağzından veriyordu. Uzun ve yavaş. Sonra kısa ve hızlı. Boynunu gerdi, gözlerini kapattı.

Alexandra hazırđı.

Muayene memuru Johnson, temel bir yanıt almak için ona bazı sorular soracağını açıkladı.

"Siz Alexandra Avellino musunuz?" diye sordu. "Evet.

"Sarı saçların var mı?" "Evet.

"New York'ta mı yaşıyorsun?"

"Evet.

Soruları yanıtlarken gözlerini dikmiş, olabildiğince hareketsiz duruyordu. Tek hareket parmaklarının, üzerinde birkaç metal takı bulunan deri ve siyah inci bir bileziğı okşamasından geliyordu. Alexandra kıpırdanıyormuş gibi bileğindeki bileziğı döndürmedi. Bunun yerine deriyi ovaladı, incileri çevirdi ve sanki ilk kez dokunuşlarını keşfediyormuş gibi parmaklarının arasındaki tılsımları hissetti.

"Hillary Clinton Amerika Birleşik Devletleri Başkanı mı?" "Hayır.

Bu sorular devam ederken, ikiz ekranlarda çizgiler uçuşuyor ve Johnson notlar alıyor ve bir fareye tıklıyordu. Bu yeni bir teknolojiydi. Kate onların uzun bir

Bir makineden beslenen kağıt tomarlarından dalgalı çizgiler halinde atlayan bir iğneyle.

"Bugün Çarşamba mı?"

"Hayır.

"Binaya girdiğinizde kar yağıyor muydu?" "Hayır.

"Frank Avellino'yu öldürdün mü?"

"Hayır.

"Frank Avellino'yu kız kardeşin mi öldürdü?" "Evet.

"Şu ana kadar verdiğiniz cevaplardan herhangi birinde yalan söylediniz mi?" "Hayır.

Johnson omzunun üzerinden baktı, Dreyer'a doğru başını salladı, o da iç geçirdi ve Johnson'a başparmağıyla onay verdi. Johnson sol eliyle aşağı uzandı, sonra şeffaf plastik bir torbanın içinde bir şey buldu.

"Frank Avellino'yu bu bıçakla mı öldürdün?"

Duraklama. Kate ayağa kalkıp Dreyer'a bir tirat atarken Alexandra önündeki şeye baktı - sesi ve öfkesi her kelimedede boğazında yükseliyordu.

'Bu bir tuzak. Bu test bitmiştir. Müvekkilime babasının öldürülmesinde kullanılan bıçağı göstermeyip, tetkikçinizin sorular sormasına izin vermeyi kabul ettim - bu tamamen rezalet. Hiç utanmanız yok mu?'

Dreyer ellerini havaya kaldırmıştı. Bloch Alexandra'ya doğru yürüdü. Hâlâ soruya cevap vermemişti. Bıçaktan yüzünü çevirmiş, gözlerini ondan saklıyordu. Göğsü kabarıyordu. Bloch pedleri ve sensörleri derisinden söktü.

'Bu kabul edilemez. Yeterince dinledik ve gidiyoruz. Müvekkilim bir kurban. Babasını öldürmek için kullanılan silahı ona göstermeye nasıl cüret edersiniz? Ne tür hasta bir hayvan bunu yapar?" dedi Kate.

'Jürideki on iki kişi onun suçsuz olduğunu söyleyene kadar o bir kurban değildir, Bayan Brooks. Bunu biliyorsunuz. Burada olanlarla ilgili gerçekler çapraz sorguda dile getirilebilir. Müvekkilinize onun sahte gözyaşlarına kanmayacağımı söyleyin.

Bloch Alexandra'yı kapıya kadar geçirdi, Kate de onları takip etti. Koridorda Kate, Bloch'un sırtına çarptı. O ayakta duruyordu.

hareketsiz, dümdüz karşıya bakıyordu. Kate arkalarında durmasaydı, Bloch'un uzanıp Alexandra'nın sağ kolunu sıkıca tuttuğunu fark etmeyecekti.

Bir kenara çekilen Kate önüne baktı.

Bloch'un durmasının nedeni koridorun diğer ucundaydı. Eddie Flynn, Harry Ford ve Harper, müşterileri Sofia ile birlikte onlara doğru geliyorlardı.

Kate arkasını döndü ve Dreyer'in muayene odasından çıktığını gördü. Önlerine geçti ve durdu. Binadan çıkmak için onu ve diğer savunma ekibini geçmeleri gerekecekti.

Kate, Alexandra'nın bu anla bu kadar çabuk yüzleşmesini .

Alexandra'nın korkularından biri de kız kardeşiyle aynı odada oturmak zorunda kalmaktı. Babasının katiliyle yüzleşmek bir şeydi - ama onun kız kardeşi olduğu gerçeği sadece daha fazla acı katıyordu.

'Alexandra, gözlerini yerden ayırma ve benimle yürü. Ona bakma. Onunla konuşma,' dedi Bloch.

Yürümeye başladılar.

geçerken Kate, Dreyer'a, "Bunu sen ayarladın," diye tısladı.

Hiçbir şey söylemedi. Alexandra'nın kefalet koşulları Sofia'nınkiyle aynıydı. İkisi de davadaki tanıklardan herhangi biriyle ya da birbirleriyle doğrudan ya da dolaylı olarak temas kurmayacaktı.

'Eğer ona tek kelime edersen, Dreyer seni tutuklatır ve mahkemeden kefaletini iptal etmesini ister. Onunla konuşma, ona bakma, başını öne eğ,' dedi Kate.

Eddie Flynn de müvekkiliyle aynı konuşmayı yapıyor gibi görünüyordu. Bir kapı bulup içeri girdi, Harper da Sofia'yı peşinden sürükledi.

Sadece on adım uzaktaydılar, Sofia kapıyı tutuyor, Eddie de onu koridorun görüntüsünden koruyordu. Sofia onlara, "Hayır, hayır, hayır..." diyordu. Yanlarından geçerlerken Kate, Sofia'yı Eddie'nin vücuduna bakarken yakaladı. Yüzündeki ifade Kate'in asla unutamayacağı bir ifadeydi.

Sofia'nın gözleri ateş gibi görünüyordu. Etraflarındaki deri kıpkırmızıydı, gözyaşları, nefret ve üzüntüyle alev alev yanıyorlardı. Sofia onlar başka bir şey söylemedi. Harry Ford kendisini

ve Kate selamlamak için başını salladı. O da başını salladı, sonra Kate'in müşterisine baktı.

Alexandra gözlerini siper etti, sanki kız kardeşi bir güneş tutulmasıydı ve ona bakmak bile Alexandra'yı kör edecekti.

İki kardeş de konuşmadı. Kate elini Alexandra'nın sırtına koyarak onu hafifçe hızını artırmaya zorladı. Kate bir gerilim dalgası hissetti - sanki o kapıdan zehirli bir bulut yayılıyordu.

Olaysız bir şekilde geçtiler, köşeyi döndüler ve çıkışa doğru ilerlediler.

Bloch onlara kapıyı açtı ve Alexandra'nın park halindeki Land Rover'ına doğru ilerledi. Alexandra çantasını karıştırırken anahtarları düşürdü. Kate anahtarları aldı, arabayı açtı ve Alexandra'yı sürücü koltuğuna oturttu. Alexandra ağlarken Kate kapının açık kalmasını bekledi.

'Bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum,' dedi Alexandra.

'Her adımında senin yanında olacağız. Sandığından daha güçlüsün,' dedi Kate.

Alexandra gergin bir kahkaha attı ve "Berbat durumdayım" dedi. Sofia'nın yaptıklarını bile bile onunla aynı odada oturamam. Yapamam işte.

"Yapabilirsin. Ve yapacaksın da," dedi Bloch.

Bir süre kimse konuşmadı. Alexandra başıyla onayladı, burnunu peçeteye sildi ve Bloch ile Kate'e teşekkür etti. Kate olay yeri incelemelerinin videolarını daha sonra e-postayla göndereceğini söyledi - bakalım Alexandra işe yarar bir şey bulabilecek miydi? Kate arabanın kapısını kapattı ve Alexandra'nın uzaklaşmasını izledi.

'Dreyer onun bıçağa ve kız kardeşinin varlığına nasıl tepki vereceğini görmek istedi. Zekice,' dedi Bloch.

Frank Avellino'yu hangisinin öldürdüğünden emin değil. Onları ölçüyor. Kasıtlı olarak kafalarını karıştırdığı izlenimini edindim. Kız kardeşlerin birbirlerini parçalamalarını istiyor, böylece kanı temizleyip ikisini de mahkum edebilecek. Umalım da Sofia'nın yalan makinesi Alexandra'ninkinden çok daha kötü çıksın,' dedi Kate.

Aynı gecenin ilerleyen saatlerinde Kate ve Bloch, olay yerini görmek için kendilerine ayrılan saatte Franklin Caddesi'ne geldiler.

Alexandra orada değildi. Alexandra ve Sofia arasında daha fazla temas olmasını istemiyorlardı.

Savcılık ofisi için çalışan bir kameraman onları ön kapıda karşıladı ve mavili bir NYPD görevlisi ikisini de içeri aldı.

Kate mülkün içini gerçekten görmenin ek bir savunma hattını tetikleyeceğini umuyordu - Alexandra'nın masumiyetini ya da daha doğrusu Sofia'nın suçluluğunu kanıtlamaya yardımcı olacak bir şey görecekti.

Fotoğraflar ve kendi videolarını çektiler.

Bir saat sonra araziden ayrıldıklarında, her ikisi de davayı kazanacak öldürücü bir nokta keşfedemedikleri için hayal kırıklığına uğramıştı. Yine de ikisi de coğrafyayı ve arazinin büyüklüğünü daha iyi anlamışlardı, yani tamamen zaman kaybı değildi.

Kate eve vardığında savcının kameramanı iki videoyu da göndermişti. Kate e-postaya tıkladı ve Alexandra'ya iletti.

Belki Kate'in göremediği bir şeyi görmüştür?

YİRMİ İKİ

EDDIE

Kate ve müvekkilinin deponun önünden güvenli bir şekilde geçtiklerinden emin olduktan sonra Sofia'yı bıraktım. Yalan makinesine girme düşüncesi onu zaten tedirgin ediyordu ve bu her şeyi daha da kötüleştirdi. Bize doğru geldiklerini gördüğümde, onu uzaklaştırmam gerektiğini biliyordum. Bulunduğumuz odanın köşesine kutular ve rafların kapladığı duvar alanının geri kalanını çeşitli kırtasiye malzemeleri dolduruyordu. İlk başta direndi. Sofia'nın içindeki öfkenin yükseldiğini görebiliyordum. İncinmişti de. İlk başta direndi, bana 'Hayır' dedi ve kapıya tutunurken bunu tekrarladı. Kız kardeşine ulaşmak istiyordu. Alexandra Sofia'dan her şeyini almıştı. Sonra duyguları onu boğdu.

Sofia beni yakaladı, bana sarıldı ve başını göğsüme gömdü. İnledi ve bana sıkıca sarıldı. Kollarımı omuzlarına koydum ve ona her yoluna gireceğini fısıldadım. Şimdi onu bıraktıktan sonra Alexandra'nın gittiğini söyledim.

Kollarını bana doladı, geri çekildi ve saçlarını düzeltti. Ağlıyordu ve gömleğimin cebinde ıslak bir leke vardı.

"Özür dilerim," dedi.

'Sorun değil. Yıllar boyunca bu gömlekte çok gözyaşı oldu. Çoğunlukla benimkiler. Merak etme, o buradan çıktı. Güvendesin.'

Harry koridordan, "Etraf temiz," dedi. Biz de ona katıldık ve koridordan muayene odasına doğru ilerledik. İçeride Dreyer'ı ve laboratuvar önlüğü giymiş bir sınav görevlisini, üzerinde bir dizi ekran bulunan bir bilgisayarda yazı yazarken gördüm. Onun yanında da deneklerin oturacağı bir sandalye vardı. Sofia'ya rahatlamasını ve gidip oturmasını söyledim. Harry de yerleştikten emin olmak ve sınav sürecini kontrol etmek için onunla birlikte gitti.

"Umarım buna değmiştir," dedim Dreyer'e. Beni görmezden geldi. Çoktan not almaya başlamıştı.

"Göreceğiz, değil mi?" diye cevap verdi.

Beyaz önlüklü muayene görevlisi onu makinelerine bağlarken, Harry Sofia'yla yumuşak bir sesle konuşarak ona doğruyu söylemesini ve her şeyden önce rahat olmasını hatırlattı.

Sınav görevlisi yalan dedektörü testine basit sorularla başladı. Birkaç dakika sonra Sofia kendini toparlamaya başladı. Kendinden daha emin cevaplar veriyor ve hikayesine sadık kalıyordu.

"Babanızı siz mi öldürdünüz?" diye sordu müfettiş.

Sofia önce ona, sonra da Dreyer'e baktı, yüzü donuktu. Kontrol ondaydı. Dreyer ise yanlış otobüse binmiş olabileceğini fark etmiş bir adama benziyordu. İşaret parmağının tırnağını ısırdı, sonra kravatını düzeltti ve zaten ısırılmış olan tırnağını dişlerine geri götürdü. Bugün için ayarladığı maskaralık her neyse, umduğu gibi gitmiyordu.

Dikkatimi Sofia'ya verdim ve soruya cevap vermediğini fark ettim. Dudağı titredi ve 'Hayır' dedi.

Muayene memurunun elinde bir şey vardı. Plastik bir kanıt torbasının içindeydi. Sofia'nın yanına bıraktı ve "Bu bıçağı babanın gözüne sen mi soktun?" diye sordu.

Gözyaşları Sofia'nın yanaklarından hızla süzülürken Sofia fısıltıyla "Hayır" dedi.

'Lanet olsun,' dedim, 'Bu çok düşük. Bu testi durdurun.

Dreyer araya girmeden Sofia, 'Hayır, sorun yok. Ben iyiyim. Sadece devam et.'

Başımı salladım.

"Bu bir tuzak Sofia. Bu testin sonuçları çarpıtılmış. Cinayet silahına verdiğin tepki doğal ve bu Doktor Dickface tarafından verilerde bir hata olarak kaydedilecek, o da bu cevapta yalan söylediğini söyleyecek,' dedim muayene görevlisini işaret ederek.

Arkasını döndü ve 'Sadece işimi yapıyorum' dedi.

'Eğer işiniz müvekkilimi korkutmak ve sindirmekse, bunu gayet iyi yapıyorsunuz. Hadi ama, bu bir ucube gösterisi.'

'Hayır, yok. Onlara doğruyu söylüyorum,' dedi Sofia.

Oraya gidip pedleri ve sensörleri derisinden çıkarmak dışında yapabileceğim pek bir şey yoktu. Bir an için bunu düşündüm. Doğru olan buydu. Bir an için düşündüm.

Sınav görevlisinin önünde üç ekran vardı. Çılgın çizgilerden oluşan bir dalga ve vahşi karalamaların ardından daha ritmik, yumuşak kıvrımlar gösteriliyordu. Bu karalamalar, Sofia'nın cinayet silahına verdiği tepki yüzünden çılgına dönen sensörlerdi.

İşler iyi gitmiyordu.

'Ona son soruyu tekrar sor,' dedim.

"Yeterince adil," dedi müfettiş. "O bıçağı babanızın kafatasına siz mi sapladınız?"

"Hayır," dedi Sofia.

Ekranı baktım. Düzgün çizgiler.

Gerçek.

Bir kova dolusu rahatlama bana çarptı. Sıcak bir dalga gibiydi, beni yıkayıp temizledi. Bunu doğru tahmin etmişim. Sofia masumdu. Ama bu bilginin verdiği rahatlık uzun sürmedi. Bu duygu ne kadar hızlı geldiyse, sorumluluk örsünün altında o kadar çabuk dağıldı.

Eğer başarısız olursam, bu masum, berbat genç kadın hapse girecekti. Ve eline geçen ilk fırsatta boynuna ipten bir battaniye bağlayacaktı.

Masum bir müvekkille görülen bir cinayet davası, uçurumun kenarından düşen birini kurtarmaya benzer. Ellerini tutarsınız. Dayanmak zorundasınız. Onları güvenli bir yere taşımalsınız. Hayatları sizin . Onları uçurumdan ayıran tek şey sizin gücünüzdür.

Sadece birkaç hafta daha. Sonra duruşma.

Ben eminken, Dreyer tam tersiydi. Bahse girerim yalan dedektörü testiyle sanıkların arasına biraz ışık koymayı umuyordu. Bu onun için geri tepmişti. Tırnaklarını çiğniyor, beni görmezden geliyordu. Sınav görevlisinin ekranını izliyordu. İçini çekti, ayağa kalktı ve "Duruşmaya hazır ol." dedi. Yumruk atmayacağım, Eddie.' dedi.

' bakalım,' dedim.

O gece cinayet mahallinde yaptığım inceleme anlamsızdı. Malikanenin planını daha iyi anlamaktan başka bir şey elde edemedim. Arabada, ofisime dönerken, Harper ve Harry de incelemenden çok az şey elde ettiklerini doğruladılar. Polislerin gözünden kaçan şey yoktu. Fotoğraf çekmiştik ama pek bir anlamı yok gibi görünüyordu. Bölge savcısı resmi fotoğrafçıları kullanacaktı.

cesedi yerinde jüriye göstermek için. Fotoğraflarımızın herhangi bir kanıt değeri yoktu.

Yine de tekrar üzerinden geçebilirim. Bakalım bir şeyler gevşeyecek mi, ama bundan şüpheliyim.

Ofise iki saat sonra, Harper ve Harry çoktan ayrılmışlardı, savcının videolarını içeren e-postayı aldım. Kate'in videosunu kontrol ettim ve onların da teftişlerinden bir şey anladıklarını sanmıyordum - ya da anladılarsa bile tepkilerini iyi gizlemişlerdi.

Videoları kontrol için Sofia'ya gönderdim, kahvemi içtim ve yattım.

YİRMİ ÜÇ

SHE

Gırtlaktan gelen hayvani kükremesinin yankısı dairesinin duvarlarından dağıldı. Karşı duvardaki büyük bir lekeden yere kırmızı şarap damlıyordu. Lekenin altında, fırlattığında kırılan bir şarap bardağının parçaları vardı.

Telefonunun ekranını yukarı kaydırarak video kontrollerini görüntüledi. Geri sarmayı seçerek videoyu otuz saniye geri aldı ve tekrar izledi.

İki videoyu da izlemişti. Her iki savunma ekibi de evi ve özellikle yatak odasını inceliyordu. Fotoğraf çekiyorlardı. Notlar alıyordu. Yapması gerektiği gibi savunmasına yardımcı olabilecek bir şey aramıyordu. Bunun yerine, savunma ekibinin yatak odasında kendisini babasının cinayetiyle ilişkilendirebilecek bir şey bulamadığından emin olmak için izliyordu. Çünkü orada bir şey vardı. Gözden kaçırdığı bir şey. Dikkatli bir gözlemci için oda, halının üzerinde her türlü ayak izi ve çıplak yatağın üzerinde büyük bir turuncu leke ile lekeliydi. Kan izlerinde onu suç ortağından ayıracak hiçbir şey yoktu. Oynadığı oyun bu değildi.

Hayır, ancak bu videoyu izledikten sonra şimdiye kadarki planındaki tek kusuru görmüştü.

Sade ve basitti. Ve savunma ekiplerinden biri tek bir fotoğrafla hatasını ortaya çıkarmış gibi görünüyordu. Fotoğraf makinelerinin flaşı tam o noktada patlamıştı. O anda görmedilerse bile, ki görmediklerinden emindi, fotoğrafları bastırdıklarında mutlaka görecektlerdi. Videodaki tepkilerine bakılırsa, fotoğrafçı o fotoğrafın önemini fark etmiş gibi görünmüyordu. Ama zaman verilirse anlayacaklardı.

Burada gerçek riskler vardı. O fotoğrafı sadece bir savunma ekibi çekmişti. O resim gün ışığına çıkamazdı. Eğer birisi

Onu incelediklerinde, gerçek katilin o olduğunu anlayacaklardı. Goreceklerdi. Bunu durdurmak zorundaydı. Bu dunyada babasını onun öldürdüğünü bilebilecek hiç kimse olamazdı. Buna izin veremezdi. Uğruna çalıştığı her şey aptalca bir hata ve şanslı bir kamera çekimi yüzünden yok olacaktı.

Harekete geçmesi gerekiyordu.

Bu gece. şimdi. Fotoğrafları al.

Fotoğrafıyı ldrn.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KOYU KIRMIZI GECE

YİRMİ DÖRT

SHE

Karanlık evler boyunca ilerlerken yeni bir sırt çantası taşıyor, sokak lambalarının kaldırırma attığı parlak kehribar ceplerinden kaçınıyordu. Çantada bir Maglite, biraz ip, yaprak ağızlı bir kilit bıçağı, bir çakmak, küçük bir asetilen meşalesi, bir şok tabancası ve bir çift cıvata kesici vardı. Bu hızlı bir öldürme olacaktı. Ceset imhası gerekmeyecekti. Suç mahallini yanlış giden bir soygun gibi gösterecekti.

Şansı yaver giderse kapı kırma aletini kullanmasına gerek kalmayacaktı. Eğer güvenlik zinciri yerindeyken kapıyı açarlarsa, şok tabancasını kullanması gerekecekti. Sonra da yere düştüklerinde meşaleyi yakıp zincire tutacaktı. Pirinç zincire on saniye uyguladığında cıvata kesiciler zinciri spagetti gibi delip geçecekti. Zincir açıksa içeri girmek için yirmi saniye gerektiğini tahmin ediyordu. Bir kurbanın kapısının eşiğinde durmak için uzun bir süre. Başka yolu yoktu. Arka taraftan girmek çok daha riskli olurdu. Daha önce hiç içeri girmemişti ve ne tür bir alarm sisteminin tetiklenebileceğini bilmiyordu. Ayrıca arka tarafta güvenlik ışıkları vardı. Muhtemelen hareket sensörlüdür.

Mülkün arka tarafından girmek bir seçenek değildi. Evin etrafında döndü.

Bir köpek havladı. İçeriden geliyordu. Hedefin evinin içinden mi yoksa yakındaki diğer evlerden birinden mi geldiğini söylemek çok zordu. Evin arka tarafında, ara sokakta durdu. İkinci katta bir ışık titreyerek canlandı. Bir lamba. Işık bir tavan lambası olacak kadar sert değildi. Bu sessiz, sıcak bir parıltıydı.

Belki de köpek hedefi uyandırmıştır.

Ara sokaktan çıktı, kapüşonunu kasketinin üzerine sıkıca çekti - siperlik kapüşonun görüş alanını etkilemesini engelliyordu. Karanlığı severdi. Gecedен hiç korkmamıştı. Her gece sızlanıp şikayet eden kız kardeşi gibi değildi.

büyüdüklerinde. Abla uyumak için hep bir ışığa ihtiyaç duyardı. Bir lamba ya da koridordan odaya bir ışık huzmesi.

Karanlığı severdi. Serin, rahatlatıcı bir pelerin giymek gibiydi. Karanlıkta ona zarar verebilecek hiçbir şey olmadığını biliyordu, küçük yaşta bile. Hiçbir zaman iyi bir uykucu olmamıştı. Ailesi , o sessiz evde dolaşırdı. Gölgelelerin oluşturduğu şekillere bakar, odaların ve mobilyaların karanlık tarafından dönüştürölüp yeniden yaratılırkenki tanıdık ama bir o kadar da tuhaf açılarının tadını çıkarırdı. Ay ışığı ona güzel görünüyordu. Şeytanın neonuydu.

Thunder çatladı.

Yağmur, sanki biri duşu açmış gibi geldi. Ağır, yoğun bir sağanak. Bir an için yüzünü gökyüzüne kaldırdı, yağmurun yanaklarına düşmesine izin verdi - soğuk okşamasıyla onu yeniden canlandırdı.

Sırt çantasını çıkardı, fermuarını açarken önünde tuttu ve bıçağı çıkardı. Bıçağı açıp yerine kilitledi ve dikkatlice ceketinin cebine koydu.

Zamanı gelmişti.

Kadın ayağını ön girişteki ilk basamağa koyduğunda köpek yine havladı. Sonra bir adım daha, bir havlama yaylım ateşiyle alkışlandı. Ön kapıya kadar beş taş basamak saydı. Verandanın ışığı yanarak onu aydınlattı. Etrafına bakındı.

Sokakta kimse yok.

Köpeğin havlaması kesildi, geriye sadece sakinlik ve sokağın diğer tarafını kaplayan ağaçların dallarındaki rüzgârın fısıltısı kaldı.

Sokağı tekrar kontrol etti. Boştu. Kapıyı çaldı, çantasını yere bıraktı. Çantanın yarısı açıktı. Şok tabancası için içeri dalması gerekirse diye hazırды.

Başka bir şey duymadı, koridorda herhangi bir ışığın yandığını fark etmedi. Onları kapının üstündeki dar pencereden görebilirdi.

Kapıyı tekrar çaldı. Bekledi.

Yaklaşarak başını çevirdi. Kapıya yasladı. Merdivenlerdeki ayakların hafif, ritmik gıcirtısını duyabiliyordu. Bir değil

Hızlı iniş. Sakin. Gece olduğu için temkinli.

Kapının diğer tarafında, şimdi sadece birkaç adım ötede kendisine doğru gelen bir varlık hissettiğinde kalbi daha hızlı atmaya başladı. Dik durdu. Heyecanını bastırdı. Birkaç saniye içinde içeride olacağını ve bıçağı yumuşak ete saplarken sıcak kanın bileğinin üzerinde yuvarlanacağını biliyordu.

HARRY

Yine aynı lanet rüyanın içinde olduğunu biliyordu.

Rüya ile uyanıklık arasındaki o garip, alacakaranlık durumda kendine güvende olduğunu söyledi. Bu sadece bir rüyaydı. Hanoi'den yirmi mil uzaklıktaki bir ormanda, o siperde gerçekten diz çökmüyordu. Savaş kıyafetlerini tenine yapıştıran ter gerçek değildi. M-16'sı damlayan ıslak ellerinden gerçekten kaymıyordu. Bir mayına basan ve sağır edici, içgüdüsel bir parıltıyla iki bacağını kaybeden teğmeninin kanıyla yıkanan eller.

Rüya görüyordu.

Çoğu gece yaptığı gibi nefes nefese uyandı. Yatakta dimdik oturuyor ve ciğerlerine büyük bir yudum hava çekiyordu. Bu gece gerçek olmadığından emin olmak için ellerini kontrol etme dürtüsüne direndi. Harry, Clarence'tan bir inilti duydu ve köpek yatağın altından açılarak yavaşça ona doğru geldi. Clarence'ın ıslak burnu Harry'nin yanağını okşadı ve sonra o sert, soğuk dili kendi burnunda hissetti.

Harry köpeği okşayarak, "Sorun yok, işte iyi bir çocuk," dedi.

Birkaç dakika sonra Harry'nin nefes alış veriş normalde döndü. O zaman gerçekten terden sıırıslıklam olduğunu fark etti. Beyaz yeleği sıırıslıklamdı. Onu çıkarıp köşeye fırlattı. Sabah onu alıp çamaşırhaneye götürecekti. En son, eski Bayan Ford böyle bir şey için ona bağıırırdı. Şimdi Hawaii'deydi, muhtemelen tenis koçuyla birlikteydi.

"Sadece bir rüyaydı, evlat," dedi Harry, Clarence'ı okşayarak.

Ama bir zamanlar gerçektir. Uzun yıllar önce. Ve onu asla terk etmeyecekti. Ne kadar uzun yaşarsa yaşasın, Harry Ford'un o siperden hiç ayrılmayan bir parçası hep vardı.

Clarence'ın başı sertçe yatak odasının kapısına doğru . Ondan alçak bir hırıltı geldi ve sonra yataktan sıçırayıp kapıya doğru havladı. Harry komodinin üzerindeki lambayı yaktı, yanında gözlüklerini buldu ve taktı.

"Ne oldu, Clarence?"

Köpek Harry'ye döndü, bir kez havladı, sonra dikkatli bakışlarını kapıya çevirdi.

Harry yatak örtülerini arkaya atarak soğuk havayı bacaklarında hissetti.

Ayaklarını yataktan dışarı salladı ve kalktı.

"Vietkong olmadığı kesin," diye mırıldandı nefesinin altında.

Thunder çatladı.

Harry neredeyse anında çatıya vuran bir yağmur tufanı duydu.

Clarence irkilmedi, bakışlarını kapıdan ayırmadı.

Tuvalet gitme ihtiyacı hissetti. Yaşlılıktan. Tuvaleti kullandı ve Clarence kapıda hırlamaya ve havlamaya devam ederken onu dinledi. Harry ona sessiz olmasını söylemişti ama şimdi köpeğin gök gürültüsünden başka bir şey duyduğundan ya da hissettiğinden ve bunu kontrol etmesi gerektiğinden emindi. Sifonu çekti, sonra ellerini yıkadı ve tedbir olsun diye yüzüne su çarptı. Rüyadaki görüntüler en azından bir gece daha zihninden silinmişti bile.

Harry banyodan çıktı ve Clarence'ın patileriyle kapıyı tırmaladığını gördü. Bir terslik vardı. Bir an için dolabındaki kilitli kutuda güvenle sakladığı eski ordu silahını düşündü. Anahtar, çalışma masasının üzerindeki bir saksının içindeydi ve bozuk paraların altına gömülmüştü.

Başını salladı ve yatak odasının kapısını açtı. Clarence dönüp burnunu açık kapı aralığına soktu ve olabildiğince hızlı bir şekilde kapıdan içeri girip merdivenlerden aşağı koştu.

Harry tam takip edecekti ki bir şey duydu. Durdu.

Tekrar dinledim.

İşte . Hafif bir vurma sesi.

Harry merdivenlerden inerken, inleme sesinin eski merdivenden mi yoksa dizlerinden mi geldiğini anlayamadı. Ama fark etmedi. İkisi de yakın zamanda düzelmeyecekti. Merdivenlerin dibine vardığında, Clarence'ın ön kapıda nöbet tuttuğunu görmeyi bekliyordu.

Sadece Clarence orada değildi.

Etrafına bakındı ve onu koridorun köşesine sinmiş halde gördü. Küçük başı aşağıda, kuyruğu bacaklarının arasındaydı. Vücudu

titriyordu. Hırlamadı ya da nefes almadı. Sessizdi. Harry'nin kapının diğer tarafında her ne varsa korkudan donup kaldığını düşündü. Clarence bir sokak köpeğiydi ve geçmişte neler yaşadığını ya da ona kimlerin zarar vermiş olabileceğini ancak Tanrı bilirdi, ama Harry şimdi ilk kez küçük köpeğinin yüzünde korku görüyordu. Dışarıda her ne varsa ondan korktuğu belliydi, çünkü hayvan ne kadar korkmuş olsa da gözlerini ön kapıdan ayırmıyordu.

Harry kapıya doğru ilerledi. Ağzı kurumuştı. Koridor soğuktu ve boynundaki altın zincir soğuğu daha da artırıyor, buzdan bir ilmik gibi bedenini sarıyordu.

Kilit sürgüsünü çevirdi, kapı kolunu tuttu ve çevirmeye başladı.

BLOCH

Bloch'a uyku hiçbir zaman kolay gelmedi. Küçükken bile yatakta uyanık kalır, tavandaki aydınlatma armatürüne ve dışarıdaki sokak lambalarının parıltısından odaya yayılan gölgelere bakardı.

Şimdi ailesinin yatak odası olan yerde yatıyordu. Aylar önce taşınmıştı ama henüz yerleştirmemiş ya da evi doğru dürüst döşememişti. Bir şilte, birkaç yatak odası mobilyası ve bir kanepenin tüm evin tek eşyalarını oluşturuyordu. Üç ev ve bahçe mağazasının önünden geçmişti ama çocukluğunun geçtiği eve yeni mobilyalar koyma düşüncesi hâlâ biraz tuhaftı. Her nasılsa, annesi ve babası bunu onaylamayacaktı. Bunun mantıklı olmadığını biliyordu ama şimdilik evi seyrek tutmak yeterliydi. Ya bir şey satın alırsa ve bu onun ev anlayışına tam olarak uymazsa? Bu onu endişelendiriyordu. Her şeyin mükemmel olmasını istiyordu.

Yatak acımasızdı ama garip bir şekilde rahattı. Yerde duran eski bir masa lambası vardı, kablosu yeni komodininin üzerine oturamayacak kadar kısaydı. Evi düzene sokmak biraz zaman alacaktı, bu yüzden o zamana kadar bazı kusurlara katlanmak zorunda kalacaktı. , lambayı yaktı ve

Yıllar önce okuduğu ama şimdi hatırlayamadığı bir Elmore Leonard romanını açtı.

Çenesi ağrımaya başladı ve dişlerini gıcırdatmayı bırakması gerektiğini kendine hatırlattı.

Dişlerini acıtana kadar gıcırdatmasına neden olan şey komodinin üzerinde değil, yerde duran lambaydı. Komodinin üzerinde her zaman bir lamba olurdu.

Bloch her şeyin yerli yerinde olmasını severdi. Odada yerinde olmayan bir şey, ayakkabısının altındaki bir taş gibi hissettirirdi. Gecenin bu saatinde priz uzatma kablosunu nereden bulabileceğini düşündü. Bloch kendi kendine bu işin kontrolden çıkmasına izin verdiğini söyledi. Yataktan kalktı ve banyoya gitti. Lavabonun yanındaki bardağın içinde bir diş gece koruyucusu duruyordu. Dişlerini gıcırdatmasını engellemek için her gece takması gerekiyordu ama diş etlerini acıtıyor ve uyumasını daha da zorlaştırıyordu. Diş koruyucuyu çalkaladı ve tam ağzına koymak üzereydi ki bir köpek havlaması duydu.

Yandaki Kate'in babasının evinden gelmiyordu. Louis'in köpeği yoktu. Diğer komşu olmalı, Taurus'u kullanan ve Bloch'un garaj yoluna çok yakın park eden San Diego'lu genç çift.

Thunder çatladı.

Köpek bir havlama sesi daha çıkardı. Çok yüksek değildi. Bloch köpeğin içeride bir yerde olduğunu söyleyebilirdi. Eğer arka bahçede olsaydı havlama çok daha yüksek olurdu. Bu evler gürültüyü dışarıda tutmak için inşa edilmemişti. Yağmur eve hortum gibi çarpıyordu. Bloch biti koydu, banyonun ışığını kapattı ve yağmurdan başka bir şey duyduğunda yatak odasına geri dönüyordu.

Tıkırtı gibi geliyordu.

Aşağıdan geliyordu.

Küpeştenin üzerinden eğildi ve gözlerini aşağıdaki karanlığa dikti. Dinlerken hiçbir şey duyamadı.

Doğruldu, ucu dudaklarına götürdü, ağzını açtı ve sonra sesi tekrar duydu.

Birisi kapısını çalıyordu.

Geç olmuştu. O kadar geç ki aslında erkendi.

Hızlı adımlarla banyoya doğru yürüdü, gece bekçisini cama bıraktı ve sonra yavaşça merdivenlerden aşağı indi. Merdiven duvarında iki resim asılıydı. Biri polis eğitim merkezinden mezun olduğu gün çekilmişti, diğeri de annesiyle babasının bir plajda çekilmiş fotoğrafıydı. Mutlu görünüyorlardı. Annesi bir dondurma külahını dudaklarına götürürken babası da yanağına bir öpücük kondurmuştu. Öpücük annesinin gözlerini yarı yarıya kapatmasına neden olmuştu. Bloch annesinin gözlerinin kenarındaki kırışıklıklardan öpücüğün hoşuna gittiğini, dondurma kadar tatlı olduğunu anlayabiliyordu.

Bloch merdivenlerden inmeye devam etti, ama anne ve babasının resminin önünden geçerken eğildi ve o akşam resimleri astıktan sonra merdivenlerde bıraktığı çekiçli çekici eline aldı.

Horoz elinde iyi hissettiriyordu. İdeal olan, Bloch'un ön kapıya yaklaşmadan önce üst kata çıkıp silahını almasıydı. Gecenin bu saatinde gelen her kimse, söyleyecek iyi bir şeyi olmayacağı .

Bloch yalınayak, pamuklu pijamalarıyla ön kapıya doğru yürüdü. Bir süre orada durup dinledi. Çekici sıkıca kavradı, yanına düşmesine izin verdi ve ardından sürgüyü ayıran mandalı çevirdi. Sürgü kapının içindeki yuvasına geri çekildiğinde tıkırdadı.

Elini mandalın üzerine koydu, onun da kilidini açtı ve kapının diğer tarafında ne bulabileceğinden çekinerek kolu çevirdi.

SHE

Parmaklarını bıçağın kabzasına kilitledi, çıkardı ve kalçasının arkasında tuttu. Vücudunu sola doğru eğerek, gözlerden uzakta bir silah tuttuğunun belli olmamasını sağladı.

Duyguları arttı. Kendini dünyayla bir hissetti. Doğayla. Besin zincirinin tepesindeki doğal bir avcı. Kulakları

Kapının kilidinin mekanik tıkırtısını, kapı mandalı geri çekilirken metalin metale neredeyse fark edilmeyecek kadar sürtünmesini, dönen kol tarafından geri çekilmesini ve ardından kapının bir parça açılmasını algıladı. Karanlık koridor ağır çekimde kendini gösterdi, nefesi kesildi ve kendini aniden, şiddetle hareket etmeye hazırladı. Omuz kasları gerildi, avını yakalamak için uzun otların arasından sıçramaya hazırlanan bir dişi kaplan gibi parmak uçlarında durdu, ağzı açık, pençeleri kınında.

Kapı daha da açıldı ...

HARRY

Harry kapıyı yavaşça açtı, sol eli kapının kolundaydı, sağ eli ise yumruk şeklindeydi. Sokak yavaşça kendini gösterdiğinde, orada duran bir figür gördü. Figür geceyi bir kefen gibi örtüyordu.

Clarence inlemeye ve ulumaya başladı.

SHE

Girişini engelleyecek bir güvenlik zinciri yoktu. Hızlı hareket etti, sağ omzuyla kapıya vurarak avını şaşırttı. İçeride koridor karanlıktı ama gözleri kasvete çoktan alışmıştı.

Bir köpek uludu.

Hedef geriye doğru sallanırken, dikkatli ve hızlı üç adım attı ve bıçağı ete sapladı.

Bıçak göğüs kafesinin biraz altında. Açı mükemmeldi. Bıçağın ucu kalbi ararken, dikeyden biraz uzak bir yörüngeyle kaburgaların altından kaydı.

Yumruğu kabzayı sıkıca kavradı ve bıçağı çevirdi.

Bükülme, bıçağın ortasındaki kanaldan bir atardamar kan selini de beraberinde getirdi ve elinin üzerinden akarak

Bileğinden. Silahı bıraktı ve ceset yere düştü. Kurbanı, kafasının arkası halıya çarpmadan önce ölmüştü.

Diz çöktü, cesedi aradı. Hiçbir şey yoktu. Üst kattaki yatak odasına koştu, fotoğrafların olduğu cep telefonunu aldı, çekmeceleri karıştırdı ve içindekileri yere döktü. Cebine koyduğu küçük bir hazır para zulası buldu. Telefonu parçalara ayırdı ve sonra merdivenlerden aşağı koştu.

Eğildi, cansız bedeni yakaladı ve koridora sürükledi.

Yerde parıldayan bir şey gördü.

Boynunda ince bir altın zincir sallanıyordu. Cesedi kucağına aldığı anda zincir ona takılmış olmalıydı. Bir halkası kopmuş olmalıydı ve zincir kopup yarısı yere düşmüştü. Ucuz görünüyordu. Hiçbir davetsiz misafirin bunu almaya değer bulmayacağına karar verdi. Evden çıktı, ön kapıyı arkasından kapattı ve çantası sırtında zıplarken olay yerinden koşarak uzaklaştı.

BLOCH

Kapıyı açtığı anda gece havası Bloch'un içini ürpertti. Diğer tarafta ne olduğunu görünce elini ağzına götürdü ve dehşet içinde gözlerini kapattı.

Büyük ve şişman bir kuzgun, küçük yeşil bir kuşun üzerinde duruyordu. Quaker papağanlarından biri. Kuzgun avını o kadar sert gagaladı ki gagası papağanın gövdesini yarıp aşağıdaki tahtalara çarptı. Büyük siyah kuş o kadar açgözlüydü ki papağanın eti kafasını kaplamış ve kan Bloch'un verandasına dökülmüştü.

Bloch kuzguna bağırdı ve kuzgun geri çekildi. Verandanın parmaklıklarına doğru kanat çırpı. Bloch birkaç boş ambalaj kutusundan birini aldı, ikiye böldü ve papağanın kalıntıları kutuya koymak için alt kısmını kullandı. Kutunun önce altını, sonra üstünü kapattı ve içeri getirdi.

Kapıyı kapattığında kuzgunun, ziyafetinin elinden alınmasını protesto eden bir çığlık atmadan önce ona baktığını gördü.

Kuş ölmüştü. Bloch, kapısının önünde kuşun parçalanışını izlemeye tahammül edemiyordu. Sabah olduğunda kuşu, kutusu ve her şeyiyle birlikte arka bahçeye gömecekti.

HARRY

Ön kapısının önünde duran figür tuhaf görünüyordu. Bükülmüş, sanki büyük bir ağırlık taşıyormuş gibi kambur duruyordu.

Clarence yine inledi.

Figür hızla ileriye, ışığa doğru adım attı.

Eddie yağmurda yarı boğulmuş gibi görünüyordu. Takım elbisesi ve gömleği vücuduna yapışmıştı. Başını kaldırdı ve Harry yüzünün yağmurdan daha fazla ıslandığını gördü. Eddie'nin yüzü acı ve ıstırap içinde buruşmuştu. Dudakları kırıldamasına rağmen konuşamıyordu.

Harry'nin parmakları içgüdüsel olarak boynundaki altın zincire uzandı; bu zincirde Hanoi'nin doğusundaki sıcak bir ormanda, koyu kırmızı bir gecede siperlerinden çıkmayı başaramayan en iyi iki arkadaşının künyeleri asılıydı. Eddie bir elini kaldırdı. Orada, parmaklarının arasında bir zincir dolanıyordu. Zincirden sarkan eski, kararmış bir haçtı. Harry yağmurda bile zincirin ve haçın üzerindeki kanı görebiliyordu.

Harper'ın kolyesiydi.

Harry ancak o zaman Eddie'nin diğer elinde ne olduğunu fark etti. Circle K'den paketlenmiş, sırlıslık bir demet çiçek.

Ucuz, benzin istasyonu çiçekleri.

"O gitti. Ona bunları vermek için oraya gittim ve dışarıda polis arabalarını gördüm," dedi Eddie, sesi onu parçalamakla tehdit eden yarasına ses veriyordu. "Harper öldürüldü.

BEŞİNCİ BÖLÜM

DURUŞMA

Üç Ay Sonra

YİRMİ BEŞ

SHE

Saat gece yarısını geçiyordu. Duruşma dokuz saat içinde başlayacaktı. Ayakları kaldırımda bulanıktı. Adımlarında sabit bir ritim bulmuştu ve önünde kilometrelerce yol vardı. Koşu, zihninin son günlerdeki olaylarda dolaşmasına izin verdi.

Mahkemedeki ilk iki gün avukatlar jüri üyelerini seçerken kız kardeşine bakmamıştı. Onun gözlerini üzerinde hissedebiliyordu ama bakmadı. Bakamadı. Yargıca, avukatına ve jüriye odaklanmıştı. Hepsi bu kadardı. Eğer dönüp kız kardeşine bakarsa gülümsemesine engel olamayacağını biliyordu ve bunu kimsenin görmesine izin veremezdi. Duruşma sırasında maskesinin düşmesine izin veremezdi. Tüm çalışmaları buna bağlıydı.

Dairesindeki satranç oyunu, kız kardeşiyle oynadığı eski oyunun birebir aynısıydı. Tüm taşlar son hamlenin yapıldığı andaki yerlerindeydi. Annem boynunu kırmadan önce.

O günden beri kafasında Rahibe'ye karşı bir maç oynuyordu. Piyonlarını ayarlıyordu. Bir atı ve bir kaleyi saldırı için mükemmel bir konuma getiriyordu. Vezirini yedekte tutuyordu. Yakında vezir oyuna çıkacaktı. Cephaneliğindeki en güçlü taş.

Eğer kız kardeşi de cezalandırılmasaydı, babasının servetini almak onun yarısı kadar bile tatlı olmazdı.

Bu ömür boyu sürecektir oyundaki son hamleler dokuz saat sonra mahkeme salonunda gerçekleşecekti.

Bunu başarmak için tüm gücüne ihtiyacı olacaktı. Gündüzleri, babasının cinayetiyle haksız yere suçlanan masum kız kardeşti. Geceleri ise yapması gereken işler vardı.

Restorana yaklaşırken hızı yavaşladı. Pencereden bakarak koşar adımlarla geçti. Hal Cohen masanın karşısındaki genç kadının elini tuttu. Cohen şık siyah bir takım elbise giymişti,

Armani ya da Lagerfeld. Kadın o kadar dar bir kırmızı elbise giymişti ki kan dolaşımı durmuştu ama tam tersine Cohen'in kanının pompalandığından emindi. Kadının Cohen'in yaşının yarısı kadar olduğunu ve Cohen'in karısından en az yirmi yaş daha genç olduğunu tahmin ediyordu.

Restoranın büyük yan penceresinin önünde durdu. Cep telefonu, üzerinde şeffaf plastik bir kapak olan bir kol bandının içinde duruyordu. Kablosuz kulaklık takıyordu. Kulaklığındaki düğmeye dokunarak telefonundaki kamerayı çalıştırdı. Kolu, gizli çifti yakalamak için mükemmel bir açıda duruyordu.

Telefonu gruptan aldı, fotoğrafı seçti ve köşeyi dönüp ara sokağa doğru yürürken Hal'a mesaj attı. Ara sokağa dönmeden önce bir fotoğraf çekip gönder tuşuna bastı. Hal mutfaktan geçecek ve onunla arkada buluşacaktı.

Ara sokakta çok az ışık vardı. Çöp bidonlarının yanından geçerek restoranın arka tarafındaki çelik kapılara doğru ilerledi. Kapılardan biri açıldı, Hal dışarı çıktı ve arkasından kapattı. Eğer ona söyledikleri doğruysa, yapılması gereken bir iş vardı. En iyi karanlıkta tamamlanacak türden.

"Mesajınızı aldım. Doğru mu?" diye sordu.

"Kendiniz görün," dedi Hal, ceketinin iç cebinden tek bir kâğıt parçası çıkarıp ona uzatarak.

Telefonundaki feneri kullanarak sayfayı taradı, kalbi hızlandı.

"Bu bir fotokopi elbette, ama doğruyu söylediğimi görebilirsiniz," dedi Hal.

Başını salladı, 'Mesajında bir anlaşma hakkında konuşmamız gerektiğini yazmışsın. Zaten bir anlaşma yaptığımızı unutmuyor musun?

"Bu daha önceydi," dedi Hal.

"Neyden önce?

"Bunu bulmadan önce," dedi sayfayı göstererek.

"Peki bu işleri nasıl değiştiriyor?

"Sanırım kız kardeşiniz daha fazla ödeyebilir?" dedi Hal, kararmış yüz hatlarında muzip bir sırıtiş belirerek. Yarı aydınlıkta daha tehditkâr görünüyordu, ısırmadan önce dişlerini gösteren bir köpek gibi.

"Orijinali nerede?" diye sordu.

Savcılıkta. Birkaç gün önce gönderdim.' "Ne?
'Bensiz hiçbir değeri yok. Görmüyor musunuz? Benim tanıklığım
olmadan pratikte değersizdir.

"Savcıya bu konuda ne söylediniz?" "Çok
az şey, ama konuşmak istiyorlar.

"Tanıklığınızın değeri ne kadar?" diye sordu. 'On,
senin için. Peşin.'

'O kadar yok,' dedi.

Bu senin sorunun. Yarın sabah saat dokuz'a kadar vaktiniz var,
sonra kız kardeşinizle konuşacağım. Kimin daha fazla ödemeyi
kabul edeceğine bağlı olarak tanıklığımı her iki yöne de
çevirebilirim.

Mutfağın arka kapısını hızla açtı, restorandaki metresinin yanına
döndü ve kapının arkasından kapanmasına izin verdi.

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. Şu anda on milyon doları yoktu.
Mirası geldiğinde o kadar parayı çok zorlanmadan bulabilirdi ama şu
anda bu imkânsızdı.

Koşmaya başılayarak ara sokaktan aşığı indi ve sokak lambalarına
ulaştığında bir planı vardı.

YİRMİ ALTI

EDDIE

"O geceden bu yana ne kadar zaman geçti bilmiyorum," dedim. 'Düşündüğümde, her şeyi tam olarak bir araya getiremiyorum. Anıların hepsi orada değil. Sadece parçalar halinde. Belki de bu iyi bir şeydir. Bir psikiyatrist bana bunun bir travma belirtisi olduğunu söylerdi.

Parmaklarımı mezar taşının üzerindeki yazılarda gezdirdim. MARY ELIZABETH HARPER

Gerisini okumaya cesaret edemedim. Harper ve özel dedektiflik şirketindeki ortağı Joe Washington, FBI'dan ayrılalı neredeyse iki yıl olmasına rağmen, Büro ona onuruna bir cenaze töreni düzenlemişti. Joe benimle konuşmadı. Eski meslektaşları daha anlayışlıydı. Muhtemelen Harry ile birlikte geldiğim için, mezarın başında diğer yas tutanlarla birlikte durmama izin verdiler. Tören bittiğinde, bir ajan bana yaklaştı. Paige Delaney. Kısa bir süre önce Harper'la birlikte bir davada çalışmıştık. Paige ve Harper hayatımı kurtarmıştı. FBI Davranış Analiz Birimi'nde analistti. Ve tanıdığım en zeki insanlardan biriydi. Aylardır New York'taydı, Coney Adası katilinin izini sürüyordu.

'Joe kendine gelecektir,' dedi. "Onu kurtarmak için orada olmadığı için acı çekiyor.

Başımı sallayarak teşekkür ettim ama her şeyin asla düzelmeyeceğini biliyordum. Joe, bize ihtiyacı olduğunda yanında olamadığımız için kendini ve beni suçluyordu. Ben onu suçlamıyordum. Orada olan ben olmalıydım. Benim için ne kadar önemli olduğunu ona daha önce söylemeliydim. Belki de eve daha erken gitseydim hala hayatta olacaktı. Cinayet gecesi aynanın karşısında durmuş, oraya gidip ona söylemek için kendimi hazırlamaya çalışmıştım. Daha cesur bir adam olsaydım bunların hiçbirisi olmazdı.

Paige elini omzuma koydu ve 'NYPD'den dosyaya bakıp bakamayacağımı sordum. Harper'ın katilinin profili üzerinde çalışıyorum. Eğer ben

Bir şey duyarsan... Yani... Birini yakalarlarsa, ilk öğrenen sen olacaksın.

"Teşekkürler, minnettarım.

Bununla birlikte, döndü ve ajan arkadaşlarının yanına gitti. Paige ellili yaşlarındaydı, bekârdı ve işiyle evliydi. Gümüş rengi saçları siyah takım elbise ceketinin etrafında dalgalanıyordu ve göğsümde bir yumruk daha hissettim. Harper asla hayatının o aşamasına gelemeyecekti. Evliliğim kısmen, kendi güvenlikleri için ailemi kendimden uzaklaştırdığım için sona ermişti. İşim gereği kötü insanlarla temas halindeyim ama hepsi bu değil. Bir şekilde, hayatım acı ve kayıptan başka bir şey getirmede. En sevdiklerime.

Sadece Harper hayatını kaybetmekle kalmamıştı, benim de bir parçam elimden alınmış gibi hissediyordum. Sevdiğim biriyle mutlu olma şansım elimden alınmıştı.

Harper'ın ölümü içimde bir şeyleri tersine çevirdi. Her zaman orada olan karanlık bir şey. Onu bastırmıştım, arkadaşlarımla, Amy'yle, Harper'la savaşmıştım. Artık onu kontrol edemiyordum.

Mezar taşının üzerinden baktım. Avellino davasının ilk gününde güneş doğmak üzereydi.

Dudaklarım mermere dokundu ve ayağa kalktım. 'Bunu yapanı bulacağım,' dedim. "Çok özür dilerim.

Mezar taşının kaidesi hâlâ çiçeklerle kaplıydı. Arkadaşlardan gelen övgüler. Kartlar, kar ve yağmurla yıkanıp posa haline gelmişti. Bir kart diğerlerinden daha taze görünüyordu. Bir düzine gülü birbirine saran plastiğin arkasında duruyordu. Sofia'dan gelmişti.

"Özür dilerim." yazıyordu.

Gözyaşlarım arabaya dönüş yolumu maskeleydi. Parmak eklemlerim direksiyonda beyaz yıldızlar gibi parlarken, dişlerimi sıkarak Manhattan'a doğru sürdüm.

Ofisimin önüne park ettim ve yukarı çıktım. Harry ve Clarence çoktan içeri girmişlerdi. Harry masamın arkasına oturdu. Clarence yatağında yatıyordu; burada yeterince zaman geçirdiği için en azından kendini rahat hissetmesini istiyordum. Clarence ve Harry artık bir çift olarak geliyorlardı. Harry, daha geçen hafta savcılık ve Kate Brooks'la paylaştığımız savunma belgelerine bakıyordu.

"Sence de yeterince uzun sürmedi mi?" dedi Harry. "Bunu yapmaya devam edemezsin.

"Neyi yapmaya devam edemem?"

"Her gün mezarına gidiyorum. Cenaze töreni neredeyse üç ay . Gitmesine izin vermeyi düşünmenin zamanı geldi. Kabuk bağlamaya devam edersen yara iyileşmez.

"İyileşmek istemiyorum. Sofia'nın beraat etmesini sağlamak ve ardından Harper'a bunu kimin yaptığını bulmak istiyorum.

Ofis telefonum çaldı. .

'Eddie Fly, aşağıdayım. Dışarı gel. Konuşmamız lazım.'

Ses New York İtalyancasıydı. Şapkalı Jimmy Fellini. Bugünlerde kimse bana Eddie Fly demiyordu. Bir zamanlar barların, bahisçilerin ve bılardo salonlarının duvarlarında bir isimdi bu. Jimmy'yle birlikte büyüdüm, boks yapmayı aynı salonda öğrendim. Şapkalı Jimmy'yi bir kez dost edindiğinizde, onu çıkarmak için cerrahi bir işlem gerekir. Ona ihtiyacınız olduğunda hep yanınızdaydı. New York'taki oyuncuların çoğunun, her alanda, Jimmy'de bir arkadaşı vardı. New York suç ailesinin başı, yanınızda olması gereken iyi bir adamdı.

'Selam Jimmy. Hemen geliyorum,' dedim. "Eddie-" dedi Harry, ama sözünü kestim. "Uzun sürmez," dedim ona.

Harry kişiliğimin bu yönüne kaşlarını çattı. Avukat olmadan önce, hukukun diğer tarafında bir hayatım vardı. Bazen o çizgiden geri adım atmam .

Aşağı indim ve sokağa çıktım.

Batı 46. Cadde'nin ortasında motoru çalışır halde bir limuzin duruyordu. Limuzinin arkasına bir çöp kamyonu yanaştı ve şoför kornaya bastı. Çöp kamyonu geçemedi. Limuzin hareket etmedi. Limuzinin arka kapısını açtım. Çöp kamyonundaki ekip kabinden indi ve bazıları arkadan dolaşip limuzine hareket etmesi için bağırmaya başladı. İri adamlardı. Beş kişiydiler. Yapacak işleri vardı. Ve bir limuzin tarafından geciktirilmekten hoşnut değillerdi.

"Kaldır kışını, güzel çocuk!" diye bağırıyorlar.

Jimmy arabadan indi, adamlara döndü ve "Burada bir sorunumuz mu var?" diye sordu.

Herkes Şapkalı Jimmy'yi tanırdı. Şahsen olmasa bile, ününden tanırlandı.

Adamlar anında kollarını havaya kaldırdı ve bolca özür dileyerek geri çekildi.

Gerçekten üzgünüm efendim. Caddeye geri döneceğiz, endişelenmeyin. Kötü bir niyetimiz yoktu.'

Jimmy bir el bombasıydı. Limuzine bindim ve karşısına oturdum. Siyah pantolon, cilalı el yapımı İtalyan ayakkabıları, boynu açık beyaz düğmeli bir gömlek ve tabii ki büyükbabasının kasketini giymişti. Fellini suç ailesinin başına geçtiğinden beri onu o kasket olmadan görmemiştim. Bugünlerde Jimmy'nin işlerinin yüzde doksan dokuzu yasaldı. Çok sayıda mülke sahipti, yasal ve kârlı özel işletmelerden büyük bir dilimi vardı ve New York planlama ofisine doğrudan bir hattı vardı. Manhattan'da ruhsat almak isteyen herhangi bir müteahhit iki yılını kışına kadar evrak işlerine gömülerek geçirebilir ya da Jimmy'yi arayabilirdi. Bir ücret karşılığında, bir ay içinde inşaata başlayabilirlerdi.

Uzandı ve kucaklaştık. Beni serbest bırakırken sırtımı tokatladı, sevgilerini tokatlarla ve iki yanağıma da acıtan ama iyi niyetli öpücüklerle ifade eden sert erkeklerin tarzında. Jimmy ile arkadaş olana kadar bir öpücüğün bana fiziksel acı verebileceğini bilmiyordum.

'Berbat görünüyorsun. Yemek yiyor musun?'

diye sordu. "Bugünlerde pek iştahım yok.

'Kız arkadaşınızla ilgili duyduklarıma üzüldüm. Belediye başkanının ofisinden beni bilgilendirmelerini istedim.

"O benim değildi... yakındık.

Limuzinin deri iç kısmını sessizlik doldurdu. Jimmy başını salladı, dudaklarını ıslattı.

'Dediğim gibi, polisler bir şüpheli bulursa belediye başkanının ofisi bana haber verecek,' dedi. Jimmy pratik zekâlıydı - eğer biri bir arkadaşına ya da Tanrı korusun ailesinden birine zarar verirse, Jimmy adaletin yerini bulmasını sağlardı. Frank Avellino'nun uzun süredir ortağıydı ve Jimmy'nin belediye başkanının ofisinde hâlâ arkadaşları varmış gibi görünüyordu. Jimmy şehirdeki herhangi bir cinayet davasıyla ilgili bilgi isterse, bunu anında elde edebilirdi.

'Tehlikeli davalarda çalışıyor muydu? Ona karşı bir garezi olan var mıydı?

Başımı salladım.

'Bildiğim kadarıyla çalıştığı tek dava benimkiydi - Avellino davası. Federal görevdeyken bazı kötü insanları hapse atmış. Sanırım polisler onun önceki davalarını tam olarak kontrol ettiler - Harper'ı öldürmek için bir nedeni olan hiç kimsenin yakın zamanda federal hapishaneden tahliye edilmediğinden emin olmak için. Hiçbir şey bulamamışlar.

"Profesyonel bir işe benziyordu," dedi Jimmy. 'Birini kendi evinde böyle dışarı çıkarıp ortadan kaybolamazsın. En azından çabuk oldu, Eddie.

Anında ölmüş. Polislerin bana söylediğı bu. Bilmiyorum. aldın mı?'

Jimmy sol tarafına ve yanında duran kahverengi zarfa baktı.

"Polisler o gece orada olduğunu söylüyor," dedi Jimmy.

'Evet, ama pek bir şey hatırlamıyorum. Ben oraya vardığımda çoktan götürülmüştü. Koridora doğru ilerledim, kolyesini yerde yatarken buldum ve öldüğünü anladım. Kolyeyi aldım. Onu orada öylece bırakamazdım.'

O anda boynuma dokunma ihtiyacı hissettim. İyi şans getirmesi için zincire bağı bir Aziz Christopher madalyası takıyordum. Harper'ın kolyesini saklamış, bağılantılarını tamir ettirmiş ve kendi kolyemle birlikte takmıştım. Sadece ucuz altın olsa bile, bize ait bir şeyin birlikte olmasına izin vermek iyi hissettiriyordu.

"O zarfın içindekine ihtiyacım var, Jimmy. O gece doğru düzgün düşünemiyordum. Gözden kaçırdığım bir şey olabilir,' dedim.

'Burada ne olduğunu görmen iyi olmaz. Ben aldım, ama bakmaman gerektiğini düşünüyorum.

"Yapmak zorundayım," dedim. 'Bu konuda polislere güvenemem. Bu çok önemli. O çok .'

Jimmy başıyla onayladı ve zarfı uzattı.

"Frank'le ilgili bir şey bulabildin mi? Ben sordum.

"Tabii, çok meşguldüm. Restorandaki adamlarımdan biri, Küçük Tony P, beyin hasarı nedeniyle lanet olası bir hastanede. karşıya geçerken ezildi, Tanrı aşkına. Onu görmeye gideceğim.

Burada işimiz bittiğinde. Aklımda çok şey var. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm, ama aynı zamanda tüm küçük kuşlarımın bana hikayelerini anlatmak için geri dönmelerini beklemek zorunda kaldım. Frank'in bir sürü dostu ve bir sürü de düşmanı vardı. Cinayetinin bir suikast olmadığından emin olmalıydım. Bütün küçük kuşlar eve aynı hikayeyle geldiler. Ortada ne bir sebep, ne bir fırsat, kapatılması gereken eski bir hesap, ne rüzgarda uçuşan bir para, ne merhum Frank'le ilgili bir anlaşma vardı.

Ben de öyle düşünmüştüm ama emin olmalıydım. Jimmy korkularımı doğruladı. Bu Frank'e yapılan bir suikast değildi. Baba katiliydi. Hiç şüphe yok.

"Frank'e ne kadar yakındın? Ben söyledim.

Kimin bilmek istediğine bağlı. Bana soruyorsanız, evet, yakındık. Eğer savcı soruyorsa, o zaman adamı pek tanıımıyordum.

"Sofia ya da Alexandra'yı tanıyor muydunuz?

'Frank aileyi çoğunlukla ayrı tuttu. Birçok iş ortağım gibi, IRS, FBI ve diğer üç harfli devlet kuruluşlarının ilişkimizden haberdar olmaması daha iyi. O birlikte sosyalleşmedik ama hiç şüpheniz olmasın, onu belediye başkanlığı koltuğuna ben oturttum. Sendikalar olmasaydı ön seçimleri geçemezdi. Kızları? Doğum günleri, aile kutlamaları - çok fazla olduğundan değil - Frank onlarla birlikte restorana gelirdi.

"Kızlardan herhangi biri size tuhaf geldi mi?

'Babalarını sebepsiz yere doğrayabilecek kadar tuhaf mı? Hayır. Birbirlerini sevmezlerdi, bunu biliyordum. Frank hep bundan yakındı. O evde çok paraları olduğunu biliyorum ama yeşil her şey değildir. Sahip olduğun en önemli şey ailendir. Frank iki kez dul kalmıştı. Anlarsın ya? Bu bir iz bırakmalı. O çocuklar için mutlu bir yuva değildi. Frank bana dedi ki...'

Jimmy tereddüt etti.

Konuşmayı severdi. Birlikte büyümüştük. Jimmy beni bir avukat olarak görmüyordu ve ben onu hayatının kadar hapse attıracak kadar detay biliyordum. Yapacağımdan değil. Asla. Karşılıklı bir güvenimiz vardı. Tereddüt etmiş olması, kendisine bir başkası - Frank - tarafından verilmiş olan bu güvene ihanet etmek istemediği anlamına geliyordu. Jimmy bu konuda eski kafalıydı.

'Bana güvenebilirsiniz,' dedim.

Jimmy pencereden dışarı baktı, benim binama bakıyordu.

'Neden yaşayacak güzel bir yerin yok Eddie? Burası senin gibi bir adam için uygun değil.'

"Ben iyiyim. Hadi ama..."

'Bakın, size söyleyeceklerim yardımcı olmayabilir. Hiçbir faydası olmayabilir. Muhtemelen hiçbir şey ama ...'

"Jimmy..."

Frank'in ilk karısı. Merdivenlerden düşmüş, boynunu trabzana . İki kız da evdeydi. Cesedi gördüler. Çok trajikti, anlıyor musun? Frank ertesi gün beni görmeye geldi. Şehir morgunda çalışan bir var. Nedenini sormayın..."

Emin olduğum bir şey varsa, o da Jimmy'nin morgda neden bir adamı olduğunu bilmek istemediğimdi. Yine de tahmin edebiliyordum. Bazı ceset torbalarının içinde fazladan bir cesetle fırına girebileceğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Benden bir iyilik istedi. Adamım adli tabiple konuştu. Ben hallettim.'

"Neyle ?" "Otopsi raporuyla.

Harper bunu geçmişimizin bir parçası olarak elde etmişti. Okumuştum. Kaza sonucu ölüm. Ölüm nedeni, merdivenlerden yuvarlanma sonucu omurilikte meydana gelen ağır travma ve ani ölüm.

Jimmy'ye baskı yapmadım. Sadece sessiz kaldım ve onun izin verdim.

'Raporda eksik olan bir şey vardı. Ölüm nedeniyle ilgili değildi. Jane Avellino'nun baldırında bir iz vardı. Bir ısırık izi. Küçük. Bir çocuğuyla aynı büyüklükte.

Kafamın içinde bir görüntü belirdi ve gözlerimi sıkıca kapatmama neden oldu. Görüntü keskin bir darbe gibiydi, acı vericiydi ama fiziksel olarak öyle değildi. Sofia'yı Birinci Karakol'daki sorgu odasında gördüm - dudaklarında ve yanaklarında kan, bileğinde bir ısırık izi vardı. Düşünceden sıyrıldım, ürperdim ve kendime bunun tamamen farklı bir şey olduğunu söyledim - başka birini ısırarak aynı şey değildi - ve bunu sadece kendine yaptı çünkü bir usturası yoktu. Kollarındaki yara izleri bunu gösteriyordu. Bir de ısırık uzmanı vardı, Frank Avellino'nun göğsündeki izin Alexandra'nın diş iziyle uyuştuğunu söyledi.

Jane Avellino'nun ölümünün kaza olup olmadığını merak etmeye başladım.

'Tanrım, sence Sofia ya da Alexandra annelerini ısırды, o da merdivenlerden düşüp boynunu mu kırdı?

Jimmy'nin yüzüne bir karanlık çöktü.

'Hayır, düştü mü yoksa itildi mi bunu söylemek imkansız. Adli tabip ısırik izinin sonradan oluştuğunu söyledi.

"Öldükten sonra mı?

'Bunların hiçbirisi size yardımcı olmuyor çünkü Frank gerçekte ne olduğunu asla öğrenemedi. Cenazeden bir ay sonra iki kızı da yatılı okula gönderdi. Onu kim suçlayabilir ki? Onlar uzaktayken kızların psikiyatristlerle görüşmesini sağladı ve onlar da Frank'i gelişmelerden haberdar ettiler. Psikiyatlardan biri ona ısıriğin annelerini ölü bulmanın travmasına bir tepki olabileceğini ve belki de onu uyandırmaya çalıştıklarını söyledi. Bunun gibi bir şey,' dedi Jimmy gözlerini devirerek.

"Öyle düşünmüyor musun?

"Frank bana Jane'in sert bir kadın olduğunu söyledi. Çocuklara karşı sertmiş. Frank sert bir adamdı ama kızlarını severdi. Jane'le ise sadece bir kez karşılaştım. Onu hiç sevmedim. Soğuk biriydi. Frank bana kızlara vurduğunu söyledi. Onları ısırдыğını da. Babam yumruklarını iyi kullanırdı ama onu severdim ve ona asla el kaldırmadım. O benim babacığımı. O kızlardan biri de anneleri kadar sert ve soğuktu.

'İstismar insanları yaralayabilir. Hayatları mahveder.

'Bundan daha fazlası var. Bu da bir hastalık. Ruhun içinde. Tek söyleyeceğim şu. Annesini merdivenlerde ölü bulup sonra da cesedinden bir ısırik alacak küçük bir kız tanımıyorum. Hala kiliseye gidiyor musun?'

Başımı salladım.

"Her Pazar gidiyorum. Peder Loney ile bu konuyu konuştum. Frank'in evinde bir şeytanın yaşadığını söyledi. "O kızlardan biri şeytandı.

'Rahiplerin ne düşündüğüne pek önem vermem,' dedim.

Jimmy öne doğru eğildi ve bir sonraki konuşmasında sesi fısıltının üzerine çıkmadı. Sanki birinin ya da bir şeyin onu duymasından korkuyormuş gibiydi.

"Geçmişte seni kusturacak şeyler yaptım. Frank'in evinde olanlar başka bir şeydi. O kızlardan biri

ölü annelerinden bir ısırık aldı. Bu kafadan hasta küçük bir kız değil - bu *şeytani şey*.

YİRMİ YEDİ

KATE

Center Street'teki adliye binasında bulunan danışma odası hem soğuk hem de rahatsızdı. Alexandra şık siyah bir pantolon takım giymiş, ceketinin altına da beyaz ipek bir bluz giymişti. Alexandra titriyordu ve Kate bunun sıcaktan mı yoksa bir saat sonra bağlayacak duruşma düğünncesinden mi kaynaklandığını anlayamıyordu.

Bloch lacivert blazer ceket, mavi gömlek ve ten rengi pantolon giymişti. Bu Bloch'un jüri için giyinişiydi. Hem profesyonel hem de rahatsız olmayacak kadar rahat görünüyordu. Kate, Bloch'a mahkemeye çıkarken takım elbise giymesini önermişti. Karşılığında hiçbir şey söylememişti ve Kate de bu kıyafeti adil bir uzlaşma olarak kabul etmişti.

Eteğinin eteklerini dizlerinin üzerine kadar indiren Kate, jüriye yapacağı açılış konuşmasının notlarını okudu. Neredeyse bir haftadır hazırlanıyordu - aynanın karşısında pratik yapıyordu. Konuşmayı bir saat on dakikadan sadece on dakikaya indirmişti. Konuşma kanıtların tüm ana noktalarına değiniyor, masumiyet karinesini vurguluyor ve Sofia'ya karşı açılan davanın temellerini atıyordu.

Alexandra ve Kate'in arasında eski, çiziklerle dolu bir masa duruyordu. Alexandra'nın parmakları masaya vuruyordu. Geçtiğimiz haftalarda Alexandra giderek daha gergin hale gelmiş, her geçen gün endişesi artmıştı. Bu doğal görünüyordu. Kate kendi endişe ve kaygılarını müşteriden uzak tutabildiği sürece, Alexandra için işler çok da abartılı olmayacaktı.

Notlarını bir kenara bırakan Kate dikkatini müşterisine çevirdi.

'Gerçekten korkuyorsunuz ve bu tamamen doğal. Korkman normal. Sakin olsaydın endişelenirdim. Sadece önümüzdeki birkaç günü atlatman gerekiyor. Hepsi bu. Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?

Alexandra başını salladı, 'Tamam, deneyeceğim' dedi.

Parmakları sessizleşti ve hareketsizleşti. Uzun bir nefes aldı ve anında üzerine sakinliğe yakın bir hava çöktü.

Kate, Alexandra'ya gergin olduğunda ayak parmaklarını oynatmasını söylemişti. Bunu yaptığını kimse görmeyecekti. Bu Kate'in hukuk faköltesinde öğrendiği bir anti-anksiyete numarasıydı. Tanıklar, sanıklar, hatta avukatlar bile gergin olmaktan kendilerini alamazlar. Bunu durdurmanın bir yolu yoktu ama bununla başa çıkmanın yolları vardı. Bilinçli olarak ayak parmaklarınızı oynatmak endişeye bir çıkış yolu sağlar. Bunu yaptığınızı kimse göremez, bu yüzden sakin ve kendinden emin bir dış görünüşünüz olur.

Alexandra, "İlaçlarımdan iki tane alacağım - bu rahatlamama yardımcı olur," dedi. Bir blister paketten iki hapi eline attı ve suyla yuttu. Bunlar düşük seviyeli anti-anksiyete ilaçlarıydı. Alexandra her gün bir tane alıyordu. Bir cinayet davasının ilk gününde dozu iki katına çıkarmak Kate'e hiç de fena bir fikir gibi gelmemişti.

Kate'in arkasındaki kapı çalındı. Duvardan uzaklaşan Bloch kollarını açtı. Kapıyı bir iki santim açarak dışarı baktı. Kate ve Bloch her nasılsa bu tür davaların etrafını bir cesetle beslenen leş yiyici kuşlar gibi saran gazetecilerden ve habercilerden uzak durmayı başarmışlardı.

"Bu Dreyer," dedi Bloch.

Kate ayağa kalktı ve onu koridorda takip etti.

'Tanrım, ne ? Kötü mü?' diye sordu Alexandra. Her türlü sakinlik görüntüsü buharlaştı. Omuzları gerildi, elleri sanki bir darbeyi savuşturmak üzereymiş gibi havaya kalktı.

'Eminim yoktur. Burada bekleyin. Geri geleceğim,' dedi Kate.

Dreyer koridorda arkasında üç savcı yardımcısıyla birlikte duruyordu. Hepsi de savcıdan en az beş yaş daha genç görünen, zayıf, genç adamlardı. Bekleyen küçük Dreyer'lar, diye düşündü Kate.

Elinde, kapağında 'Ek Açıklama' yazan ciltli bir belge tutuyordu.

"Bu da ne?" dedi Kate. 'Bana bunun aylar önce verilmesi gereken bir şey olduğunu söyleme yoksa hakime ihbarda bulunacağım - daha başlamadan temyiz için bana harika puanlar veriyorsun.

"Yalnız konuşabilir miyiz?" dedi Dreyer.

Kate, Dreyer'in arkasındaki genç adamlara baktı ve "Bloch kalıyor," dedi.

"Nasıl isterseniz," dedi Dreyer. Bir adım öne çıktı ve maiyeti dağıldı. Belgeyi zehirli bir şeymiş gibi uzattı. Kısa bir süre önce kendisine bir dava tebliğ edildiği için, ne içerdiklerini bilmeden kâğıtları kabul etmekten çekiniyordu.

"Ne oldu?" dedi Kate.

"Flynn'den Frank Avellino'nun toksikoloji taramasından geçirilmesini talep ettik. Kan ve organlar test edildi. Sonuçlar bunlar. Bunları sizinle paylaşmak zorunda değilim ama en azından siz ve Flynn adil bir dövüş yapmalısınız diye düşündüm.

Kate belgeyi aldı ve sonuca doğru ilerledi.

"Haloperidol nedir?" diye sordu. Frank Avellino'nun karaciğerinde, beyinde ve kanında izler bulunmuştu.

'Bunu kendiniz bulmak zorundasınız. Şu anda mülkü didik didik edip herhangi bir iz arıyoruz. Asıl düşünmeniz gereken şey, biz test Flynn'in bunu test etmeyi nasıl bildiği ve Avellino'nun sisteminde neden mevcut olduğu. Tahminimce cevaplar müvekkiliniz için iyi olmayacaktır, Bayan Brooks.

Dreyer uzaklaşırken Kate raporu Bloch'a uzattı.

Bloch sayfaları karıştırdı, sonucu okudu ve bir dakikadan kısa bir süre içinde belgeyi Kate'e geri verdi. Bu süre içinde Kate telefonunun Google arama özelliğine erişmiş ve Haloperidol hakkında akademik bir makale aramaya başlamıştı - Wikipedia'dan daha güvenilir bir şey.

"Onu aramanıza gerek yok," dedi Bloch. "Bu bir emzik. Eski bir kız arkadaşım Bay City'de bir yaşlı bakım evinde çalışıyordu. İşinin çoğunun pislik temizlemek olduğunu söylerdi. Bay City'de hastaları uysal tutmayı severlermiş. Yulaf ezmelerindeki sıvı Haloperidol işe yarıyormuş.

"Bu bir antipsikotik. Tanrım, bunu yaşlı insanlara mı veriyorlar?" "Eskiden Bay City'de verirlerdi," dedi.

"Peki artık yok mu?"

"Bunu duyduktan sonra değil. Bakım müdürünü ziyaret ettim. Görünüşe göre Haloperidol stoklarının çoğu gece yarısı yanlışlıkla bir kanalizasyona dökülmüş. Aynı gece müdür de yırtık bir halı parçasının üzerine düşmüş ve iki kolunu da kırmış.

Kate kendi kendine Bloch'u arkadaşı olarak görmekten ne kadar memnun olduğunu hatırlattı. Onu asla bir düşman olarak görmek istemezdi.

'Frank Avellino bunu neden alıyordu? Tıbbi kayıtlarında bundan hiç söz ediliyor mu?' dedi Kate. Bu ifadede onu daha fazla düşündüren bir şey vardı. Sanki tüm dava için kilit öneme sahip bir şeyin eşiğindeydi. Bloch oraya ondan önce varmıştı.

Bloch, 'Belki de Frank ilaç aldığını bilmiyordu,' dedi.

Kate döner dönmez Alexandra'nın kafası masadan kalktı. "Ne istiyormuş?" diye sordu Alexandra.

Kate belgeyi salladı ve dramatik bir şekilde masanın üzerine bıraktı.

Bu bir toksikoloji raporu. Babanızda yüksek miktarda Öldürüldüğünde vücudunda bir ilaç vardı. Haloperidol. Hiç duydun mu?'

Alexandra'nın omuzları gevşedi, ifadesi değişti. Kate dönmeden önce gergin ve endişeli olan yüz ifadesi şimdi çok farklı bir hal almıştı. Dudakları kararlı bir ifadeye bürünmüştü -gözlerinin arkasında bir ateş yanıyordu- "Evet, bunu duymuştum. Yıllardır biliyorum. Kız kardeşim gençken kullanırdı.

YİRMİ SEKİZ

EDDIE

Center Street Adliyesi'nde *Apocalypse Now* filmindeki Marlon Brando'nun pantolonu gibi kokmayan bir banyo buldum. Musluk birkaç saniye sonra soğuk aktı ve yüzüme su sıçratarak lavabonun üzerindeki çatlak aynaya baktım.

Düğmeyi çevirme zamanı gelmişti.

Bir dava avukatı olduğunuzda, size güvenen insanlar vardır. Bir sürü insan. Bir duruşmada, tüm hayatını sizin ellerinize teslim etmiş tek bir kişi vardır. Kendi pisliğinizin yolunuza çıkmasına izin veremezsiniz. İşinizi yapabilmeniz için onu kapatmanın bir yolunu bulmalısınız. Çocuğunuz hasta - *düğmeyi çevirin*. Banka evinizi elinizden aldı - *şalteri* indirin. Hastasınız, depresyondasınız ve kemiklerinizi kemiren karanlık bir kedere sahip bir alkoliksınız - *lanet* olası *düğmeyi çevirin*.

Tüm bu pislikleri dışarıda bırakabilmelisiniz. Onlardan kurtulun. Kafanızı oyuna verin. Bunu yapmazsanız, kendinizi asla affetmezsiniz ve müşterinizin de sizi affetmeyeceğinden emin olabilirsiniz.

Yanaklarımı üfledim, yüzümü kağıt havluyla kuruladım ve düğmeyi .

Duruşmanın ilk günüydü. Önceliğim bunu durdurmaktı - yargıcı davadan atmak ve duruşmayı birkaç ay ertelemek. Kafamı için biraz zamana ihtiyacım vardı. Riskli bir oyundu ama bu yargıçtan kurtulmalıydım.

Mahkemeye geç geldim.

Mahkeme salonu ortak bir duruşma için düzenlenmişti. Soldaki savcılık masası Dreyer ve yandaşlarıyla doluydu. Sağda ise iki savunma masası vardı, iki metre arayla, yan yana. Harry, Sofia ile birlikte ilk masaya oturdu. Bizim masada iki boş sandalye vardı. Biri benim için, diğeri Harper için. Bu koltuğun boş kalmasını ben istemiştim, Harry de kabul etmişti. Kate Brooks, dedektifi Bloch ve Alexandra diğeri savunma masasında oturuyorlardı.

Tüm masalar yargıç kürsüsüne bakıyordu ve jüri savunma masalarının sağında oturuyordu. Salonun solunda, tanık kürsüsünün yanına büyük bir projektör ekranı kurulmuştu. Beyaz ve boş bir şekilde duruyordu. Müvekkilimin yanındaki yerimi aldım. Elini uzattı, ben de tuttum ve hafifçe kavradım. Elimden geldiğince güven verici bir jestti bu.

"İyi görünmüyorsun," dedi Sofia.

Ben iyiyim. Merak etmeyin. Senin davan üzerinde çok çalışıyorum, hepsi bu. Dudaklarına sahte bir gülümseme yayıldı ve hemen büzüldü. Bu

Sofia beni rahatlatmak için elimi sıktı. Kate'e ya da Dreyer'a bakmadım. Oyun zamanıydı ve dikkatimi dağıtacak hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Başım sanki çimentoyla doluymuş gibi hissediyordum ve eğer dik tutmazsam masaya düşüp .

Kâtip, "Herkes ayağa kalksın," dedi ve Yargıç Stone, siyah cüppesi arkasında siyah, etobur bir kuşun kanatları gibi dalgalanarak mahkemeye girdi. Yüzü asıktı, burnu ve dudakları kaşlarını çatarak bana ve Harry'ye bakıyordu.

Salon halk, gazeteciler ve televizyon muhabirleriyle doluydu. Mahkeme salonundaki her erkek ve kadın hazır ola geçerek katibin, saygıdeğer Yargıç Stone'un önünde ayağa kalkma çağrısına cevap verdi.

Sofia ayağa kalktı. Savcılık ekibi. Alexandra Avellino, Kate ve Bloch. Yargıç yerine oturana, cübbesini göbeğinin etrafında dalgalandırana ve eğilene kadar ayakta kaldılar. Yargıç mahkeme salonuna girerken ve çıkarken ayakta durmak bir saygı göstergesidir.

Harry ve ben kışımızı koltuklarımızdan kaldırmadık.

Bir santim bile.

Stone bunu fark etti. Bana dünyanın en kötü pisliğiymişim gibi bir bakış attı. Küçümsemesinin altında.

Oturdu, bakışları benimkileri delip geçti. Kıyafetler hışırdıyor, arkamızdaki halka açık sıralardan gıcırtilar geliyor, savunma ve iddia makamının sandalyeleri parke zeminde gıcırdayarak yerlerini alıyordu.

"Bacaklarınızda bir sorun mu var Bay Flynn?" dedi Stone.

Yavaşça ayağa kalktım, boyuma kadar uzandım ve 'Kesinlikle hiçbir şey, Sayın Yargıç' dedim.

"Peki ya siz, Bay Ford?"

Harry, "Her iki bacağım da fiziksel olarak çok iyi durumda, Sayın Yargıç," dedi.

"Anlıyorum. O halde, sanırım bu konuyu Baro Disiplin Komitesi'ne gtrmeliyim.

"Eski bir Yargıç olarak disiplin komitesi başkanlarından biriyim," dedi Harry. 'Şikayeti bana şimdi mi vermek istersin yoksa daha sonra e-posta ile mi gönderirsin? nemli olduğundan değil.

"Bence elinde boya kalemi varsa şimdi yazmalı," dedim.

Yargıç Stone yavaşça ve toplayabildiği tüm zarafetle ayağa kalktı. Ayağa kalkarken yüzü griden pembeye, sonra da kırmızıya yakın bir tona dönüştü.

"Hiç bu kadar..." Konuşamayacak kadar öfkeliydi. Titreyen ağzının kenarında beyaz tükürük kabarcıkları oluştı.

Harry'ye baktım, o da bana karşılık verdi.

İşe yarıyordu.

"Sayın Yargıç!" diye bağırdı Dreyer. 'Bunlar başka bir zamanın meseleleri, belki de? Bay Flynn'in bu mahkemeyi hiçe saymasından daha acil konular var. Size karşı asılsız bir önyargı iddiasında bulunması için ona cephaneye vermek istemeyiz.

Kahretsin.

Harry i çekti.

Neredeyse işe yarıyordu.

Stone'u patlatmayı planlamıştık. Zayıf bir basınç valfi vardı. Bütün ırklar ve yobazlar böyledir. Harry ya da benim aleyhime tek bir kelime ederse, Stone'un önyargılı olduğu gerekçesiyle davadan çekilmesi için derhal talepte bulunacaktık. Talebi reddederdi, hemen temyize gitme şansımız olurdu ve bu da başarılı olurdu. Hiçbir temyiz hakimi, sanığı potansiyel olarak taraflı bir hakim önünde yargılanmaya gönderme riskini almaz, çünkü mahkum edilirlerse doğrudan bir st temyiz mahkemesine geri dönecekler ve sadece ilk hakimden değil, yargılamanın devam etmesine izin veren temyiz hakiminden de şikayetçi olacaklardır. Eğer yeni bir duruşma hakimi kabul edilmiş olsaydı, Stone dışında herhangi bir hakim duruşmaları bölerek Sofia'ya adil bir şans verecekti.

Dreyer oyunumuzu fark etmiş ve oyun kurucuyu topu bırakmadan indirmişti. Lanet olsun, ama Dreyer çok zekiydi. Onu bir daha hafife almayacağımdan emindim.

Yargıç Stone'un gözleri farkına vararak kısıldı. Dreyer'ın onu uyardığını anlamıştı. Biraz zaman aldı ama Stone bunu anladı. Oturdu ve şöyle dedi: 'Eğer başka taşkınlıklar ya da itaatsizlik olayları olursa bunu üst yargıca havale edeceğim ve duruşmadan sonra ikinizle de o ilgilenebilir. Anlaşıldı mı?

Harry ve ben başımızı salladık.

Sofia'ya bu yargıcı görevden alma ve davayı bölme girişimimizin yaramadığını fısıldadım. Bu her zaman uzak bir ve o da bunu takdir ediyordu. Elimizden gelenin en iyisini yapacaktık. Riskleri ve Sofia için en büyük riskin ortak bir duruşma olduğunu düşünürsek buna değeceğini düşündük.

En azından şimdi Stone önyargı iddiasının tehlikesinin farkındaydı; kendisini böyle bir iddiadan uzak tutmak için savunmaya karşı adil görünecekti. İşimiz kolay olmayacaktı ama Stone ifadelerinde müvekkilimize önyargıda bulunmamaya dikkat edecek ve belki de çapraz sorgumda bana biraz daha fazla hareket alanı sağlayacaktı. Oyunla hiçbir şey kaybedilmemişti. Stone asla bir müttefik değildi. Eğer Yargıç Stone sizin tarafınızdaysa, muhtemelen kendinize uzun uzun bakmanız gerekiyordu.

'Jüri başkanı, jüriyi mahkemeye alalım. Bu duruşmayı başlatmanın zamanı geldi,' dedi yargıç.

Sağ tarafımızda bir kapı açıldı ve jüri içeri alındı. Geçen hafta seçimi bitirdiğimizde jüriden oldukça memnundum. İsteyebileceğim kadar tarafsız insanlardan oluşan adil bir grup gibi görünüyorlardı. Erkekler ve kadınlar. Bazıları dindardı, bazıları değildi. Geniş bir geçmişleri, kariyerleri ve etnik kökenleri vardı. Kimsenin geçmişi umurunda değildi. Hepsi Amerikalıydı. Şu anda muazzam bir yükün altında olan sıradan insanlardı. Bu davaya tek başlarına karar vereceklerdi. Ben sadece doğru kararı verdiklerinden emin olmalıydım.

Dreyer ayağa kalktı ve kendini tanıttı. Her zamankinden daha ağırbaşlı giyinmişti. Resmi ve sade görünüyordu. Gri takım elbise, beyaz gömlek ve koyu renk kravat. Devletin bir aracı.

"Jüri üyeleri," diye başladı. 'Bu mahkemeye hizmet için teşekkür ederim. Bu davanın sonunda yargıçtan hepinizi hayatınızın geri kalanında jüri üyeliği yapmaktan muaf tutmasını isteyeceğim. Hiç şüphemiz olmasın, bu dava sizi değiştirecek. Bu mahkeme salonunda rüyalarınıza girecek görüntüler göreceksiniz. Asla gibi olmayacaksınız. Çünkü önümüzdeki birkaç gün boyunca şeytanın huzurunda olacaksınız. Önünüzde iki kadın var. Kız kardeşler. Onlara bir bakın lütfen.'

Göz ucuyla Harry'nin öne doğru eğilip jüri üyelerini izlediğini gördüm. Ben de onların yüzlerine odaklanmaya çalıştım. Sanıklardan herhangi birinin gözünün takılıp takılmadığını öğrenmek istiyordum. Şimdiye kadar dikkatlerinin çoğu Sofia'ya odaklanmıştı. Kız kardeşi, bronz tenini tamamlayan siyah bir takım elbise giymiş ve sarı saçlarını arkaya toplamış, kendinden emin, profesyonel bir kadın gibi görünüyordu. O gün gelmeden önce Harper'dan Sofia'yı deneme kıyafeti için alışverişe götürmesini isteyecektim - başka türlü zahmet etmeyeceğini biliyordum. Görünüşü konusunda kendine güvenmiyordu ve kollarındaki yara izlerinin farkında olduğunu söyleyebilirdim. Harper gidince Sofia'yla mahkeme kıyafeti hakkında konuşmayı unutmuştum. Şalteri indirmeyince böyle oluyor işte. Sofia siyah pantolon ve uzun kollu siyah bir kazak giymişti. Koyu renk saçları soluk teniyle tezat oluşturuyordu. Alexandra, Paris'te verimli bir iş toplantısından sonra özel jetten yeni inmiş gibi görünüyordu. Sofia ise alkolikler toplantısından yeni çıkmış gibiydi.

'Savcılık makamı size her iki kadını da, bu şehrin büyük bir hamisi ve kamu görevlisi olan New York eski belediye başkanı Frank Avellino'nun vahşice öldürülmesiyle ilişkilendiren kanıtlar gösterecek. Şimdi, bu kadınlara gerçekten iyi bakın. Öz babaları Frank Avellino'yu soğukkanlılıkla öldürdüler.

Dreyer bunu orada bıraktı ve jüri sanıklarla ilgili değerlendirmelerini yapmak için zaman ayırdı. Jüri üyelerinin yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, pek etkilenmiş görünmüyorlardı - en azından Sofia'dan. 'Bu kız kardeşler babalarının cinayeti için birbirlerini suçluyorlar. Savcılığın kanıtlarına şüphe düşürmeye çalışacaklar, ancak bu davadaki kanıtlar yalan söyleyemez. Her iki kadın da adli tıp memurlarımız ve olay yeri uzmanlarımız tarafından cinayete ilişkilendirildi. Size göstereceğiz

bu kanıt. Değerlendirmek, kendi kararınızı vermek ve bir karara varmak size kalmış.

Jüri üyeleri davaya hâlâ yeniydi. Herhangi bir kanıt dinlememiş, uzmanlar tarafından sıkılmamış ya da kafaları karıştırılmamış, davanın ne zaman biteceği ve böylece işlerine ve hayatlarına geri dönebilecekleri endişesini yaşamamışlardı. Her jüri üyesi Dreyer'a tüm dikkatini verdi. O da her saniyeyi dolu dolu kullandı.

"Geçtiğimiz Ekim ayının dördünde mutfaktaki dolaptan bir bıçak çalındı. İyi çelikten yapılmış on iki inç uzunluğunda bir mutfak bıçağı. Aile yemeklerini hazırlamak için kullanılan bir bıçak. Herhangi birimizin evinde bulunabilecek türden bir bıçak. Bu kanlı bıçak yatak odasında bulundu. Her iki sanığın da parmak izleri bu bıçağın üzerinde bulundu. Savcılık, parmak izlerinin cinayetle bağlantılı olmayan bir şekilde bıçağa bulaşmış olabileceğini kabul ediyor, ama olmayabilir de. Buna karar vermek size kalmış. Açık olan şey, bu bıçağın Frank Avellino'nun yatak odasına götürüldüğü ve sanıklardan birinin ya da her ikisinin *bunu* ona yaptığıdır.

Savcılık masasına geri dönerek uzaklaştı ve projektör ekranında bir görüntü belirdi.

Jürilerin konuşmaması gerekir. Sessiz kalırlar. Bu jüri ekrana baktı ve artık sessiz değillerdi. Jüri üyelerinden biri, ev tasarımı alanında çalışan orta yaşlı bir kadın, önce ağzını sonra da gözlerini kapatarak bir feryat kopardı. Jüri üyelerinden birinden küfürler, soluklar, hatta sessiz bir çığlık yükseldi ama hangisi olduğunu anlayamadım.

Ekranda cehennemin bir resmi vardı.

Frank Avellino kanlar içindeki ölüm döşeğinde sırtüstü yatıyordu. Gömleği yırtılmıştı ve sanki vahşi bir ayı iki pençesiyle onu parçalamış gibi lime lime olmuştu. Artık bir yüzü yoktu, sadece bir doku yığını, açıkta kalmış kemik ve dişler vardı. Gözleri yoktu, sadece yuvalarında koyu kırmızı bilardo toplarına benzeyen şeyler vardı.

"Her iki sanığın da giysilerinde kurbanın kanı vardı. Bunun nedeni yine içlerinden birinin ona dokunması ya da o karanlık yatak odasında öldüğünü fark etmeden onu canlandırmaya çalışması olabilir. Bu açıklamayı kabul edip etmeyeceğinize karar vermek size kalmış. Sanıklardan biri ya da ikisi bu adamı öldürdü. Bu dava en azından

Sanıklardan biri için bir mahkumiyet. Her ikisi için de mahkumiyetle sonuçlanabilir. Sofia ve Alexandra Avellino aleyhindeki kanıtlar açıktır.

Durakladı, resmi işaret etti ve konuşmasını bir hamleyle tamamladı.

Dreyer, "Bazılarınızın dindar olmadığını biliyorum ve bu mahkeme salonunda bunun bir önemi yok," dedi. 'Ama herhangi birinizin Frank Avellino'ya bakıp kötülüğe inanmadığını söylemesine meydan okuyorum. Bayanlar ve baylar, o kötülük bu odada. Sizinle birlikte. Şu anda. Cezasız kalmasına izin vermeyin.

YİRMİ DOKUZ

KATE

Kate sarı bloknotuna mavi mürekkeple bir not yazdı.

Dreyer bir şok sporcusu. Bu suçtaki şiddeti kendi avantajına kullanacak. Jürinin duygularıyla oynuyor. Kullan onu.

Ayağa kalktı ve Yargıç Stone'un kendisini Alexandra Avellino'nun avukatı olarak jüriye tanıtmasını izledi. Provasını yaptığı konuşmayı pencereden dışarı atmak zorunda kaldı. Dreyer'ı dinlerken konuşmasını kısaltmıştı - oynanacak başka oyunlar vardı ve savcılığa karşı durumu tersine çevirmek istiyordu.

Kate masanın arkasından çıktı ve sessizce mahkemenin kuyusuna yürüdü. Burası mahkeme salonunun merkeziydi. Yankee Stadyumu'ndaki atıcı tümseğine eşdeğer bir yerdi. Parmaklarını birbirine geçirdi ve kollarını indirdi. Yüzünü jüriye döndü. Ve bekledi.

Sonra yargıca döndü ve "Sayın Yargıç, saygıyla söylüyorum, sanırım jüri şimdilik bu görüntüyü yeterince gördü" dedi.

Stone işaret parmağını Dreyer'e doğru salladı ve savcı yardımcılarından biri projektörü kapatarak ekranı boş bir tuvale döndürdü. Bazı jüri üyelerinin yüzlerindeki rahatlama memnuniyet vericiydi. Kate bir an önce jüriye hitap etmek için pozisyon almak ve ekrandaki kâbustan kurtulmalarını sağlayanın kendisi olduğundan emin olmak istiyordu.

Dreyer bu görüntünün her jüri üyesinin retinasına kazınmasını istiyordu ama bunu orada çok uzun süre bırakmıştı ve Kate bunu kendi lehine çevirmişti. Bu onun oyunuydu. Dreyer'ın ona fırlattığı her şeyi alıp ya parkın dışına atacak ya da doğrudan Eddie'nin müvekkiline vuracaktı.

"Jüri üyeleri, benim adım Kate Brooks. Alexandra Avellino'yu temsil etme onuruna sahibim.

Kate durdu ve Alexandra'ya baktı. Bu görüntü müşterisini gözyaşlarına boğmuştu. Alexandra başını kaldırmış, gözyaşları içinde oturuyordu.

Yüzü. Bir mendille yüzünü kuruladı. Kate bir süre hiçbir şey söylemedi. Jürinin müvekkilinin kederini görmesini istiyordu. Tıpkı savcılığın cehennem fotoğrafında yıkandıkları gibi, bunu da içlerine çekmelerini istiyordu.

"Bu davada ikinci dereceden pek çok kanıt duyacaksınız. Müvekkilim babası öldürüldüğünde evdeydi. Cesedi bulunduğunda panik içinde polisi aradı ve kız kardeşinin de kendisini öldüreceği korkusuyla banyoya saklandı. Tüm bu koşulları kanıtlamak zorunda değilim. Polise yaptığı 911 telefon görüşmesinde siyah ve beyaz olarak varlar. Aramayı yapmadan önce babasını kurtarmaya çalışmış, onu kanlar içinde ve parçalanmış bir halde yatağında yatarken bulmuştur. Alexandra kötü biri değil. O burada bir kurban."

Durdu, jüriye baktı ve bazılarının başını salladığını gördü. Beklediğinden daha iyi gidiyordu. Şimdi bitirmek zorundaydı, iyi bir şekilde çıkmak zorundaydı.

'Alexandra sevdiklerini kaybetmekle lekelenmiş bir çocukluk geçirmiştir. Annesini ve ardından üvey annesini trajik bir şekilde kaybetmiş. Babası da öldüğüne göre, müvekkilim artık bir ailesi kalmadığına inanıyor. Kız kardeşi artık ailesi değil. Kız kardeşi Alexandra'dan her şeyini aldı. Bu odada bir katil var, bayanlar ve baylar. Ve bu kişi karmaşık psikiyatrik rahatsızlıkları olan, bıçak kullanma, kendine zarar verme, bağımlılık ve suç geçmiş belgelenmiş bir kişidir. Katil yargılanıyor. Katil Sofia Avellino'dur ve bir kurban olarak müvekkilime karşı göreviniz onu beraat ettirmek ve kız kardeşini bir daha kimseye zarar veremeyeceği bir yere göndermektir.

Kate tekrar durdu ve jürinin kendisine gösterdiği gülümseme, baş sallama ve ilgiye dikkat etti. Her şey uyumla ilgiliydi ve Kate harika bir başlangıç yapmıştı.

Bloch'a baktı ve arkadaşının yüzünde cesur bir hayranlıkla oturduğunu gördü. Kate kendi koltuğuna doğru ilerledi.

Bloch eğildi ve " dedi.

Alexandra, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı ve Kate'e gözyaşları içinde sarıldı.

Jüri her anı izledi ve sonra gözlerinde küçümsemeye benzer bir ifadeyle Sofia ve Eddie Flynn'e döndü.

OTUZ

EDDIE

Hiç bu kadar düşmanca davranan bir jüri karşısında açılış konuşması yapmak için ayağa kalkmamıştım.

Bana bakmıyorlardı, Sofia'ya odaklanmışlardı. Yolun ortasında, far ışıkları kendisine doğru gelen bir tavşana benziyordu. Donmuş ve titriyordu, dümdüz ezilmeyi bekliyordu.

Ona sorun olmadığını söyledim ve Harry ellerini okşadı. İki elini de masanın üzerine açmıştı, biri diğerinin üstündeydi. Parmakları titriyordu. Harry onları sabitledi, ama aslında avucunu onları örtmek için kullanıyordu. Sofia'nın endişesi korku olarak tercüme edilebilirdi. Korkunç bir şey yapmış ve yeni öğrenilmiş birinin korkusu.

Mahkemenin kuyusunda durmadım. Kate bize öyle bir numara yapmıştı ve jüri de onu açıkça sevmişti ki, jürinin aklında herhangi bir karşılaştırma yapmak istemedim. Bunun yerine jüriye doğru yürüdüm ve ilk sıranın sadece birkaç adım ötesinde durdum. Ellerimi ceplerime soktum ve ne söyleyeceğimi düşündüm.

Hazırladığım bir konuşma vardı, ama şimdi kafamda düz geliyordu. Onu kullanamazdım. Yeni bir şey bulmalıydım. Kate, Dreyer'ın kuyruğuna takılmıştı. Dreyer'ın davada değindiği her noktayı Kate, Sofia'nın üzerine yıkacaktı. Kolay oyun yoktu. Jüriye bu davada bir hikaye anlatılıyordu. Ve şu anda duyduklarını beğeniyorlardı.

Benim hikayem farklı olmalıydı. Daha iyi olmalıydı. En iyi hikayeyi anlatan kazanır.

Boğazımı temizledim ve bazı jüri üyeleriyle göz teması kurmak için zaman ayırdım. Son birkaç gün içinde seçtiğim jüri üyeleriyle. Yedi kadın. Beş erkek. Bir erkek yedek, bir kadın. Jürideki kadınların çoğu Sofia'dan en az on yaş büyüktü. Hepsinin bir işi vardı. Temizlikçi. Minibüs şoförü. Aşçı. Otel hizmetçisi. Bir kahve dükkanı işletmecisi. Emekli bir öğretmen. Kadın jüri üyesi

Sofia'dan bir yaş kadar küçük, New York Üniversitesi'nde öğrenciydi. En azından meydan okumadan bakışlarımı tuttu. Bu jüri üyesi henüz kararını vermemişti.

Adamlar işçi, tele pazarlamacı, web tasarımcısı ve Bay Spielberg'in aramasını beklerken zincir restoranlarda garsonluk yapan iki aktör özentisinin bir karışımıydı.

Kate'in seçtiğı savunma hattını taklit etmek istiyordum. O ve Dreyer bana neyle vururlarsa, ben de onlara geri fırlatabilirdim. Kate, tecrübesizliğine rağmen doğuştan yetenekliydi. Belki de Dreyer'dan bile daha iyi bir rakipti.

şimdi Alexandra'ya baktım. Jüri de bakışlarımı takip etti. Sofia'yı kurtarmak için Alexandra'yı yok etmeliydim. İşin gerektirdiğı buydu. Eğer jüri Alexandra'ya inanırsa Sofia'nın başı beladaydı. Hepsinden öte, müvekkilime inanıyordum, bu da Alexandra'yı katil yapıyordu. Onu yok etmek için elimden geleni yapmalıyım.

Masumlar serbest bırakılmalı. Suçlular cezalandırılmalı. Ortak bir davada bunların hepsi çöpe gider. Tek gerçek rakip savcıdır - suçluluğı makul bir şüphenin ötesinde kanıtlama yükümlölüğü onlara aittir. Bunu gözden kaçırır ve ortak sanığınızla bir savaş başlatırsanız, onlar da size karşılık verir ve kaçınılmaz olarak her ikisinin de yalan söylediğini düşünecek olan jürinin birbirinizi yok edersiniz. Tüm bunlar olurken savcı da ayaklarını uzatıp ara sıra sanıkların kavga edip birbirlerine fırlatmaları için bir top atar.

Bu davayı kaybetmenin en iyi yolu Kate Brooks ile kavga etmektir. Sofia'nın masum olduğuna inanıyordum ve o anda önemsemiğim tek şey onun beraat etmesini sağlamaktır. Bunu yapmak için de mümkün olduğunca Dreyer'a odaklanmalı ve Alexandra'yı görmezden .

Alexandra kızarmış, çiğ gözlerini sildi. Takım elbisesi, manikürlü tırnakları ve beş yüz dolarlık saç kesimiyle diğeri başarılı, çekici Manhattan sosyetesine gibi görünüyordu. Bir katil gibi görünmüyordu. Gergin görünüyordu. Bir elini uzatıp savunma masasına dokunduğunu, işaret parmağını küçük, eşmerkezli daireler çizerek ahşap üzerinde gezdirdiğini gördüm. Tahminimce sinirliydi. Sofia'ya tekrar baktım ve yine çok acı çeken, sadece kendini toparlamaya çalışan genç bir kadın gördüm.

Savcılık ve savunma avukatlığı yapamazdım. İçimde yoktu.

"Bayanlar ve baylar, jüri üyeleri. Bu davada Sofia Avellino'yu temsil ediyorum. Alexandra gibi o da babasını kaybetti. Size katilin bu odada olduğunu . Bu benim için çok fazla varsayım olur. Bu davada karar verecek tek kişi sizsiniz. Her biriniz bu davadaki kanıtları dinleyecek ve sonra bir karara varacaksınız. Size Alexandra'nın katil olduğunu kanıtlamak zorunda değilim, müvekkilimin masumiyetini de kanıtlamak zorunda değilim ve bu davada aksini söyleyen , ister Bayan Brooks ister Bay Dreyer olsun, yanılıyor.

'Davalarını kanıtlamak savcılığa düşüyor, ama tahmin edin ne oldu? Savcı size Frank Avellino'yu kimin öldürdüğünü söylemeyecek. Bay Dreyer, sanıklardan herhangi biri olabileceğine dair kanıtlar sunacak. Ve kararı size bırakacak. Ben bunun yeterli olmadığını söylüyorum, jüri üyeleri. Savcı için boşlukları dolduramazsınız. Her iki kadının da cinayeti işlediğini söyleyebilir ama o zaman neden birbirlerini suçladılar ve birbirlerini polise ihbar ettiler?

Durakladım ve jüriye daha yakın olmak için bir adım öne çıktım. İşe yarıyordu. Onlara bir soru sordum ve tüm umutlarımın ötesinde, bazıları gerçekten bu konu hakkında düşünüyordu. Düşünmelerine, her şeyi sorgulamalarına, diğer avukatlar tarafından körü körüne gerçeklerle beslenmemelerine ihtiyacım vardı.

"Hiç mantıklı değil, mi? İki jüri üyesi başlarını salladı.

'Belki bu odadaki kadınlardan biri Frank Avellino'yu öldürdü ama savcı size hangisinin öldürdüğünü söylemeyecek. Mümkünse her iki sanığın da mahkum edilmesini istiyor. Ama bence bunun mümkün olmadığını biliyorsunuz. Ve eğer savcılık Frank Avellino'yu kimin öldürdüğünü makul şüphelerin ötesinde kanıtlayamazsa, o zaman yapmanız gereken tek bir şey var, bayanlar ve baylar - beraat kararı vermelisiniz.

'Ve bu davada sizden sadece iki şey yapmanızı isteyeceğim. Kanıtları dinleyin. Ve eğer bu duruşmanın sonunda Frank Avellino'yu kimin öldürdüğünden emin değilseniz, o zaman her iki sanığı da beraat ettirmelisiniz, çünkü

Savcılık davasında başarısız olmuştur. Teşekkür ederim. Hepinize güvenebileceğimi biliyorum.

Yerime oturdum, ilk ayağa kalktığımdan daha iyi durumdaydım. Jürinin bir kısmı düşünecek ve davayı doğru değerlendirecekti ve benim de tek istediğim buydu.

Sofia eğildi, gözlerinde taze yaşlar ve yüzünde kararlılık vardı, 'Alexandra babamı öldürdü. Bunun bedelini ödediğinden emin olmanı istiyorum. Bunu bu şekilde yapma.

'Sofia, hayatını kurtarmaya çalışıyorum. İşimi yapmama izin ver.'

Gözlerini kırptırdı ve gözyaşları masanın üzerine serilmiş kâğıtların üzerine düştü. "O benim babamdı. Ve onu öldürdü. Bunun bedelini ödemek zorunda.

OTUZ BİR

KATE

Eddie'nin açılış konuşması Kate'i şaşırtmıştı. Mahkemenin ortasına bir bomba bırakacağından ve bunun savunmasını yerle bir edeceğinden emindi.

O .

Alexandra'nın peşinden gelmiyordu. Yüksek riskli bir stratejiydi ama zekiceydi. Jürinin yeminlerini ciddiye almasına ve Alexandra ile Sofia arasında kimin gerçek katil olduğuna karar veremezlerse beraat etmeleri gerektiğine karar vermelerine dayanıyordu. Teknik olarak, argüman sağladı.

Bloch fısıldadı, 'O iyi biri ama bu asla işe yaramaz. "Neden olmasın?" dedi Kate.

"Bu jüri Frank'in o fotoğrafını gördü. Eğer bunu kız kardeşlerden birinin yaptığına inanıyorlarsa, birisi bunun bedelini ödemedikçe bu mahkeme salonundan çıkmayacaklar.

Kate başını salladı, sonra Dreyer'ın ayağa kalkıp ilk tanığını çağırdığını gördü. "Dedektif Brett Soames," dedi Dreyer.

Kate, pembe sekmelerle işaretlediği notları aramak için yasal defterini karıştırdı. Sayfaları bulurken Soames'ın öne çıktığını duydu. Onu cinayet gecesinden, Alexandra'yla hücrede ilk karşılaştığı andan hatırlıyordu. Gerçekten korkunç sarı bir gömlek giymişti. Gömlek akılda kalacak kadar korkunçtu. O kadar kötüydü.

Soames uzun boyluydu, ellili yaşların ortasıdaydı, saçları kırışmıştı. Sarı gömleğine bir gün izin verilmişti ama yerine gelen de pek iyi görünmüyordu. Lacivert bir takım elbise, yeşil bir gömlek ve mavi beyaz çizgili bir kravat giymişti. Garip bir takım gibi görünüyordu. Kate onun renk körü olup olmadığını merak etti. Soames Gncil'i tutarken Kate, Soames'ın sol yüzük parmağındaki çentiği fark etti. Yüzük takmaya alışkındı.

Yakın zamana kadar alyans. Mantıklıydı - hiçbir eş, erkeğinin böyle bir takım elbise ve kravat kombinasyonu giyerek evden çıkmasına izin vermezdi.

Soames yemin ettikten sonra, Yargıç Stone ona oturmasını söyledi ve ardından dedektifin su içtiğinden ve tanık kürsüsünde rahat etmesi için gereken her şeyi yaptığından emin olmak için bir dakikasını ayırdı.

Tanığı ikna etmek için Dreyer, dedektifin emniyetteki hizmet süresi ve tecrübesi hakkında bazı basit sorular sordu. O bir kariyer polisiydi. On beş yıldır cinayet masasında çalışıyordu. Bu onun ilk rodeosu değildi.

"Dedektif, polis bu suçtan ilk olarak nasıl haberdar oldu?" diye sordu Dreyer.

Soames, "Sanıkların her ikisi de cep telefonlarından 911'i aramışlar" dedi. Konuşurken jüriye doğru dönmeye ve cevabını onlara iletmeye özen gösterdi. Gülümsemedi, jüriye dostça bile görünmedi. Kate'i sadece işini yapmak ve olduğu gibi anlatmak için burada olan onurlu bir polis olarak etkiledi. Bir savcının hayalindeki tanık.

"Sayın Yargıç, şu anda jüri için 911 aramalarını dinletmenin ihtiyatlı olacağını düşünüyorum.

"Katılıyorum, sizin için uygun mu dedektif?" diye sordu yargıç.

Kate daha önce bir yargıcın bu kadar polis yanlısı olduğunu hiç görmemişti. Baro sınavında istediğiniz kadar yüksek not alabilirsiniz, her türlü içtihadı ve emsali bilebilirsiniz ve önünüze konan her sahte duruşmada başarılı olabilirsiniz, ama hiçbir şey sizi buna hazırlayamaz. Savunmanızda olgusal ve yasal olarak tamamen doğru olsanız bile - yine de önyargılı bir hakimin önünde kaybedebilirsiniz. Bu artık gerçek dünyaydı.

Dreyer asistanlarından birine işaret etti ve Kate kalemını bırakıp dinlemeye koyulurken anons sistemi devreye girdi ve ilk kaset çalındı.

Alexandra'ydı.

Bloch bir dosya açtı ve transkript ile birlikte okudu. Alexandra yutkundu ve kendi sesini duyduğunda gözlerini kapattı ve her bir kelimenin içinden geçen korku, ana kayanın içinden kalın bir altın damarı gibiydi.

Jüri de dinledi ve Kate dikkatle dinledi. İçlerine çekiyorlardı.

Kaset dramatik bir şekilde sona eriyor ve sevk memuru Alexandra'yı kaderini bilmeden hatta kaybediyor.

Dreyer, "Ve ikinci çağrı lütfen," dedi.

Bu, Alexandra'nınkinden neredeyse bir dakika sonra 911 acil müdahale merkezine gelen Sofia'nın çağrısıydı. Sofia'nın sesindeki titreme Kate'e yeterince gerçekçi gelmişti. Her iki aramayla ilgili bir değerlendirme yapması gerekse, telefonda en çok korkanın Sofia olduğunu söylerdi.

Arama dökümünün bulunduğu dosyayı kapatan Bloch kollarını kavuşturdu ve arkasına yaslandı. O da aynı değerlendirmeyi yapmış olmalıydı.

Sofia'nın sesi daha gerçekçiydi.

Kate'in müvekkilinin korkusunun o sırada çok gerçek olduğundan hiç şüphesi yoktu; bu sadece Sofia'nın numara yapmakta daha iyi olduğu anlamına geliyordu.

"Dedektif Soames, olay yerine NYPD müdahale birimi tarafından mı görevlendirildiniz?"

"Evet," dedi Soames. 'Müdahale birimi mülkü ve olay yerini güvenlik altına aldı. Evin her iki de üzerinde kan olduğu ve her ikisinin de cinayeti diğerinin işlediğini söylediği göz önüne alındığında, müdahale memurları her ikisini de gözaltına aldı. Olay yerine vardığımda her iki sanık da tutuklanmış ve hakları okunmuştu. Daha sonra her iki kadınla da konuştum.

Kate'in, Dedektif Soames'un verdiği her ifadeyi not alarak sayfa boyunca ilerleyen kalemi aniden durdu.

Soames daha önce olay yerinde sanıklarla herhangi bir konuşma yaptığını açıklamamıştı. İfadesinde de yoktu. Bunların hepsi yeniydi. Eddie'ye bir bakış attı ve onun çenesinin gerildiğini, kaslarının çene çizgisinin üzerinde kırıştığını gördü. O da bunun olacağını tahmin etmemişti.

İkisi de keşfedilmemiş bölgedeydi.

"Önce kiminle konuştun?" diye sordu

Dreyer. "Alexandra Avellino ile konuştum.

"Peki o ne dedi?"

Soames başını Dreyer'dan çevirip jüriye cevabını vermeden önce Kate'e gözle baktı. Kate biliyordu ki

O zaman bu kötüydü.

"Notlarıma bakabilir miyim?" diye sordu Soames.

Yargıç ve Dreyer başlarıyla onayladılar. Soames ceketinin cebine uzandı ve bir not defteri çıkardı. Kopyalar Kate'e tebliğ edilmemişti ve Eddie'nin de onları gördüğünden şüpheliydi.

Alexandra dedi ki - *O kaltağı tutuklayın. Babamı öldürdü. Beni de öldürecek.* Bunu not ettim ve sonra Sofia Avellino ile konuştum.

"Sofia Avellino ne dedi?"

"Alexandra'yı tutuklamalısınız, bunu o yaptı" dedi. O kötü biri.

Hayatımı mahvetti.'

Dreyer başını salladı.

Bu Kate'in ilk düşündüğü kadar kötü değildi. Suçlamalar bir bakıma birbirini iptal ediyordu - ama sadece bir yere kadar.

'Olay yeri hakkında konuşmaya başlamadan önce, olay yerinde sanıklarla konuştuğunuzda ne Sofia Avellino'nun ne de Alexandra Avellino'nun babalarının durumunu sormadığını fark ettim. Onlardan herhangi birine babalarının öldüğünü söylediniz mi?

"Yapmadım.

"Bildığınız kadarıyla, olay yerinde ya da karakolda sorgulama sırasında Sofia Avellino ya da Alexandra Avellino babalarının sağlık durumu hakkında herhangi bir soru sordular mı?"

Hayır, efendim. . Sanırım zaten biliyorlardı çünkü-'

"İtiraz ediyorum," dedi Kate. 'Memurun tahminleri kanıt değildir. Uzman ifadesi vermiyor.

Kate'in dizleri çoktan bükülmüştü ve Yargıç Stone'un "Reddedildi" dediğini duyduğunda itirazı net, kesin ve yüzde yüz doğru olduğu için oturmak üzereydi.

Kate ayağa kalktı, "Sayın Yargıç, tanık spekülasyon yapıyor." Stone, "Bayan Brooks," dedi, "bu konulara fazla aşina olmadığının farkındayım.

Ama itirazınız kabul edildi. Bu kişi, seçkin kariyeri boyunca yüzlerce ciddi suç mahallinde bulunmuş ve binlerce kişiyle konuşmuş, son derece deneyimli bir cinayet masası dedektifidir. Eğer bu konuda görüş bildirmek isterse, mahkeme bunu memnuniyetle karşılayacaktır.

Kate kendini beş yaşındaymış gibi hissediyordu. Kuralları bilmek ve gerçek dünyada yargıcın kurallara uymasını beklemek iki farklı şey gibi görünüyordu. Hızlı öğrenmesi gerekiyordu.

Dreyer, "Affedersiniz, cevabınızı tekrarlayabilir misiniz, dedektif?" dedi.

"Evet, ne zaman mağdurun yakınlarıyla konuşsak, benim deneyimime göre sadece o kişinin hala hayatta olup olmadığını bilmek istiyorlar. Ne kadar kötü yaralanmış göründükleri önemli değil, her zaman ilk sordukları şey bu oluyor. Sevdiklerinin hala olmasını umut ediyorlar. Bu vakada, ikisinin de Frank'in hâlâ hayatta olup olmadığını sormaması olağandışıydı. Oldukça sıra dışı. Bence bunun nedeni ikisinin de onun çoktan öldüğünü bilmesiydi.

"Her iki 911 aramasında da babalarının saldırıya uğradığını söylüyorlar. Öldüğünü söylemiyorlar, bu doğru mu?"

"Doğru. Ayrıca tüm 911 aramalarının kaydedildiğini de bilirler.

"Peki 911 aramalarında bir sağlık görevlisi istediler mi?"

"Evet, ikisi de ambulans istedi.

"Ve yine de polis ve ambulans geldiğinde babalarının durumunu sormadılar mı? Neden böyle oldu?"

"Öldüğünü zaten biliyorlardı," dedi Soames. "Sence neden öldüğünü biliyorlardı?"

"Bir yol, iki gözüne de on iki inçlik bir bıçak sokmaktır.

Bu görür."

Kate itiraz etti, yargıç başını salladı.

"Devam edelim, olur mu? Ekranda E.3.8 fotoğrafını görmek istiyorum, lütfen," dedi Dreyer. Ve çok geçmeden ekrana bir korku filminden alınmış bir görüntü geldi. Frank Avellino'nun yatakta sırt üstü yatan parçalanmış cesedinin daha geniş bir görüntüsü.

"Olay yerini bize tarif edebilir misiniz, dedektif?"

"Burası merhumun Franklin Sokağı'ndaki evinin ikinci katında yer alan ebeveyn yatak odası. Fotoğraf odanın kapısında çekilmiştir. Devriye memurları geldiğinde bu odanın ışıkları yanmıyordu, yatağın etrafındaki halıda koyu lekeler olduğunu görünce ışıkları açıldılar. Birden fazla ayak izi görebilirsiniz. Biri devriye memuru Jacobs'a ait. Standart NYPD botları giyiyor. Çizmelerin izleri belirgindir, bu yüzden bu tür olay yerlerinde kolayca seçebiliriz. Kurbanın nabzını yoklamış ama bulamamış. Diğer izler

Yatağın etrafındaki kanlı ayak izleri Sofia Avellino ve Alexandra Avellino'ya aittir.

Jüri dikkatini Soames'a odakladı ve sadece birkaçı ara sıra fotoğrafa göz attı.

"Geldiğinizde Frank Avellino'nun cesedinin durumunu tarif edebilir misiniz?

Boğazını temizleyen Soames konuşmadan önce bir yudum su içti. Sanki için kendini dengeliyordu.

"Ortağım, Dedektif Isiah Tyler, beş yıldır birlikteyiz. Bu süre içinde bazı şeyler gördük. Hiçbiri bunun gibi değildi. Tyler cesedi gördü ve odadan çıkmak zorunda kaldı. Kan ve cesetten gelen çok güçlü bir koku vardı. Buna alışmıştık ama bir kurbanda bu kadar büyük yaralar görmeye alışık değildik. İlk başta kurbanın av tüfeğiyle tam ortasından vurulduğunu düşündüm. Sonra yaklaştığımda bunun bir silah yarası olmadığını gördüm. Bunlar uzun ağızlı bir bıçakla tek tek vurulmuştu. Çoğu bıçak yarasıydı ve sanırım kırka ulaştığımda saymayı unuttum. Bıçakla da kesikler vardı. Gördüğünüz gibi, kurbanın burnunun bir kısmı kesilmiş, boğazında yatay kesikler var ve ...'

Soames konuşmayı kesti, yere baktı, sonra yukarı baktı ve devam etti.

'... ve göğüs kemiği. Her iki göz boşluğunda da bıçak yaraları vardı ve gözlerde ağır travmaya bağlı sekiz top kanama vardı. Bana öyle geldi ki bu yaraların herhangi biri ölümcül olabilirdi. Yine de katil cesedi parçalamaya devam etmiş. Soruşturmada önemli olan iki yara vardı.

"Hangileri?

"Göğsünde bir bıçak yarası vardı ve yaradan uzun kahverengi bir kıl çıktığını gördüm. Ve kurbanın göğsünde bir ısırık izi.

Dreyer, 'Bize önce bıçak yarısından bahset,' dedi.

"Bir kerpeten kullandım ve olay yeri inceleme memuru bakıp fotoğrafını çekerken saçı dikkatlice çıkardım. Saçın son iki santimindeki kan lekesinden de anlayabileceğiniz gibi, saç yaranın derinliklerine saplanmıştı. Saç bir kanıt torbasına konuldu ve daha ileri testler için gönderildi.

"Peki ya ısırık izi?

"Fotoğrafi çekildi ve uzman analizine tabi tutuldu. Dreyer masasının üzerindeki notların sayfalarını çevirdi.

"NYPD'de cinayet masası dedektifi olarak edindiğiniz tecrübeye göre, bu yaraların tek bir kişi tarafından açıldığını söyleyebilir misiniz?

Bunu söylemek imkânsız. Tek bir saldırgan da olabilir, iki ya da üç kişi de. Görünüşe göre aynı bıçağı kullanmışlar. Yerde, yatağın yanında bulduğumuz bıçak.

"Bıçak bu mu?" dedi Dreyer, plastiğe sarılı bir mutfak bıçağını havaya kaldırarak.

"Bıçak bu.

Son bir soru. Kurbanda herhangi bir savunma yarası var mıydı? Saldırganla boğuştuğuna ya da kendini savunmaya çalıştığına dair herhangi bir işaret var mıydı?

Soames jüriye dönerek şöyle dedi: "Hayır. Bıçaklı saldırılarda bazen ellerde ya da ön kolda yaralar görürüz. Bu kurbanda hiç yara yoktu. Gafil avlanmış ve muhtemelen savunmaya geçmeden ölümcül bir şekilde bıçaklanmıştı.

"Teşekkür ederim, Dedektif Soames.

Kate oturduğu yerden hızla kalktı. Şu anda karşı çıkmasına gerek olmayan pek çok kanıt vardı. Bazılarının geçmesine izin veremezdi ve hemen ele alınması gerekiyordu.

'Dedektif, Sofia Avellino ve Alexandra Avellino'nun olay yerinde verdikleri ifadeleri not defterinize yazmışsınız. Ancak ifadenizde bunlardan bahsetmeyi ihmal ettiniz. Neden?

"İfadem soruşturmanın haritasını çıkardı. İfadeler, her iki sanık da gözaltına alındığında kayıtlara girmiştir. İfademde bunlardan bahsetmeme gerek yoktu çünkü zaten merkezi kayıтта doğru bir şekilde kaydedilmişlerdi.

Kate'in nefesi göğsünde sıkıştı. Soruyu berbat etmişti. Çok fazla gevşetmişti. Bir açıklama istemişti ve bir açıklama almıştı. Jüri şaşkıındı. Bunu daha iyi idare edebilirdi. Bir sonraki soruyu dikkatlice düşündü, ağzını açmadan önce zihninde çerçeveledi.

"Frank Avellino'nun o resmine bakınca, sevdiğiniz biri için bile Frank'in öldüğü açık değil mi?" dedi.

"Bunu söyleyemem," dedi Soames.

"Ölü gibi görünüyor, dedektif, değil mi?"

"Kötü yaralanmış gibi görünüyor. Hiç kimse sadece ona bakarak bu yaraların ölümcül olduğunu söyleyemez. Her iki sanık da 911 çağrılarında bir sağlık görevlisi istemiştir," dedi Soames.

"Hem müvekkilim hem de Sofia Avellino ona yaklaştı ve dokundu. O zaman öldüğünü fark etmiş olabilirler mi?"

Olabilir. Ama o zaman 911'i aradıklarında neden bir sağlık görevlisi istediler? Bu hiç mantıklı değil.

"Eğer onu tuttularsa ve o korkunç yaralar yüzünden öldüğünü düşündülerse, bu Alexandra'nın neden size babasının ölüp ölmediğini sormadığını açıklar, değil mi?"

"Olabilir.

", değil mi?" dedi Kate, daha iyi bir cevap almak için bastırarak.

"Bu bir açıklama ama ben buna inanmıyorum," dedi Soames ve ondan alabileceği en iyi açıklamanın bu olduğunu düşündü. Soames, "Diğer açıklama ise müvekkilinizin Frank'öldüğünü bildiği, çünkü onu parçalara ayırmak için zaman harcamış olduğu," dedi.

Kate başıyla onayladı ve savunma masasındaki yerine dönerken iki ya da üç jüri üyesinin Alexandra'ya merakla baktığını gördü. Merak ve tiksinti dolu bakışlardı bunlar. Soames konusunda bazı jüri üyelerini kaybetmişti. Bu düşündüğünden daha zor olacaktı.

OTUZ İKİ

EDDIE

Soames'a hiçbir şey sormamak için kendimi zor tuttum. İfadesi zarar vericiydi ama çok da kötü değildi. Kate bunu en aza indirmek için elinden geleni yapmıştı ama açılış sorusu yeterince sıkı değildi. Onun hatası değildi. Bazı tanıkların diğerlerinden daha sıkı bir tasmaya ihtiyacı vardır ve ilk sorunuzu sorana kadar bunu bilemezsiniz. Yılların deneyimi size avantaj sağlayabilir ama Kate ilk cinayet duruşmamda benden daha iyiydi.

Ayağa kalktım, ağacı biraz daha sallamam gerektiğine karar verdim. Bakalım ne düşecekti.

"Dedektif Soames, sanıklar olay yerinde size bu ifadeleri verdiklerinde, sanırım her iki sanık da tutuklanmış ve sizinle konuşmadan önce Miranda hakları okunmuştu?"

"Elbette," dedi Soames.

Bu doğru olmasa bile, bu soruyu sorduğunuzda şehirdeki her polisten aldığınız cevap buydu. Hiçbir polis, önce sessiz kalma hakkı verilmeden bir şüphelinin önemli bir şey söylediğini kabul etmeyecektir. Eğer hakları kendilerine okunmamışsa, ifade büyük ölçüde kabul edilemez. Soames bir şüpheliye Mirandize edilmeden onunla konuştuğunu asla kabul etmez.

"Her iki sanığın da siz onlarla olay yerinde konuşmadan önce tutuklandığından ve Mirandize edildiğinden emin misiniz?"

"Yüzde yüz eminim," dedi memnuniyetle. Bu olumlu cevabı jüriye kendini beğenmiş bir gülümsemeyle vermişti. Az önce bana kalbini bir tabakta sunduğunu bilmiyordu. Henüz ondan söküp alamazdım. Doğru zamanı beklemek zorundaydım.

"Dedektif Soames, sanıkların olay yerinde verdikleri ifadelerin önemli olduğunu düşünüyorsunuz, değil mi?"

"Doğru.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Alexandra ve Sofia'nın size babalarının hayatta olup olmadığını sormamış olmalarının onu öldürdükleri anlamına geldiğini mi ima ediyorsunuz?

"Bu mantıklı bir sonuç.

'Burada savcılığın her iki sanık aleyhinde de delil olduğunu iddia ettiğini hatırlatalım. Eğer sanıklardan biri olay yerinde size önemli bir beyanda bulunursa, bu savcılık davası için hayati bir kanıt olmaz mı?

"Evet.

"Olay yerinde not defterinize yazarken bunun önemli bir kanıt olduğunu biliyordunuz, değil mi?

"Sanırım yaptım.

'Ve bu kadar hayati olduğu için, bunu ifadenize eklemeyi veya savunma ekiplerine açıklanması için not defterinizin kopyalarını savcıya vermeyi düşünmediniz mi?

"İlgili tüm bilgileri verdim.

"Ama defterinizdeki ilgili sayfaların bir kopyası yok mu?

Durakladı.

Yalan söyleyip evet derse savcının güvenilirliğini tehlikeye atabilirdi; doğruyu söylerse onu nasıl bir çıkmaz sokağa sürüklediğini bilmesine imkân yoktu.

"Notlarımı gözden kaçırmış olmalıyım. Bir kopyasını Bölge 'na verdiğimi sanmıyorum.

Yaptığınızı düşünmüyor musunuz? New York'un eski belediye başkanı yatak odasında paramparça olmuş bir şekilde ölü yatıyor, gözaltında iki şüpheliniz var, size göre her ikisi de önemli ifadeler verdi ve siz bu ifadelerin bir notunu teslim etmediğinizi mi düşünüyorsunuz? Ya verdiniz ya da vermediniz. Hangisi?'

Soames boğazını temizledi, biraz kendine gelmeye çalıştı, sonra jüriye baktı ve 'Ben yapmadım' dedi.

Durdurma düğmesine basma sırası bendeydi. Jürinin bunu anlamasını bekledim. Küçük bir noktaydı ama bir süre mobilyaları çiğnemesine izin vermek istedim.

"Basit bir soruşturma yürütmekten aciz misiniz, Dedektif Soames?

Cevabını almak için jüriye bakma zahmetine katlanmadı, doğrudan bana döndü ve cevabını biraz da kızgınlıkla verdi.

'Benim sicilim her şeyi anlatıyor. Departmanım bu şehirdeki ya da başka herhangi bir şehirdeki en yüksek cinayet temizleme oranlarından birine sahip.

'O zaman deneyimli ve yetenekli bir araştırmacı olarak hayati önem taşıyan bilgileri savcılığa teslim etmemek gibi basit bir hata yapmazsınız?

"Sanırım..."

"Dedektif, sanıkların olay yerinde verdikleri ifadeler hiç de önemli değil, öyle değil mi?

"Öyleler. Alexandra ve Sofia babalarının hayatta olup olmadığını sormadılar çünkü ikisi de onun çoktan öldüğünü biliyordu, çünkü *öldüğünden çok emindiler*.

"Sanıklardan hiçbirinin babalarının hayatta olup olmadığını sormamasının başka bir nedeni daha var, değil mi?

'Görebildiğim kadarıyla yok. Cinayet masası dedektifi olarak onca yıl boyunca böyle bir şey hiç yaşanmadı.

"Daha önce, sanıkların olay yerinde sorgulanmadan önce haklarının okunduğunu teyit etmişsiniz, hatırladınız mı?

Hatırlıyorum. Bundan eminim. Hakları okunmuştu. "Şüphelilere hakları ancak tutuklandıktan sonra okunur, değil mi?" "Doğru," dedi Soames, bu durumdan bıkmıştı.

Savcılık açıklamasından bir sayfa aldım ve katibe uzattım.

"Şu belgeye bakın lütfen. Bu tutuklama kaydı. Tutuklayan memur devriye memuru Jacobs muydu?

"Doğru," dedi Soames.

"Ve her iki sanık da tek bir suçlamayla mı tutuklandı?

"Evet," dedi Soames, şimdi bunun nereye varabileceğinden çekinerek.

Onu dışarı çıkarma zamanı.

'Kayıtlara göre, devriye memuru Jacobs her iki sanığı da cinayetten tutuklamış. Babalarının öldüğü fikrini oradan almış olabilirler mi?

Soames yutkundu, adem elması boğazında bir aşağı bir yukarı sallanıyordu.

"Ortada bir ceset olmadığı sürece cinayetten tutuklanamazsınız, değil mi?"

Cevap vermedi. Cevap vermesine gerek yoktu.

'Dedektif, bu sanıklara karşı çok az kanıt var. Siz ve savcı bir dava açmak için ince eleyip sık dokuyorsunuz, burada gerçekte olan da bu değil mi?"

Soames boğazını temizledi, bir yudum su aldı, mikrofona doğru eğildi ve 'Hayır efendim' dedi.

Soames saç telini Frank Avellino'nun göğsündeki yaranın derinliklerinden almıştı. Saç teli uzmanının ve Dedektif Tyler'ın bu konuda söyleyecek daha çok şeyi vardı ama ben sadece Soames'a karşı kendimi garantiye almalıydım.

"İfadenizde kurbanın göğsündeki bir yaradan bir saç teli aldığınızı söylediniz, dedektif. Saç teli analiz uzmanı değilsiniz, değil mi?"

"Hayır efendim, bunun için Profesör Shandler var. "Güzel. Başka bir şey yok."

Dreyer hasarı onarmaya çalışmadı, zaten yapabileceği pek bir şey de yoktu. Bana öyle geliyordu ki, savcı suçluluğu gösterecek herhangi bir kanıt kırıntısı için çırpınıyordu - savcılığın lehine döndürülebilecek her şey mutfak lavabosuyla birlikte üzerimize atılacaktı.

Dreyer, "Halk Dedektif Isiah Tyler'ı arıyor," dedi.

Soames tanık kürsüsünden ayrıldı ve Tyler'la bakışmaktan başka bir şey yapmadı. Bu bir uyarıydı. Dikkatli ol. Tyler, Soames'tan çok daha gençti ve daha asabi biriydi. Zeki bir avukat tarafından daha kolay tuzağa düşürülebilirdi.

Tyler duruma uygun olarak tamamen siyah giyinmişti. Gömlek, kravat, takım elbise, ayakkabılar. Yemin etti ve tanık kürsüsünde rahatladı.

Dreyer, "Dedektif Tyler, kurban ve ailesiyle ilgili soruşturmaları siz mi yürüttünüz?" diye sordu.

"Evet," dedi Tyler. 'Ortağım ve ben bu davadaki iş yükünü paylaştık. Cinayet gecesi Mike Modine adında bir avukattan telefon aldım. Bir cumartesi. Bana bir avukatının olduğunu söyledi.

Pazartesi günü kurbanın vasiyetinde yapılacak bir değişikliği görüşmek üzere kurbanı görmek için randevu aldım.

"Kurbanın vasiyetinin bir kopyasını aldınız mı?"

Ben yaptım. Vasiyeti yerine getiren kişi Hal Cohen. Bay Cohen kurbanın kampanya yöneticisi ve arkadaşıydı. Bana son vasiyetin bir kopyasını verdi. Paketin içinde 6 numaralı belge olarak işaretlenmiş.

Önlerindeki k ğitleri açmak için artık sebepleri olan jüri, doğru belgeyi seçip okumaya başlarken bir süre ara verildi.

"Bu vasiyet beş yıllık, doğru mu?" diye sordu Dreyer. Tanığı yönlendiriyordu ama itiraz etmedim. Önyargılı değildi ve işleri .

"Bu doğru. Vasiyet 2014 yılında Bay Modine'in ofisinde yapıldı.

"Bu vasiyetin etkisi nedir, dedektif?"

"Vasiyetnamede toplamı bir milyon doları bulan bazı hayırsever bağışlar bırakıldıktan sonra merhumun mirasının geri kalanı kızları Alexandra ve Sofia Avellino arasında eşit olarak paylaştırılıyor.

"Frank Avellino'nun varlığının değerini tespit edebildiniz mi?"

"Evet, Bay Cohen'e vergi amacıyla bir değer bi ilmişti. Toplam mal varlığı kırk dokuz milyon dolar. Vergiler ödendikten ve hayırsever bağışlar yapıldıktan sonra, mirasın kalanı kırk dört milyon dolardır.

Arkamızdaki kalabalıktan birinden bir kurt ışlığı geldi. Yargıç bunu duymamış olmalı çünkü salondakilerle tartışmaya girmedi. O anda birkaç fısıltı, mırıltı ve nefes alış verişten fazlası duyuldu. Hatta bazıları jüriden bile. Bu, herhangi birinin standartlarına göre çok büyük bir paraydı.

"şimdi, Bay Modine'in telefonundan merhumun vasiyetinde değişiklik yapmak biliyoruz. Ve bu amaçla Pazartesi sabahı Bay Modine ile buluşmayı ayarlamıştı. Ne gibi değişiklikler yapılacağını biliyor musunuz?"

"Kesin bir şey söyleyemem. Ancak, merhumun ölümü sırasında usulsüz etkiye maruz kaldığına inanmak için nedenlerimiz var.

"Uygunsuz etki derken neyi kastediyorsunuz?"

"Frank Avellino bilgisi dışında uyuşturuluyordu. Kullanılan ilacın türüne bakarak, amacın Bay Avellino ve parası üzerinde bir ölçüde kontrol sağlamak olduğunu düşünöyoruz.

Jüri öne doğru eğildi. Bu noktada Sofia'ya bakmaktan kendimi alamadım. Elini açık ağzının üzerine götürmüştü ve dönüp acı ve kırgınlıkla kız kardeşine baktı. Ona teoriden ve toksikoloji raporundan bahsetmiştik. Bunu avukatınızdan duymak bir şeydi, ama halka açık bir mahkemede kayıtlara geçmesini dinlemek başka bir şeydi.

Alexandra başını öne eğmiş, ağlarken omuzları çökmüştü.

Acele etmeyen Dreyer, Tyler'a toksikoloji raporunun sonuçlarını gösterdi ve jüriye açıkladı. Haloperidol, doğru dozlarda uygulandığında insanları uysal, telkin edilebilir ve kolayca kontrol edilebilir hale getiren antipsikotik bir ilaçtı.

'Dedektif, kurbanın bu maddeyle uyuşturulduğunu söylediniz, ama bunu neden söylediniz? Frank Avellino bu ilacı kendisi almış olabilir mi?'

"Buna inanmıyorum. Tıbbi kayıtları bunun kendisine reçete edilmiş bir ilaç olmadığını göstermektedir. Ayrıca, ölümünden önceki aylarda erken başlangıçlı bunama olabilecek semptomlar yaşadığı için aile hekimine görünmüştü. Bunun nedeni Bay Avellino'nun sistemindeki ilaçların demans semptomları yaratması da olabilirdi. Doktor Aralık ayında bir MRI taraması yapılmasını önermiştir. Bay Avellino o kadar ileri gidemedi.

Dreyer, "Eğer bir kişiye bilgisi dışında Haloperidol veriliyorsa, bu size ne düşündürüyor?" diye sordu.

"Birileri Frank Avellino'nun kendi kontrolleri altında olmasını istiyordu. Onu bir vekaletname imzalamaya ikna etmiş olabilirler.

İçimi bir ürperti kapladı. Dreyer bu olayda tahmin etmediğim bir yere doğru gidiyordu. Savcılık paketindeki bir sergi sayfasına döndüm ve belgeye tekrar baktım. Dreyer buna doğru ilerliyordu ve Tyler onu içeri almak için kapıyı biraz daha açtı. Dreyer jüriyi ve tanığı aynı sayfaya yönlendirdi.

"Dedektif, Ek 228'deki bu belge nedir?

"Bu, on beş Eylül'de imzalanmış bir vekaletname. Atanmış temsilcilerine Bay Avellino'nun tüm mal varlığı ve işleri üzerinde yetki veriyor.

"Peki Bay Avellino için adı geçen temsilciler kimler?

Tyler yavaş ve dikkatli bir şekilde, "Onlar Bay Hal Cohen ve Bayan Alexandra Avellino," dedi.

Frank Avellino *Günlük Girişi, 15 Eylül 2018*

Artık neye inanacağımı bilmiyorum. Ya ben deliriyorum ya da biri beni öldürmeye çalışıyor.

Bir bakıma, birilerinin hayatım üzerine bir sözleşme yapmış olmasını umuyorum. Bu aklımı kaybetmeme tercih edilir. Bir kontratla başa çıkabilirim. Jimmy .

Bu sabah Jimmy ile konuştum ve paranoyak olduğumu söyledi. Kimse bana suikast düzenlemeye cesaret edemezmiş. Ve hiçbir ekip beni soymayı düşünmez, Jimmy'nin eski arkadaşlarından biri olduğum için. Böyle şeyler .

Lanet olası yaşlılığıma doğru kayan yaşlı bir adam. Yanıldığına ikna olmuştum. Beni takip eden birileri var mı diye gözünü dört açan bir özel dedektif tutmuştum. Hal bunun zaman ve para kaybı olduğunu düşünüyordu ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Özel dedektif Bedford adında iri bir adamdı ve bana onu görmeyeceğimi bile söylemişti. Doğruydı, iki hafta önce başladığından beri onu hiç görmemişim. Bu yardımcı olmadı. Belki de beni hiç izlemediğini - belki de evde yatağında televizyon izliyordu ve benim de paranoyak bir ahmak olduğumu düşünüyordu. Ama biliyordum, motorcunun beni izlediğini görmüştüm.

Sonra restorandan çıktığımda kaldırımdaya durdum ve ayakkabımın bağının çözüldüğünü fark ettim. Diz çöktüm ve lanet olsun, on dakikadır orada olmalıydım ve ayakkabımı nasıl bağlayacağımı hatırlayamıyordum. Tek dizimin üzerine çöktüm, bağcıklar elimdeydi, kahverengi ayakkabıma bakıyordum, ta ki gözyaşlarım deri kapağa düşene kadar.

Bağcıkları ayakkabının yanlarına sıkıştırdım ve eve taksiyle döndüm.

Akşam 10'da.

Bu gece aç değildim. Sadece kendime bir sandviç yaptım.

Sofia'nın dün yaptığı çorba hâlâ buzdolabındaydı. Alexandra' şarküteriden gönderdiği güveç de yanında duruyordu. Kendime bir bardak sütle fıstık ezmesi ve jöleli bir sandviç yaptım ve haberleri izledim. Bu gece kendimi daha iyi hissediyorum. Günlerdir ilk kez kafam daha berrak.

Özel dedektiflik servisinden aradılar. Onlara Bedford'un benimle telefon ya da mesaj yoluyla iletişime geçmediğini söyledim. Hayır, nerede olduğunu bilmiyordum - bana onu görmeyeceğimi söylemişti, Tanrı aşkına. Sabah yeni bir ajan atayacaklar.

Bedford kayıp. Haberlerde bilgi için polis çağrısı var. Şu an yataktayım.

Uyuyamıyorum. Baş ağrısı bir türlü geçmiyor.

Ve midemde kötü bir his. Alexandra'yı aradım, mesaj bıraktım. Sofia'yı aradım, telefonu açtı ve yarın gelip beni göreceğini söyledi.

OTUZ ÜÇ

SHE

Hem fiziksel hem de psikolojik olarak yaptığı tüm hazırlıklara rağmen, hiçbir şey onu babasının kanlar içindeki cesedini büyük bir ekranda gördüğünde yaşadığı duyguya hazırlayamamıştı. Öldürdüklerinden hiçbir hatıra saklamamıştı. O enfes zevk anlarını hatırlatacak hiçbir şey yoktu. Fotoğrafları görmek ona sıcak bir his veriyor, midesini bulandırıyor ve kalbinin çarpınmasına neden oluyordu.

Neredeyse onun etinin tadını alabiliyordu.

Bu çok bunaltıcıydı. Kafasındaki şarkıyı düşünmeye çalıştı; o şarkının ritimleri, vücudunda dolaşan telaşı dağıtacak. O sırada sağ elinin masaya değdiğini fark etti, işaret parmağı masanın üzerinde binlerce ağır, metal kenarlı klasörün açtığı çentiklere giriyordu. Aniden elini çekti ve kucağına koydu.

Gün iyi gidiyordu. Beklediği gibi. Dedektif Tyler ifadesinde Haloperidol'ün etkilerini abartmıştı. İnsanların tamamen uyumlu hale gelmesine neden olan bir ilaç değildi; bazı yönlerden babamı daha da zorlaştırmıştı - ama o vekaletnameyi imzalamıştı. Birkaç ay boyunca yemeğinde zehir ve kulaklarında zehir olması onu kız kardeşine karşı kıskırtabilirdi. Sonra da onu vasiyetini değiştirmeye ikna edecek, ardından da aşırı dozda ilaçla yavaşça izin verecekti. İlacın kendisi öldürmez ama yeterli miktarda alınması solunum sistemini kapatır ya da kalp yetmezliğine açar. Hiçbir adli tabip ya da patolog babasının yaşındaki bir adamda solunum yetmezliği ya da kalp durmasının ötesine bakmazdı.

Sorun şu ki, babamı hafife almıştı.

Eğer ona daha fazla dikkat etseydi, planlarını öne çıkarmak zorunda kalmazdı. Bir şekilde, derinlerde bir yerde, babasının onu her zaman bildiğini düşünüyordu. Annemin bacağındaki ısırik izini görmüş ve üstünü . Ya da belki bir ,

Onun gerçekte kim olduğu bilgisiyle yüzleşemezdi. Onun doğası her ebeveyni dehşete düşürürdü. Yine de onunla asla yüzleşmedi ama annelerinin ölümünün ardından ikisiyle de yaşayamazdı.

Onları uzaklara göndermişti. Annesinin ölümünden hemen sonraki yıllarda Frank'in ikisini de suçladığını hissetmişti. İçlerinden birinin Jane'i ısırdığını biliyordu ama bundan hiç bahsetmemişti. Belki de utançtan. Jane liseden mezun olduğunda Frank unutmuş ya da en azından şüphelerini bir kenara bırakmış görünüyordu.

Dört yıl önce, Frank'in ikinci karısı Heather'a üç şişe OxyContin verdiğinde, Frank'in hiçbir şeyin değişmediğini anlaması gerekirdi. Kızının değişmediğini. Heather'ın kendi sorunları vardı, en yaygın olanı da bağımlılıktı. Kazara aşırı doz alınmasını kolaylıkla kabul edebilirdi - yetkililer de öyle.

Heather bunu kabul etmemişti. Başta kabul etmemişti.

Frank'in şehir dışında olduğunu ve Heather'ın yalnız kalıp içeceğini bildiği için ailesinin evini aramıştı. Hapları patlatmak eğlencenin bir parçasıydı. Heather bardağını tutamayacak kadar sarhoş olduğunda, votka ve sodasına hâlâ yeterince Oxy tozu koymamıştı. Bir noktada onu tutmak ve Heather'ın boğazına lastik bir huni sokmak zorunda kaldı, böylece midesine bir şişe Oxy'li Chablis döküldü.

Heather ölürken sessizce yanında kalmış ve ertesi hafta döndüğünde Heather'ı bulması için babama bırakmadan önce o gece evde varlığına dair her türlü izi ortadan kaldırmıştı. Ev bu kokuyu bir süre daha muhafaza etmişti. Heather yazın ortasında öldü. Cenazeden sonra Frank, Heather'ın çürüyen etinin kokusundan kurtulmak için pahalı bir biyolojik iyileştirme ekibi tutmak zorunda kalmıştı.

Heather'ın cenazesi, Rahibe'yi son görüşüydü. Açık mezarın iki yanında durmuşlardı. Babası mezarın başında, ikisinin . Başını eğmiş, gözyaşları Heather'ın tabutuna dökülüyordu. Ablası ona bakmadı. Ablası her şey için onu suçluyordu. İçten içe ablasının onu kıskandığından şüpheleniyordu.

Gücü vardı. Ne gerekiyorsa yapmaya istekli olması ona bu gücü veriyordu. Rahibe zayıftı. Hep öyleydi. Küçükken bile, Rahibe her zaman manipüle edilebilirdi. Bir şeker sözü,

ya da bir kitap. Ve sonra Sister ona söyleneni yapardı. Kötü şeyleri bile. Aradaki fark, Rahibe annem tarafından yakalandığında ağlar ve ağlardı.

Annesi merdivenlerde öldüğü gün Rahibe ağlamıştı ve söyleyebildiği kadarıyla o günden beri de ağlaması hiç durmamıştı. Bazı eylemlerin affı yoktu. Ruhü lekelerler. O gün dişleri annesinin derisine batarken bunu biliyordu. Annesi ağlamadı, irkilmedi ya da geri çekilmedi. Bir yanı annesinin hâlâ hayatta olabileceğini düşündü. Beyninin bir kısmı omurilikteki kırılmadan dolayı tamamen kapanmamıştı. Annesinin beyninin bir kısmı onu bilinçli kılmış ve derisini delen küçük dişlerin acısını hissedebilmesini sağlamıştı. Bunun pek olası olmadığını biliyordu ama annesinin bunu hissedip hissetmediğini merak etmenin verdiği ürperti bu eylemi daha da önemli, daha da belirleyici kılıyordu.

Önce Dedektif Soames'la, sonra da Dedektif Tyler'la tartışan avukatları dinledi.

Hiçbirinin önemi yoktu.

Kız kardeşi suçlu bulunacaktı. Ve o serbest kalacaktı. Hiç şüphe yoktu.

Düşünceleri dağıldı ve mahkeme salonuna geri döndü. Aşağı baktı, parmakları yine masayı okşuyordu. İki elini de kalçalarının arasına soktu, sonra yukarı baktı.

Kimsenin onu görüp görmediğini bilmiyordu. Bunun bir önemi yoktu. Rahibe'nin kaderi mühürlenmişti.

Yakında, onunla babasının serveti arasında hiçbir engel kalmayacaktı.

Hepsini. Ve yine de, mesele para değildi. Onu Rahibe'nin ellerinden uzak tutmakla ilgiliydi. Para aynı zamanda güçtür. Onun gerçek doğasını bilen tek kişi Rahibe'ydi. Bu şekilde olmak zorundaydı, ikisi de yargılanıyordu. Kız kardeşini ve ardından babasını öldürmek, ölümlerini kaza gibi gösterse bile çok fazla soruya yol açacaktı. Peki bunun neresi eğlenceli olurdu? Babası ve kız kardeşinin bir araba kazasında öldüğünü duymak belli bir rahatlık hissi verirdi ama kesinlikle zevk vermezdi.

Babanın öldürülmesi ve kız kardeşin bu cinayetten suçlu bulunup mirastan mahrum bırakılması mükemmeldi. Parayı ve gücü alacaktı.

Frank sonunda onu ihmal ettiği, soğuk yatılı okullarda kendisinden uzak tuttuğu, annesinin onu dövmesine ve ısırmasına izin verdiği yılların bedelini ödeyecekti - Frank Avellino bu ölümü hak etmişti.

Ve Sister bunun bedelini ödemeyi hak etti.

OTUZ DÖRT

KATE

Tyler'ın ifadesinin tüm etkisi Kate'e damperli kamyon gibi çarptı.

Dedektif Tyler, Frank Avellino'nun iradesi dışında uyuşturulduğunu, böylece birilerinin onun işlerini ve parasını kontrol altına alabileceğini iddia etti. Ardından Alexandra ve Hal Cohen lehine yakın zamanda bir vekâletname düzenlendiğini doğruladı.

Korkunç görünüyordu. Alexandra, babasına ilaç vererek, onun güvenini kazanmış gibi görünüyordu. Servetine bir adım daha yaklaşmıştı.

Dreyer başka bir şey sormadı. .

O izin ver ve ima. Tyler'ın tanıklık şamandıra etrafında duruşma salonunu kötü bir koku gibi saracaktı - jürinin üzerine ince bir sis olarak çökecek, kıyafetlerini ve fikirlerini kokutacak bir gaz buharı.

Kate gidişatın Alexandra'nın aleyhine döndüğünü hissedebiliyordu. Jüriyi müvekkiline karşı zehirlemeden önce bu şüphe bulutunu hemen ortadan kaldırması gerekiyordu. Bir şeyler yapmalıydı ve bu her neyse hemen şimdi yapmalıydı.

Koltuğunu geriye atarken sandalyesinin ayakları parke zemine çarparak havladı. Topukları bir araya geldi ve destek aldı. Ellerini ahşap sandalyesinin kolçağına dayadı, ayağa kalkmaya hazırdı ama zihni bomboştu.

Bu duruşmaya daha önce hiç hazırlanmadığı kadar hazırlanmıştı. Her ifadenin her kelimesini, her belgeyi dava dosyasındaki sayfa numarasına kadar biliyordu. Ama bugün gelen toksikoloji raporu beklenmedik bir sürpriz olmuştu. Birdenbire o duruşma paketi, stratejisi, hazırladığı çapraz sorgu soruları, her şey tanıdık ve alışık olduğu şeyler yerine yabancı gelmeye başlamıştı.

Vekâlet belgesi zaten paketin içindeydi. Şimdiye kadar pek bir şey ifade etmemişti. O kadar da önemli değildi. Ama Frank Avellino'nun uyuşturularak teslim olmaya zorlandığına dair kanıtla birlikte

Aynı zamanda vekâletname de imzalanmıştı - işte bu her şeye yeni bir ışık tuttu. Müvekkili tarafından imzalanmış sıradan bir yasal belge şimdi uğursuz görünüyordu. Tüm dava paketi artık yeni bir bölgeydi. Her bir belge, yüzünde patlamayı bekleyen bir saatli bomba olabilirdi.

Ayağaüzereydi. Bütün gözler onun üzerindeydi.

Ayağa kalktığıında bir soru sorması gerekecekti. İyi bir soru. Jüriyi saran hayal gücü ateşini söndürecek bir şey. Tek bir sorun vardı. Bir sorusu . Zihni bomboştu.

Ter, ağır sessizlik altında ezilen bir şeftali gibi teninden akıyordu. Aklına bir soru gelse bile, daha yüksek sesle soramadan paniğin onu boğmayacağından emin olamıyordu.

Güçlü bir el bileğini tuttu. Döndü. Bloch onu tutuyor, fısıldayarak yaklaşıtıyordu.

'Biraz zaman kazan. Kısa bir erteleme al. Elimde yeni bilgiler var,' dedi Bloch ve cep telefonunun büyük ekranını Kate'e doğru çevirdi. Ekranda 'Dropbox'ta Paylaşılan İki Yeni Dosya' yazıyordu.

Ne söyleyeceğini unutmadan önce Kate ayağa kalktı.

"Sayın Yargıç, kısa bir erteleme talep ediyoruz.

Stone tembel tembel önce jüriye, sonra da arkalarındaki duvarda asılı saate baktı.

'Görünüşe göre uzun bir gün geçirdik. Yarın sabah saat onda, bayanlar ve baylar,' dedi ve ayağa kalktı. Yargıç çıkarken mahkeme salonu ayakta durmak için kendini topladı. Eddie ve Harry bütün bu süre boyunca oturmaya devam ettiler. Kate, yargıç odasına doğru ilerlerken ikisine yöneltilen gölgeyi neredeyse hissedebiliyordu.

" ne var?" diye sordu Kate.

'Hiçbir fikrim yok. Henüz değil,' dedi Bloch. 'Hiçbir şey olmayabilir. Ya da Frank Avellino'nun katiline dair yeni bir ipucu olabilir.

Alexandra'yı bir Uber'e bindirmek beş dakika sürdü. Kate ve Bloch, Kate'in dairesine dönene kadar bekleyemediler.

Lafayette'teki Corte Café'de sessiz bir köşeye oturup kahve içti. Bloch köfteli sandviç sipariş etti. Kate, tavuk salatası. Yanında patates kızartması.

O sabah toksikoloji raporu kendilerine verildiğinden beri Bloch çok meşguldü. New York bölgesindeki çeşitli kolluk kuvvetleri ve karakollarla yakın ilişki içindeydi. Toksikoloji sonuçlarını okuduktan on dakika sonra duyumlar gelmeye başlamıştı. Bloch'un yardıma ihtiyacı olduğu haberi yayıldı ve New York'un en iyi ve uygun elleri işe koyuldu. Bloch'un artık bir savunma avukatı için çalışan özel bir dedektif olması önemli değildi. O bir isimdi ve babası da öyleydi. NYPD kendi adamlarına göz kulak olur. Onlardan son bir yıl içinde herhangi bir eczane ya da ilaç toptancısı soygunu olup olmadığına bakmalarını istedi.

İlk Dropbox dosyası aramanın sonuçlarını ortaya çıkardı.

İlgi çekici otuz yedi soygun gerçekleşmiştir. Bunların çoğu eczane binalarındaydı, ancak ikisi toptancıydı ve bir nakliye kamyonu soyulmuştu.

Bunların hiçbirinde Haloperidol yer almamış veya nakliyenin bir parçası olmamıştır.

Bloch, "Soygunları durdurun," dedi.

"Peki ya uyuşturucu satıcıları?" diye sordu Kate.

'Hayır, Haloperidol keyif verici bir ilaç değildir. Kafası iyi değildir. Vızıltı da yok. Tam olarak sakinleştirici değil. Daha çok nakavt edici bir yumruk. İnsanı darmadağın eder. İnsanları paranoyak bir jöle yığınınına dönüştürür.'

"Ama ben her türlü ilacın karaborsada olduğunu . 'Doğru eczacıyla bu kadar kolay ulaşılabilirken olmaz. Sen

"Sahte bir reçete ve 500 dolar verersen yanarsın.

Belgeyi telefonunun ekranından kaydıran Bloch, daha sonra ikinci dosyaya erişti. İçinde bir e-posta ve video vardı.

Bloch, 'ViCAP' bir olay var,' dedi. 'Görünüşe göre NYPD bunu bir nefret suçu olarak soruşturuyor. Geçen ay Hintli bir eczacı ve bir kasiyer öldürülmüş. Video var.

Neyse ki videoda ses yoktu. Burası halka açık bir kafeydi ve etrafta müşteriler vardı. Büyük bir eczane zincirinin güvenlik kamerası görüntülerine benziyordu. Kate üzerindeki damgayı tanıdı. Siyah deri giysili biri ve

Çarpışma kaskı dükkâna girdi, görüş alanından uzaklaştı, sonra rahatça tezgâhtaki eczacıya doğru yürüdü ve kafasına bir balta indirdi. Kate irkilerek başka tarafa baktı ve ağzından "İsa" kelimesi çıktı.

Gözlerini açtığı anda, yan masada oturan yaşlı bir kadının kendisine tuhaf tuhaf baktığını gördü.

Bloch ekranı göstererek, "Şuna bakın," dedi.

Bloch, parmağını ekranda çevirerek videoyu geri sardı ve tekrar oynattı. Kasiyer eczacıya ne olduğunu gördü ve ön kapılara doğru çılgınca bir koşu yaptı. Ancak kapılar bir santim bile açılmadı ve kasiyer kafasını cama çarparak kırdı. Kapıdan geri sıçradı ve yere düştü. Siyahlar içindeki figür saniyeler içinde onun üzerindeydi. Baltayla ensesine iki darbe indirdi. Sonra figür sağ taraftaki duvara doğru hareket etti, kapılar açıldı ve gittiler.

Şiddetin sonuçlarını görmek başka bir şeydi. Sadece büyük bir telefon ekranında bile olsa, bunun gerçekleştiğini görmek bambaşkaydı.

"Bunun yardımcı olacağını sanmıyorum," dedi Kate başını sallayarak. 'Muhtemelen bizim davamızla hiçbir ilgisi yok. Nasıl bir ilgisi olduğunu anlayamıyorum.

Bloch e-postaya geri döndü ve videoya eşlik eden notları okudu.

'Bu çok önemli. Bence bu Frank'ın katili olabilir,' dedi Bloch.

"Nasıl?" Kate bu kez inanamayarak başını bir kez daha salladı.

'Neden

Böyle mi düşünüyorsun?'

"Biraz daha araştırma yapmam gerekiyor. Ama burada bir şey var. Hissedebiliyorum. Nasıl hareket ettiğini gördün mü?" diye sordu Bloch.

"O mu?

"Kadın. Bu bir kadın. Kalçalarından anlayabilirsin. Kendine güvenen bir kadın. Bu ırkçı motifli bir suç değil. Başlangıç olarak grafiti yok, mesaj bırakılmamış. Öldürecek kadar vahşi ve aptal ırkçıların her zaman bir gruptan ya da tarikattan bir mesajı vardır.

"Ayrıca, kasiyeri öldürdü. Kasiyer beyazdı.'

'Nation First, KKK ya da hangi beyaz üstünlükçü gruptan bahsederseniz bahsedin, mecbur kaldıklarında beyaz insanları öldürmekten çekinmezler. Ama bu olayda, zorunda değillerdi. Kasiyeri öldürmeyi planlıyordu. Bakın...'

Video oynatıldı ve Kate bu kez figürü daha yakından izledi. Artık onun bir kadın olduğu çok açıktı. Kadın dükkâna girer girmez figür kamera açısından çıktı.

İşte. İçeri girdi ve ilk yaptığı şey sürgülü kapıları kilitlemek oldu. Böylece kasiyer onun eczacıya ne yaptığını görünce kapılara doğru koşacaktı ama kapılar beklediği gibi açılmayacaktı. Kasiyeri canlı bırakabilirdi. Ama bırakmadı. Eczaneden hiçbir şey alınmamış. Nakit yok. İlaç yok. Katil bıçak kullanmış. Balta bunun için mükemmel. Büyük hasar verecek kadar ağır, ama kullanıp saklayacak kadar hafif.'

"Neden silah kullanmıyorsunuz?"

"Silahlar arkalarında mermi bırakır. Mermiler takip edilebilir. Ayrıca gürültülüdür ve çok dikkat çeker. Profesyonel katiller. Gerçek profesyoneller. Bir süre sonra vuruşlarla yakınlaşır ve kişiselleşirler. Bu kadın...' dedi Bloch, ekranda siyahlar içindeki figürün donmuş görüntüsünü işaret ederek. 'Bu kadın daha önce de adam öldürmüştü. Eczane bankosundan kasiyere koşmadı bile. Yürümüş. Acele etmemiş. Panik yok. Eğer ...'

"Eğer ne?"

Bloch uzun bir süre ekranı inceledikten sonra, 'Bu cinayetlerden zevk aldığını söyleyebilirim,' dedi.

Garson kız marinara sosuyla doldurulmuş bir köfte getirdi. Ardından Kate'in salatası ve patates kızartması geldi ve Kate yiyecekleri elinin tersiyle itti. İştahı binayı terk etmişti. Bloch hoagie'yi aldı ve ısırdı. Marinara sosu ağzının kenarına damladı ve peçeteyle sildi.

"Aç olduğunu sanıyordum?" dedi Bloch.

Kate ona ters ters baktı. Bloch gülümsedi.

Kate, "Bunun Avellino davasıyla nasıl bir ilgisi olduğunu hâlâ anlamış değilim," dedi.

"de. Haloperidol için satış kayıtlarını ve stok raporlarını kontrol etmem ve eczacıya bir göz atmam gerekiyor. Asıl hedef oydu. Bunun yanlış ilaçları reçetelediği için intikam saldırısı olmadığından emin olmalıyım. Bundan şüpheliyim. Yine de, bunu istiyorum. Bu davayla ilgili başka bir şey daha var.

Kate sabırla bekledi.

Bloch sandviçinden bir ısırık daha aldı. Yuttu, ağzını sildi ve şöyle dedi: "Birkaç hafta önce hareket gününü hatırlıyor musun? Bir motorcu görmüştük. Hepsi siyahlar içindeydi. Bir kadındı. Bizi doğradı ve hemen köşede bir ışık yaktı.

ama. Bu bir şey değil. Tesadüf.'

Bloch dişlerinin arasına sıkışan bir sandviç kırıntısını çıkarmak için dilini kullandı. Kahvesinden uzun bir yudum aldı, arkasına yaslandı ve şöyle dedi: "O günden beri onu birkaç kez gördüm. Siyah deriler. Renkli ekranlı siyah bir kask. Onu dün gece gördüm.

"Nerede?

"Dairenizin karşısındaki sokakta.

Kate donakaldı, ağzı açık kaldı, sonra rahat bir kahkaha attı.

Neredeyse beni kandırıyordun. Hadi ama Bloch. Çok fazla anlam çıkarıyorsun. Neden biri bizi izlesin ki?"

Bloch şaka yapıyor gibi görünmüyordu. Elindeki sandviçi bıraktı ve Kate'i doğruldu.

'Eğer işlediğim bir cinayetten dolayı yargılanıyor olsaydım, ben de avukatları izlerdim. Her iki tarafı da. Kimsenin her şeyi emin olmak için ve eğer çok yaklaşırlarsa - bam.

Kate bir an düşündü ve "Bu davanın Eddie Flynn'in müfettişine olanlarla bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsun değil mi?" dedi.

"Kesin bir şey söyleyemem ama şaşırmazdım.

Bloch hoagie'sini yerken ve Kate patates kızartması yerken sohbet kesildi. Yemeklerini bitirdiler ve birlikte Center Caddesi'ne geri döndüler. Hava kararmıştı, rüzgâr yoktu ama sıcaklık çoktan donma noktasının altına inmiş ve hızla düşüyordu. Bloch Leonard Sokağı'na park etmişti ve artık birlikte Kate'in dairesine dönüp yarın için ciddi bir hazırlık yapma zamanı gelmişti.

Hogan Place'in önünden geçerlerken Kate, Dreyer'in yardımcısıyla birlikte dığarıda durduğunu gördü. Paltolarının içine büzülmüşler, soğuktan nefesleri buğulanmış, kahve içip sigara tütürüyorlardı. Kate ve Bloch'un yaklaştığını gördüklerinde konuşmaları kesildi. Kate Dreyer'ı tanımadı - başını eğdi ve yanlarından geçti. Onlar uzaklaşır uzaklaşmaz Kate, Dreyer'in bir şeyler mırıldandığını duydu.

alaycı bir kahkaha korosuyla. Kahkahaların onları hedef aldığından şüphesi yoktu.

Bloch'u hiç rahatsız etmemiş gibi görünüyordu.

Leonard Caddesi'ndeki yaya geçidinde durdular ve Bloch düğmeye bastı. Center Caddesi'nin bu kısmı tek yöndü - tüm trafik onların solundan geliyordu. Bir kamyon geçti, sonra da birkaç araba. Yaya geçidinin diğer tarafında Kate, karnının üzerinde kocaman kırmızı bir ceket olan, ağır hamile bir kadın gördü. Kadın, bazı hamile kadınların rahatlatıcı bulduğu bir Çekilde, elini koruyucu bir tavırla karnının üzerine koydu. Bu hareket Kate'i gülümsetti. O çocuk çoktan sevilmişti ve daha doğmamıştı bile. Kır saçlı ve kaşmir paltolu bir adam gelip hamile kadının yanında durdu. Adam sanki trafik ışığı sistemi sadece kendisi için çalışacakmış gibi öfkeyle tekrar geçiş düğmesine bastı.

Bir araba Kate'in önünde, durma çizgisinde durdu. Arabanın ötesinde bir otobüs durdu. Işık değişti. Kate ve Bloch karşıdan karşıya geçmeye başladılar.

Hamile kadın ve kır saçlı adam da öyle.

Kate ve Bloch arabayı geçtiler. Otobüse varmadan önce binalardan bir ses yükselmeye başladı ve asfaltta titreyerek Kate'in göğsüne çarptı. Gürültü arttı -sesi roket gibi yükseliyordu- ve Kate birden ne olduğunu anladı.

Temel bir gaz kükremesinin eşlik ettiği yüksek, mekanik bir vınlamaydı.

Güçlü bir kol Kate'in önüne, göğsüne doğru uzandı ve onu geride tuttu. Bloch otobüsün önünden hemen önce durmuştu. Kate Bloch'a baktı, sonra tam önünde patlayan bir bombanın sesini duydu.

Otobüsün yanından karanlık bir şey geçti, hamile kadın çığlık attı ve karnını tutarak arkasının üzerine düştü, bacakları yayıldı. Kır saçlı adam öne, önce dizlerinin üzerine, sonra da yüzüstü düştü. Düşüşünü durdurmak için kollarını uzatmadı ve burnu asfaltta çarptığında ıslak bir çıtırtı duyuldu. Kate'in ağzı açıldı ama hiç ses çıkmadı. Hâlâ o kükremeyi duyabiliyordu ve sağına baktığında, sürücüsü siyahlar içinde olan bir motosikletin kaldırırma çıkıp doğruca Collect Pond Park'a girdiğini gördü.

Bloch motosikletin peşinden koşarken onu tutan kol ortadan kayboldu. Kate tekrar önündeki sahneye baktı. Otobüsün kapıları açıldı ve şoför indi. Doğruca hâlâ çılgık atan hamile kadına doğru gitti. Kate yüzüstü yatan adama doğru ilerledi.

'Aman Tanrım, iyi misin? Ne oldu?' dedi, diz çökmüştü, elleri titriyordu, kalbi küt küt atıyordu. Adamın omuzlarına dokundu ve ardından altından koyu bir kan gölü yayılınca geri çekildi.

Arkasındaki ayak sesleri hızla yaklaşıyordu. Birdenbire Kate'in etrafı sarıldı. Takım elbiseli adam tarafından itilerek yan tarafına düştü. Kafasını kaldırıp baktığında Dreyer ve yardımcıları olduğunu gördü. İçlerinden biri gri saçlı adamı ters çevirdi ve işte o zaman panik içinde bağırmaya başladılar.

Boğazından bir bıçak kabzası çıkmıştı. Gözleri açık ve cansızdı, yüzü kan içindeydi. Burnu garip bir açıyla duruyordu, düşmenin etkisiyle yanağına doğru yassılaşmıştı. Kate'in midesi bulandı ve ağzını kapatıp ayağa kalktı.

Bloch koşarak geri geldi ve Kate'in yanına diz çöktü. 'Atlı kaçtı,' dedi Bloch.

Savcı yardımcılarından biri hamile kadına yardım etmek için ayağa kalktı ve en azından bebeğin iyiliği için onu sakinleştirmeye çalıştı. Kate'in kim olduğunu anlayamadığı biri telefonda bir sağlık görevlisiyle konuşuyordu.

Dreyer Kate'e döndü ve 'Bu benim tanığımdı. Gelmesini ve ifadesinin alınmasını bekliyorduk.

"Kim o?" diye sordu Kate.

"Adı Hal Cohen'di.

OTUZ BEŞ

SHE

Zamanlamayı doğru yapmıştı.

Çok çalışması gerekti ama buna değdi. Hal Cohen'in Dreyer'ı saat beşten önce göremeyeceğini biliyordu, çünkü Dreyer da onunla birlikte mahkemede idi. Dreyer Hal'in ifadesini bizzat almak isteyecekti. Savcılığın kilit tanığı olacaktı.

Hal için başka amaçları vardı. Amacını yerine getirmişti ve ona bir kuruş bile ödemesine gerek yoktu.

Hal'in bulduğu ve Dreyer'a teslim ettiği şey ilginç olabilirdi. Hal olmasa bile, Dreyer o kanıt parçasını istediği gibi çevirebilirdi. Hal olmadan daha az etkisi vardı, çok daha az önemliydi ama yine de kullanılabılırdi.

Hal'i öldürmek saliselik bir zamanlama gerektirmişti. Dört saniyelik bir zamanı vardı ve bu süre fazlasıyla yeterliydi. Adliyeden ayrılmış, bir taksiye binerek garajına gitmiş ve deri kıyafetlerini giymişti. Oradan Hal'in ofisinin dışında onun çıkmasını beklemiş, önce isimsiz bir telefon açarak hâlâ orada olduğundan emin olmuştu. Adam ayrıldıktan sonra yaya olarak dört blok ötedeki Hogan Place'e ve savcılık ofisine kadar onu takip etti. Onu Center Caddesi'nde yakalamak için mükemmel bir yerdi.

Motosikleti trafik ışıklarına kadar rölantide sürdürdü, bekledi ve Hal'in karşıya geçmeye başladığını görünce arka tekerleği döndürdü, bıraktı, bıçağı çekti ve yanından geçerken Hal'e doğrulttu. Motosikletin hızı işe yaradı. Bıçak kemiğe çarptığında kolundan yukarı doğru bir şok dalgası yayıldı.

Bu sefer ıskalamadı.

Hal'in öldüğünden emin olmak için etrafta dolanmasına gerek yoktu - ölümcül bir bıçak yarası olduğunu biliyordu. Hamile kadına hafif bir darbe indirdi ama neyse ki bisikleti devirmeyecek kadar hafifti. Bir yalpalama olmuştu ama hemen düzeltti ve

Caddenin karşısına, Collect Pond Park'a ve White Caddesi'ne doğru ateş ederken lastikleri yaktı.

Birkaç dakika içinde birkaç blok ötedeydi ve şehrin bu bölgesindeki az sayıdaki ara sokaklardan bazılarını kullanmayı başarak, on katlı bir girmeden önce son beş trafik kamerasından kaçındı. Otoparkta bisikleti kahverengi bir panelvanın arkasına park etti, sonra da minibüsü otoparktan çıkardı. Kameralar sahte plakalı siyah bir bisiklet arıyordu, parçalanmış bir minibüs değil.

Riske değmişti. Hal ölmüştü.

Ve kız kardeşinin mahkemede kopacak fırtınadan haberi yoktu.

OTUZ ALTI

EDDIE

Harry dirseklerini dizlerine dayadı ve Clarence'ı inceledi. Küçük köpek orada oturmuş, kuyruğunu sallayarak sahibine bakıyordu.

"Eğer biri Frank'i uyuşturuyor, imparatorluğunun kontrolünü ele geçiriyor, onu itaatkâr hale getiriyor ve bundan kurtuluyorsa, ölmesi neden gerekliydi?" diye sordu Harry.

Clarence avurtlarını yaladı, dört ayağının üzerine doğru ilerledi ve burnunu Harry'nin kolunun altına sokarak onu uzaklaştırdı. Arkadaşına boyun eğen Harry, düşüncelere dalmış bir halde kürkünü okşadı.

Clarence'ın Harry'nin sorusuna verecek bir cevabı yoktu. Ben de öyle. 'Burada hiçbir şeyi varsayamayız,' dedim. 'Frank yavaş yavaş Zehirlendi ve kontrol altına alındı, ancak onu öldürenin aynı kız olduğundan emin olamayız.

Doğru, ama en mantıklısı bu. Benim tahminime göre Frank kendisine kimin ilaç verdiğini öğrendi ve Mike Modine'i arayarak suçluyu vasiyetinden çıkarttırdı. Bu da zehircinin elini zorladı - Frank bu değişikliği yapamadan onu öldürmekten başka çareleri yoktu.

'Bu da Pazartesi günü avukatıyla görüşmeden önce neden sert önlemler almak zorunda kaldıklarını açıklıyor. Polislerin Mike Modine'i bulamaması biraz garip, sence de öyle değil mi?

"Şüpheli olduğunu söyleyebilirim. Bildiğim bir şey varsa o da Modine gibi avukatların hapse girmekten korkmadıkları sürece asla sirke katılmadıklarıdır.

Şirketini kontrol ettim. Mike'ın dosyalarında her şey yolunda. Dava edilmek üzere değildi, zaten boşanmıştı ve şirketteki kimsenin bildiği kadarıyla yeni biriyle görüşmüyordu. Sadece ortadan kayboldu. Berbat bir durum, Harry.'

'Görünüşe göre Avellino kardeşlerle ilişkisi olan pek çok kişi ölüyor. Anneleri, üvey anneleri, şimdi de Frank. Belki Alexandra Modine'i de öldürmüştür?'

"Hâlâ Sofia'nın masum olduğunu mu düşünüyorsun? Dedim.

Harry ayağa kalktı, Clarence'ın ipini yakasına taktı ve doğrulurken birkaç homurtu sesi çıkardı. Harry hiç gençleşmiyordu.

'Başlangıçta şüphelerim vardı ama kararınıza güveniyorum. Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, kötü bir aileden gelen kafası karışık bir çocuk olduğunu o kadar çok düşünüyorum. Yardıma ihtiyacı var. Babasına ihtiyacı vardı. Sofia'nın kimseye zarar verdiğini hayal edemiyorum. Alexandra - Ben daha kolay hayal edebiliyorum,' dedi Harry.

"Neden?"

'Bunu kim yaptıysa yakalanacağını biliyor olmalı. Evde başka bir tanık varken babanı öldüremezsin. Kimse böyle bir şey yapmaz. Kör bir öfke içinde olsanız bile - tanıdığı da öldürmediğiniz sürece bu çok aptalca olurdu. İki kadının da neden hâlâ hayatta olduğunu anlamıyorum. Biri yalancı ve katil. Sofia dengesiz biri ama Alexandra bana eylemlerinde hesaplı davranabilen biri izlenimi veriyor. Bu davayla ilgili pek çok şey mantıklı gelmiyor, tabii bizim göremediğimiz başka bir yönü yoksa. Her neyse, bu gece daha fazlasını görmeyeceğim. Adios. Ben ve dostum yatmaya gidiyoruz.'

Harry ve Clarence saat on biri biraz geçe ofisten ayrıldılar. Dava dosyasına tekrar göz attım, sonra başımı kaldırıp saatime baktığımda gece yarısına yaklaştığını gördüm. Uyumalıydım.

Arkadaki karyolada yatma düşüncesiyle yüzleşemedim. Bu gece olmaz. Gözlerimi her kapattığımda Harper'ın yüzünü görüyordum. Artık kederin ötesindeydi. Başka bir şeye dönüşmüştü. Haftalardır onun için ağlıyordum. Kanıyormuş gibi hissettim. Bir parçam incinmişti ve bu beni daha da hasta ediyordu ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Onu kaybetmenin acısı yerini suçluluğa bırakmıştı. Bunun ne zaman olduğunu bilmenin bir yolu yoktu ama yine de hissediyordum. Zarar göreceklelerinden korktuğum için bir ailemi çoktan kaybetmiş ya da uzaklaştırmıştım. Üç yıl önce Amy Rus mafyası tarafından kaçırılmıştı. Eğer Şapkalı Jimmy olmasaydı onu asla geri alamazdım. Bu evliliğimde bazı şeyleri değiştirdi. Christine ve Amy için en büyük tehdit işim ve onunla birlikte gelen kötü insanlardı. Bir parçam, kendi güvenlikleri için ailemle ilişkimi kesmişti. Şimdi ise

bedelini ödüyordum. Hafta sonu babasıydım ve bunun getirdiği tüm sıkıntılar ve endişeler vardı.

Harper'ın ölümünün benimle de bir ilgisi var mıydı? Benimle tanışmamış olsaydı hâlâ hayatta olur muydu?

Bu soruyu kendime sormak istiyordum ama cevabından korkuyordum.

Videoyu tekrar oynattım, o gün beşinci kez.

Bizdik. Harry, Harper ve ben Frank Avellino'nun evindeydik. Fotoğraf çekiyorduk. Sesçi kayda almasın diye konuşuyorduk. Bu Harper'ın yaptığı son şeylerden biriydi. Bunlar onun son görüntüleri idi.

Viskiyi açtım, çok büyük bir bardak doldurdum ve izlemek için koltuğuma yerleştim, dizüstü bilgisayarım önümdeki masanın üzerine tünedi. Yaptığı her hareketi inceledim. Ne kadar zarif olduğunu hiç fark etmemiştim. Güzel olduğunu biliyordum ama bu bambaşka bir şeydi. İnsan değilmiş gibi hareket ediyordu ama yine de hepimizden daha insandı. Kalbi gülümsemesinin içindeydi.

Polisler Harper'ın cinayetinin kötü giden bir soygun olduğunu düşündü. Ev baskınları artmıştı ama yine de her zaman ev baskınları olurdu. Bölgenin bir parçasıydı. Belki suçluluk duygumdan, belki de kederimden, ama bunun bana bağlı olduğu hissinden kurtulamıyordum. Bunu her hissettiğimde rasyonalize etmeye çalıştım. Kendime duymak istediklerimi söyledim. Bunun Avellino davasıyla bir bağlantısı olamazdı. Onu hedef almak için bir sebep yoktu. Eğer biri Harper'ı bu dava yüzünden öldürdüyse, nedenini anlayamıyordum. Neden Harper'ı hedef alsın? Neden beni değil?

Ben olmalıydım.

Slam.

Ben olmalıydım.

Slam.

O. *Slam.* Yapmalıydım. *Slam.* Olmalıydı. *Slam.*

Çatırtıyı duyunca durdum. Masadan mı yoksa elimden mi kaynaklandığını bilmiyordum. Yere baktım ve masanın köşesindeki tahta parmak eklemlerimle birlikte yarılmıştı. Banyoda bir yara bandı taktım ve sandalyeme döndüm. Harper'ın görüntüsü ekranda donmuştu.

Başım yavaşça masaya gitti ve ellerimin arkasına yaslandı. Uyumak istiyordum ama olmayacağını biliyordum.

Katil yatak odasındaki bürodan biraz para almış. Yirmilikler halinde 500 dolar. Belki kolyesini almayı düşünmüşlerdir, sonra tekrar düşünmüşlerdir. Ve telefonunu parçaladılar.

Öldürüldüğü gecenin görüntüleri beni asla terk etmeyecekti. Koridorun zemininde kan gördüm. Kanın içindeki kırık kolyeyi, zincirin ortasındaki küçük altın haçı. Hatırlamam gereken başka bir şey daha vardı. Önemli bir şey. Gözlerimi sıkıca kapattım.

İşte. Onu gördüm. Zihnimde bir kabus gibi canlanıyordu.

Harper'ın koridorunun ötesinde mutfığa açılan dizi Fransız kapısı vardı. Dizüstü bilgisayarını mutfak masasının üzerinde açık duruyordu. İçeri girdiğimde görmüştüm. Gerçi ilk başta fark etmemiştim. Yerdeki kana bakmakla meşguldüm.

Parayı aldılar. Kolyesini bırakmışlar. Telefonunu parçalamışlar ama dizüstü bilgisayarını bırakmışlar.

Başım videoya gitti. Başından itibaren tekrar oynattım. Harper'ın ölümü bir soygunun parçası değildi. Savunma yarası yoktu. Katil eve adımını atar atmaz bıçaklanmıştı. Eğer bu bir soygun olsaydı, telefon yüz dolara, dizüstü bilgisayar da beş yüz dolara kolayca satılırdı.

Bu bir soygun değildi. Sadece görünmesi gerekiyordu. Sofia bu videonun bir kopyasını almıştı. Alexandra da öyle.

Ya Harper bir şey gördüyse? Hiçbirimizin görmediği bir şey. Katili suçlayan bir şey.

Ya katil bunu bilseydi?

İzleme pedine tıkladım ve videoyu yeniden başlattım.

İşim bittiğinde, Avellino dosyasının çoğunu taradım, bir e-posta oluşturmaya başladım ve ardından dosyayı ve videoyu ekleyip gönder tuşuna bastım.

Dünyada buna bakacağına güvendiğim tek bir kişi vardı. Belki de benim bir şeyi görmüştür.

OTUZ YEDİ

KATE

Edgewater, New Jersey'deki ev hem tanıdık hem de yeni gibiydi. Kate evi, Bloch'un babasının her köşeyi Noel ışıklarıyla doldurduğu ve Paskalya'ya kadar onları indirmeyi reddettiği zamanlardan hatırlıyordu. Kate onu her gördüğünde yüzünde bir gülümseme, hazır bir şaka ve cebinde şeker olurdu. Her seferinde. Ta ki NYPD'den atılana kadar ve sonra her şey değişti.

Bloch, odaların etrafına serpiştirilmiş lambalar yerine peri ışıklarından diziler yerleştirmişti. Bunun ona babasını hatırlattığını, ayrıca yeterli aydınlatma için yeterli priz olmadığını ve tepedeki ampulün çok sert olduğunu söyledi. Bloch peri ışıklarını sevmişti. Kate de beğendiğini söyledi.

Bloch'un yemek masasının ortasındaki paket servis kutusunda duran büyük boy pizzadan geriye kalanlar soğumuştur. Yanında da Avellino deneme paketi duruyordu. Kate bir Diyet Kola daha patlattı, Bloch bir Michelob'un kapağını çekti. Taze içeceklerle birbirlerini selamladılar, şerefe demediler ama her biri bir lokma yuttu ve masadaki koltuklarına geri yaslandı.

"İyi misin?" diye sordu Bloch.

Kate'in doğru kelimeleri bulması biraz zaman aldı. "Hiç kimsenin öldüğünü görmedim. O sesi aklımdan çıkaramıyorum. Yüzü yola çarptığında..."

"Eczane cinayetlerini biraz daha araştıracağım. Bir motorcu, kadın, siyahlar içinde. Renkli vizörlü. Aynı kişi olabilir."

"Sence Sofia mıydı?" diye sordu Kate.

Bloch başını salladı, 'Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Bu tamamen yeni bir oyun. Alexandra'nın bir katil olduğunu düşünmüyorum ve eğer yanılıyorsam çok şaşıırım ama kesin bir şey söyleyemem. Onu aradığımda mahkemeden sonra doğruca eve gittiğini söyledi. Bunu doğrulayamam,

Cohen öldürüldüğünde Sofia'nın nerede olduğunu bilmemize imkan yok.

Bu son ifade odaya ağır bir sessizlik getirdi. Ortamın sıcaklığı düşmüş gibiydi. Davada tanık olan Hal Cohen hedef alındıysa, bu onun katili yakalatabilecek bir bilgiye sahip olduğu anlamına geliyordu. Ne Bloch ne de Kate bunun ne olabileceğini bilmiyordu. O gün yaşananlar Kate'i sarsmıştı. Bu gece Bloch'un evinde kalacak, dava üzerinde çalışacak ve uyumaya çalışacaktı. Burada kendini güvende hissediyordu.

"Ben pek uyumam," dedi Bloch. 'Eğer yatmak istersen, boş oda hazır.

"Sorun değil. Ben de fazla uyuyacağımı sanmıyorum.

Hal Cohen'in öldürülmesinden ve Bloch'un siyah derili adamın apartmanının önünde olduğunu açıklamasından sonra Kate sayıların güvende olduğuna karar verdi. Diğer numara Bloch olduğu sürece. Bunu inkâr etmenin anlamı yoktu, onun yanında kendini güvende hissediyordu. Ön kapının üzerindeki iki çivide on iki kalibrelik bir pompalı tüfek duruyordu. Bloch'un onu almak için uzanması gerekecekti ama ulaşabileceği bir yerdeydi. Mutfak tezgahının üzerinde, bir şişe domates ketçabının yanında Bloch'un kişisel silahlarından biri duruyordu. Bir Magnum 500. O akşam pizza gelmeden önce Kate silahın ağırlığını hissetmiş ve Bloch'un onu bütün gün nasıl taşıdığını merak etmişti. Magnum'un silindirinde beş mermi vardı. Her mermi bir çakmakla aynı büyüklükteydi ve fiyatı iki buçuk dolardı.

Ne tür bir sorununuz olursa olsun, o silahı taşıdığınız sürece, muhtemelen sorunu çözmek için harcamanız gereken tek şey iki dolar elliydi.

"Bu ne için? O bir silah mı?" diye sormuştu Kate.

"Vahşi yaşam korucuları taşır. Bir ayıyı durdurabilecek birkaç tabancadan biridir.

"Central Park'ta pek ayı olmaz. "İnsanlar üzerinde de işe yarıyor.

Kate silahı iki eliyle kavrayarak aldı, parmağının tetiğe gitmemesine dikkat etti.

"Merak etme. Ateşlemek için *gerçekten* çekmen lazım.' 'Bunun için taşıma iznini nasıl aldın? New York'ta mı?'

Bloch silahı Kate'den aldı ve tekrar tezgâhın üzerine koydu.

"İznim olduğunu kim söyledi?"

Kate, midesi pizzayla dolu olduğu halde silaha baktı ve içine huzursuz bir his yayıldı. Saldırıya uğrarlarsa Bloch'un elinde olması iyi olurdu. Ama aynı zamanda Kate, Bloch'un onu kullanmasını asla istemediğini de biliyordu.

"Cidden, neden ağır silahlar?" diye sordu Kate.

Yanıt gelmesi biraz zaman aldı. Bloch bir şeyler üzerinde uzun süre düşünmeyi severdi. Sanki hepsi kurumadan önce kullanabileceği belli sayıda kelime varmış gibi. Bloch duyguları ya da korkuları hakkında konuşmazdı. Birlikte giderek daha fazla zaman geçiriyorlardı ve Bloch yavaş yavaş açılıyordu.

'Bir süre önce yeleğime birkaç kurşun yedim. Beni korkuttu. Polisliği bıraktığımda Magnum almıştım. Düzgün ateş edebilmek için iki kilo kas yapmam gerekti ama buna değdi. Bazen sadece bir atış hakkın olur. Bu şeyle, orta kütleye bir atış bana.'

Kate daha fazla araştırmak, böylesine korkunç bir deneyimin arkadaşını nasıl etkilediğini sormak, iyi olduğundan emin olmak, bu konuda konuşmak isteyip istemediğini sormak istedi. Ama Bloch'un yüzündeki ifadeden, alacağı tek bilginin bu küçük parça olduğunu biliyordu. Bloch kitaplığa bakıyordu. Yüzü dışarı bakacak şekilde yerleştirilmiş tek bir kitap vardı. Bir roman - *Twisted*, J. T. LeBeau.

Masanın üzerindeki duruşma kâğıtlarına göz atan Kate, "Sanırım yarın savcılık dosyasını yok etme şansım var," dedi.

"Tyler'a soracak soruların mı var?"

"Bir çift. Sabah Alexandra ile konuşmam gerek.'

"Gerçekten masum olanın o olduğunu mu düşünüyorsun?"

Diyet sodanın son damlasını da içen Kate, kutuyu ezerek pizza kutusunun kapağına attı.

"Ben biliyorum. Bence kız kardeşi ona tuzak kuruyor olabilir.'

Bloch, 'Birini suçlamak garip bir yol - kendini cinayetle yargılamak,' dedi.

'İçimden bir ses bu davanın bize her şeyi görmediğimizi söylüyor. Alexandra masum. Bunu hissedebiliyorum.'

OTUZ SEKİZ

EDDIE

Gelen postanın ping sesi beni uyandırdı.

Yine masada uyuyakalmışım. Ekranı baktım. Sabah beşi biraz geçiyordu. Uyarı mesajında "Kate Brooks'tan Yeni Mesaj" yazıyordu.

E-postada Hal Cohen'in dün akşam öldürüldüğü yazıyordu. Siyah motorcu derisi giymiş bir kadına benzeyen kişi yaya geçidinde yanından geçmiş ve boynuna bir bıçak dayamıştı. Bundan başka bir şey yazmıyordu. E-postanın ekinde bir zip dosyası vardı. Açmak için zip dosyasına tıkladım. Sıkıştırılmış dosya bir video içeriyordu. Başka bir şey yoktu.

Video ekranı doldurdu. Bir eczanenin güvenlik kamerası görüntüsü. Siyahlar giymiş ve motosiklet kaskı takmış bir figür dükkâna giriyordu. Ekranı korkunç bir çifte cinayetin işlenişini izledim. Siyahlı figür dükkândan çıkarken oynatmayı durdurdum, sonra arka tarafa koştum ve kuru kafa attım. Midem yatıştı ama öfkem yatışmadı. Duş aldım, yeni bir gömlek ve kravat giydim ve sonra cep telefonunu aradım, e-postanın numarasını buldum.

Neredeyse hemen toparlandı.

"Buluşmamız gerek. Müşterilerimiz konuştuğumuzu bilmemeli. Bu ikimizin arasında."

'Ofisime gel,' dedi.

Yarım saat sonra Mustang'imi Lexington Village adlı bir apartmanın önüne park ettim, ama adı kolaylıkla Demolition by Fitzpatrick & Sons olabilirdi. Ön kapı ardına kadar açıldı, tıpkı yanındaki duvardaki büyük çatlak gibi. Koridoru bayat sebze kokusu dolduruyordu ve bir asansörün çalışıyor olmasına şaşırdım. Kate'in katına çıktım. Bu kattaki koridor da daha iyi kokmuyordu. Halılar kirliydi ve duvarlarda daha büyük çatlaklar vardı. Burası kınanmalı. Kate kapıyı açıp

Dairesinde mahkeme için giyinmişti ama saçlarının kenarları hâlâ ıslaktı.

İçeri gel. Dağınıklık için üzgünüm, dün gece bir arkadaşımda kaldım.

zamanım olmadı' dedi.

Takım elbisesine uygun olarak bir çift Adidas Superstar giymişti. Dairenin içi bana Manhattan'daki ilk evimi hatırlattı. Çoğu mezardan daha küçüktü. Her nasılsa mutfak, yatak odası ve oturma alanı tek bir alana sığdırılmıştı ve çok az düşünülmüştü. Kompakt ve rahatsızdı. İkimiz evi kalabalık gösteriyorduk.

'Sizi ofisime çağırdığım için özür dilerim. Evden çalışıyorum,' dedi Kate utangaç bir ifadeyle.

"değil, ben ofisimde yaşıyorum, yani ödeştik sayılır.

Kate'in rahat bir kahkahası vardı ve bir anlığına rahatlamış gibiydi - artık utanmıyordu. Beni kahvaltı barı olduğunu söylediği yerdeki tek tabureye doğru götürdü. Bir tahta üzerine oturtulmuş bir formika levhaydı. Küçük mutfak alanına bakarak oturdum. Kate kahve yapmakla meşguldü. İki fincan koydu, istemediğimi sormadı. Kahve istiyordu ve onu yalnız içmeyecekti.

Kahve makinesi fokurdamaya başladı ve o da kahveyi döktü. Üzerinde 'Ravenclaw' yazan bir kupadan bir yudum aldı ve bana üzerinde Harry Potter resmi olan bir kupa verdi.

Kahve güzeldi, ona teşekkür ettim ve sonra fincana baktım. Çocuk büyücünün resmi solmuştu, sanki çok fazla bulaşık makinesinden geçirilmiş gibiydi.

'*Harry Potter*'ı seviyorum. Beni dava et,' dedi.

'Hayır, değil. Kızım kitapları çok seviyor.' 'Akıllı çocuk. Kaç yaşında?

"On dört.

Kate, "O yaşlar biraz zor," dedi.

"Ergen olmak çoğu insan için berbat bir şey. Bunu atlatacaktır.

Peki ya siz? İlk duruşmanızla nasıl başa çıkıyorsunuz?

Kate içerken başını salladı, sonra kupasını bıraktı ve "Çok yorucu" dedi. Beklemediğim tek şey buydu. Mahkeme salonundan çıkar çıkmaz ne kadar yorgun hissettiğimi fark ettim. Gerçekten çok yorucu.

'Alışırırsınız. Adrenalin sizi ilk yarım düzine denemenizde taşıyacaktır. Bu ve korku. Sonunda bedeniniz ve zihniniz bir denemeyi atlatmak için gereken çabaya alışır. Gayet iyi gidiyorsun.

Durakladım, iltifatı anlamasına izin verdim ve "Dün Cohen'le ne oldu?" diye sordum.

"Dreyer ortaya çıkana kadar kim olduğunu bilmiyordum. Hogan Place'in dışında Cohen'i bekliyordu. Karşıdan karşıya geçiyorduk ve bir bisiklet geçti. Sürücüsü Cohen'in boynuna bir bıçak dayadı. Buna inanmadım. Sonrasında polislerle konuştum, ifade verdim. Bloch da öyle. Bunun bir soygun girişimi olabileceğini düşünüyorlar. Ona bunun için çok hızlı olduğunu söyledim. Motosiklet sürücüsü bir şey söylemedi bile. Sadece bıçakladı.'

"Birinin davamızdaki potansiyel bir tanığı ortadan kaldırdığını mı düşünüyorsunuz?

"Hayır, sanırım Sofia bir tanığı dışarı çıkarıyordu.

'Bekle, polisler Sofia'nın yanına bile yaklaşmadı. Eğer şüpheli olsaydı, tutuklanırdı. Peki ya Alexandra? Tutuklandı mı ya da sorgulandı mı?'

'Hayır. Ya NYPD'nin beceriksizliği ya da Dreyer. Bu onun büyük davası, öyle ya da böyle kazanması garanti. Belki de sanıkları ilgisiz bir konuda gözaltına alarak davayı tehlikeye atmak istemiyordur.

Mantıklı geliyordu. Dreyer muhtemelen sanıklardan en az birinin mahkum edileceğini ve yakın zamanda hiçbir yere gitmeyeceklerini düşünüyordu. Hapse girdiklerinde Cohen'in ölümü hakkında onları sorgulamak için bolca fırsat olacaktı.

"Motosikletin üzerinde siyah derili, renkli vizörlü bir kadın vardı. Videoyu izledin mi?' diye sordu Kate.

Buldum. Görüntülerdeki saat ve tarih damgasını kontrol ettim ve *New York Post* gazetesinde bir haber buldum. Bir eczacı ve kasiyer Haberman'daki dükkanlarında öldürülmüş. Hiçbir şey alınmamış. Raporlar, bunun ırkçı bir cinayet olduğu ve beyaz kasiyerin sadece dışarı çıkarılması gereken bir tanık olduğu temelinde çalışıyordu.

"Bu eczane Manhattan'ın elli mil yarıçapındaki bir alanda Haloperidol'ün en büyük beş tedarikçisinden biriydi. İlaç satışları

Frank Avellino'nun ölümünden önceki aylarda artmış. Her ay yeniden sipariş veriyorlar, bu da bana birilerinin gelip stoklarını satın aldığını düşündürüyor. Bu ülkede bir opioid krizi var ve doğru fiyat için çok sayıda dost eczacı var. Bu acele dönemden önce, her dokuz ila on sekiz ayda bir tedarikçilerden Haloperidol siparişi veriyorlardı.

"Bilgiyi nereden aldınız?"

"Araştırmacı - Bloch.

Boğazımdaki sıkışıklığı bastırmak için yutkundum. Arada bir Harper'ı hatırlatan bir şeyle karşılaştığımda beyzbol sopasıyla vurulmuş gibi hissediyordum. Öksürdüm ve sesimi kontrol etmek için gerçek bir çaba harcadım, duygularımı ondan uzak tutmak için savaştım.

"Sesi gerçekten iyi geliyor.

Öyle. Belki arkadaşın kadar iyi . Üzgünüm...'

'Sorun değil. Kafamı davaya vermem gerekiyor. Beni tutan tek şey bu.

Ben düğmeyi çevirirken ikimiz de bir süre sessiz kaldık. Kafam oyuna geri döndü.

'Siyahlı figürün gerçekten Avellino kardeşlerden biri olduğunu mu düşünüyorsunuz?

İzlerini kaybettirmek için eczacıyı ve Cohen'i mi öldürdüler?' diye sordum. "Bence öyle olmalı," dedi Kate.

Durakladım, kahveyi boşaltırken Kate bana yeniden doldurdu.

"Mike Modine hakkında ne biliyorsun? Ben sordum.

Fazla değil. Vasiyetname ve veraset avukatı olarak çalışıyordu - servet yönetimi konusunda uzmanlaşmıştı. Ölülerin paralarını, elinden geldiğince az vergi kesintisi yaparak yaşayanlara aktarmalarına yardımcı oluyordu. Frank'in vasiyetnamesinde ne gibi değişiklikler yapmak istediğini bilmediğini söylüyor ve çekip gitmiş. Muhtemelen Malibu'da yirmi bir yaşında bir voleybol oyuncusuyla orta yaş krizi geçiriyordur,' dedi Kate.

'Mike Modine geçen yıl vergilerden önce iki buçuk milyon dolar kazandı. Yaratıcı muhasebesi sayesinde Zürih'te IRS'nin bilmediğini düşündüğü bir banka hesabında beş milyon doları var ve kaybolduğu sırada cüzdanında bir düzine kredi kartı vardı. Sekiz yıldır bu firmanın ortağı. Daha önce

On beş yıl ortak olarak çalıştıktan sonra büyük paralar kazanmaya başladı.

"Modine hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

"Ev ödevimi yaptım. Eğer ek iş olarak para kazanıyorsa bunu bir yere koyması gerekiyordu. Dosyalarındaki tüm banka kayıtları denetlendiğinden, müşterilerden para aldığına dair hiçbir belirti yok. Ben sadece onun kışını yırtarak girdiği bir işi bırakıp gitmesine inanmıyorum.

Kate başını eğdi. Gözlerinin önünden bir şey geçiyor gibiydi. Belki de Levy, Bernard ve Groff'u bırakıp gittiği an. Bu kararı yeniden düşündüğü hissine kapıldım. neyse, çabucak geçti.

"Modine'in kovulduğunu ve saklandığını mı düşünüyorsun?"

diye sordu Kate. "Hayır.

"Ne o zaman? Kaçtığını düşünmüyorsunuz, kovulduğunu düşünmüyorsunuz ve ..."

Farkındalık Kate'in yüzüne yayıldı.

"Onun öldüğünü düşünüyorsun, değil mi?"

Bundan oldukça eminim. Bence Modine'in Frank'in vasiyetini neden değiştirmek istediğine dair bir fikri vardı. Belki de katil, Modine'in Frank'e ne söylediğini bilmiyordu ve emin olmak için onu yine de öldürmek zorunda kaldı.

Kate için teorimi ortaya koydum. Ona Heather ve Jane Avellino'nun ölümlerini, şüpheleri, Jane'in kalçasındaki ısırık izini anlattım.

"İzlendiğimi hissettim. Birisi her hareketimi not ediyordu. Bence o kişi katil. Müşterilerimizden hangisi Frank'i öldürdüyse, bu ilk cinayetleri değildi. Bence annelerini, üvey annelerini, eczacıyı ve kasiyeri, Hal Cohen'i, Frank ve Mike Modine'i öldürdüler. Sanırım Harper'ı da öldürmüş olabilirler ama bundan emin değilim. Belki başkaları da vardır. Bunların hepsi bağlantılı. İçimizden biri çok tehlikeli bir kadını temsil ediyor. Sanırım bu sen olabilirsin,' dedim.

'Bir dakika, müvekkilim mi? Ciddi psikiyatrik sorunları olan kız kardeşi temsil eden sizsiniz. Ve tüm bu cinayetler ... Sanırım

Bu işi çok ileri götürmek olur," dedi Kate. 'Elimizde kanıt yok-'

'Tabii ki bilmiyoruz. Bu cinayetler için yargılanmıyorlar çünkü kanıt yok. Bu benim haksız olduğum anlamına gelmez. Sofia'nın geçmişte akıl sağlığı sorunları yaşamış olması onu katil yapmaz. Bu cinayetlerde Sofia'nın yapamayacağını düşündüğüm derecede beceri, planlama ve zamanlama var.

Alexandra katil değil. Dün gözümün önünde bir adamın ölümünü izledim. Sizce bir an için Alexandra olabileceğini düşünseydim, hala bu davanın içinde olur muydum?

"Sanırım müvekkiliniz hakkında emin değilsiniz.

"Evet, eminim. Ya siz? Müvekkilinizin masum olduğundan yüzde yüz emin olamaz mısınız?

Beni orada yakalamıştı. Sofia'ya inandım. Bunun sebebi ona inanmak *istemem* miydi, bilemiyorum. Kalbim ve aklım bana Sofia'nın katil olmadığını söylüyordu.

'Aklımın bir köşesinde hep küçük bir şüphe var. Hepsi bu kadar.

'Ben de aynı şekilde, emin olamam ama Alexandra'nın masum olduğundan olabildiğince eminim. Onun için kariyerimi tehlikeye attım.

'İçimizden birinin masum bir kişiyi temsil ettiğini unutmamalıyız. Bence şimdilik her şeyi olurlarına bırakmalıyız. Bence katil yargılanıyor çünkü yargılanması gerektiğini düşünüyor.

"Ne?

'Elli milyon dolara yakın bir para söz . Dreyer bize ne söyledi? Vergilerden sonra kırk dört milyon mu? Bu tür bir paranın sebepten başka bir şey olabileceğini sanmıyorum. Kırk dört milyon sadece para değil, güç demek. Bence katil beraat edeceğini biliyor. "Sen ya da ben onları bir şekilde kurtaracağız.

'Bu çok saçma, bu kararı daha ince dilimleyemezsiniz. Her şey yarı yarıya.'

"Şu anda öyle. Ve bu şekilde devam etmek zorundayız. "Ne?

Durakladım. Düşündüm. 'Sanırım henüz görmediğimiz bir şey var. Bir tanık ya da bir kanıt ortaya çıkabilir. Bize doğru gelen bir hapisten çıkış kartı var. Bunu katilin kim olduğunu anlayacağız.

Kate ürperdi ve "Sence içlerinden biri bunu en başından beri planlamış mıdır?" dedi.

'Sanırım Frank'i uyuşturarak boyun eğdirmeyi planladılar ve bu işe yaramadığında ya da Frank planlarını öğrenip vasiyetini değiştirmek istediğinde, alternatif bir eylemde bulunmak zorunda kaldılar. Sana kırk dört milyon miras kalmasını ve kız kardeşine kalmamasını sağlamanın en iyi yolu nedir?

'Kardeşinin mirasçısı öldürmekten suçlu bulunduğundan emin ol,' dedi Kate. 'Avcı yasaları katillerin kurbanlarının mirasına konmasını engelliyor. Ve eğer beraat edersen tekrar yargılanamazsın, bu çifte tehlike olur. Yani içimizden biri bu planın bir parçası mı?

Belki bir parçası değildir. Bunun bizimle ilgili olduğunu sanmıyorum. Bu bir kanıt ya da tanıklık. Henüz görmediğimiz bir şey. Eğer o dumanı tüten silah ortaya çıkarsa tekrar konuşmamız gerekecek. Bak, bu soruyu başka bir avukata hiç sormadım ve çoğu için önemli bile değil, ama bunu sormak zorundayım. Alexandra'nın gerçekten masum olduğunu düşünüyor musun? Dürüstçe, saçmalık yok.'

"Var. Peki ya sen? Sofia'nın masum olduğunu düşünüyor musun?

Başımı salladım ve 'Aksi takdirde bu davayı almazdım' dedim. "Kahretsin," dedi Kate.

"Bu konuda Dreyer'e tek kelime bile edemeyiz. Ne de başkasına. Birbirimize güvenmek zorundayız,' dedim. 'Yaklaşan bir şey var - kız birinin aleyhindeki davayı kanıtlayacak ya da birini temize çıkaracak bir tanık ya da kanıt parçası. Bunu biliyorum. Hapisten çıkış kartının geldiğini gördüğümüzde, bunun sahte olduğunu ve diğer kız kardeşin bunu yerleştirdiğini biliyoruz. Bence içlerinden biri Frank'i öldürdü ve sadece kız kardeşini mahkum ettirmeye değil, kendisinin de beraat etmesini sağlamaya kararlı.

Kate elini uzattı.

"Ama *kartı* görürsek ne yapacağız?

'Silahlarımızı bırakıyoruz. Sofia'nın bu kartı oynadığını görürsem, davasını batırırım.

"Çekip gideceğini mi ?

'Hayır, demek mahkum edilmesini sağlayacağım. Artık onun davasına bakmayacağım ve barodan atılmadan savunmasını yok etmek için elimden geleni yapacağım.

Kate tavana baktı ve konuşmadan önce ellerini boğazında gezdirdi.

'Annem iyi bir avukat olabilmem için her şeyini feda etti, üst düzey bir firmada. Şimdi o firma tarafından dava ediliyorum. Bu dava için hayatımı tehlikeye attım. Bir katilin serbest kalmasına yardım etmek ya da barodan atılmak planımın bir parçası değildi' dedi.

"Dava edildiğini bilmiyordum. Bana söylemeniz gerekirdi. Avukatınız var mı?" diye sordum.

"Hayır, param yetmiyor.

'Şu davayı aradan çıkaralım. Eğer istersen, sana yardım edebilirim. Cüzdanıma uzandım, orada kötü günler için sakladığım bir şey vardı. Çıkardım ve Kate'e uzattım.

"Bu da ne?

"Levy'nin cüzdanında bulduğum bir kart," dedim. 'Ne olduğunu bilmiyorum, daha önce duyduğum herhangi bir hizmet ya da şirkete ait değil. Biraz gizemli. Bir şey de olabilir, hiçbir şey de. Doğruyu söylemek gerekirse, davayı devraldığınızdan beri araştırmadım bile. Bir gün Levy'ye karşı koz kullanmam gerekebilir diye düşündüm ve bu bir şey olabilir gibi geldi.

Kate kartı alırken, 'Dün gece bir arkadaşıma e-posta gönderdim. Kendisi FBI'da analist. Bu konuda onun görüşünü almak istiyorum. Onu daha sonra arayacağım. Ondan bir şey öğrenirsem sizinle paylaşırım. Bu artık avukat-müvekkil gizliliğinin ötesinde. İçimizden biri katilin oyununda bir piyon.

Kate başını salladı, kartı elinde çevirip inceledi. 'Bu çok garip.

Daha önce hiç böyle bir kart görmemiştim,' dedi.

Biliyorum. Levy gibi adamların sırları vardır. Belki bu da onlardan biridir. Belki de değildir. Sadece bana bir konuda söz ver,' dedim.

"O da ne?

'Levy için bir mermi olduğu ortaya çıkarsa, onu vurduğunuzdan emin olun.

OTUZ DOKUZ

KATE

Dedektif Tyler tanık kürsüsündeki yerini aldı ve bu kez Kate hazırlıklıydı. Önündeki masanın üzerinde bir bloknotla ayağa kalktı. Notlarını son bir kez daha tarayan Kate başını kaldırdı ve Tyler'la göz göze geldi. Yüzünde dünkü ukala ifadenin aynısı vardı. Bu bakışı değiştirmek Kate'in işiydi.

"Dedektif Tyler, cinayetten sonra kurbanın evi arandı mı?"

"Sanırım öyle."

"Ve için senin Bilgi, Hayır Haloperidol oldu
bulundu üzerinde mülk?"

"Doğru."

"NYPD müvekkilimin evini de aradı ve orada da Haloperidol bulunmadı, doğru mu?"

"Bu doğru."

"Yani müvekkilimi o uyuşturucuyla ilişkilendiren hiçbir kanıt yok mu? Tyler burnunu çekti, gözlerini kırıştırdı ve

"İnanıyoruz ki-" dedi.

Kate onun sözünü kesti, 'Burada uzman bir tanık olarak oturmuyorsunuz, dedektif. İnancınızın bir önemi yok. Lütfen soruya cevap verin - müvekkilimi kurbanın vücudunda bulunan uyuşturucuyla ilişkilendiren hiçbir fiziksel kanıt yok, değil mi?"

"Fiziksel kanıt yok. Ancak müvekkiliniz bu maddeyi kurbanın yemeğine koyma fırsatına sahipti."

"Peki kurbanın evinde Haloperidol katılmış yiyecek buldunuz mu?" diye sordu Kate, sesini kontrol etmekte zorlanarak. Bu sorunun cevabını kesin olarak bilmiyordu ama savcı zehirli yiyecek bulmuş olsaydı, bunun şimdiye kadar bir raporda yer alacağını ve kendisine servis edileceğini tahmin ediyordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Yani, müvekkilimi bu uyuşturucuyla herhangi bir kanıt yok mu?"

Tyler, "Frank'in tıbbi kayıtlarında bahsedilen semptomlar ve ölüm anında vücudunda bulunan ilaçlar dışında hiçbir fiziksel kanıt yok" dedi.

"Peki uyuşturucu ile müvekkilim arasında adli bir bağlantı yok mu?" "Hayır," dedi isteksizce.

Kate başını salladı. Elinden geleni yapmıştı. Tyler'ın tasmaını kısa tuttu. Devam etmek istiyordu. Bir soru daha. Buna karşı karar verdi. Tek bir gevşek soru bütün çabalarını boşa çıkarabilirdi. Kate bunun yerine tanığa teşekkür etti ve yerine oturdu.

Alexandra, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Kate başını salladı. Artık Alexandra hakkında ne hissedeceğini bilmiyordu. Ona masum olduğu için mi teşekkür ediyordu? Yoksa Kate cinayetden paçayı sıyırmasına yardım ederek iyi bir iş çıkardığı için mi?

Kate ürperdi ve kalemını eline aldı. Eddie'nin herhangi bir soru soracağını sanmıyordu ve gerçekten de sormadı. Bir sonraki tanığa geçme zamanı gelmişti.

Dreyer ayağa kalktı ve "Halk Profesör Barry Shandler'ı çağırıyor" dedi.

Kate rahat nefes alabiliyordu. Shandler saç teli uzmanıydı ve Alexandra'yla hiçbir bağlantı kurmamıştı. Shandler'ın raporunu okumuştı ve Eddie'nin bununla nasıl başa çıkacağını merak ediyordu. Kate'in aklını kurcalayan şüpheler, Shandler'ın raporundaki ayrıntıları hatırladıkça kayboluyor gibiydi. Eğer Shandler haklıysa, Sofia büyük olasılıkla suçluydu. Ve Shandler'ın ifadesine nasıl karşı çıkılabileceğini anlayamıyordu ama bu kanıt zaten ortadaydı. Bu, o sabah Eddie'yle konuştuğu hapisten çıkış kartı değildi.

Bir el koluna dokundu. Alexandra, tanık kürsüsüne doğru ilerleyen Shandler'a bakıyordu. Kate müvekkiline gülümsedi ve elini okşadı.

Bu dava hakkında daha iyi hissediyordu. Doğru tarafta olduğundan emindi.

Alexandra masumdu. Olmak zorundaydı.

KIRK

EDDIE

Profesör Shandler, profesöre pek benzemeyen adamlardan biriydi. En azından benim gördüğüm türden bir profesör değildi. Başlangıç olarak, yaşlı değildi. Beyaz saçları yoktu. Bulutlara benzeyen gür beyaz kaşları yoktu. Bir dedenin giyeceği hırkalar, kadife kumaşlar, geniş deri ayakkabılar yoktu.

Elliden daha yaşlı olamazdı. Simsiyah dalgalı saçlarına sanki bir şeyler sürmüş gibi görünüyordu. Sakalı ya da bıyığı yoktu. Mason-Dixon çizgisinin güneyine gitse yanacakmış gibi görünen soluk bir teni vardı ve pahalı ipek gömleğinin üzerine modern kesimli mavi çizgili bir takım elbise giymişti - mavi ve ipek kravat - mor. Pahalı takım elbise dar çenesine, yüksek elmacık kemiklerine ve ceviz kahvesi gözlerine çok yakışıyordu. Daha çok üst düzey bir moda dergisindeki bir modele benziyordu.

Kadın jüri üyelerinden bazıları Profesör Shandler'ı gördüklerinde biraz daha dik oturdular. New York Polisi'nin adli bilimler laboratuvarında çalışmış ve o zamandan beri en iyi paranın kazanıldığı özel danışmanlık işine girmişti.

Yemin etti, yargıcın izniyle oturdu ve Dreyer ona uzun nitelik ve deneyim geçmişini anlattı. Shandler her soruda başını salladı ve basit bir 'evet' dedi. Üzerinde bir otorite havası vardı. Hafif bir törpü ile renklendirilmiş derin sesi her kelimeyi müjde gibi duyuruyordu. Dreyer jüriyi Shandler'ın kimlik bilgileriyle etkiledikten sonra doğrudan konuya girdi.

"Profesör, bu davada analiz için size bir dizi saç teli gönderildi, belki de öncelikle bize örnekleri gözden geçirirsiniz ve sonra testleriniz hakkında konuşuruz?"

"Elbette," dedi Shandler, jüriye daha iyi bakabilmek için koltuğuna doğru eğilerek. "Bölge 'ndan test için üç parça aldım. Biri bir saçtı, en azından bir kısmı saç telinin içine gömülmüştü.

kurbanın üzerindeki yara. İkincisi Alexandra Avellino'dan alınan bir saç örneği, üçüncüsü ise Sofia Avellino'dan alınan bir saç örneğiydi. Son iki örneğe, kökenlerini bildiğim kontrol örnekleri olarak atıfta bulunuyorum.

'Peki ya ilk örnek? Birinci örnek mi?'

"Bu, analiz edeceğim ve kontrol örnekleriyle karşılaştıracığım saçtı.

"Başlamadan önce, bize biraz insan saçı hakkında bilgi verebilir misiniz?

Yapabilirim. Çoğumuzun vücudunda binlerce kıl vardır. Kafa derisindeki tek bir kıl, aynı zamanda bir kök de içeren bir deri folikülü içinde büyür. İncelediğim örneklerin hiçbirinde kök yoktu. Ne yazık ki benim üzerinde saç teli, vücudun DNA içeren canlı bir parçası değil. Bununla birlikte, saç telleri inceleyebileceğim belirli özellikler içeriyor.

"Bu özellikler nelerdir Profesör?

Gözlerini jüriden ayırmadan şakasını yapmaya başladı.

Pratik ve pürüzsüzdü.

Shandler, "Bayanlar ve baylar, yuvarlak bir hedef hayal edin" dedi. 'Yuvarlak' kelimesini söylerken, meramını anlatmaya yardımcı olması için parmağıyla geniş bir daire çizdi.

'Bu hedefin içindeki tek şey merkezdeki bir boğa gözü. Bir saçın içi görünür. Dış kabukta kütikül vardır. Bu kütikülün bir deseni olacaktır. Daha sonra, saçın dışı ile boğa gözü arasındaki boşlukta korteks bulunur ve kortekste melanin seviyesine bağlı olarak bu saçın rengini belirler. Ve sonra boğa gözü - buna medulla denir ve o da bir desene ve farklı bir yapıya sahip olabilir. Bir saç karşılaştırma amacıyla incelediğimde tüm bu özelliklere mikroskopik düzeyde bakarım.

"Testlerinizin sonuçları neydi?

"Karşılaştırma örneği olan birinci örnek, sanık Sofia Avellino'dan alınan saç örneğiyle belirgin özellikler paylaşmaktadır.

Dreyer, jürinin bunu anlaması için bir kez daha durakladı.

"Bu sonuca nasıl vardığınız konusunda daha açık olabilir misiniz?

Yapabilirim. Morfolojik özellikler aynıydı. Örnekler iç içe geçmiş bir kütikül desenini paylaşıyordu. Ayrıca aynı pigmentasyona sahiptiler. Her iki numunenin medullası benzer çapta, aynı sürekli desende ve aynı vakuollü yapıdaydı. Adli tıp incelemelerime dayanarak vardığım tek sonuç, kurbanın vücudunda bulunan saçın muhtemelen Sofia Avellino'dan geldiğidir.

'Jüriye hatırlatmak isterim ki, bu saç kurbanın vücudunda bulunan çok sayıdaki bıçak yarasından gömülmüştü. Bu size ne anlatıyor, Profesör?

"Ben bir bilim adamıyım, jürinin sayın üyeleri. Mantığı ve yerleşik bilimsel ilkeleri takip ederim. Locard Değişim İlkesi, iki kişi birbiriyle temas halinde olduğunda, ikisi arasında bir miktar madde aktarımı olacağını belirtir. Sofia Avellino'nun saçı muhtemelen bıçak tarafından yaraya itildiği için, bu saçın aktarımının cinayet anında ya da cinayete yakın bir zamanda gerçekleşmiş olması muhtemeldir.

"Teşekkür ederim Profesör.

Soluma baktım, Sofia'dudaklarını sertleştirdiğini ve başını salladığını gördüm. Sizin hakkınızda yalanlar söyleyen birini dinlemek zordur. Hem de senin önünde. Alnı kırıştı ve gözyaşları önce gözlerini sildi, onlardan kaçındı ve gelmemelerini diledi.

Harry onun kolunu okşadı, arkasına eğildi ve dikkatimi çekti.

'Ben arkadaşımızı almaya gidiyorum. Hazır olduğunda bana mesaj at,' dedi Harry.

Ona baş parmağımla onay verdim ve Harry mahkeme salonunu terk etti.

Etrafıma bakındım ve Dreyer'in yerine oturduğunu fark ettim. Bir tıkırtı dikkatimi dağıttı ve Yargıç Stone'un parmağıyla saatinin yüzünü dürttüğünü ve doğrudan bana baktığını gördüm.

"Özür dilerim Sayın Yargıç," dedim ayağa kalkarak.

Evrak dosyamın altında beş kahverengi zarf vardı. Onları aldım ve savunma masasına doğru ilerledim. Birini Dreyer'a, birini Kate'e uzattım ve diğer üçünü de yargıcın katibine verdim.

'Sayın Yargıç, Profesör Shandler savcılığın listesindeki pek çok tanıktan biri. Şu ana kadar Profesör Shandler'ın ifade vermeye çağrılıp çağrılmayacağını bilmiyordum ve bu raporu meslektaşlarıma ya da mahkemeye tebliğ etmememin nedeni de budur. Bu tanığın çapraz sorgusunda kullanmak zorunda kalabileceğim ilgili bir kanıttır.

Stone tezgâhtardan zarf almayı reddetti ve yüksek sesle, "Çek şunu gözümün önünden," diye fısıldadı.

Duyulduğunu fark etti ve öksürdü. Sonra şöyle dedi: 'Her ne ise haftalar önce servis edilmeliydi. Bu kanıtı kabul etmeye hiç niyetim yok.

"Sayın Yargıç, delilin uygun zamanda kabul edilmemesi, önyargı nedeniyle bir itirazın gerekçesi olacaktır.

Kulaklarının geriye doğru kıvrıldığını, alnındaki kırıxıklıkların kaybolduğunu görebiliyordum. Stone'un isteyeceği son şey bu davanın durdurulması ve bugüne kadar verdiği kararların başka bir yargıç tarafından mercek altına alınmasıydı.

"Pekâlâ. Bu tanığın, eş sanığının ve Bölge Savcılığının sizin materyalinizle tuzağa düşürölmesine neden izin vermem gerektiğine dair bir argümanınız varsa, buna izin vereceğim.

'Önce bazı genel meselelerle ilgilenebilirim,' dedim.

Stone etmem için elini salladı. "Profesör Shandler, günaydın.

"Günaydın, Bay Flynn.

Nazik ve profesyoneldi. Sakindi. Kariyeri boyunca neredeyse yirmi yüksek profilli davada tanıklık etmişti ve bir kez bile bulgularına veya ifadesine temyiz mahkemesinde başarıyla itiraz edilmemişti. Ağzının kenarı yarım bir gülümsemeye dönüştü.

Savunma masasının üzerindeki telefonuma baktım. Harry'ye gönderilmek üzere bir mesaj hazırlamıştım. Tek yapmam gereken gönder tuşuna basmaktı, o da süvarilerle birlikte gelecekti. Harry'nin yanındaki boş koltuk kafamın içinde kara bir bulut oluşturdu. Burada olmalıydı. Harper hayatta olmalıydı.

Düğmeyi çevirecek kadar uzun süre gözlerimi kapattım.

Onları açtığımda Shandler'ın ifadesi değişmişti. Neredeyse benim için üzölüyor gibiydi. Düzgün bir soru bulmakta zorlanan bir amatör olduğumu düşünmüş olmalıydı.

'Profesör, daha ileri gitmeden önce, bu jüriye verdiğiniz ifadeyi geri almanız için size bir fırsat vereceğim. Jüriye bulgularınızı abarttığınızı, raporunuzun ve analizinizin temelden hatalı olduğunu açıklamanızı istiyorum. Size on saniye veriyorum.

KIRK BİR

EDDIE

Ondan geriye doğru sessizce saydım.

Bakışlarım Shandler'dan hiç ayrılmadı. Ve onun gözleri de benimkileri hiç bırakmadı.

Zaten büyük bir hata yapmıştı. Benimle kavga etmek için kandırılmıştı. Artık jüri Shandler için önemli değildi. Artık jüriyle göz teması, dikkatli açıklamalar, baş sallamalar ve jestler olmayacaktı. Bana kilitlenmişti. Olmasını istediğim yere. Onu kızdırmak ve ağzını beyninden daha hızlı hareket ettirmek daha kolaydı.

"Saç teli analistlerinin güvenilir uzman ifadeleri nedeniyle çok sayıda mahkumiyet kararı bozuldu, bu doğru değil mi Profesör?

'Bilemem. Davalarımın hiçbirine itiraz edilmedi, Avukat Bey.

'Mevcut yönetim soruşturmayı kapatana kadar FBI, saç teli analistlerinin ifade verdiği üç bin mahkumiyeti gözden geçiriyordu. Kapatılmadan önce incelemeyi başardıkları yaklaşık iki bin yüzde doksanında saç teli analizinde ve ifadesinde kusurlar buldular. Saç teli analizinin bir bütün olarak temelden kusurlu olduğuna katılıyor musunuz?

"Hayır. Dediğim gibi, davalarımın hiçbirini başarıyla temyize götürülmedi.

"İlk eğitiminizi FBI'ın saç teli analistleri verdi, doğru değil mi?

Shandler koltuğunu karıştırdı, öne doğru eğildi ve şöyle dedi: 'Evet, ilk eğitimim. Ve tekrar söylüyorum, her testin ve analizin arkasındayım. Hiçbirine başarılı bir şekilde itiraz edilmedi.

"Açıklığa kavuşturalım, şimdiye kadar verdiğiniz her saç analizi görüşünün arkasında durduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

Bu kez jüriye döndü ve 'Evet, her birinin arkasındayım' dedi.

"Doğrulama önyargısı kavramının farkındasınız değil mi?"

'Konseptte aşınayım. Yaklaşımımda asla önyargılı değilim'

"Jüri anlasın diye söylüyorum, teyit önyargısı, bir uzmana karşılaştırması için az sayıda örnek verildiğinde ortaya çıkar - diyelim ki iki ya da üç. Bu örneklerde benzerlikler arıyorsunuz, değil mi?"

"Ve farklılıklar.

"Saç lifi veri tabanı , değil mi?" "Hayır.

"Yani bir saç telinin bir şüpheliyle eşleşip eşleşmediğini sorduğunuzda, sadece iki örneği karşılaştırıyorsunuz, genel nüfustan alınan saç örneklerine bakmıyorsunuz.

Doğru. Ama eşleşmezlerse, bunu söylerim. Eşleştiklerinde ise bunu teyit etmekten mutluluk duyarım.

Bir dakika bekledim. Shandler'ın biraz daha rahatlamasına izin verdim. Geri dönüş yaptığını düşünmesini istedim.

"Saç teli analizinde, aynı kişinin kafa derisinden alınan iki saç telinin aynı morfolojik özellikleri paylaşmaması mümkün, değil mi?"

"Bu mümkün. Muhtemel değil."

"Ama bu mümkün. Bu senaryoda, saç tellerine mikroskopla baktığınızda iki farklı kişiden geldiğini düşünebilirsiniz? Yani aynı kişiye ait iki saç telini kesin olarak eşleştiremezsiniz?"

"Dediğim gibi, bu nadir ama mümkün.

Yargıca döndüm, 'Sayın Yargıç, bu zarfların içindeki savunma saç analiz raporunu kabul etmek istiyorum. Bir tanesi tanığa verilebilir mi lütfen?

Dreyer itiraz etmekte gecikmedi. Asistanı onlara verdiğim zarfı açarken o da hakime davasını anlattı.

'Sayın Yargıç, eğer savunma kendi bilirkişi raporunu aldıysa, o zaman bizim de haberdar olmamız gerekirdi ki uzmanımız

Tanığın bunu düşünmek için biraz zamanı oldu. Bu bir tuzak.'

Bay Flynn. Bu itirazı çok ciddiye alıyorum. Saç teli uzmanınız kim?'

'Adı Profesör Barry Shandler,' dedim.

Zarfların yırtılması dışında mahkeme sessizliğe büründü. Dreyer kendini toparlayamadan davamı açıklamak için araya girdim.

'Bu tanığa tuzak kurmuyorum, çünkü zarfın içindeki rapor bu tanık tarafından hazırlanmış ve yazılmıştır. Kendi raporuyla tuzağa düşürülemez. Bu rapordaki bulgular savcılık için yaptığı analizle ilgili değildir - bu güvenilirlikle ilgili ayrı bir konudur.

Yargıç Stone, savcı ve Shandler gibi raporu gözden geçirdi.

'Bunun devam etmesine izin vereceğim. Her ne kadar ilgisiz olduğunu düşünsem de Bölge Savcısının kendi tanığının raporunu göz ardı edemem,' dedi Stone.

'Tanığın ve jürinin raporu okumasına izin vereceğim. Kısa bir rapor. Sadece iki sayfa.'

Zarflardan birinde jüri kopyaları vardı. Zarflar hızla dağıtıldı ve jüri okumaya başladı. Herkes okumayı bitirdiğinde yüzlerindeki şaşkınlığı gördüm.

'Profesör Shandler, Harper Investigations tarafından hazırlatılan bu raporda iki saç teli örneğini incelediniz. F1 ve CD olarak etiketlenmiş bir örnek, doğru mu?

Shandler'ın cevap vermesi bir an aldı. Sanki her an bir tuzağa düşecekmiş gibi endişeyle etrafına bakınıyordu.

"Analizi ben yaptım.

"Ve bulgularınız örneklerin olası bir eşleşme olduğu yönündeydi?"

"Evet.

"Bugünkü ifadenize göre kurbanın yarısından alınan saç teli müvekkilimle uyuyor olabilir mi?"

"Evet.

"Ve daha önce jüriye tüm raporlarınızın doğruluğunun durduğunuzu teyit ettiniz?"

"Evet.

Mesajı gönderdim.

"Sadece altı hafta önce Harper Investigations için hazırladığınız rapor, F1 ve CD örneklerinin olası eşleşmesini doğruluyor. Size F1 saç örneğinin benden geldiğini söyleyebilirim. Bu benim saçım. Bu fikrinizi değiştirir mi?

'Hayır, hiç de değil. Örnek CD de sizden gelmiş olmalı' dedi.

"Aslında, hayır. Bu CD.'

Geride durdum, mahkemenin arka kapılarını işaret ettim ve Harry içeri girdi. Shandler ellerini sandalyenin kolçaklarına koydu ve halka açık oturma alanındaki kalabalığın başlarının üzerinden görebilmek için kendini yukarı kaldırdı. Harry'yi görünce, yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtışla tekrar yerine oturdu.

'Bu mümkün olamaz. Saygısızlık etmek istemem ama mikroskopik analiz Kafkas saçı ile Afro-Amerikan saçı arasında pek çok açıdan net bir fark olduğunu gösterecektir. CD örneği bu beyefendiden gelmedi,' dedi Harry'yi göstererek.

Harry koridorun sonuna ulaştı ve mahkemenin kuyusunda, tanık kürsüsünün, yargıcın ve jürinin açık görüş alanında durdu. Shandler'ın az önce söylediklerini duymuştu ve yüzündeki gülümsemeyi engelleyemiyordu.

Haklısınız Profesör Shandler. Örnek CD Bay Ford'dan gelmedi. Örnek CD ondan geldi.'

Efendisinin yanında oturan Clarence Darrow'u işaret ettiğimde Shandler'ın ağzı açıldı ve Shandler'a bakıp keskin bir havlama çıkarmadan önce uzun bir dille pizolalarını yaladı.

"Her durumda analizinizin arkasında duruyorsunuz Profesör. Yine de benim saçım ile bu köpeğin karnındaki kıl arasındaki farkı söyleyemezsiniz. Şimdi ifadenizi değiştirmek ister misiniz?"

"Bu çok çirkin!" diye bağırdı Shandler, ayağa kalkıp parmağını bana doğru sallayarak. Bağırıyor, küfrediyordu. Daha yakın olsaydım bana vuracağından emindim.

Kalabalık kahkahalara boğuldu, jüri Shandler'a bir kafası daha çıkmış gibi baktı ve Yargıç Stone yumruğunu defterine vurmaya başladı.

Stone, "Çıkarın şu hayvanı buradan," diye bağırdı.

Son sözü Harry aldı - 'Hangisi, Sayın Yargıç? Clarence mı, Profesör Shandler mı?'

KIRK İKİ

KATE

Kate daha önce hiç bir şey görmemişti.

Yargıç Stone öğle yemeği için ara verdi ve mahkemeyi boşalttırdı. Eddie savcının uzmanını paramparça etmemiş, sadece uzmanın kendisini paramparça etmesine izin vermişti. Kate köpeği asla mahkemeye getirmezd, buna cesaret etmesi imkânsızdı. Jürinin hoşuna gitmişti ve Eddie ile Harry mahkemeden ayrılırken Kate bunun olabildiğince yakın olduğunu biliyordu. Profesör Shandler'ın ifadesinin Sofia Avellino'nun sırtına bir hedef tahtası koyacağını umuyordu.

Şimdi, bu herkesin davasıydı. Bir sonraki tanıkla her şey değişebilir.

Bir üst katta sessiz bir oda buldular ve Alexandra'yı basından uzakta, yanında bir salata ve bir şişe suyla oraya yerleştirdiler. Kate ve Bloch koridorlarda yürürken konuşabilmek için iki kat aşağıdaki merdivenleri kullandılar. İkisi de aç hissetmiyordu ve Kate kimsenin duymasını istemiyordu, özellikle de müşterisinin.

"Bu iş artık tamamen açık," dedi Kate. "Bu işte doğru tarafta olduğumuzdan hâlâ emin misin?"

"Siz bir savunma avukatısınız," dedi Bloch.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Doğru bir taraf olması gerekmiyor. Sen sadece işini yap.

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Beni tanıyorsun. Alexandra'ya inanmasaydın burada olmazdın.

"Sanırım haklısın," dedi Bloch.

Kate bazen arkadaşını biraz sinir bozucu buluyordu. O anlarda Kate sadece neden hâlâ doğru şeyi yaptığına, Alexandra'nın neden masum olduğuna ve bu davayı nasıl kazanacaklarına dair uzun bir açıklama dinlemek istiyordu. Kelimelerin onu boğmasını istiyordu. Şüphelerini tüketmesini. Onları yıkayıp atmasını.

Isırık izi uzmanı için yürüdüler ve strateji konuştular. Adı Peter Baumann'dı. Hiçbir eyalet ya da federal kolluk kuvveti ısırık izlerini analiz edemiyordu. Tanınmış bir uzmana gitmeleri gerekiyordu. Baumann ısırık uzmanıydı. Yıllardır kolluk kuvvetleriyle çalışıyordu ve yöntemleri tam olarak son teknoloji olmasa bile deneyimli bir bilirkişiydi. Kate savcıların uzmanlarını iki kritere göre seçtiklerini biliyordu: kıdemleri ve alanlarındaki uzmanlıkları ve muhtemelen daha da önemlisi çapraz sorguya dayanma yetenekleri. Savcının ülkedeki en iyi ısırık izi analistini tutup da tanık kürsüsüne çıktığında sıcak bir Hershey çubuğu gibi katlandığını görmesinin hiçbir anlamı yoktu.

Öğle yemeği saati hızla geçti ve ne Bloch ne de Kate yemek yedi. Kate'in tek yapabildiği otomattan aldığı bir fincan kahve ya da en azından kahve olduğu sanılan bir şeydi. Çok geçmeden mahkemeye geri dönmüştü. Profesör Shandler savcılık tarafından yeniden sorgulanmadı - Dreyer o tanığın kaybedilmiş bir dava olduğunu biliyordu. Tanıklarınızdan birinin ağır sorulara maruz kalması kötüdür - tanığın gülünç duruma düşmesi on kat daha kötüdür. Kate aslında Eddie'nin Harry'nin köpeğini mahkemeye getirmeden de aynı sonucu elde edebileceğini düşünüyordu - ama köpek jürinin Shandler'a gülmesini sağladı ve bunu oyun bitmişti.

Peter Baumann Kate'in hayal ettiği gibi görünmüyordu. Onun daha çok Profesör Shandler'a benzeyeceğini düşünmüştü. Uzun boylu, zengin ve yakışıklı. Baumann kısaydı. Beş ayak bile değildi. Tıraşlıydı ve tamamen keldi. Kağları o kadar açık renkliydi ki Kate onların orada olduğunu bile fark etmedi. Tanık kürsüsüne çıkmak için mahkemenin önündeki avukat masalarının önünden geçerken, Kate Baumann'dan yayılan alışılmadık bir koku yakaladı. Hoş olmayan bir koku değildi - diş macunu, çamaşır suyu ve tarçın kokusu. Dişçinin tedavi odası gibi kokuyordu ve Kate bunu hem tuhaf hem de rahatlatıcı buldu. Acaba kendisi de mürekkep ve kâğıt kokuyor muydu?

Baumann dini bir yemin etmeyi reddetti ve bunun yerine sadece ve doğruyu söyleyeceğini beyan etti. Savcılar

bilirkişilerinin İncil üzerine yemin etmelerini seviyorlardı. Hristiyan bilirkişiler için bu hiç sorun değildi. Ateist uzmanlar mutlu değildi. Savcılar bunun jüri için daha iyi olacağını ve uzmanlarının İncil'den uzak durduklarının görülmesinin bazı Hristiyan jüri üyelerini rahatsız edebileceğini düşünüyordu. Bazı bilim adamları buna karşı çıktılar ve hiç dindar olmadıkları halde İncil üzerine yemin ettikleri için kendilerini sahtekar gibi hissettiklerini söylediler.

Jürinin Baumann'ın İncil'i reddetmesiyle ilgili bir sorunu yokmuş gibi görünüyordu. Pastel mavi bir takım elbise, beyaz gömlek ve parlak yeşil ipek kravat giymişti. Kate kravatı dikkat dağıtıcı buldu. O şeyle bir uçağı bile indirebilirsin.

Dreyer, "Bay Baumann, jüriye uzmanlık alanınızı açıklar mısınız?" dedi.

Şaşırtıcı bir şekilde Baumann jüriyle göz teması kurmadı. Onlara bakmak için başını bile çevirmedi. Bakışları arka duvarda, Kate'in arkasındaki bir noktaya sabitlenmişti. Soruyu yanıtlarken gözlerinde belirsiz, uzak bir bakış vardı.

"Ben bir adli odontologum, San Antonio'daki Texas Üniversitesi'nde öğretim üyesiyim ve Amerikan Adli Diş Hekimliği ve Isırık Karşılaştırma Odontolojisi Derneği üyesiyim. Otuz beş yılı aşkın bir süredir ısırık izlerini inceliyorum ve ABD genelinde on beşten fazla eyalette uzman tanıklık yapıyorum," dedi Baumann, her hecede güçlü bir Teksas yalamasıyla. Odontoloji Baumann'ın ağzından *O-don-toloji* olarak , sanki kelime bu aksanla söylenemeyecek kadar uzundu ve tükürmek için büyük çaba sarf etmek gerekiyordu.

Dreyer, "Kurban üzerindeki ısırık izleri üzerinde bir inceleme yaptınız mı?" diye sordu.

"Ben yaptım. Adli tabip, kurbanın sol göğüs bölgesinde tek bir ısırık izine benzeyen bir şey bulmuştur. Yedi farklı ısırık izi türü vardır. Benim tespit ettiğim tür, kesik ısırık olarak biliniyor. Bu, dişlerle yapılan bir deri delinmesidir. Bu bir avülsiyon ısırığı değildi çünkü deri çıkarılmamıştı. Etin çıkarıldığı artifakt ısırığı da değildi. Bu basit bir delinme yarasıydı. Ön diş izlerine karşılık gelen oval bir düzende sekiz delik tespit edebildim.

Bu noktada, Baumann karşıdaki ekranı işaret etti ve Dreyer'in asistanı uzaktan kumandadaki bir düğmeye basarak jürinin yararlanması için tam renkli bir görüntü getirdi.

"Bu fotoğrafı kurbanı muayene ederken çektim. Gördüğünüz gibi, bu ısırığın gerçek boyutlu bir yakın çekimi. Oval bir şekli var ve delinme yaraları açıkça belli oluyor. Derinin altında bir miktar kanama var, bu da dişlerin ısırık sırasında etin etrafını sararak onu sıkıştırmamasından kaynaklanıyor.

"Bu ısırığın analizini nasıl yaptınız?

"Isırık izlerinden ölçümler aldım ve daha sonra gerçek boyutlu fotoğraftan bu ölçümleri karşılaştırarak eşleştiklerinden emin oldum. Daha sonra bana bu davadaki iki sanığın diş ölçüleri verildi. Bu kalıplardan iki ana kalıp çıkardım ve analizlerimi ısırık izleriyle karşılaştırmalı olarak bu kalıplar üzerinde gerçekleştirdim.

"Alçıların doğru bir temsil olduğundan nasıl emin olabiliyorsunuz?

"Kalıplar mükemmel. Kalıp tüm ortodonti uygulamalarında kullanılanla aynı. Çok doğru.

"Alçıları aldıktan sonra ne yaptınız?" diye sordu Dreyer.

"Her iki kalıbı kullanarak ölçümler ve ısırma simülasyonları gerçekleştirdim. Kanin-kanin mesafesini, kesici diş genişliğini ve kesici dişlerin dönüş açılarını ölçtüm. Asetat üzerindeki ölçümleri gerçek boyutlu fotoğrafla karşılaştırarak bir ana kalıptan eşleşme sağladım. Aynı ana kalıptan elde edilen simüle ısırık da kurbandaki ısırık modeliyle tam olarak eşleşen bir simüle ısırık üretti.

"Bu hangi usta dökümcüydü?

"Ana alçı iki. Bu Alexandra Avellino'dan alınan alçıdır." "Yaptığınız testler ve analizler sonucunda, ısırıkların incelenmesi ve karşılaştırılması ile ilgili olarak, eğer varsa, vardığınız sonuç nedir? Sanıkların dişleri?"

Baumann boğazını temizledi, öne doğru eğildi ve şöyle dedi: 'Sanık Alexandra Avellino babasını göğsünden derisini parçalayacak kadar güçlü bir şekilde ısırıldı. Benim vardığım sonuç bu.

Baumann'ın yumuşak, güneyli centilmen ses tonunu sessizce dinleyen jüri şimdi Alexandra'ya bakıyordu. Bazıları

tiksintiyle, birkaçı da hayal kırıklığıyla.

'Başka bir şey yok. Bayan Brooks'un bazı soruları olabilir, bu nedenle lütfen yerinizde kalın Bay Baumann.

KIRK ÜÇ

KATE

Kate notlarını bırakarak ayağa kalktı ve Baumann'a daha yakın olabilmek için savunma masasının etrafından dolaştı. Kaşları birbirine çatılmıştı ama kibar gülümsemesini koruyordu. Bu küçümseyici bir bakıştı.

"Bay Baumann, Amerikan Adli Diş Hekimliği ve ısırık Karşılaştırma Odontolojisi Derneği üyesi olduğunuzu söylemiştiniz?"

"Gerçekten de öyle, .

'Amerika Birleşik Devletleri'nde üyeleri adli odontoloji alanında çalışan en az üç kuruluş daha vardır. Yasal Diş Hekimliği Bürosu, Amerikan Adli Odontoloji Kurulu ve Uluslararası Adli Odonto-Stomatoloji Örgütü. Siz bu kuruluşlara üye değil misiniz?"

"Hayır, .

"Neden?"

Baumann sanki tüm bunlar boşa harcanmış bir zamanmış gibi yüksek sesle nefes verdi.

'Mensubu olduğum kuruluşun merkez ofisi Houston'da. Sadece birkaç saat uzaklıkta. Her şeyden çok kolaylık sağlıyor.

"Bahsettiğim diğer üç kuruluş, geçtiğimiz birkaç yıl içinde, ısırık izlerinin standart bir şekilde incelenmesi ve karşılaştırılması için adli tıp kuralları belirlemeye çalışmıştır. Sizin kuruluşunuz bunu yapmadı, doğru mu?"

'Bu kuruluşlar New York ve Kaliforniya'da bulunuyor ve biz onların uygulamalarına pek itibar etmiyoruz. Biz bildiğimizi yaparız.

Kate durakladı ve jüriye kaşlarını kaldırdı. New Yorklular şehirlerine ya da insanlarına yapılan herhangi bir hakareten pek hoşlanmazlar. Kate, jürinin Baumann'a karşı kendini mağdur hissetmesine izin verecek kadar uzun süre durakladıktan sonra devam etti.

"Yani örneğin şüphelinin dişlerinin üç boyutlu bilgisayar görüntülemesini yapmıyorsunuz?"

".

"Benzerlik seviyelerinin derecelendirilebilmesi için standartlaştırılmış bir puanlama sisteminiz yok mu?"

"Hayır, .

"Şüphelilerin diş yapısını sadece ısıruk izleriyle karşılaştırdınız. Örneğin, Yasal Diş Hekimliği Bürosu'nun önerdiği gibi, polis sıralaması gibi on ya da on bir alçıdan oluşan bir dizi ana alçı ısıruk simülasyonu oluşturmadınız mı?"

"Yapmadım.

"Isırık izinin analizini yapmak için ne zaman çağrıldınız?"

"Cumartesi günü aradılar. Pazar günü uçtum ve o akşam cesedi inceledim.

"Cesedi nerede incelediniz?"

"Morgda.

"Yani yaraların çarpıklığını hiç hesaba katmadınız mı?"

"Bir miktar bozulma olduğunu varsaydım, ancak bu durum bulgularımı veya ölçümlerimi etkilemedi.

"Bozulmadan bahsederken ne demek istediğimi açıklığa kavuşturalım. İnsan derisi yüksek derecede esnekliğe sahiptir. Genişleyebilir, daralabilir, şişebilir ve büzülebilir.

"Olabilir.

"Ve bir ceset hareket ettirildiğinde, deriye bir miktar kuvvet uygulanması gerekir. Ceset olay yerinden bir ceset torbasına konur, bir el arabasıyla şehir morguna götürülür ve morga girdikten sonra ceset torbadan muayene masasına tekrar kaldırılmalıdır.

"Sanırım.

"Ve vücut kaldırıldığında, ellerin vücudun kollarının altına, koltuk altlarına yerleştirilmesi yaygın mıdır? Vücudun her iki yanında birer kişi ve bacakları kaldıracak bir kişi?"

"Haklı olduğunuzu varsayıyorum.

"Deri çekildiğinde, herhangi bir kısmı zaten yırtılmışsa, bu durum derinin daha fazla yırtılmasına neden olabilir, doğru değil mi?"

Baumann bunu bir süre düşündükten sonra, 'Bu mümkün,' dedi.

"Muhtemel, değil mi?"

".

'Ölçümlerinizin milimetrenin kesirlerine kadar yapıldığı göz önüne alındığında, ölçtüğünüz kesiklerin cesedin taşınması sırasında genişlemiş olması tamamen mümkündür.

'Bu mümkün. Her şey mümkün.

"Kurbanı muayene ettiğinizde, deriyi sıkılaştıran ve herhangi bir delinme yarasını genişleten ölüm katılığı mevcut olacaktı, doğru mu?"

"Sanırım.

"Bahsettiğim odontoloji kuruluşlarından biri, bir ceset ölüm katılığına uğradığında ya da yerinden oynatıldığında doğru ısırık izi karşılaştırması yapılamayacağını belirtiyor, bu doğru değil mi?"

'Kendimi tekrar ediyormuşum gibi hissediyorum hanımefendi. Size bu yöntemleri benimsemediğimi zaten söylemiştim.

'Değil mi ki yarısı sorunu ile ısırık izi karşılaştırması, Mr.

Baumann? Kabul edilmiş bir karşılaştırma standardı yok mu?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Karşılaştırmanın doğruluğu benim uzmanlığıma bağlı.

Kate bir an durup düşündü. Bundan sonra her Geyin çok ters gidebileceği noktadaydı. Durabilir, elde ettiği cevapları kullanabilir ya da her şeyi Baumann'ın üzerine atabilirdi. Omzunun üzerinden bakınca Bloch'u gördü. Ellerini çenesinin altında birleştirmişti. Bloch gözlerini kapadı ve başını salladı.

et.

"Bay Baumann, Amerika Birleşik Devletleri'nde ısırık izi veri tabanı yok, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır.

"Yani kurbanın üzerindeki ısırık izlerini, bu vakadaki iki ana kalıptan başka herhangi bir diş setiyle karşılaştıramazsınız?"

'Neden ısırık izlerini New York'taki herkesle karşılaştırmak isteyeyim ki? Benzerlikleri görebiliyorum ve ölçebiliyorum. Genel nüfusla karşılaştırmama gerek yok.

'Hepimiz aynı tip ön dişlere sahibiz, bir dişimizi kaybediyoruz ya da zarar görüyoruz, doğru mu?"

Bu doğru. Orta ve yan kesici dişler ve köpek dişleri var. Maksiller ve mandibular kemerlerde her birinden ikişer set. Bu da on iki ayrı diş demek. Her birini inceledim ve ısırık iziyle karşılaştırdım. Her bir diş arasında aynı mesafe ölçülerine sahip olma olasılığı... bu hesaplayamadım bile, o kadar yüksekler ki.

"Genel diş hekimliğinin amacı dişleri ve diş etlerini sağlıklı tutmak ve bütünlüğü sağlamaktır, değil mi?

Baumann'ın yüzü kızarmaya başladı. Bu kızarıklık hızla kafa derisine yayıldı ve onu kızgın bir domatese benzetti. Hâlâ cevap gelmemişti.

'Tekdüzelik her zaman hedef değildir'

"Birinin dişlerine diş teli taktığı zaman oluyor, değil mi?

"Doğru" diye homurdandı.

"Genel nüfusun bir üyesinin Alexandra Avellino ile aynı ısırık izini yapma olasılığının, her bir dişin konumunun diğer dişlere göre benzersiz olması olasılığına dayandığını mı söylüyorsunuz?

"Öyle olmalı.

'Alexandra Avellino gibi dişlerinizin konumunu değiştirmek için on iki ay boyunca diş teli taktıysanız değil. Onları daha düzgün bir görünüme kavuşturmak için.

"Destek taktığından haberim yoktu. "Bu

bulgularınızı değiştirir mi?

Baumann başını salladı, 'Ben öyle düşünmezdim. Çok fazla değil.

Anlıyorum. Peki, ölüm katılığı ve cesedin hareketi nedeniyle başka hiçbir adli odontoloğun bu vakadaki ısırık izini karşılaştırmayı denemeyeceği gerçeği, bulgularınızla ilgili şüphe duymanıza neden olmuyor mu?

"Hayır, .

"Ana kalıplardaki ısırık izi simülasyonunuzla ilgili olarak, ısırığı simüle etmek için ne kullandınız?" diye sordu Kate, cevabı zaten biliyordu. Sadece jürinin bunu duymasını istiyordu.

'Domuz derisi. Etik olarak kullanabileceğimiz en yakın malzeme bu.

"Domuz derisinin ölüm katılığındaki bir insan bedenine eşdeğer olduğunu mu düşünüyorsunuz?

"Elimizdeki en iyi şey bu.

"Özetle, analiziniz yaranın açılmasından bu yana ısırik izinin görünümünde meydana çeşitli değişiklikleri hesaba katmamıştır ve müvekkilimin ısırik izinin benzersiz olduğu sonucuna varamazsınız?

"Sanırım öyle, .

Kate tanığa sırtını döndü ve yerine doğru yürürken jüriyi izledi. Bazıları Baumann'a kafalarını sallıyordu, diğerleri ya Kate tarafından ikna edilmemişti ya da Baumann tarafından ikna edilmemişti - neredeyse kayıtsız görünüyorlardı. Çapraz sorgunun ne kadar iyi gittiğini söylemek zordu ama en azından jüride birkaç din değiştiren vardı. Çapraz sorgusu hasar sınırlamasıydı, başka bir şey değil. Bu temelde, başarılı sayılırdı.

İki uzman tanığın yok edilmesine izin vermek istemeyen Dreyer, Baumann'ın ifadesini düzeltmek için on dakika harcadı, ancak yeterince hasar verilmişti. Aynı bir avuç jüri üyesi ona şüpheyile bakıyor gibiydi.

Bu kadarı yeterliydi.

Baumann tanık kürsüsünden ayrılırken Kate'e doğru "Orospu" kelimesini mırıldandı. Kate önce şok oldu, sonra Baumann'ın yüzüne odaklandı. Masasının önünden geçerken başka bir şey daha söylemişti.

Bunu söylerken Kate'e bakmıyordu. Bloch'a da.

Hayır, bu Alexandra'ya yönelikti. Baumann'a bakamadı ve onun bakışlarından kaçındı. Alexandra onun "Katil orospu" demesini özlemişti.

Kate şikâyet etmeyi, bunu yargıca anlatmayı ve Baumann'ı cezalandırmasını istemeyi düşündü. Ama sonra jürinin Baumann'ın Alexandra'ya ne dediğini duymasını istemedi.

Belki de Baumann kendi saçma bilimini satın almıştır, diye düşündü Kate.

Sonra aklına başka bir düşünce geldi. Ya Baumann haklıysa?

KIRK DÖRT

EDDIE

Yargıç Stone öğleden sonra Dreyer'in son bir tanık çağırmasına izin verirken, Kate ısırik izi uzmanını iki kat hızlı bir şekilde yerle bir etti. Kate'in kel Teksaslıya gölge düşürmeye yeteceğini düşünmüştüm - on galonluk bir şapkadan daha fazla gölge.

Dreyer ekibine danışırken ben de jüriyi gözlemlemekle vakit geçirdim. Bazıları hâlâ Baumann'ın kanıtlarının etkisindeydi. Yedisinin kafasının karıştığını söyleyebilirim. Kalan beşi ise Dreyer'in ısırdığı adam tarafından ikna edilmemişti. Muhtemelen Dreyer yarım düzine ısırik izi uzmanından kurbanın üzerindeki izlere bakmalarını istemişti ve daha saygın olanların çoğu cesedin taşındığını öğrendiklerinde muhtemelen *hayır* demişlerdi.

Parasını aldığı sürece her türlü kanaate dayalı raporun altına imzasını atacak bir uzman her zaman vardır. ABD hukuk sisteminde adli tıp bilimi, bilimden ziyade para ve mahkumiyet arzusu tarafından yönlendirilmiştir. Para konuşur.

"Bugün için son bir tanığım var," dedi Dreyer. 'Kurbanın uzun süredir arkadaşı ve meslektaşı olan Hal Cohen'i çağırmayı planlamıştık. Ne yazık ki Bay Cohen dün ofisime gelirken ölümcül bir şekilde bıçaklandı. Polisin faili arama çalışmaları devam ediyor. Polis bunun ters giden bir soygun girişimi olabileceğine ya da işin içinde başka nedenler olabileceğine inanıyor.

Yargıç, "Sanıklar polis tarafından sorgulandı mı?" diye sordu.

'Hayır,' dedi Dreyer. 'Bu dava olası bir kesinti için çok önemli. Eminim NYPD bu dava tamamlandığında sanıkların nerede olduklarını tespit etmek için onları sorgulayacaktır.

Bir duruşma sırasında, tüm duyularınız yüksek alarmdadır. Hem tanığın hem de jürinin vücut dilini okumaya hazırsınızdır. Konuşulan her kelimeyi ve değerlendirmek. Bu sanki bir

Yedi saat boyunca yüksek bir telin üzerinde duruyorsunuz ve bir anlık konsantrasyon kaybı müşterinizi uçurumun dibine yuvarlıyor. Dreyer bu soruyu yanıtladı ında odada bir değişiklik hissettim. Bir şeyler oldu.

Sofia.

Elleri masanın altında birbirine kenetlenmi ti. Parmaklarını birbirine geçirmiş, ellerini o kadar sıkıca kenetlemi ti ki kolları titriyordu. Yüzünde uzaklara dalmış bir ifade, gözlerinde yaşlar vardı ve hafifçe ileri geri sallanıyordu. Sanki bir celladı bekliyormuş gibiydi.

Şöyle bir baktım ve Alexandra'nın koltuğunda bir a a ı bir yukarı titredi ini, sol baca ının sinirden zıpladı ını gördüm.

 kisi de Hal Cohen'i tanıyordu. O sabah Sofia'ya Cohen'in ölümünden bahsetmi tim.  zg n ve  aşkın görünüyordu. Belki de çok olmuştu. Alexandra'nın haberi nasıl kar ıladı ını merak ettim. Şu anda, Cohen'in adı geçtiğinde, ikisinden birinin üzülmesi, diğerinin de onu öldürdükleri gerçeğini saklamaya çalışması gerekirdi.

"Sayın Yargıç," dedi Dreyer, "Bay Cohen'i  a ırmayı umuyordum, ancak beklenenden önce başka bir tanık çağırmak zorunda kalacağım. Biraz zamana ihtiyacım var.

"Ne kadar süreye ihtiyacınız var?" diye sordu

Yargıç Stone. "En fazla bir saat.

Yargıç Stone, "Bir saat ara veriyorum," dedi. Mahkeme k tibi, "Herkes ayağa kalsın," diye seslendi, Harry sandalyesinde kaykıldı, ben de sandalyede arkama yaslanıp kollarımı kavu turdum. Harry ve ben meramımızı çoktan anlatmi tık. Artık bu bir prensip meselesiydi.

Göz ucuyla baktığımda Kate'in endişeyle bana baktığını gördüm.

Nadiren böyle bir duru mam olmuştu. Dreyer'in cebinde hangi tanı ın olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ve bundan sonra ne olacağına dair hiçbir ipucu yoktu.

Stone, Dreyer'in her şeyden paçayı sıyrmasına izin verirdi. Her türlü tuzak. Fark etmezdi. Stone da en az Dreyer kadar mahkumiyet istiyordu.

Sofia'yı sessiz bir odaya götürüp sakinle tirdik. Duru ma, hızlı ilerlemesine rağmen, göstermeye ba lamı tı. Silik  izgiler

Sofia'nın gözlerinin etrafı derinleşip gerilmişti ve şimdi gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. Parmakları titriyordu ve sesi hem nefes nefese hem de düzensizdi. Sanki içinde bir şey onu ara sıra sarsıyormuş gibiydi.

'Sanırım şu anda Alexandra ile eşit durumdayız. Savcının elinde ne var bilmiyorum ama her neyse onunla ilgileneceğiz. Harika gidiyorsun. . Sadece bir iki gün daha işleri düzgün tutmanı istiyorum. Sonra her şey bitecek,' dedim.

Başını salladı ve "Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum" dedi. Onunla aynı odada olmak. Tanrım, bir sürü kötü anıyı geri getiriyor. Uzun zamandır düşünmediğim şeyler. Ve babama yaptıkları...'

Harry elini onun omzuna koyup sıktı. Avucunu Harry'nin elinin üstüne koydu ve sonra yanağını ona yasladı. Gözleri bir gözyaşı deposuna kapandı ve akmaya başladı. Gözyaşları teker teker Harry'nin parmaklarına damladı.

"Her şey yoluna girecek," dedi Harry.

O kendini toparlarken biz sessizce oturduk. O sessiz anlarda, tuttuğum acı nehri barajı patlatmakla tehdit ediyordu. Düğmeyi çevirebilirdim ama keder ve suçluluk hep oradaydı. Kafatasımın dibinde bir baskı vardı. Mahkeme günü bittiğinde, barajın bu gece bir ara açılacağını biliyordum. Uyuyamadığım bir gece daha. Duvarları yumrukladığım bir gece daha. Bir nefes aldım, barajı kapatmaya zorladım. Bununla daha sonra ilgilenecektim.

'Hal Cohen'i kim öldürdü? Alexandra olabilir mi?" diye sordu.

"Bilmiyoruz," dedim.

Dreyer'in savcı yardımcılarından biri bizi bulup kapıyı çalana kadar odada kaldık.

"Bay Dreyer sizi görmek istiyor," dedi asistan.

Sofia iyi olduğu konusunda ısrar etti ve Harry'nin onu bırakması için biraz ikna edilmesi gerekti, ama sonunda razı oldu ve ikimiz de koridorda Dreyer'in sarı boyalı duvara dayalı bir bankta beklediği yere doğru ilerledik. Duvardaki bir dikişin boyası sıyrılmış ve Dreyer'in tertemiz takım elbisesinin bir omzuna benekler yerleşmişti, ama o henüz fark etmemişti.

Yanına oturdum. Harry ayağa kalktı, kollarını kavuşturdu.

'Yargıçtan soyunmasını ve mahkeme salonunun ortasında sizinle fantastik dans etmesini isteseydiniz, bunu yapardı' dedim.

Dreyer'in yüzüne kuru, neşesiz bir gülümseme yayıldı ve küçük beyaz dişleri ortaya çıktı.

"Yargıç ve ben çok iyi anlaşıyoruz. Burada sizin için bir şey var. kızacaksınız ama sizi temin ederim ki, profesyonel sözüm üzerine, ilk kez bunu sunacak bir konumda bulunuyorum.

Dreyer'in diğer tarafında küçük bir sayfa yığını duruyordu. Belki en fazla yüz sayfa. Bankın üzerine yüzleri aşağı bakacak şekilde yerleştirilmişlerdi, böylece yoldan geçenler belgenin başlığını göremiyordu.

"Bunu Hal Cohen getirdi. Üç gün önce gördüm. Bu bir fotokopi. Kapak sayfası Sylvia Sagrada'dan bir rapor. Bu yasal. Bunu kanıt olarak sunuyorum ve Sagrada'yı tanıklık etmesi için çağırıyorum.

Ondan aldım ve bakmadan Harry'ye verdim. "Bunu ne zamandır saklıyorsun, gerçekten?" diye sordum.

"Bunu sadece üç gün önce gördüm. Gerçek olduğunu anlayana kadar size servis etmedim. Bayan Sagrada bunun gerçek söylüyor. Hal Cohen, ne olsun, bunu nasıl bulduğuna dair ifade verebilirdi. Ama burada değil, değil mi?"

"Eddie-

'Dur bir saniye, Harry,' dedim, 'Dreyer, bu saçmalığa inanmamı mı bekliyorsun? Bu bir tuzak. Bunu bir cinayet davasında yapamazsın.

Dreyer, "Savcılığın tanığını çapraz sorguya çekene kadar kendi saç teli raporunuzu gibi mi?" dedi.

Ayağa kalktı. "Size doğruyu söylüyorum. Cohen bunu birkaç gün önce ofisime verdi. Servis etmeden önce gerçek olduğundan emin olmalıydım. Eğer bir aldatmaca olsaydı, bunu kullanmazdım ve bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Hazır olun. Sylvia Sagrada'yı on dakika içinde tanık sandalyesine çağırıyorum.

İkimiz de ayakta durduk, birbirimize bakıyorduk. Ben biraz daha uzundum ama Dreyer dik durdu ve benim boyuma gelmeye çalıştı. Gözleri benimkilere kilittendi. Kelepçelerini vurdu, göğsünü şişirdi ve

Ağızı hırlamaya yakın bir şekilde kıvrıldı. Daha iyi bilmeseydim, bir kavgaya başlamak üzere olduğuna yemin edebilirdim.

Ayaklarına baktım. Ayak parmaklarının üzerindeydi.

"Gözümü korkutmak istiyorsan o Hush Puppies'in topuklarını biraz daha büyütmeyi düşünebilirsin dostum.

"Sizden hoşlanmıyorum Bay Flynn.

'Ben de senin için deli olmuyorum. Sırf kariyerini ilerletmek ve mahkemede daha kolay yol almak için sağcı, ırkçı bir yargıca kasten yakınlaştın. Beni hasta ediyorsun.

Dreyer'den alaycı bir kahkaha yükseldi.

"Bu işin benim istediğim gitmesi için Stone'a ihtiyacım yok. Aramızda kalsın ama yalan makinesi testini kullanmadığıma memnunum. Müvekkilinizin sonucu yetersizdi. Sanırım yalan makinesi uzmanlarını dışlayan içtihat hala . Bu kanıt müvekkilinizi gömüyor. Katil o. Bence kız kardeşinin de bu işle bir ilgisi var. Bence ikisi de onu öldürdü. Belki bunu kanıtlayamam ama en azından müvekkilinizi ait olduğu yere, parmaklıkların arkasına koyabilirim.

Omzumun üzerinden Harry'ye baktı ve 'İyi okumalar' dedi.

KIRK BEŞ

KATE

Kate ve Bloch Sylvia Sagrada'dan gelen raporu beş dakika içinde okudular, sonra da ekteki fotokopi sayfalarını karıştırdılar. Bloch hiçbir şey söylemedi. Kate ona bir soru sormak üzereyken, Bloch sadece başını salladı. İşlem yapıyordu. Soru sormak için çok erkendi. Ama Kate, Bloch'un gözlerindeki bakışı gördü. Bu bekledikleri kanıtın bir parçasıydı. Bloch'a Flynn'le yaptığı konuşmayı anlatmıştı. Aralarında dolaşan, tanıkları öldüren, davayı manipüle eden bir katil vardı ve onların beraat etmesini, kız kardeşinin de mahkûm olmasını sağlayacak kesin bir kanıt yerleştirilmişti.

Kate, Alexandra'ya raporu açıkladı ve Alexandra'nın gözlerindeki ışığın yanmasını izledi.

"Biliyordum. Bunun olacağını biliyordum. Şükürler olsun Tanrım,' dedi Alexandra, parmaklarını birbirine kenetlemiş, başını arkaya eğmiş ve gözlerini tavana dikmişti. Bu yeni kanıt Sofia'yı cinayetten içeri tıkacaktı. Alexandra bunu biliyordu.

Kate, 'Bu senin hapisten çıkış kartın,' dedi.

'Gerçek bu,' dedi Alexandra. 'Sonunda mahkeme gerçeği duyacak.

Bloch başını salladı.

Mahkeme salonuna geri döndüler, Alexandra topuklu ayakkabılarıyla neredeyse zıplayarak ilerliyordu, yüzünde yeni bir umut canlanıyordu. Kate hasta olmak istiyormuş gibi hissediyordu. Midesinde boğazına kadar yayılan bir gerginlik vardı. Her şeyi yanlış söylemişti. Katili temsil ediyordu. Kate boğazında biriken safrayı yuttu. Kendi kendine, katili temsil edenin kendisi olduğunu bilmesi gerektiğini söyledi. Eddie Flynn bir müvekkilinin oyununa gelmeyecek kadar tecrübeliydi. Savunma masasındaki yerlerini aldılar ve beklediler. Yargıç döndü ve Dreyer yeni bir tanık çağıracağını söyledi. Sylvia Sagrada. Eddie ayağa kalkıp itiraz etti ama Stone elinin tersiyle itti,

küçümseyerek. Yeni tanığa izin verecek ve kanıtın kabul edilebilirliğini değerlendirecektir.

Kate kendini hızla giden bir arabaya bağlanmış gibi hissediyordu. Kolları sıkışmış, direksiyon sağa sola dönüyor, kontrolden çıkmış, araba sert bir tuğla duvara doğru savrulurken ayağı gaz pedalına kalmıştı. Gözlerini açtı, nefes aldı.

Flynn'le ne yapacakları hakkında konuşmuştu. Kate masum bir kadının suçlanmasının ve bir katilin serbest kalmasının bir parçası olamazdı. Flynn'le o anlaşmayı yaptığında, tahtadaki taşları hareket ettiren katilin Alexandra hiç düşünmemişti. Kate bunun bir parçası olamazdı. Artık müvekkilinin kurtulması için hiçbir şey yapmayacaktı. Müvekkilini kovmaya çalışırsa, işleri daha da zorlaştırmaktan başka bir şey yapmamış olacaktı. Yargıç muhtemelen canlı bir cinayet davasından çekip gitmesine izin vermezdi. Yargıç duruşmadan çıkmasına izin verse bile bu sorunu çözmezdi. Yapabileceği tek şey, masum Sofia Avellino'yu cinayetten mahkum ettirmek için kullanılan silahın bir parçası olmadığından emin olmaktı.

Mahkeme salonu sessizdi. Bloch'un onu kaburgalarından dürttüğünü hissetti.

Yukarı baktı ve Bloch yargıcı işaret etti.

"Bayan Brooks," dedi Yargıç Stone, "umarım hala bizimlesinizdir. Söyleyin bana, müvekkilinizin bu konudaki talimatlarını aldınız mı? Sanırım bu tanığa bir itirazınız yok?"

Kafasını çevirmesine bile gerek yoktu. Çevresel görüşünde Kate, Alexandra'nın başını salladığını ve nefesinin altından 'Hayır, hiç de değil' diye fısıldadığını görebiliyordu.

'Hayır, Sayın Yargıç. Müvekkilim şu anda itiraz etmiyor,' dedi Kate.

"Güzel, o zaman devam edin Bay Dreyer," dedi Stone.

Teşekkür , Sayın Yargıç. Halk Doktor Sylvia Sagrada'yı çağırıyor.

Gri bir pantolon giymiş minyon bir kadın öne çıktı. Topukları yere vuruyordu, uzun saçları o kadar koyuydu ki tavandaki ı ışıkların altında parlıyordu. Kadın yemin ettiğinde Kate onun beklediğinden daha genç olduğunu ve üzerinde bir aura olduğunu gördü. Konuşmasında otoriter bir hava vardı. Sert. Doktor Sagrada bir Çey söylediğinde ona inanırdınız.

"Doktor, bu unvan, bunu jüri için açıklığa kavuşturalım - siz bir tıp doktoru değilsiniz, doğru mu?"

'Meksika Üniversitesi'nden Adli Belge İnceleme ve Karşılaştırma alanında doktora derecem var. Şu anda NYU'da çalışıyorum.

'Ofisim tarafından size bir özet gönderildi. Lütfen jüriye o özeti içeriğini anlatın.

"Bir not, Frank Avellino hakkında bir toksikoloji raporu, Frank Avellino'dan geldiğini bildiğimiz birkaç güncel yazışma parçası ve bu," dedi ve havada bir şey tuttu.

Kate, Sagrada'nın elinde küçük siyah bir kitap gördü.

Sagrada, "Frank Avellino'nun hayatının son aylarında tuttuğu bir günlük" dedi.

Mahkemedeki kitlenin üzerinde bir mırıltı dalgalandı. Bu yeni bir şeydi. Bu çok önemli yeni bir kanıttı.

"Bu günlük birkaç gün önce Bölge Savcılığı'nın eline geçti. Hal Cohen tarafından temin edilmiş ve kurbanın kişisel evraklarının aranması sırasında bulunmuştur. Kendisi bu günlüğün gerçekliği ya da gerçek olmadığı konusunda görüş bildirmek üzere kayıtlara geçmesi için yorum yapma ya da bu duruşmaya katılma fırsatı bulamadı. Peki bize bunun gerçekten Frank Avellino'nun günlüğü olup olmadığını söyleyebilir misiniz?

"Bence, evet, bu Frank Avellino'nun günlüğü.

İnsanlar bu tanıklığı duymak için sabırsızlanarak yerlerinden kıpırdandılar, ilerlediler. Sanki bir ordu yürüyüşe hazırlanıyor gibiydi. Kate'in arkasından, galeriden başladı ve bir çalı yangını gibi yayıldı.

"Mahkemede sessizlik," dedi Yargıç Stone.

"Peki, bahsettiğiniz gibi sağlanan malzemelerle günlüğü incelemek için ne yaptınız, Doktor?

"Frank Avellino'nun el yazısının bilinen örnekleri kontrol örneklerini adli tıp açısından inceledim ve bu günlükteki el yazısıyla karşılaştırdım.

"Peki bulgularınız neydi?

Sagrada cevap vermeden önce tanık kürsüsündeki su sürahisini aldı, plastik bir bardağa biraz su doldurdu ve bir yudum içti. Bardağı yere bıraktı ve bakışlarını jüriye çevirdi.

'Kontrol örneklerinin hepsi iyiydi. Bazı mektuplar, bazı imzalar. Bu bana kurbanın el yazısı için iyi bir karşılaştırma temeli sağladı. Daha sonra bilinen faktörleri dikkate aldım. Okumaktan

Toksikoloji raporuna göre, kurbanın vücudunda Haloperidol bulunduğunu biliyordum ve bu, günlükteki el yazısına ilişkin bazı gözlemlerimle de uyuşuyordu. Günlükte kurbanın el yazısıyla çok net bir şekilde örtüşen ve örtüşmeyen pasajlar vardı. Bu pasajlar, uyuşturucu veya alkol etkisi altında olduğu izlenimini veriyordu, üslup aynı olmasına rağmen el açıkça gevşekti ve kontrol edilmesi zordu. Ama benim görüşüme göre aynıydı.

"Açıklığa kavuşturmak için soruyorum Doktor, derginin yazarının kimliğiyle ilgili vardığınız sonuç neydi?

'Profesyonel görüşüme göre bu günlüğü Frank Avellino yazdı,' dedi.

"Ne kadar emin ?

"Bu vakada, uyuşturucunun etkisi nedeniyle, profesyonel yargıma göre yazarlığın Frank Avellino'ya ait olduğunu söyleyebilirim. Harflerin oluşumu, yapısı ve örüntüsü, sözdizimi ve cümle yapısı beni bu inanca götürecektir kadar tutarlıdır.

Teşekkür . Günlükteki son yazıyı okur musunuz lütfen?

Sanırım Ekim'in ikisinde. Cinayetten iki gün önce.'

Kate bakışlarını jüriye sabitledi. Yazıyı çoktan okumuştı. Jürinin nasıl tepki vereceğini görmek istiyordu.

"İkinci Ekim," diye başladı Sagrada. 'Neler olduğunu biliyorum. Yemeğimi zehirliyor. Onu bu gece gördüm. Beyaz bir şişeden çorbaya bir şey döktü. Sonra da çantasına sakladı. Görmediğimi sandı. Eminim smoothie'lerime de koyuyordur. Vasiyetimi değiştireceğim, sonra da polisi arayacağım. Ben deli değilim. Hasta değilim. Sorun onda. Ona çorbama ne koyduğunu sordum. Hayal söyledi. Hızlı hareket etmem gerekiyordu, bu yüzden konuyu zorlamadım. Tanrım, bana ihanet edenin o olacağı hiç aklıma gelmezdi...'

Sagrada not defterinden başını kaldırdı; son cümleyi okumasına gerek yoktu. Ezbere biliyordu.

"Sofia'ydı.

Bir feryat koptu. Kate döndü ve Sofia'nın ayağa kalktığını, Eddie'nin onu tuttuğunu gördü. Çığlık atıyordu, yüzü kıpkırmızıydı, saçları ona yapışmıştı.

tanığı işaret etti, sonra tekrar bağırdı ve Alexandra'yı işaret .

Hayır, hepsi yalan. Alexandra. Katil o! Ben masumum!'

Alexandra, Sofia'yı görmezden gelerek Kate'in yanında pasif bir şekilde oturuyordu. Kate bu duruşma tarihinde ilk kez müvekkilinin rahatlarmış, neredeyse sakin bir halde oturduğunu görmüştü. Kate o anda bu günlüğün Eddie'nin tahmin ettiğı şey olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde anlamıştı. Bu Alexandra için hapisten çıkış kartıydı. Masum bir kadını suçlayan bir kanıt parçası. Kate'in bu işte hiçbir rolü olmayacaktı. Mahkemede kendi müvekkiline doğrudan meydan okuyamazdı. Bir şeyler yapması için Eddie'ye güvenmek zorundaydı ve Kate'in yapabileceğı en iyi şey onun yoluna çıkmamak olacaktı. Baş avukat olarak ilk davası. İlk cinayet davasıydı ve Kate'in tek düşünebildiğı kaybedeceğini umduğıuydu.

KIRK ALTI

EDDIE

'Günlüğün sahte olduğunu biliyoruz. Sadece bunu kanıtlamamız gerekiyor' dedim.

Sofia'nın yüzündeki kırmızı lekeler çiğ ve kızgın görünüyordu. Göz kapakları, etraflarındaki deriyle birlikte şişmişti. Bütün gün titremesi hiç durmamıştı. Bir arkadaşımı aradım, Sofia'yı sakinleştirecek bir şeyler aldım.

Valium onu bir çentik aşağı çekiyordu. Onu aşırı gergin durumdan çıkarıyordu. En azından şimdi konuşabiliyordu. Daha rahat nefes alabiliyordu. Panik onu boğmayı bırakmıştı.

Sofia tekrar dairesine baktı, Harry panjurları kapatıyor, kapıları kontrol ediyor ve evin güvenli olduğundan emin oluyordu. "Eddie, bana doğruyu söyle - hapse girecek miyim?" diye sordu.

"Hayır," dedim. O anda yalan gibi geldi. 'İyi olacaksın. O çok sevdiğin eski siyah beyaz filmlerden birini aç. Sipariş verildi. Harry ve benim bu gece çalışmamız gerekiyor. Konsantre olmamız gerekiyor ve senin için endişelenirsek bunu yapamayız.

Sofia kapıyı bırakarak ileri atıldı. Kollarını belime doladı, başını göğsüme yasladı. Buna şaşırdım ve ilk başta ne yapmam gerektiğini bilemedim. Sonra kollarımı ona doladım, sırtını sıvazladım ve her şeyin yoluna gireceğini söyledim.

, bana teşekkür etti ve Harry daireden çıkıp koridora geldi.

'Merak etme tatlım, bu adam gördüğüm en iyi dava avukatı. Benim kadar iyi değil, mükemmel değil ama oldukça iyi,' dedi Harry.

"Gördüğünüz en iyi dava avukatı bensem nasıl ikinci sırada olabilirim? Ben sordum.

'Şey, kendimi hiç görmedim. Nasıl ki?'

Bir saniyeliğine. Bir saniyeliğine. Harry ve ben iyi huylu bir şekilde tartışırken Sofia'nın yüzünde bir gülümseme belirdi.

'Teşekkür ,' dedi ve kapıyı kapattı.

Harry'yi asansöre kadar takip ettim. Bindik ve kapılar kapanmadan önce, "Her şeyi aldığını düşünüyor musun?" diye sordum.

"Mutfak bıçağını ve banyodan bir paket jileti aldım.

Ceketini açtı. Sofia'nın mutfak bıçağı iç cebindeydi.

'Elimizden gelen her şeyi yaptık. O iyi olacak. Sadece bunu nasıl kazanacağımızı bulmamız gerekiyor,' dedi Harry.

2^{nci} Cadde Şarküteri'si artık 2^{nci} Cadde'de değil. Ev sahibi ve işletme sahiplerinin anlaşmaya varamadığı 2006 yılından beri orada değil. Restoran Doğu 33^{üncü} ve 3^{üncü} Cadde'ye taşındı ve New York da onlarla birlikte taşındı. New York göçmeni olan Abe Lebewohl, Doğu 10^{uncu} Cadde'deki bir şarküteride komilikten tezgâhtarlığa kadar yükselmiş ve nihayet 1954 yılında kendi mekânını açmıştı. Abe yemekleri, insanları ve New York'u seviyordu. Herkes Abe'i severdi. 1996'da restoranın hasılatından aldığı parayla bankaya giderken sokak ortasında öldürüldü. New York onun yasını tuttu ve aile işletmeyi devraldı.

Buraya ilk kez çocukken annem ve babamla birlikte gelmiştim. Abe önüme kafamdan daha büyük bir pastırmalı sandviç koyduğunda ve ailemle konuşmak ve bizi tanımak için zaman ayırdığında, her zaman geri geleceğimi biliyordum.

İkinci kata çıktım. Harry arka köşede bir yer ayırtmıştı. Ben geldiğimde Kate, Bloch ve Harry oturmuşlardı. Kabinin köşesinde beşinci konuğumuz için boş bir sandalye vardı. O henüz gelmemişti. Harry, Kate ve Bloch'un karşısına oturdum.

"Üzgünüm Kate," dedim. 'Bunu bekliyorduk ve benim için de bir şok olacaktı ama bunu konuşmuştuk. Alexandra Sofia'yı suçlamaya çalışıyor. O günlük jüri için bir dinamit.

Bir kase patates kızartmasını kemiriyordu, başı eğikti. Bloch kahve, Harry ise bira içiyordu. Havada bir ağırlık vardı. Hepimizin üzerine çöken bir ağırlık.

"Alexandra olduğunu düşünmemiştim," dedi Kate. 'Ama öyle olmalı. Bu işten karlı çıkan tek kişi o. Jüriyi izledim - Sylvia Sagrada'yı yediler. Her kelimesine inandılar. Sofia'ya nasıl baktıklarını görmeliydiniz. Nefretle. Tanrım, ben de üzgünüm. Müvekkiliniz masum. Onu hapse atmanın bir parçası olamam... Ben sadece...'

Dirseklerini masaya dayayan Kate'in parmakları şakaklarına masaj yapıyordu. Cehennemden geçiyordu. Masum olduğuna inandığı bir kadını savunmak için bir şirketteki kariyerinden vazgeçmişti. Şimdi her şey değişmişti. İlk davası tam bir kâbusa dönüşmüştü. Bir katili temsil ediyordu. Ve bedeli ne olursa olsun, Kate'in bir katili serbest bırakmayacağını biliyordum. O buradaydı, yani elinden gelse yardım ederdi. Henüz avukatları aklı başında ve hapisten uzak tutan o uyuşturan etik kurallar tarafından çarmıha gerilmemişti - müvekkilinizin masumiyeti hakkında spekülasyon yapmazsınız, suçlu olup olmadıklarını sormazsınız, işinizi yaparsınız ve jüri karar verir. Avukatlara bu soru her zaman sorulur - suçlu olduğunu bildiğiniz birini nasıl temsil edebilirsiniz? İşimiz bize asla suçluluğu sormamamızı, kendimizi asla müvekkilimizin suçluluğunu ya da masumiyetini sorgulayacak bir konuma sokmamamızı söyler - biz sadece onların davasını ortaya koyarız. İşimiz bu.

Bir bok çuvalı. Geceleri uyuyabilmek için kendimize söylediğimiz bir yalan. Kate'e henüz vicdanını park etmesi öğretilmemiştir. Onu kurtaran tek şey tecrübesizliği idi. O kapının diğer tarafında hiç bulunmamıştı. İçgüdülerinizi kapattığınız ve müvekkiliniz suçlu olsa bile ne olursa olsun işinizi yaptığınız kapı. Ben o kapıdan geçmiştim ve hayatımın geri kalanını bunu telafi etmeye çalışarak geçirdim.

"Bence ikiniz de haklısınız," dedi Harry. 'Bu cinayete başka bir şey süsü vermek için büyük bir planlama yapıldı ve gerçekte ne olduğunu anlatabilecek çok fazla insan öldü ya da kayıp. Bu bir tesadüf değil. Hiçbiri değil. Alexandra o günlüğü yazdı. O insanları o öldürdü.'

Kate arkasına yaslandı, gözlerini kapadı ve başını salladı.

Kaçmasına izin veremem. Onu yakalamak zorundayım, Kate. Düşündükçe Harper'ın ölümünün bu davayla bağlantılı olup olmadığını daha çok merak ediyorum,' dedim.

Masanın kenarındaki sandalye çekilirken gıcırdayarak yere . Paige Delaney oturdu. Onu Kate ve Bloch'la tanıştırdım.

'Paige bir federal, ama bunu ona karşı kullanmayın. Dava dosyalarını ve videoları gördü. Ondan bize bir profil konusunda yardım etmesini istedim,' dedim.

"Henüz tam olarak bitirmedim," dedi Paige. 'Ve ne kadar yararlı bilmiyorum. En geç yarın elinizde olur, ama şimdi bir kısmından bahsedebilirim. İlk olarak bir seri katille karşı karşıya olduğumuza inanıyorum. Profil ile ilgili sorunlar da burada başlıyor.

Harry, "FBI'nın profil çıkarmayı çok iyi bildiğini sanırdım," dedi.

'Henüz değil, Büro'da bir tür çatlak yaşanıyor. Kırk yıldır var olan katil tiplerinin tanımları, kategorileri ve alt kategorileri üzerinde çalışıyoruz. Bence tüm süreci elden geçirmemiz gerekiyor.

"Neden?" diye sordu Harry.

'Çünkü temel bir basitlikten yola çıkarak çalışıyoruz. Çalışmalarımız her zaman her kolluk kuvvetinin anlayabileceği bir profil oluşturmaya odaklanmıştır. Gerçek hiçbir zaman bu kadar basit değildir. Bu durumda, kadın seri katillerle ilgili araştırma eksikliği nedeniyle daha da zor. Seri katil alt tiplerimiz ve kategorilerimiz bile erkek odaklı araştırmalara dayanmaktadır. Kadın seri katiller on yıllardır göz ardı edilmektedir. Tüm seri katillerin yaklaşık yüzde on beş ila yirmisi kadındır ve araştırmaların yalnızca yüzde üçünü oluştururlar.

'Seri cinayetleri izleme ve tespit etme yöntemlerimiz bile gerektiği kadar iyi çalışmıyor. Devriye gezen bir polisin ViCAP veri tabanımıza bir cinayetin ayrıntılarını girebilmesi için yüz elli soru soran bir form doldurması gerekiyor. Bunu doğru yapmak saat sürer. Sizce bir polisin bize araştırma konusunda yardımcı olmak için birkaç saati var mıdır?

Bloch öne doğru eğildi ama hiçbir şey söylemedi. Selamlamak için başını sallamak dışında tek kelime etmemiştir ama her şeyi anladığını söyleyebilirdim.

"FBI size Amerika Birleşik Devletleri'nde belki de elli seri katilin dolaştığını söyleyecektir. Gerçek rakam ikiye yakın olabilir.

bin. İstatistiksel olarak bu, şu anda faaliyet gösteren üç ila dört yüz arasında kadın seri katil olduğu anlamına geliyor. Ve bunların kim oldukları ya da işledikleri suçların boyutu hakkında hiçbir fikrimiz yok.

"Tanrım," dedi Harry. "Peki ya bu dava?"

Garson çeşitli sandviçler ve paylaşım tabakları getirdi ve o bitirene kadar sessiz kaldık.

"Ee, ne düşünüyorsun? Alexandra mı Sofia mı? Kendi görüşümle sizin görüşünüze önyargılı yaklaşmak istemiyorum. Sadece bu davanın dışından birinden duymaya ihtiyacım var' dedim.

'Katil hangi Avellino'lu kız kardeş? Bu zor bir soru. İkisi de tipik bir profile tam olarak uymuyor. İkisi de annelerinin ölümüyle ciddi bir çocukluk travması yaşamış. Bu ölümle ilgili şüpheler var ve bana ısırtık izi hakkında söyledikleriniz ilginç. Her iki kız da annelerinin ölümünden sonra babalarından uzaklaştırıldı, farklı okullar, ayrı hayatlar. Yine de...'

"Ne?" dedim. "Ne?" dedim. 'Bir arama yapmanı istiyoruz, Delaney. Duruşmada hile yapıldığını düşünüyoruz.

Delaney sandviçinden bir ısırtık aldı, peçeteyle dudaklarını sildi ve düşünmeye başladı. Çarklarının döndüğünü görebiliyordum.

"Seri katillerin çoğu akıl hastası değildir," dedi.

"Şaka yapıyorsun," dedi Harry.

'Birçoğu psikopat ama bu bir akıl hastalığı değil. Eğer öyle olsaydı, Fortune 500 şirketlerinin CEO'larının yarısı psikiyatri hastanelerinde olurdu. Çoğu seri katil hayatta normal bir şekilde işlev görür, aslında nasıl uyum sağlayacaklarını öğrenirler. Seri katiller üzerine ilk büyük çalışmalardan biri Clerkley'e aittir - kitabın adı *Akıl Maskesi*'dir. O zamanlar, 1941'de, delice şeyler yapıyorsanız delisinizdir diye düşünüyorlardı. Bugün öyle değil. Kızlarınıza baktığımızda, Sofia'nın kendine zarar vermesi profile pek uymuyor. İnsanlar her türlü nedenden dolayı kendilerine zarar verirler ama beni ondan uzaklaştıran faktörlerden biri de bu.

"Kafanıza silah dayayın - katil hangisi?" dedi Kate.

"Alexandra," dedi Delaney.

Harry ona günlükten ve bunun davada kanıt olarak ortaya çıkmasından sonraki düşünce tarzımızdan bahsetti.

Bu akıllıca. O günlüğün jüri üzerinde büyük bir etkisi olacak. Eğer günlük Sofia'yı zehirlenmeye bulaştırırsa, bu cinayet ve dava

bir planın parçası, ki öyle görünüyor, o zaman tabii. Alexandra günlüğü kız kardeşini mahkum ettirecek ve kendisinin beraat etmesini sağlayacak kadar iyi taklit etmiştir. Usta bir kalpazan olmasına da gerek yok - Frank'in el yazısı uyuşturucu yüzünden zayıflamıştı. Akıllıca.'

'Peki şimdi ne yapacağız? Bunu onun yanına bırakamayız,' dedim.

Kate, "Onu tanık kürsüsüne çapraz sorguya çekebilir misin?" sordu.

'Müvekkilinizi bilerek otobüsün altına atmış olursunuz. Ondan yalan ifade de alamazsınız - ya jüriyi yapmadığına ikna ederse? İkinizi de ikna etmeyi başardı. Eğer Sofia'yı ararsam ve Dreyer ona bir numara yaparsa, o zaman işler daha da kötüleşebilir," dedim.

Birkaç dakika sessizce oturduk, düşüncelere dalmıştık.

"Sanıkları aramayın," dedi Bloch. 'Sorun günlük. Jüriye sahte olduğunu göstereceğiz. Savcılar tüm zamanlarını bunun *gerçek* olduğunu kanıtlamak için harcadılar. *Doğru* olup olmadığını düşünecek zamanları olduğunu sanmıyorum.

Arkadaşı konuşurken gelişigüzel patates kızartması yiyen Kate dışında, Harry, Delaney ve benim ağzımız açık kalmıştı. Bunlar Bloch'un oturduğumuzdan beri söylediği ilk sözlerdi. Sanırım söyleyecek çok önemli bir şeyi olmadıkça konuşmuyordu.

"Lanet olsun, tam da yapmamız gereken şey bu,"

dedim. Bloch hiçbir şey söylemedi.

Harry, "Lanet olsun, işte bu kadar," dedi. Doğruca Kate'e baktı ve, "Bunu çok sık yapar mı?" dedi.

Kate elindeki gazozu dudaklarına götürdü, duraksadı ve "Dünyama hoş geldiniz," dedi.

KIRK YEDİ

EDDIE

Sylvia Sagrada'nın topuklarının yerde çıkardığı ses. Çapraz sorguma doğru ilerleyen bir saatti. Uykusuz bir gece daha. Bu sefer çalışıyordum. Bu sabah Sagrada'yı alaşağı etmeye hazırdım. İşimi yapmıştım. Telefon görüşmeleri yaptım.

Yine de hazır değildim. Bunu hissetmedim.

Sagrada tanık sandalyesindeki yerini aldı ve bir bardak su doldurmaya başladı.

"Eddie..." diye fısıldadı Harry.

Alçak sesle konuşmaya başladı ama ben onu duyamıyordum. Günlüğü, Sagrada'yı, Sofia'yı ya da Alexandra'yı düşünmüyordum. Çünkü bütün gece kafam bu düşüncelerle doluydu ve bu sabah aklımdaki tek şey Harper'dı. Ölümünden bu yana her geceyi onu düşünerek geçirmiştım ve dün gece kendimi ihanete uğramış gibi hissettim. Aklımda o vardı. Döğmeyi çevirmeye çalıştım ama işe yaramadı.

Yargıç Stone, "Unutmayın, hâlâ yemin altındasınız Bayan Sagrada," dedi. "Bay Flynn, bu tanığa sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Ben sordum. Ve hiçbirine sormadım. Acı, o eski derin su dalgıç kıyafetlerinden birinin içinde yaşamak gibiydi. Bakır kasklı, kabarcıklı vizörlü, kurşun çizmeli ve ağırlıklı kemerli olanlardan. Bu acı beni dünyadan koruyordu ve bana ağır . Beni aşağı çekiyordu.

'Eddie, gidelim. Bu Harper için,' dedi Harry.

Bu acıyı saklamak yerine kullanmaya karar vererek ayağa kalktım.

"Dr. Sagrada, mesleğinizin bazı üyelerinin bu dergiyi inceleyip yazarının kimliği hakkında farklı bir sonuca varabileceğini kabul ediyor musunuz?"

'Bunu kabul ediyorum. Biz sadece kendi fikrimizi söyleyebiliriz. Başkalarının farklı bir görüşe sahip olabileceğini anlıyorum'.

İlk adım.

"Günlüğü kimin yazdığına ilişkin yorumunuzun hatalı olabileceğini kabul ediyor musunuz?"

". Öyle olduğuna inanmıyorum ama .

Kendini köşeye sıkıştırmamaya dikkat ediyordu. Önümüzdeki yirmi dakika içinde onun fikrini bombalayacak olursam, profesyonel güvenilirliği bozulmadan bir çıkış yolu bulması gerekiyordu. Akıllıca. Ayrıca, jüriye Sagrada'nın güvenilirliği konusunda biraz güven verdi - dürüst bir inancı ifade ediyordu ve zihni diğer olasılıklara açtı. Bu da ifadesini daha da güçlendirdi. Burada dikkatli olmalıydım.

'Fikrinizi harflerin biçimine, yani tarzına mı ?

Ve sözdizimi ve cümle yapısı, doğru mu?" "Esas olarak evet.

"Ancak günlükteki el yazısı Frank Avellino'nun bilinen el yazısı örnekleriyle tam olarak uyuşmuyordu, doğru mu?"

Gözlerini benden kaçırdı ve açıklamasını doğrudan jüriye yaptı.

'El yazısı zaman ve koşullara göre değişebilir. Hepsi birbirine benzer. Bazıları diğer bölümlerden daha fazla. Buradaki bilinen değişken, kurbanın bu günlüğü yazdığı sırada uyuşturucu almış olması.

"Kurbanın el yazısını iyi bilen biri, kurbanın nasıl konuştuğunu bilen biri, maktulün el yazısının oldukça iyi bir benzerini üretebilir, değil mi?"

"Beceri seviyelerine bağlı olarak. Evet, sanırım bu mümkün.

"Günlüğün ilk girişi geçen yıl otuz birinci Ağustos'a ait. Sadece açılış sayfasının bir kısmını okuyacağım - *bu boku yazmaktan nefret ediyorum. Daha önce hiç yapmadım. Anılarının yayınlanmasını isteyen bir adam değilim. Dolabımda bir mezarlığı dolduracak kadar iskelet var - iki kez. Bu doktorun emri. Bu sadece benim için. Ve Doktor Goodman... Eğer sorun prostatım değilse, beynimdir. Hal Cohen sonunda beni ikisi için de doktora gitmeye ikna etti. Prostat için hap kullanıyorum ve beynim için de bu boku yazmam gerekiyor. Doktor bana bazı sorular sordu, ben de cevapladım ve iyi olduğumu söyledi. Ama onu memnun etmek için düşüncelerimi ve fark ettiğim belirtileri yazmamı istedi. Birkaç ay içinde beni göreceksin. Sanırım*

Bu günlüğün, semptomların genel bir değerlendirmesini yapmak isteyen kurbanın nöroloğu Doktor Goodman'ın tavsiyesi üzerine yazıldığını söylemek doğru olur mu?

"Bunun doğru olduğunu söyleyebilirim. Doktor muhtemelen beyin taraması yapmadan önce bunun stresle mi yoksa başka bir şeyle mi ilgili olduğunu bilmek istedi. Doktorun bunun erken başlangıçlı bir bunama olabileceğinden endişe ettiğini tahmin ediyorum.

"Sanırım bu doğru. Kurbanın tıbbi kayıtları size verildi, doğru mu?

"Evet, kurbanın ince motor becerilerini, dolayısıyla el yazısını etkileyebilecek herhangi bir durum için tedavi görüp görmediğini öğrenmek istedim.

Savunma masasının üzerine eğildim, önümdeki yığından bir sayfa aldım ve tanığa yaklaştım.

Bu Frank Avellino'nun tıbbi kayıtlarından bir alıntı. Bu, kurbanın nöroloğu Doktor Goodman ile yapılan bir görüşme. Kan basıncı, hayati değerler ve fiziksel muayene sonuçları kaydedilmiş. El yazısıyla yazılmış son kayıta - RV 3/12 DY yazıyor, bunu sayfanın altında görebiliyor musunuz?

"Evet, biliyorum.

'Kısaltmalar ve anlamları konusunda emin olamadım. Sanırım RV 3/12 üç ay içinde gözden geçirme demek?

"Evet, bu doğru. Kurbanın günlüğünde yazdıklarıyla uyuyor.

'Ve DY, bir süreliğine beni de şaşırttı, ama muhtemelen günlük kelimesinin kısaltması olduğunu kabul ediyor musun?

"Kabul etmekten fazlasını , aynı fikirdeyim. Dr. Goodman muhtemelen Frank'in günlüğünün sonuçlarını üç ay sonra görmek istediğini kaydetmiştir. Ve elbette, bu günlük girişindeki harf dizilişi ve cümle yapısı kurbanınkiyle uyumludur.

Teşekkür ederim. Günlükteki bir sonraki kayıt geçen yılın beş Eylül'üne ait. Yine sadece bir bölüm okuyacağım - *aklımı kaçırmıyorum. Kahvaltıdan sonra Jimmy'nin restoranından çıktım ve o sokağın diğer tarafındaydı. Onu birkaç gün içinde ikinci kez görüyordum. Hal restoranın ön kapısından çıkarken motosikleti çalıştırdı ve uzaklaştı. Fark etmediğini söyledi.*

Onu. Belki de Hal aklını kaçıırıyordur. Hemen avukatım Mike Modine'i aradım. Hal'in önerdiği özel dedektifi tutmasını söyledim. "Bu bölüm kurbanın harf dizilişı ve yapısıyla tutarlı mıydı?

Sagrada başını salladı. "Öyle.

"Bir sonraki yazı on beş Eylül tarihli ve yine kısa bir pasaj okuyacağım - Sofia'nın dün yaptığı çorba hâlâ buzdolabındaydı. Alexandra'nın şarküteriden gönderdiği güveç de yanında duruyordu. Kendime bir bardak sütle fıstık ezmeli ve jöleli bir sandviç yaptım ve haberleri izledim. Bu gece kendimi daha iyi hissediyorum. Günlerdir ilk kez kafam daha berrak. Özel dedektiflik servisinden aradılar. Bedford'un benimle telefon ya da mesaj yoluyla iletişime geçmediğini söyledim. Hayır, nerede olduğunu bilmiyordum - bana onu görmeyeceğimi söylemişti, Tanrı aşkına. Sabah yeni bir ajan atayacaklar. Bedford kayıp. Haberlerde bilgi için polis çağrısı var. Bu, kurbanın harf dizilimi ve cümle yapısıyla tutarlı mı?"

Sagrada, 'Bu tutarlı,' dedi.

Bir an durdum. O soruların içine patlayıcı yerleştirmiştım. Patlayıcıya önce, patlamaya kimin yakalanacağını görmek istedim.

Alexandra'nın sağ eli sol yumruğunun üzerine kapandı ve her iki dirseğini de savunma masasına, sonra da çenesini parmak eklemlerinin üzerine koydu. Alt dudağını sıkıca ısırırken dişlerinin aklarını görebiliyordum. Kaşları birbirine çarpılmıştı, konsantrasyon ya da endişe içinde. Belki ikisi de. İnsanlar eskiden bir cinayet kurbanının gözlerinin hâlâ katilinin görüntüsünü sakladığını söylerdi. Eski bir batıl inanç. Yine de Alexandra'nın gözlerine baktığımda, sanki bakışları kanla lekelenmiş gibi, köşede kırmızı belirti görebiliyordum.

Sofia'nın ifadesi yumuşaktı. Ellerini önündeki masaya koymuş, parmaklarını sanki bir şeye uzanıyormuş gibi uzatmıştı - belki de gerçeğe. Ya da merhamet. Sofia'da bir katil görmedim - sadece bir kurban. Başkalarının elinde acı çekmiş biri. Geçmişte o kadar kötü incinmiş olduğunu tahmin ettim ki, acısı neredeyse nostaljikti. Bir teselli ya da hâlâ hayatta olduğunu hatırlatan bir şey. Hâlâ acı çektiğini. Hala kanıyor. Kendi hayatlarında boğulan kurbanlar var.

Kaybetmek. Onlardan her şeyi alır - tadı, kokuyu, sevgiyi, güvenliği, akıl sağlığını. Keder büyük bir hırsızdır. Kontrol edilmediği sürece her şeyi çalacaktır. Sofia daha fazla kaybedemeyecekmiş gibi görünüyordu. Günlüğün müebbet hapis için bir bilet olduğunu biliyordu. Onu zorundaydım.

Sagrada'ya geri döndüm.

'Oldukça adil bir şekilde, görüşünüzün büyük ölçüde fikir temelli olduğunu ve yazarlık konusundaki fikirlerin değişebileceğini belirttiniz. Eğer yeni bilgiler bu derginin gerçekliğine meydan okursa, fikrinizi değiştirmeye istekli olur musunuz?

Adli belge analizi tam olarak tahta bir kâsede parmak kemiklerini okumak değildir, ancak bundan bir tekme uzakta da değildir. Sagrada vereceği cevabı dikkatle düşündü ve ardından "Bu yeni bilginin niteliğine bağlı" dedi.

'Ya yeni bilgiler bu günlüğün sadece bu davanın amaçları doğrultusunda yazıldığını ortaya çıkarırsa?

Sagrada, "Anladığımdan emin değilim," dedi.

"Başka bir şekilde ifade edeyim - günlük sahte.

Bazen mahkemede öyle bir cümle söylenir ki, soğuk hava üflenmiş gibi hissedersiniz. Herkes biraz daha dik oturur, kaşlar kalkar, insanlar sanki patlamış mısırlarını açıp bir gösterinin tadını çıkarmak üzereymiş gibi şaşkın bakışlar atarlar. Uvertürün heyecan verici son akorlarıdır bu ve perde açılmak üzeredir.

Sagrada, "El yazısı hakkındaki fikrimi zaten söyledim," dedi. 'Ben el yazısından bahsetmiyorum.

Günlüğün içeriği. Günlüğün ilk girişi otuz birinci Ağustos tarihlidir ve mağdurun yakın zamanda doktora yaptığı ziyaretten ve tıbbi amaçlarla bu günlüğü tutması gerektiğinden bahsetmektedir. Bu randevunun tıbbi kaydı 1 Eylül tarihlidir. Bunun üzerindeki kayıta Otuz Birinci Ağustos - DNA yazıyor. DNA, Katılmadı anlamına geliyor. Bay Avellino randevuyu kaçırmış ve ertesi güne, yani 1 Eylül'e ertelenmiştir. Günlük bu randevuyu yanlış tarihe, otuz bir Ağustos'a kaydetmiş. Belki de o gün randevusu olduğunu bilen biri bu kaydı yazdı ama Frank'in randevuyu kaçırdığını ve ertesi gün gittiğini fark etmedi?

Sagrada Dreyer'e baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Beş Eylül tarihli günlük kaydında kurbanın her sabah yaptığı gibi Jimmy'nin restoranında kahvaltı ettiğinden bahsedilmektedir. Ancak beş Eylül günü restoran, civardaki gaz sızıntısı nedeniyle beklenmedik bir şekilde kapanmıştır. Gaz sızıntısından bahsedilmediği gibi başka bir yerde kahvaltı yapıldığından da bahsedilmiyor. Sadece o gün orada olmayan biri bu ayrıntıları atlayıp Frank'in Jimmy's'de kahvaltı ettiğini varsayabilir. Günlük on beş Eylül'de haberlerde adı geçen özel dedektif Bedford'un kayboluşundan bahsediyor - ancak bu hikayenin ilk medya yayını on sekiz Eylül'de gerçekleşti. Doktor Sagrada, bu günlük Frank Avellino'nun genel hareketleri hakkında bilgi sahibi olan biri tarafından yazılmıştır, ancak Frank Avellino tarafından yazılmamıştır.

'Raporumu hazırladığımda bu bilgiye sahip değildim. Dergiyi kontrol etmiyordum'.

'Hayır, yapmadınız. Raporunuzu hazırlarken bu bilgiye sahip olsaydınız, sanırım bu görüşünüzü daha iyi şekillendirirdi?

Tereddüt etti. Mesleki muhakemesini etkilemeden ona bir çıkış yolu sunmuştum. Aklı varsa kabul ederdi.

'Günlükteki bilgilerin doğruluğunu teyit etme görevi kolluk kuvvetlerine aittir. Bana değil. Bu yeni bilgi ile daha önceki görüşümün doğruluğu üzerinde duramam. Bu yeni bilgiler ışığında, bu derginin yazarından şüphe duymak zorundayım.

Bazı nefes alışlar, jüriden gelen hafif homurtular. Bu davadaki sanıklardan biri için net bir şansları vardı ve şimdi bu şans ellerinden alınmıştı. Sanıkların suçluluğu ya da masumiyeti artık hiç olmadığı kadar bulanıktı. Bir sonraki soruma kadar.

"Bölge Savcılığı bu günlüğü Hal Cohen aracılığıyla ele geçirdi. Bay Cohen şu anda vefat etmiş durumda. Bay Cohen'in mali ilgili bazı soruşturmalar yürüttük. Bay Cohen'in yakın zamanda hesabına bir milyon dolar yatırıldığını öğrenseniz şaşırır mıydınız?

"Bunun farkında değildim.

'Alexandra Avellino adına açılmış bir hesaptan transfer edilmiş. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Kurbanı zehirleyen kişi olarak Sofia Avellino'yu gösteren sahte bir günlük yazmak kimin işine yarar?

"İtiraz ediyorum," diye bağırdı Dreyer, "konuyla ilgisi yok ve spekülasyona açık.

"Sayın Yargıç, bu bir uzman tanıktır ve görüş bildirmesine izin verilmiştir.

Stone, "Soruya izin veriyorum ama nasıl cevap verdiğine dikkat et," dedi.

Sagrada çok dikkatliydi. Bu haç ona mesleki açıdan zarar verebilirdi. Günlüğü doğru dürüst inceleyecek zamanı olmamıştı ve NYPD günlüğün doğruluğunu araştırmamıştı. Sicilinde tek bir leke olmadan bu işten sıyrılmasının tek yolu savcıya ve polis departmanına yüklenmekti.

"Tekrar soruyorum, bu günlüğün sahtesini yapmak kimin işine yarar?

"Açıkçası Alexandra Avellino. Bu derginin yazarı olmak için güçlü bir aday olmalı. Günlük kız kardeşini töhmet altında bırakıyor ve bence günlük sahte olabilir ve Bay Cohen'e o parayı günlüğü polise getirmesi için vermiş olabilir.

Jürideki on iki kişi de Alexandra Avellino'ya suçlayıcı bir bakış fırlattı. Oturdum. Ve onları kendi babasını öldüren kadına bakarken bıraktım.

KIRK SEKİZ

KATE

Kate müvekkilinin karşısında sessizce oturup Sagrada'nın ifadesinin vereceği zararı sınırlamaya çalışamazdı. Bloch ona milyon dolardan bahsetmişti ama Alexandra'ya bundan söz etmemişlerdi. Hal Cohen'e rüşvet veriyor gibi görünüyordu ve Cohen'in ya daha fazla para istediği ya da NYPD'ye içini dökeceği için öldürülmüş olması muhtemeldi. Her iki durumda da, Alexandra'nın onu öldürmek için potansiyel bir nedeni vardı.

Şu anda ölmekte olan Alexandra'nın savunmasıydı. Kate bu yarayı durdurmak için bir şey yapabileceğinden şüpheliydi ama denemezse Alexandra'ya şüpheli görünecekti. Bir şeyler yapmak zorundaydı - Alexandra nefesinin altında 'hayır, hayır, hayır' diye mırıldanıyordu. Kollarındaki ve bacaklarındaki titreme geri gelmişti. Çantasından bir hap aldı ve kuru kuru yuttu. Bir işe yaramış gibi görünmüyordu. Kate en azından bir gösteri yapmak zorundaydı.

'Doktor Sagrada, önceki tanıkların ifadelerinin tamamını dinlememiş olabilirsiniz ve size hatırlatmak isterim ki Dedektif Tyler, kurbanın evinde ve müvekkilimin dairesinde yapılan adli muayenenin ardından hiçbir Haloperidol izine rastlanmadığını doğruladı. Hiçbir iz yok. Bunu kabul ediyor musunuz?'

"İstiyorum.

"Peki şu anda o günlüğü gerçekten kimin yazdığını kesin olarak bilmediğinizi söylemek doğru olur mu?

"Bence bu adil. Günlüğün bir kısmı, tamamı ya da hiçbiri kurban tarafından yazılmış olabilir.

Kate alabileceği her şeyi almıştı. Oturdu. Dreyer'dan yeniden yönlendirme yok. Savcılık davayı kapattı. Flynn ayağa kalktı ve mahkemeye savunmanın tanık çağırmadığını söyledi.

Bir sanığın yapmak isteyeceği son şey, çapraz sorgunun çilesini çekmektir. Bundan kaçınacak kadar akıllılarsa, hayır.

Sanıkların ifade vermemesi, jüriye bunu yapmadıklarını söyleyemeyecekleri anlamına geliyordu, ancak aynı zamanda bu iddianın savcı tarafından parçalara ayrılmasına da izin vermediler.

'İfade vermek istiyorum,' dedi Alexandra.

Kate günün başında koltuğunu Alexandra'dan birkaç santim daha uzaklaştırmıştı. Mesafeye ihtiyacı olduğunu hissetmişti. Alexandra çoklu bir katildi. Babasını manipüle ederek öldüren ve suçu kız kardeşinin üzerine atan bir psikopattı. Ve asla hüküm giymemesini sağlamak için daha birçok can almıştı. Kate davanın bir an önce bitmesini istiyordu. Bundan da öte, müvekkilinin suçlu bulunmasını ve çok uzun bir süre hapiste kalmasını istiyordu.

"Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum. Bir tanığa rüşvet vermeye çalıştığınız için daha fazla suçlamayla karşı karşıya kalabilirsiniz. Konu neydi? Bize Cohen'den hiç bahsetmedin."

Alexandra ağlamaya başladı. Kate bir düğme gibi su kanallarını ve histeri nöbetlerini açabileceğini düşündü.

"Ondan doğruyu söylemesini istedim. Para için Sofya'ya gideceğini ve ona kim ödeme yaparsa onun tarafında olacağını söyledi - ya günlüğün gerçek olduğunu ya da sahte olduğunu söyleyecekti. Çok ama çok üzgünüm. Bana avukatıma söylemememi söyledi."

'Davalarını kanıtlamak savcılığa kalmış. Eğer Dreyer çapraz sorguda sizi mahvederse, onun işini yapmış olursunuz. Ve eğer bunu mahkemeye anlatırsanız, kesinlikle daha fazla suçlamayla karşı karşıya kalırsınız. Bu işi jüriye bırakalım.'

"Emin misin?" diye sordu Alexandra.

Eminim. Bence tanıklık etmenizin hayal edebileceğinizden çok daha fazla dezavantajı var. Pek hoş olmayacak. Ve bu Dreyer'e bir avantaj sağlayacak - şahsen suçlayabileceği ve parçalayabileceği tek sanık sen .

Kate müvekkilinin çarklarının dönüşünü izledi. Hesaplamalar korkuyla birlikte ilerliyordu. Beş saniye. On saniye. Alexandra ıslak dudağını ısırarak jüriye doğru baktı. Birkaç jüri üyesi de ona baktı. Kate bu bakışları ayırt etmek için çok uğraştı. Masum olduğunu düşündükleri birine mi bakıyorlardı, yoksa bir katili cezalandırmak için fırsat mı kolluyorlardı? Kate'in en iyi tahmini, Alexandra'ya on yaşındaki bir çocuğun kafesteki bir kaplana baktığı gibi baktıklarıydı: bir

Hayranlık unsuru, ama arkasında bu şeyin öldürebileceği bilgisi kaynıyor.

'Pekala, eğer bunun en iyisi olduğunu düşünüyorsan tavsiyene uyacağım. Size güveniyorum. İfade vermeyeceğim.'

Kate mahkemeye tanık çağırmayacağını teyit etti. Geriye kapanış konuşmaları kaldı. Bay Dreyer...'

Savcı ayağa kalktı ve jüriye yaklaştı. Acele etmedi. Kazanacağından emindi. Kate onun odadaki kanın kokusunu alabildiğini biliyordu ve şimdi saldırmak istiyordu.

Dreyer, "Bu duruşma sırasında hepimiz bir şeyler öğrendik," diye söze başladı. 'Sofia ve Alexandra Avellino'nun kendilerine iyi savunma avukatları satın alabilecek kadar zengin olduklarını öğrendik, bu kesin.

Dreyer'ın yüzü dudaklarını ayırarak bir insan yüzündeki gülümsemeye benzeyen bir Çey yaptı, ama Kate Dreyer'ın gülümsediğini hiç görmemişti. Savcının gülümsemesi, bir vantrilok çenesinin hareketini izlemek kadar sahteydi. Dreyer bir savcı olarak yetenekliydi. Taktiksel olarak sağlam, zeki, acımasız ve kararlıydı. Ama o anda Kate onda eksik olan şeyi gördü: insanlığı. Jüriyle bir yakınlığı yoktu. Hiçbir ilişki yoktu. Dreyer'in bu eksikliği fark ettiğini ya da daha önce kendisine gösterildiğini ve umutsuzca bunun üzerinde çalışmaya çalıştığını tahmin etti.

Şaka yapmaya çalıştı ve neredeyse kendi suratını çatlatıyordu. Dreyer sadece ürktücü görünüyordu.

'Ancak bu pahalı savunma avukatları gerçeğin önüne geçemez. Bu mahkeme salonunda hiç kimsenin itiraz etmediği tek bir gerçek, tek bir gerçek, tek bir mutlak var ve bu sizin değerlendirmeniz için en önemli şey - Frank Avellino öldüğünde kızları malikanesindeydi. Sağlık görevlileri ona ulaştığında cesedi hala sıcaktı. Sanıklardan biri onu öldürdü. Ya da ikisi birden. Ama bugün karşınızda oturan sanıklardan en az biri olmalı,dedi ve önce Alexandra'yı, sonra da Sofia'yı işaret etti.

"Sofia Avellino bu davada tanıklık etmemeyi tercih etti. Alexandra da öyle. Bu onların hakkı. Sessiz kalmaları, babalarını öldürmediklerini söylemelerini duyamayacağınız anlamına geliyor. Her biri avukatları aracılığıyla bunu inkar ediyor. Ama onları dinleme fırsatınız reddedilirse

Sanıkların ifadesini aldıktan sonra muhakemenizi kullanmalı ve aleyhlerindeki kanıt ve ifadeleri değerlendirmelisiniz. Ve çok şey var...'

Polisin ve uzmanların ifadelerini ayrıntılı olarak inceledi ve savunma avukatlarının bu kanıtlara itirazlarının geçerli olabileceğini, ancak jürinin bunların sadece mahkeme salonu hileleri olduğuna karar verebileceğini söyledi.

'Jüri üyeleri, sizden her iki sanık için de suçlu kararı vermenizi istiyorum. Eğer birinin şüpheden faydalanmayı hak ettiğini , o zaman ona verin. Ama bu kadınlardan en az biri katil. Belki de bir tanığı satın almaya ve babasının günlüğünü tahrif etmeye çalışan Alexandra'dır? Belki de babasının göğsündeki bıçak yarasında saçlı bulunan Sofia'dır? Biz Halk olarak sizi, her ikisinin de babalarını öldürmek için sebepleri ve fırsatları olduğunu ve adli kanıtların her iki kız kardeşi de bu korkunç suçla ilişkilendirdiğini düşünmeye davet ediyoruz. Teşekkür ederiz.'

Eddie ayağa kalktı. Elinde yarım düzine sayfa vardı. Yazılmış ve sunulmaya hazır bir konuşma. Kate bunun masumiyet karinesi, adalet sistemimizin ve anayasamızın temeli hakkında cesur, heyecan verici bir şey olacağını düşünmüştü. Eddie'nin bu konuşma üzerinde günler önce çalışmaya başlayacağını, kanıtlar arttıkça eklemeler ve düzeltmeler yapacağını düşünmüştü. Ve tamamlandığında, onun yaptığı gibi aynanın karşısında pratik yapacaktı. Biçimlendirirdi. Her sözcüğü cilalayacaktı ki konuşması mükemmel, mesajı açık ve net olsun.

Jüri sessizlik içinde bekledi. Eddie sayfaları savunma masasının üzerine fırlatarak dağıttı.

'Konuşmamı okumama gerek yok. Sizinle bu davadaki kanıtlar hakkında konuşmama bile gerek yok. Dikkatle dinliyorsunuz. Bunu biliyorum. Bu yüzden zamanınızı boşa harcamayacağım. Doğru olanı yapın. Sofia Avellino'yu beraat ettirin.'

Ve onunla birlikte .

Mikrofonu olsaydı düşürürdü.

"Bayan Brooks," dedi Yargıç Stone. "Jüriye söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Kate yutkundu, yazdığı konuşmaya baktı ve sayfaları çevirip yüzüstü masanın üzerine bıraktı. Ayağa kalktı

ayaklarını uzattı, bluzunu düzeltti ve savunma masasının etrafından dolaşarak jürinin önünde durdu.

'Müvekkilim...' dedi ve sonra dondu kaldı.

Müvekkilim babasını, arkadaşı Hal Cohen'i, bir eczacıyı, bir kasiyeri, muhtemelen Mike Modine'i, belki annesini ve üvey annesini ve Tanrı bilir daha kaç kişiyi öldürdü.

Suçlu olduğunu bildiğiniz birini nasıl temsil edersiniz? Orada durup jüriye masum olduklarını nasıl söylersiniz? Neden ilk duruşmasında böyle bir şey zorundaydı? Bu sorular tombaladaki bingo topları gibi zihninde dönüp duruyordu.

'Sayın jüri üyeleri, kapanış konuşmamı bu duruşma başlamadan önce yazmıştım. Bana böyle yapmam öğretildi. Duruşma başlamadan önce müvekkilimin savunmasını hazırlamıştım. Hangi noktalara değinmem gerektiğini ve davadaki konuların neler biliyordum. Konuşmamı bu noktaları göz önünde bulundurarak yazdım. Size bu noktaları hatırlatmak istedim. Adli kanıtların güvenilirmezliği, savcının iddiasındaki boşluklar, eş sanığın cinayet sebepleri...'

Bir kez daha durakladı. Sessizliğin odaya girmesine izin verdi. İki jüri üyesi biraz daha dik oturdu, dinliyorlardı. Bunun nereye varacağını bilmiyorlardı.

Kate de öyle.

'Ama bunu yapmayacağım. Bence siz kendi zihninizi zaten biliyorsunuz. Kanıtları zaten iyi kavradığınızı düşünüyorum. Sizden adil ve tarafsız olmanızı ve müvekkilimin hak ettiği kararı vermenizi rica ediyorum.

Kate jüriye müvekkilinin hangi kararı hak ettiğini söylemedi. Konuşmasını bitirmişti ve ilk jürisine yalan söylememişti.

Dik ve doğru durdu ve başı dik, vicdanı rahat bir şekilde savunma masasına döndü.

Karara kadar.

KIRK DOKUZ

EDDIE

Bir dava avukatı için, İngiliz dilinde bizi diğerlerinden daha çok korkutan iki kelime vardır. Bu iki kelime telefonumdan bana bakıyordu. Saniyeler önce kısa mesajla gelmişlerdi.

GERİ GELDİLER.

Jüri kırk sekiz dakikadır dışarıdaydı. Kırk sekiz dakika içinde yapabileceğiniz çok şey var.

Ancak kırk sekiz dakikada yapamayacağınız tek şey, New York tarihinin en karmaşık cinayet davasında adil ve dengeli bir karara varmaktır. Bu mümkün değil. Jürinin muhtemelen soracak bir sorusu vardır diye düşündüm. Karar bu değil.

Ama öyleydi. Derinlerde bir yerde, bunu biliyordum. Kahvemi bıraktım ve adliyeye doğru döndüm.

Mahkeme binasının dışındaki bayrak direğinde asılı duran, dalgalanan, yırtık, solmuş yıldız ve şeritlerin altından yürüdüm. Kuzgun gelişimi protesto etti.

Pek çok kişi ölmüştü. Ve belki de sondan önce daha fazlası ölecekti. Ben çocukken, Brooklyn'de küçük, soğuk bir evde büyürken, annem bana canavar diye bir şey olmadığını söylerdi. Çocukken okuduğum canavarlar, cadılar ve çocukları ailelerinden koparıp ormana götüren hikâyelerin sadece masal olduğunu söylerdi. Canavar diye bir şey yok, dedi.

Yanılıyordu.

Ceza Mahkemesi binasının asansörleri eski ve acı verecek kadar yavaştı. Beni kendi katıma çıkardılar, indim ve koridordan mahkeme salonuna doğru yürüdüm, içerideki herkesi takip ettim. Savunma masasında müvekkilimin yanındaki yerimi aldım.

Jüri içeri girerken bir sessizlik çöktü.

Evrakları çoktan katibe vermişlerdi. Jüri odasında tamamladıkları evraklar. Müvekkilim bir şeyler söylemeye çalıştı ama onu tam olarak duyamadım. Duyamadım. Kulaklarımda kan uğulduyordu.

Bir jürinin ne tarafa düşeceğini çok iyi bilirdim. Karar . Ve her haklıydım.

Bu karar ilk karardı. Çok yaklaştım. Aklımda, eşit bir bölünmeydi. Karar yazı tura da olabilirdi. Yarı yarıya. Ne olmasını istediğimi biliyordum. Artık katilin kim olduğunu biliyordum. Sadece jürinin bunu görüp görmeyeceğini bilmiyordum. Jüri körü olmuştum.

Kâtip ayağa kalktı ve jüri başkanına hitap etti. Uzun boylu, ekose gömlekli ve sert elli adamdı.

Kâtip, "Bu konularda hepinizin hemfikir olduğu kararlara vardınız mı?" diye sordu.

Jüri başkanı, "Var," dedi.

Katip, "Sofia Avellino'ya karşı açılan davada, sanığı suçlu mu yoksa suçsuz mu buluyorsunuz?" diye sordu.

Ustabaşı dosdoğru önüne baktı. Bu iyiye işaret değil. Genelde jüri beraat kararı verecekse sanığa bakar - masum sanığın üzerine çöken o rahatlama tsunamisini izlemeyi beklerler. Adaleti büyük yapan budur. Bu güçtür.

Başımı eğdim. Bakamadım. Harry omzumu tuttu, tutuşundaki gerginliği hissedebiliyordum.

Tek bir ses bile duyulmuyordu. Bir nefes bile. Mahkeme salonu bir mezardı. Ve Sofia'nın içine gömüleceğine dair içimde bir korku vardı.

Ustabaşı boğazını temizledi ve konuştuğunda sesi sanki çatılardan, başımın çok üstünden bağırıyor gibiydi.

"Suçlu değil.

Gürültülü bir ses yükseldi. Sofia kolumu kavradı ve haykırdı. Sesi hem insani hem de hayvani geliyordu. Acı ve rahatlama homurtusu, etten çekilen bir diken gibi.

"Alexandra Avellino'ya karşı açılan davada, sanığı suçlu mu yoksa suçsuz mu buluyorsunuz?

Bu sefer duraklama yok. Herhangi tereddüt yok. "Suçlu.

Artık gürültüyü bastırmak mümkün değildi. Alexandra'nın boğazından çıkan gırtlak sesi Sofia'ninkinin tam tersiydi. Rahatlama yoktu, sadece acı ve öfke vardı. Elleri yanlarından fırladı ve Kate onu sakinleştirmeye çalıştı.

Bu mahkeme salonunu susturmanın hiçbir yolu yoktu. Salondakiler konuşmaya başladı ve Yargıç Stone'un tek yapabildiği Kate'e müvekkilinin cezasının daha sonraki bir tarihte verileceğini söylemek oldu, ardından jüriyi azletti, Alexandra'nın kefaletini iptal etti ve mahkemeyi erteledi.

Mahkemenin güvenlik görevlileri ellerinde kelepçelerle Alexandra'ya yaklaşırken Dreyer hâlâ yumruğunu sıkıyor ve yüzünde öfkeli bir memnuniyet ifadesi belirliyordu. Alexandra geri çekilerek, "*Hayır, hayır, hayır, yanlış anladılar, o benim kız kardeşimdi!*" diye bağırды.

Onu yere yatırdılar, kelepçelediler ve Kate'i arkalarından takip ederek götürdüler. Onlar yan kapıdan çıkıp gözden kaybolmadan önce Kate döndü, beni gördü ve başıyla onayladı. Kate için buruk bir sevinçti. Yanlış kardeşe arka çıkmıştı ve bunu biliyordu. Yine de doğru olanı yapmıştı.

Büyük bir el sırtıma vurdu.

', Eddie. Onu yakaladık,' dedi Harry.

'Jürinin ne yapacağını bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu.' "O günlüğü ifşa ettiğiniz andan itibaren Bu taraftan,' dedi.

"Gerçekten mi? Ben öyle düşünmemiştim. Öyle ya da böyle diyemedim. Yol boyunca bir yerde kayboldum.

'Uzun zamandır uyumadın. Hâlâ ayakta durabilmene şaşırdım. Sorun değil, her zaman kararları açıklayamazsın. Biraz dinlen,' dedi.

Burnunu çekti ve Sofia kalabalık tarafından yutulurken onu takip etti. Muhabirler ona sorular yöneltiliyor, gürültü ve kamera flaşları havada uçuşuyordu. Dreyer da gazeteciler tarafından kuşatılmıştı. O cehennemi, muzaffer bakışını takındı ve ekibine teşekkür etti.

Kalabalığın kenarından ittim, başımı eğdim ve kapıya doğru ilerledim. Her şey bitmişti. Katil gözaltındaydı. Sofia özgürdü. Adalet, eğer böyle bir şey varsa, nadiren bir kararda yansımaları görürdü. Adalet doğru ve yanlışla ilgili değildir. İnsanlar hata yapar. Hem suçlular hem de jüri üyeleri. Kararlar genellikle kusurludur çünkü insanlar

kusurludur. Bu karar doğruydu ve adliyeden çıkarken yıldızlara ve çizgilere baktım ve belki o kadar da kötü durumda olmadıklarını hissettim. Ofisime dönmem gerekiyordu.

Gelecek yıla kadar uyumak istedim.

ELLİ EDDIE

Karardan sonraki bir saat içinde ofisimin arka odasındaki karyolama uzanmıştım, gözlerim kapalı, boş midemde iki parmak viski yuvarlanıyordu ve gözlerim kapalıydı.

Vücudum uyumak istiyordu. Beynim de öyle. Hiç bu kadar yorgun hissetmemiştim. Aylarca süren uykusuz geceler ve uzun günler sonunda göstermeye başlamıştı.

Ama uyku gelmedi.

Tek düşünebildiğim Harper'dı. Katili hâlâ . Alexandra'nın Harper'ı öldürmüş olması mümkündü ve bu düşünceye karşı koymak zordu ama Harper'ın Sofia'nın davasında çalışması dışında onu cinayetle ilişkilendiren hiçbir şey yoktu. Eğer Harper Franklin'lerin evine yaptığı ziyaret sırasında bir şey gördüyse ve Alexandra tarafından dışarı çıkarıldıysa, bunun ne göremiyordum. Sadece teorilerim vardı, somut bir şeye yaklaşan hiçbir şey yoktu.

Düşünceler kafamın içinde o kadar çok dönüyordu ki neredeyse onları duyabiliyordum.

Oturdum.

Gerçekten gürültü duydum.

Ofisimin ön kapısında.

Bir tişört ve bir kot pantolon giydim ve ofise girdim. Dış kapı buzlu camdı ve diğer tarafta birini görebiliyordum. Masamın çekmecesini açtım, bir çift muşta çıkardım ve birini sağ elime geçirdim. Kapının diğer tarafındaki kişi Harry ya da Kate değilse, ışıklarını söndürüp soruları sonra soracaktım. Harper ön kapısını açarken öldü.

Kapıya daha fazla vuruldu. Bu sadece vurmak değildi. Diğer taraftaki her kimse pek dost canlısı görünmüyordu.

Nefes aldım, öne çıktım, sağ kolumu ateşleme pozisyonuna getirdim ve kapıyı açtım.

Harry değildi. Kate de değildi. Ve ben onları yumruklamadım.

Kapının diğer tarafındaki kişi dar gri bir kot pantolon, siyah botlar ve koyu desenli bir gömleğin üzerine mavi bir blazer ceket giymişti. Bloch merhaba demedi. Hiçbir şey söylemedi. Zemine baktı, sanki zeminin içinden aşağıdaki beton ve metale bakıyormuş gibi. Düşünceler ve başka bir şey içinde kaybolmuştu. Kötü bir haber almış gibi görünüyordu - bir akrabası araba kazası geçirmiş olabilirdi. Her neyse, ağzından çıkarmakta zorlanıyordu. Bir şey söylemek istedim ama söylersem o Doktor Marten çizmelerinden birini suratıma geçirebileceği izlenimine kapıldım. Ama sonra Bloch'un pek konuşmadığını hatırladım ve en azından bir şeyleri başlatmak için çizmeyi riske atmam gerektiğini düşündüm.

"Bloch, iyi misin? Dedim.

Hareket etmedi. İrkilmedi. Bana bakmadı. Sadece "Sanmıyorum." dedi.

Ne ? Kate mi? O iyi mi?'

Burada olduğumu bilmiyor. Henüz bilmiyor. İçeri girebilir miyim?'

"Elbette," dedim ve geri çekildim. Pirinç parayı yumruğumdan kaydırdım ve masanın üzerine bıraktım.

Bloch, ona teklif etmeme rağmen oturmadı. İçki önerime başını salladı.

Tamam, bana yardım etmelisin. Bir var, anlıyorum. Konuş benimle.'

Bloch, "Sonunda bu çok kolay oldu," dedi.

Bazen bir şeye bakış açınızı değiştirmek için basit bir ifade gerekir. Bu davanın bir kısmının kapalı bir kapı olduğunu ve Bloch'un kapıyı bir santim araladığını hissettim.

Jürinin Alexandra'yı mahkum edeceğini ve Sofia'yı beraat ettireceğini bilmeliydim. Harry bundan emindi - bu kararın çıkacağını göremeyen tek kişi bendim. Ve şimdi nedenini biliyordum. Bunu Bloch'un yüzünde . Sadece yorgun değildim, emin de değildim. Her şeyden emin değildim ve bu şüphe beni çözmüştü. Suyun üzerinde sürükleniyordum, etrafım kederin sisiyle çevriliydi. Ve ben dikkat etmiyordum. Ve dikkat etmiyordum.

Davadaki adli kanıtlara güvenilemezdi - saç teli uzmanı ve ısırik uzmanı da birbirleri kadar güvenilmezdi. Dreyer her iki şüpheliyi de suçlayabilmek için onların raporlarını bir şekilde etkilemiş olsaydı hiç şaşırırmazdım. Sonunda bunun bir önemi kalmadı çünkü jüri iki uzmana da itibar etmedi.

Bloch, "İki şey beni rahatsız ediyor," dedi.

Durakladı. Konuşmak onun için kolay değildi. Kendini geliştirmesi gerekiyordu. Güneşin son ışıkları karşıdaki kirli renkli pencereden içeri süzülüyordu. Güneş ışığında uçuşan toz zerreciklerine baktı.

"Günlüğün bir kısmının doğru olduğunu düşünüyorum. Frank kendisini kimin zehirlemeye çalıştığını öğrendi ve vasiyetini değiştirecekti - bu yüzden öldürüldü. Haloperidol. Sıvı formda. Büyük beyaz şişe. Polisler nasıl oldu da bunun izini bulamadı ve Frank nasıl oldu da kadının bunu yemeğine koyduğunu fark etmedi?

"Belki de dikkatliydi?" dedim.

'Aylarca ona veriyor, o görmüyor ve bir damla bile dökmüyor mu? Ama bir şekilde o yine de anlıyor mu?'

"Çok dikkatli miydi?" diye .

"Beni rahatsız eden ikinci şey de bu. Bu neredeyse mükemmel bir suçtu. Gerçekten çok dikkatliydi. Tanıkları öldürdü, bunu planlamak için zaman ayırdı ve yine de sahte günlüğe üç gerçek hata koyacak kadar özensiz davrandı' dedi Bloch.

Zihnimdeki o kapı açıldı. İkimiz de birbirimize baktık. Günlüğün sahte olduğunu kanıtlamak çok kolay olmuştu. Bu düşünce gözlerimizi ve zihnimizi bir çift kelepçe gibi kilitlemişti.

Bloch'un bu basit sözleri dünyamı kendi ekseninde döndürmeye yetti. Bazen bir şeyi göremezsiniz çünkü ona tamamen yanlış açıdan bakıyorsunuzdur.

"Sen de benim mü düşünüyorsun? Dedim ki.

Cevap vermedi, sadece gözlerini bana çevirdi, sonra tekrar yere baktı.

Harper'ın neden öldürüldüğünü hala bilmiyoruz. Franklin Sokağı teftişinin videolarını defalarca izledim. Franklin Sokağı'ndaki evde bir şey görmüş olabileceğini düşündüm.

kız kardeşlerden birini suçladı ve fotoğrafını çekti. Belki o sırada görmemişti bile ama fotoğrafı vardı. Belki yanıliyordumdur ve kontrol etmek için telefonunun fotoğrafları bende yok, ama onu Frank'in katilinin hedefi haline getirebilecek tek şey bu. Harper benden daha zekiydi. Benden daha iyiydi. Bunu öğrenmeyi ona borçluyum.

'Yakında hava kararacak. Franklin Sokağı'ndaki evin içine tekrar bakmak istiyorum,' dedi. "Gelmek ister misin?"

Ben aradım. Kendim aramak istiyordum ama bir şey yapmadan önce hareket tarzımdan emin olmam gerekiyordu. Teyide ihtiyacım vardı. Haloperidol hakkında bir fikrim vardı ve bunu .

Harry'yi de yanına al. Eğer polisler sizi bulursa, yanınızda eski bir kıdemli yargıç olması işinize yarar. Bu şehirde Harry Ford'u tanımayan polis yoktur. Kate'e bundan bahsedecek misin?"

"Henüz değil," dedi Bloch.

'Franklin Caddesi'nden ayrılana kadar ona hiçbir şey söyleme. Seninle gelmek isteyecektir. Eğer haneye tecavüz ederken yakalanırsa, hukuk kariyeri daha başlamadan biter.

Bloch başını salladı ve "Bizimle geliyor musun?" sordu.

"Gelemem, daha önemli başka işlerim var. "Ne gibi?"

'Eski bir arkadaşımı aramam gerekiyor. Sonra bir gazete almam ve hastaneye gitmem gerekiyor.

"İyi misin?" diye sordu Bloch.

"Hayır, iyi olmaktan oldukça uzağım.

ELLİ BİR

HARRY

Bloch'un Edgewater'daki evinden Franklin Caddesi'ne yolculuk sadece bir saat sürdü, ama Harry kullanma kararından şimdiden pişmanlık duymaya başlamıştı. Yumuşak tavanlı yirmi yıllık üstü açık bir araba, soğuk bir gecede uzun bir yolculuk için ideal bir araba değildi. Hafif bir kar yağışı başladı ve çatıdaki bir sızıntıdan Harry'nin sol kalçasına sürekli bir su damlası akmaya başladı. Harry bu yaşta soğuğu herkesten daha fazla hissediyordu. Atkısını ve uzun paltosunu sımsıkı sarmış, yakalarını kaldırmış, eldivenlerini takmıştı ama yine de titriyordu.

Konuşma pek sıcak değildi. Bloch arabayı Harry'nin kullanmasını istemişti. Konsantre olması, bir şeyler düşünmesi gerekiyordu. Harry itiraz etmedi, ama şimdi keşke etseydi diyordu.

Harry Bloch'tan ancak bir düzine kelime alabilmişti. Adresini. Evine vardıklarında, "Burada bekle," demiş, sonra da arabaya bindiğinde, "Gidelim," demişti. Hepsi bu kadar. Franklin Caddesi'ne sadece birkaç dakika uzaklıktaydılar.

'Evin önüne park etme. Yanından geç. Bir sonraki sokağa park edin,' dedi Bloch.

Frank Avellino'nun vahşice öldürüldüğü evin önünden geçtiler. Karanlıktaydı. Gece kadar soğuktu. Harry onun dediğini yaptı ve bir blok öteye park etti.

Harry kaldırıma , "Yemin ederim dışarısı daha sıcak," dedi. Bloch küçük yeşil spor arabadan indi. Sırtını gerdi ve arabaya onaylamaz bir ifadeyle baktı.

"Bu bir klasik," dedi Harry.

Bloch ön koltuktan bir çanta alarak, "Bu bir bok kutusu," dedi.

Hafif kar yağışı altında eve doğru ilerlediler. Sokakta çok az insan vardı ve Franklin Sokağı'nda ara sıra geçen arabalar dışında kimse yoktu. Harry paltosundan bir bere şapka çıkardı.

cebinden çıkarıp başına geçirdi ve kulaklarının üzerinden kadar aşağı çekti. Bloch soğuğa aldırıyor gibiydi, aldırsa da belli etmiyordu.

Bir çift yeşil deri eldiven giydi ve evin ön kapısına yaklaşırken çantasını açtı. Çantadan bir şey aldı ve kapıya çıkan üç basamağı tırmandı. Orada durdu, sanki soğuk elleriyle kilidin anahtarını arıyormuş gibi bir görüntü veriyordu. Harry arkada durdu, yoldan geçen arabaların görüşünü elinden geldiğince engelledi, bir yandan da küçük bir matkaba benzeyen şeyin çıkardığı vızıltı ve uğultuyu dinledi.

Kilidin açıldığını ve kapının içeri doğru sallandığını duyduğunda kapıda otuz saniye kadar kalmışlardı, fazla değil.

İçeri girdiklerinde aralarında hiçbir şey geçmedi ve Bloch kapıyı Harry'nin arkasından kapattı.

Ona bir kalemden daha büyük olmayan küçük bir el feneri verdi ve 'Işığı pencereden uzak tut' dedi.

"Sence Dreyer, temyiz başvurusu yaptıktan sonra Kate'le buraya gelip evi incelemenize izin vermez miydi?" diye sordu Harry.

"Peki bu ne kadar sürer?" diye sordu.

Bu bir sorudan çok meselenin sona ermesiydi. Teknik olarak, bu haneye tecavüzdü. Kanunun yanlış tarafına ilk kez geçmiyordu. Eddie Flynn ile arkadaş olmak ve doğru yoldan ayrılmamak şaşırtıcı derecede zordu. Er ya da geç Eddie herkesi yoldan çıkarırdı - tabii ki doğru nedenlerle.

En azından ev sıcaktı. Soğukta boruların patlamasını önlemek için kalorifer zaman ayarlıydı. Bloch'u mutfığa kadar takip etti. Buraya son gelişinden farklıydı ama Harry ilk başta nedenini tam olarak anlayamadı. Bloch buzdolabını yavaşça, sadece bir iki santim açtı. Etrafı ışıkla doldurmak istemiyordu. Başını açık buzdolabının kapısına doğru eğdi, Harry de bakmak için yanına geldi. İçi boştu. Rafları bile almışlardı. O zaman neyin değiştiğini fark etti. Buraya son gelişinde dolaplardan bazılarının cam bölmeleri vardı, kristal şarap kadehleri, high-balls ve viski bardakları sergileniyordu. Şimdi o dekoratif camların arkasında hiçbir şey yoktu. Harry bir çekmece açtı. Çatal bıçak yoktu.

Mutfağa hızlıca göz gezdirildiğinde her fincan, bardak, kase, tabak, tava, bıçak ve çatalın test için kaldırıldığı görüldü. Yemek, içmek ya da pişirmek için kullanılabilecek her şey gitmişti. Bulaşık makinesini bile söküp yanlarında götürmüşlerdi.

"Ve hiçbirinde Haloperidol izi yok," diye mırıldandı Harry.

Bloch hiçbir şey söylemedi. Onun yerine üst kata çıktı. Harper'ın videoda izlediği yolun aynısını izliyordu. Aynı şeylere bakıyor, onun gördüklerini görmeye çalışıyordu.

Harry iç geçirerek onu en üst kata kadar takip etti. Frank Avellino'nun yatak odasına.

Yatak odasına açılan çift kapı açıktı. Bloch eşikte durmuş, el fenerini odanın içine doğru tutmuştu. Gözleri önce zemini, sonra da her köşeyi yavaşça tarayan ışını takip etti. Bir adım ileri attı, sonra bir adım daha, fener yavaşça hareket ederken, odağı mutlaklı.

"Bir şey görüyor musun?" dedi Harry.

Bloch cevap vermedi. Onun kendisini duyduğundan bile emin değildi. Harry odaya girdi, Bloch'un arkasında saygılı bir mesafe bırakarak, onun el feneri ışığının altına düşmek istemiyordu. Yerler sağlamdı. Nereye basarsanız basın tek bir gıcırta bile yoktu. Harry el fenerini yere tuttu ve Bloch yatağa gelip dikkatini kan lekeli şilteye verdiğinde, Harry en-suite banyoya doğru ilerledi. Kanın çoğu yatağın içine işlemişti, yerde çok az kan vardı. Zengin, kalın, soluk bir halıydı. Lekeler göze çarpıyordu. Sadece sıçramıştı. Kan birikintisi yoktu. Her iki kadının da giysilerinde ağır kan lekeleri vardı ve bu lekelerin babalarının hâlâ hayatta olup olmadığını görmek için ona sarılmalarından kaynaklandığını söylediler. Bu iddiayı çürütmek zordu. Harry fotoğrafları görmüştü ve o yatak odasında Frank Avellino'yla temas eden herkes kan revan içinde kalmış olmalıydı.

Üzerinde hiç kitap olmayan bir komodin vardı. Sadece bir lamba ve birkaç mendil. Odanın karşı tarafındaki çekmeceli dolaba dokunulmamış görünüyordu. Üstünde bir ayna duruyordu ve kan sıçramaları buraya kadar ulaşmamıştı. Harry el fenerini tavana doğrulttu. Orada hiçbir şey yoktu. Leke yoktu. Yatağın üstündeki duvarda birkaç çizgi dışında, duvarlarda da leke yoktu.

Bloch, evde kalan tek gerçek fiziksel kanıt olan kan lekelerine yaklaşmak için acele etmedi. Harper da aynı şeyi yapmak için zaman harcamıştı. Harry onu izledi ama bir süre sonra Bloch'un tam olarak ne aradığını anlayamadı. El fenerini kapattı, ebeveyn odasının kapısını açtı ve içeri girdi. Banyoda hiç pencere yoktu ve Harry kapıyı kapatıp ışıkları yaktı. Duş yoktu - sadece bir tuvalet ve küçük bir lavabo vardı. Muhtemelen bir zamanlar klozet olarak kullanılmıştı. Frank'in yatak odasının yanında jakuzili küveti ve bir basketbol takımının sığabileceği büyüklükte duşu olan geniş ve lüks bir banyo vardı.

Soğuk ve zamanın birleşimi Harry'nin tuvaleti kullanması gerektiği anlamına geliyordu. Klozet kapağını kaldırdı ve bir şey duyduğunda eldivenlerinden birinin parmağını ısırdı. Durdu, teninde bir ürperti dolaştı.

"Harry!" diye bağırdı yine.

Bloch'tu.

"Burada hiç pencere yok. Tuvaleti kullanmak için ışığı açmam gerekti. zgnm, ben yaşlı bir adamım."

"Harry!" diye tekrar bağırdı, bu kez daha ısrarlıydı. "Ne oldu?"

"Dışarı ık," dedi Bloch.

Harry yüz seksen derece döndü ve iki adım ne ıktı. Kola uzandı. Tuttu, yavaşça çevirdi. Metal mandal çevrildikçe inledi.

"Dur," dedi Bloch.

"Ne?"

"Kolu çeviriyor musun?"

Evet. Bu ses için endişelenme. Mekanizma gıcırđıyor. Sadece benim."

Harry Kate'i ne kadar sevse de, Bloch'a o kadar ısınamamıştı. Çok az konuşuyordu ve arkasındaki tuvaleti kadar kişiliği vardı. Yine de zeki olduğunu ve söyleyecek bir şeyi olduğunda, nasıl söylediğinden bağımsız olarak konuştuğunu biliyordu. Harry bir dava üzerindeyse Bloch'u yanında isterdi, ama mesai saatleri dışında onunla bir bira paylaşmak istemeyeceğini biliyordu. Bu yaşta Bloch'un konuşmalarına fazla dayanabileceğini sanmıyordu.

Kolu yavaşça çevirdi. Kol tamamen döndüğünde durdu ve Harry ışığı söndürüp kapıyı açtı. Dışarı çıktığında Bloch'un yüzünde tuhaf bir ifadeyle ona baktığını gördü.

'Harper'ın neden öldürüldüğünü biliyorum,' dedi.

Harry'nin dudakları kıpırdadı ve bir ses bile çıktı, ama bu bir kelime değildi. Dilini kontrol edebilecek kadar kendine gelene kadar mırıldandı.

"Sen ne?

Bloch'un dudakları aralandı, nefes aldı, Harry tuvaletteyken keşfettiklerini ona anlatmak üzereydi, ama hiç başlamadı. Onun yerine gözleri fal taşı gibi açıldı. İkisi de kıpırdamadan durdu.

Bir ses vardı. Bir kapı kapanıyordu.

Ön kapı. Anahtarlar mermer mutfak tezgahının üzerine bırakılırken metalik bir çarpma ve şangırtı. Alt katta biri vardı.

Bloch işaret parmağını dudaklarına götürdü. Harry kıpırdamadan durdu. Sığ nefesler aldı ve Bloch'un bakışlarını tuttu. Eğer polisler aşağıdaysa, başları ciddi beladaydı. Eğer Sofia'ysa, açıklamaları gereken çok şey vardı.

Yatağın altına. Şimdi. Sessizce,' diye fısıldadı Bloch.

Harry ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, sonra da yere uzandı. Yatak onun amaçları için yeterince uzundu ve vücudunu yatağın altına soktu. Bloch diğer taraftan içeri girdi. Yatak odasının açık kapısını görebiliyorlardı. Koridorda ışık yanmıyordu. Henüz yanmıyordu. Yukarıda kapana kısılmışlardı. Bloch telefonunu çıkardı ve yazmaya başladı.

ELLİ İKİ

EDDIE

Mount Sinai Hastanesi'ndeki özel bir odada, daha önce hiç tanımadığım bir adam yatağında uyuyordu. Huzurlu görünüyordu. Başında ve yüzünün yan tarafında hâlâ bandajlar vardı. Sağ bacağı alçıdaydı ve bir vinçle yukarı kaldırılmıştı ama onu çok fazla rahatsız ediyor gibi görünmüyordu. Bunu söylemek zordu. Sağ kolu da alçıdaydı ve geniş karnının üzerine sarılmıştı.

Özel odasının kapısını açtım ve beni görene kadar eşikte bekledim. Beni tanımış gibi görünmüyordu. Birkaç dakikadır ona bakıyordum ve onu daha önce görmediğimden emindim.

"Kimsin sen?" diye sordu.

Cildi, ölüm çingiraklı sesine uygun olarak ölümcül derecede solgun görünüyordu. Dudakları kızgın kırmızıydı ve çatlamıştı.

Ona cevap vermedim. Onun yerine daha yakından bakmak için odaya girdim.

"Doktor musunuz?" diye sordu.

Odaya başka bir adam girdi. Şapkalı Jimmy yatağın kenarına .

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Jimmy. "İyi. Daha iyiyim," dedi adam.

Tony, bu Eddie Flynn. İyi bir arkadaşımdır. Eddie, bu Küçük Tony P. Sana bahsettiğim adam. Karşıdan karşıya geçerken ezildi.'

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," dedim. "Kazanızla ilgili birkaç sorum olacak.

Avukat sen misin? Kimseyi dava etmek istemiyorum. Plakayı almadım. Bana kimin çarptığını bilmiyorum.'

Yüzünden ter boşandı. Sağlam elinde hafif bir titreme vardı. Gergin olması için hiçbir neden yokken gergindi.

"Anladığım kadarıyla arabanızı Jimmy'nin restoranının yakınına park etmişsiniz. Sabahın erken saatleriydi, vardiyayı başlamadan önceydi.

Orada. Ve arabadan indiğinizde bir motosiklet size çarptı, sizi motosikletle arabanın kapısı arasında ezdi. Jimmy'ye böyle söylemişsin. Doğru mu?' Ben sordum.

Evet, evet. Muhtemelen arabadan inmeden önce aynaya bakmamışımdır. Muhtemelen bu benim hatam.

Jimmy bana baktı. Başımı salladım.

'Bazı tanıkların anlattığına göre, motosikletli kapıyı neredeyse tamamen sökmüş, sonra motosikleti geri götürmüş ve ön tekerleği kafanıza mı çarpmış? Bana bir kaza gibi gelmedi?'

"Ne olduğunu bilmiyorum. Hatırlamıyorum. Hatırladığım son şey arabadan indiğimdi," dedi Tony.

"Bu senin yeni araban mıydı?

Yutkundu, 'Evet, evet' dedi. Yepyeni. Benim için bir bahis geldi. Yüz bin dolar. Tam şansımın döndüğünü düşünürken, bu oldu.'

Ağır yaralı olduğunu hatırlatmak istercesine sağlam kolunu kaldırdı.

'Lanet kafatasımı kırdı. Bilmiyorum. Sanırım bunu yapmalıyım. arabadan inmeden önce baktım.'

"Jimmy'den bahisçileriyle ve Manhattan'da son altı ay içinde yüz bin dolar ödeyen başka kim varsa onlarla konuşmasını istedim. Tahmin edin ne dediler?" diye sordum.

"Bilmiyorum, yani ben...

'Sizi tanıyan bahisçiler daha fazla bahis oynadığınızı ama kazanmadığınızı söylediler. Ve geçen yıl kimseye altı haneli rakamlar ödemediler.

"Bak-" diye başladı.

"Ona doğruyu söyle," dedi Jimmy. 'Eğer yalan söylersen, bunu anlarım. Sonra da kızarım.

'Yalan söylemiyorum,' dedi Tony.

Aklı başında hiç kimse Şapkalı Jimmy'ye yalan söylemez. Özellikle de Jimmy için çalışıyorsanız. Bu Hudson'ın dibine tek gidişlik bir biletti. Bu adamın ihtiyacım vardı.

'Tony, bundan kurtulmanın tek bir yolu var,' dedim, 'o da bana doğruyu söylemek. Ben şöyle düşünüyorum, eğer haklıysam siz . Eğer ben

yanlış yaparsan, sen söyle. Tamam mı? Bana doğruyu söylemen şu anda seni kurtarabilecek tek şey.

'|-'

'Kapa çeneni ve dinle. Sen bir aşçısın. İki yıldır Jimmy'nin restoranında çalışıyorsun. Jimmy'nin bir arkadaşı, Frank Avellino, her sabah kahvaltı için restorana gelirdi. Orada kahve içerken birkaç toplantı yapar ve sonra gününe devam ederdi. Buraya kadar haklı mıyım?'

Şimdi titriyordu. Gözlerindeki teri kırıştırdı ve başını salladı.

Güzel. Şimdi, Frank Avellino zehirleniyordu - uyuşturuluyordu. Aylarca. Polisler evinde zehirden eser bulamamışlar. Tek bir damla bile. Belki de zehir evde değildi diye düşünüyorum. Belki de biri sana her sabah Frank'in yumurtalarına koymak için para verdi. Sanırım sana yüz bin dolar ödediler. Bence sen sana söyleneni yaptın ve sonra sana para veren kişi korktu. Belki de yüz bin doların çeneni kapalı tutmaya yetmeyeceğinden korktu. Bu yüzden seni kalıcı olarak susturmaya çalıştılar. Şimdiye nasıldım?'

Zehir değildi. Yemin ederim. Bana ilaç olduğunu söyledi. İlaç. Evde almayacağını, yumurtasına ve katmam gerektiğini söyledi...'

Jimmy yüzünü sildi, başını eğdi ve uzun, bıkkın bir iç çekişle nefes verdi.

'Birinin yemeğine ilaç koymak için yüz bin dolar gerçekten cömert bir bahşış,' dedim.

"Yemin ederim-

"Kapa çeneni," dedi Jimmy.

Yanımda *New York Times*'ın bir kopyasını tutuyordum. Tony'nin önüne koydum, ön sayfası ona dönüktü.

"Bu kadınla tanıştın. Sana para ödeyen, Haloperidol veren ve sonra seni öldürmeye çalışan kadınla. Fotoğrafları ön sayfada,' dedim.

Ön sayfada iki resim vardı. Dava okuyucuların dehşet dolu hayal gücünü ele geçirmişti ve baş sayfanın altında Alexandra ve Sofia'nın dün mahkemeden çıkarken çekilmiş fotoğrafları yer alıyordu.

Yakın çekimler. Kişisel kabusları karşısındaki acımasız kararlılıklarını gösteriyor.

"? Dedim ki.

Gözlerini kapattı. Tony boyundan büyük bir işe kalkışmıştı ve şimdi bunun bedelini ödemek zorundaydı.

"Beni yüzümden bıçaklamaya çalıştı ama ıskaladı ve bıçağı düşürdü. Arabamın altına düşmüş olmalı. Sonra o bisikleti kafama indirdi. O bir deli,' dedi.

"Hey, Tony," dedi Jimmy. 'Muhtemelen bu kadından korktuğunu biliyorum. Ne de olsa neredeyse seni öldürüyordu. Ama bak, o burada değil. Ve artık ondan korkmana gerek yok. Benden korkmalısın. Çünkü seni öldüreceğim. Anladın mı?'

Tony gözlerini açtı, hızla başını salladı ve bir parmağını kâğıda soktu. Kimi ettiğini görmek için eğildim.

"Emin misin? diye sordum. ". O yaptı.'

Şimdi Tony P'yi kurtarmam gerekiyordu.

"Jimmy, Tony onun için Haloperidol tedarik ettiğini ve kendisine yüklü bir ödeme yapıldığını söyleyecek. Ayrıca babası öldürüldükten sonra ona Haloperidol'ü nereden aldığını sorduğunu ve onun da Haberman'daki bir eczaneden aldığını söylediğini anlatacak. Sonra da kadının onu sokakta öldürmeye çalıştığını söyleyecek. Bunların hepsini yapacaksın, değil mi Tony?'

"Ne dersin yapacağım.

'Çünkü polislere doğruyu söylersen ve Jimmy'nin restoranında birini zehirlediğine dair ifade verirsen, bu Jimmy'nin işleri için kötü olur. Ve eğer hiç tanıklık etmezsen, Jimmy'nin seni hayatta tutması için bir neden kalmaz. Yani yapacak mısın?'

", yemin ederim.

Gazeteyi bıraktım, Jimmy'ye teşekkür ettim ve kapıya doğru koştum. 'Onu öldürme. Ona ihtiyacım var.

'Polisler onunla konuşmaya geldiğinde hala nefes alıyor olacak. Ondan sonra ne kadar süre nefes almaya devam edeceğini kim bilebilir?" dedi Jimmy.

ELLİ ÜÇ

EDDIE

Franklin Sokağı'ndaki ev sessiz görünüyordu. Dışarıda park edilmiş eski bir minibüs vardı. Minibüsün arka kapı penceresinden baktım ve içeride istiflenmiş kutular gördüm, bir de başka bir şey. Gece havasında bir an durup dinledim. Şehir bir kez olsun sessizdi, sadece uzaktaki trafik vardı.

Eve yaklaştım. Ön kapı açıktı. Yine de kapıyı çaldım ve içeri girerken bağırarak selam verdim.

Koridorda yan masanın üzerinde yanan bir lamba vardı. Tekrar seslendim ve mutfağı ve salonu görene kadar ilerledim.

Sofia salonda, yarı karanlıkta duruyordu, masanın üzerinde yanan başka bir lambanın ışığı gözlerine vuruyor ve onları alevli gösteriyordu.

"Eddie, burada ne işin var?" dedi.

Önünde, sehpanın üzerinde bir satranç tahtası duruyordu. Taşlar sanki bir oyunun tüm akışı içindeymiş gibi dizilmişti.

"Nasıl görmek için uğradım. "Burada olduğumu nereden bildin?"

"Dairenizden cevap gelmedi. Sanırım bu ev artık sizin ve burada olabileceğinizi düşündüm. Dışarıda bir minibüs gördüm, taşıyor musunuz?"

'Eve birkaç eşya taşıyabileceğimi düşündüm. Meşgul olmak istedim,' dedi.

'Bu senin satranç tahtan mı? Bir oyunu mu böldüm? Burada başka biri mi var?" diye sordum.

Burada başka kimse yok. Evet, bu benim tahtam. Bu kız kardeşimin oyunu. Çocukken oynadığımız ve bitiremediğimiz oyun.

Aşağı uzandı, bir atı hareket ettirdi. "Ve şimdi bitti," dedi. "Ben kazandım."

Işık gözlerinin derinliklerine doğru ilerliyor, onları ay ışığında avını takip ederken yakalanan bir avcı gibi parlak hale getiriyordu. Korkmuş, uysal Sofia gitmişti. Kız kardeşi Frank'in cinayetinden hüküm giymeyi bekliyordu ve Sofia temize çıkmıştı. Artık korkacak bir şeyi yoktu. Kendine güveni bir hale gibi etrafında parlıyordu.

"Kesinlikle sen kazandın," dedim başımı sallayarak. "Alexandra'dan gerçekten nefret ediyor olmalısın.

'Babamı öldürmeden çok önce ondan nefret ediyordum. Annemi merdivenlerden aşağı ittiğinde benden her şeyimi aldı,' dedi Sofia. "Bu bir kazaydı. Aptalca bir kazaydı. Onu öldürmek istememişti. Annemizi alıp götürdüğü için Alexandra'ya kızgın değildim. Bu çok erken oldu. Annemden nefret ederdim. Bir gün annemi satrançta yenmek istedim. Büyümek ve annemin ondan iyi olduğumu bilmesini istiyordum. Alexandra'dan da daha iyi. Annemi incitmek istiyordum ama o bunu benden aldı. Denememe rağmen onu ölümde bile incitemedim. Sonra babam bizi uzaklara gönderdi. Onu da kaybettim. Yaptığı şey yüzünden çürümeyi hak ediyor.

Sofia'da sismik bir değişim oldu. Farklı görünüyor ve kendini farklı tutuyordu. Onu ilk kez gerçekten görüyormuş gibi hissediyordum. Her şey daha anlamlı hale gelmeye başlamıştı. Alexandra ile aralarındaki nefretin gerçek nedeni artık açıktı. Annesini öldürerek ona zarar vermeye çalıştığını söylediğinde bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum. Alexandra Jane'i merdivenlerin başında itmişti ama öldükten sonra onu ısıran Sofia'ydı.

Sofia sanki bir rüyadan uyanıyormuş gibi başını salladı. "Kahve ister misin?

'Teşekkür ederim, bu harika olur. Bazı gelişmeler oldu ve sizi bilgilendirmek istedim'.

Beni mutfağa götürdü ve diğer ışıkları yaktı. Tezgâhın üzerinde yeni bir kahve makinesi duruyordu, yanındaki kutudan yeni çıkmıştı. Bana Frank'in hiç kahve içmediğini söyledi. Sonlara doğru çayı tercih edermiş. Çörek matarasını suyla doldurdu, makineyi fişe taktı, taze telveyle doldurdu ve süzölmeye bıraktı.

'Katiller her zaman hata yapar,' dedim.

"Ve sen bir tane buldun?" dedi Sofia, sesi eşit ve meraklı.

İki tane buldum. Canlı bir tanık bırakmış. Onu teşhis edebilecek birini. Kahve fincanı aramak için dolabı açtı. Hiç yoktu.

"Bütün fincanları almışlar," dedi. Daha fazla dolap açtı, hiçbir şey bulamadı.

'Sanırım kahve menüde yok,' dedim.

"Öyle görünüyor. Pardon, tanık hakkında ne diyordunuz?' Mutfağın ortasındaki küçük kahvaltı sofrasının etrafından dolaştı ve benden birkaç adım ötede durdu. Ev sıcak olmasına rağmen hala uzun bir palto ve bot giyyordu.

"Frank'in yemeğine uyuşturucu koyması için para verdiği adam. Jimmy'nin restoranında çalışıyordu.

"Aman Tanrım! Peki sana ne söyledi?"

Şu anda polislerle konuşuyor. Bana bu işi yapması için para aldığını söyledi.

O

.' Bunu düşünürken fayans döşeli zemine baktı. 'Bunu yaptığına hâlâ inanamıyorum. O benim kız kardeşim,' dedi Sofia.

"Tek hatası bu değildi. "Gerçekten mi?"

'Evet, ama bu konuda endişelenmene gerek yok. Gerçekten. Bitti artık.

Şimdi, Sofia. Artık tehlikede değilsin. Sadece gelip iyi olduğundan emin olmak istedim ve gerisini polise bırakacağım.

'Gidip bir şeyler yemek istemediğine emin misin? Ya da burada kalıp bir şeyler atıştırabilir miyiz?"

"Eminim," dedim ona yaklaşarak. 'Bittiğine sevindim. Suçlu bulunursan içeri giremezsin diye çok endişelenmiştim. Bundan sonra hayatına devam edebilirsin. Zaman alacağını biliyorum ama bunu yapabilirsin. Artık bir milyonersin. Her şeye sahipsin.'

Bana yaklaşıırken kollarını uzattı. Ona doğru yürüdüm ve onu kucakladım. Ön kapıyı açık bırakmışım ve şimdi bir an için dikkatle dinledim. Uzaktan siren seslerini duyabiliyordum.

'Teşekkür , ' dedi.

Kolunu okşadım ve birbirimizi serbest bıraktık.

"Gitsem iyi olacak," dedim geri .

Kahve makinesi hazır olduğunu duyurmak için bir şekilde gürlemeye başladı.

'Diğer hata neydi? İki tane bulduğunuzu mu söylediniz? Sadece meraktan mı?'

Dışarıda duran bir arabadan hafif bir fren sesi duydum. "911 çağırısı," dedim.

"Ne olmuş ona?"

'Biri bir can aldığı anda, her yerde uçuşan pek çok duygu vardır. Adrenalin yükselir, kan damarlarınızda akar, bu tür şeyler. O anda hata yapmak kolaydır. 911'i aradığında, kız kardeşinin banyoda olduğunu söyleyebileceğini söyledi. Kapının altında ayak gölgeleri gördüğünü söyledi. Yirmi dakika önce bir arkadaşımın mesaj aldım. Babanın yatak odasından bakıldığında, kapalı banyo kapısının altında herhangi bir ayak ya da bacak gölgesi göremiyorsun. Birisi kapının diğer tarafında durup kolu çevirdiğinde bile. Peki kız kardeşinin olduğunu nereden biliyordu?'

Sofia'nın yüzü değişti. Sıcak, memnun bir ifadeden başka bir şeye dönüştü. Gözleri kısıldı, dudakları dişlerinin arasında sıkıca kenetlendi.

'911 çağırısında bunu söyleyen Alexandra değildi,' dedi bana doğru bir adım atarak.

Biliyorum. Alexandra'nın banyoda olduğunu biliyordun çünkü onu oraya girerken izledin. Sonra 911'i aradınız. Harper kapısı kapalı ve içeride ışık yanan banyonun çekti. Eğer o resmi inceleseydik kapının altında ışık olmadığını görürdük. Bu yüzden Harper fotoğraflara daha yakından bakmadan onu öldürdünüz. Küçük Tony P de kız kardeşini seçmedi. *Seni* teşhis etti.'

Geri çekildim, "Onu şimdi alabilirsin." dedim.

Dedektif Tyler köşeyi dönüp mutfığa girdi, onu Soames izledi.

'Sofia Avellino, NYPD. Hemen arkanızı dönün ve ellerinizi tezgâhın üzerine koyun,' dedi Tyler.

Geri çekildim, bekledim.

Sofia başını salladı ve sakince, 'Bu saçmalık' dedi. Tamamen saçmalık. Ben zaten babamın cinayetinden beraat ettim. Beni tekrar mahkemeye çıkaramazsınız - bu çifte tehlike olur.

"Hanımefendi, arkanızı dönün ve ellerinizi tezgâhın üzerine koyun, hemen şimdi," dedi Tyler, yan koluna uzanarak.

Sofia ellerini havaya kaldırdı, yavaşça arkasını döndü ve tezgahın üzerine koydu.

Tyler silahını bıraktı, Sofia'ya yaklaştı ve "Üzerinizi aramak zorundayım - üzerinizde silah var mı?" dedi.

"Hayır, bilmiyorum.

Tyler kollarını uzattı ve her ikisini de Sofia'nın omuzlarının üzerine koydu. Ceketinin kumaşını ellemeye başladı, sonra ellerini Sofia'nın sırtında gezdirerek gizli bir bıçak olup olmadığını araştırdı. Ararken bir yandan da Sofia'ya haklarını okudu.

'Afzal Jatt, Penny Letterman, Hal Cohen ve Elizabeth Harper'ı öldürdüğünüz şüphesiyle sizi tutukluyorum. Hiçbir şey söylemek zorunda değilsiniz-'

"Bu saçmalık. Beni bu cinayetlerle ilişkilendirecek hiçbir şey yok. Hiçbir şey yok. Kokainman bir aşçının sözleri yeterli değil. Elinizde hiçbir şey yok.'

Tyler, Sofia'nın ceketinin cebinden parlak bir şey çıkarırken, "Bunu bulduk," dedi.

Ucuz bir altın zincir üzerinde altın bir haç. Haçın üzerinde hâlâ kan lekeleri vardı. Harper'ın kanı. En azından, otuz saniye önce zinciri Sofia'nın cebine yerleştirdiğimde hâlâ oradaydılar.

Tyler'ın elindeki zinciri görünce 'Hayır,' dedi.

Soames mesafesini korudu. İşin fiziksel kısımlarının çoğunu genç ortağının yapmasından memnundu. Bana döndü ve "Teşekkür ederim." dedi.

'Gerek yok,' dedim. 'Sadece söz verdiğin gibi yap, her şey yoluna girecek. Ayrıca, dışarıdaki minibüs. Arkada bazı ambalaj kutuları var ama başka bir şey var. Siyah bir motosiklet.'

Tyler bir adım geri çekildi ve diğer elini ceketinin cebine sokarak zinciri koyacağı bir kanıt torbası aramaya başladı.

Soames bir şey söylemek için bana döndü, ağzı açıldı ama daha konuşmadan korkunç bir çatırtı duyuldu.

Silah sesi ya da benzin deposunun patlaması gibi bir ses değildi. Islak ve boş bir sestti.

Tyler bize doğru dönmüştü, şimdi Sofia'ya sırtı dönüktü. Ve yüzü neredeyse kaybolmuştu. Yanağıma bir şey sıçradı. Sıcak, yakıcı bir şey.

Sofia çörek matarasının sapını düşürdü. Cezveden geriye kalan tek şey buydu. Bardağın geri kalanı Tyler'ın yüzündeydi. Kulpu düşürürken dizlerinin üzerine çöktü, Tyler'ın ceketini çekti ve sonra hızla yemek masasının diğer tarafına doğru süründü.

Çılgınca yüzünü silen Soames'a döndüm. Sıçrayan sıcak sıvıdan benden daha fazla nasibini almış olmalıydı.

Bir ses daha, bu seferki bir silah *sesiydi*.

Soames geriye düştü. Eğildim, başımı . İlk gördüğüm şey yere düşen bir silahtı, ardından Soames geldi. Karnına bir kurşun yemişti ve çok kötü kanıyordu. Silahını çekmeye çalışmış ama düşürmüştü. Ulaşamayacağım kadar uzağa.

Ayak sesleri.

Kafamı kaldırdım ve Sofia'nın Tyler'ın silahını tuttuğunu gördüm. Bana doğrultulmuştu.

'Alexa, benim şarkımı çal,' dedi.

A sibilant ses patladı itibaren bir yerde içinde ve mutfak, elektronik ve soğuk. Elvis Costello'dan "She" çalıyor.

Müzik başladı ve Sofia gülümsedi.

ELLİ DÖRT

SHE

Sofia Soames'a doğru baktı. Kan kaybediyordu. Altında koyu renkli kan birikmeye başlamıştı bile, midesi kanla doluydu. Sofia kötü bir koku da alabiliyordu - belki de kurşun bağırsağının bir kısmını parçalamıştı ve safra yaraya sızıyordu. Soames uzun süre dayanamazdı. Endişelenmeye gerek yoktu.

Silahlı hâlâ Eddie'nin üzerinde tutarak Tyler'a baktı. Yanağında uzun bir cam parçası vardı, bir diğeri de boynundaydı. Yerde kasılıyordu.

Eddie Flynn yerde sırtüstü yatıyordu ve gözleri 45'lik elinde.

"Neredeyse aklanıyordun, Sofia. Hal Cohen'i öldürmemiş olsaydın seni eczane cinayetleriyle ilişkilendiremezdik. Neden ölmek zorundaydı ki?"

Başını eğdi. Gülümsedi. Flynn kendi iyiliği için fazla zekiydi. Onun gibi bir avukata ihtiyacı vardı. Şehrin en iyilerinden biriydi ve sadece masum olduğuna inandığı kişileri savunurdu. Onun için mükemmel biriydi. Günlüğün sahte olduğunu anlaması için ona güveniyordu. Sofia, Frank'in el yazısını kopyalamaya dikkat etmişti ama mükemmel değildi. Kimin yazdığına dair şüphe uyandıracak kadar. Günlüğe gizli yanlışlıklar eklemek bir riskti ama bunu göze alması gerekiyordu. Günlüğün gerçek katil tarafından yazıldığını kanıtlamanın tek yolu buydu. Sadece suçlu olan biri, suçu başkasının üzerine atmak için sahte bir günlük yazabilirdi. Bu, davadaki en öldürücü kanıttı. Hâlâ gurur duyduğu bir kanıt.

'Hal Cohen de babam ve bu şehirdeki diğer pek çok adam gibiydi. Başkalarının acılarından para kazanıyorlardı. Günlüğü bulmak için Hal'a ihtiyacım vardı. Polisler evi aradıktan sonra onu Frank'in kişisel evraklarının arasına saklamıştım. Halin bulmasını istiyordum çünkü günlüğü kullanmaya çalışacaktı. Tahmin edilebileceği gibi yozlaşmıştı. O verdi

sonra da para kazanmaya çalıştı. Kendisine kimin daha çok para ödediğine bağlı olarak, onlar için günlüğün gerçek ya da sahte olduğuna dair ifade veriyordu. Ona asla ödeme yapmayacaktım. Günlüğü teslim etmesini ve Alexandra'nın günlüğün gerçek olduğuna dair tanıklık etmesi için ona para ödemesini istedim. Böylece, günlüğü mahkemede yaktığınızda, Hal ve Alexandra başından beri sahtekarlığın içindeymiş gibi görünecekti. Özellikle de Alexandra ona ödeme yaparken. Hal'in mahkemeye çıkıp ona rüşvet teklif ettiğimi söylemesini sağlayamazdım. Bu olmazdı. Günlüğü savcıya vermiş ve Alexandra'nın parasını almıştı. Ondan sonra amacına hizmet etmişti.

Flynn geri çekildi, ayaklarını ve dirseklerini kullanarak koridora doğru ilerledi. Sofia silahını ona doğrultarak onu takip etti. Bıçağı oturma odasındaki sırt çantasındaydı. Kan kokusu, silahın elindeki hissi - sarhoş ediciydi. Silahıyla hareket etmeye devam etmesini işaret etti.

Bıçağı bunun için istedi.

Bunu onun etinde hissetmek istedi.

ELLİ BEŞ

EDDIE

Elindeki silahla salona doğru geri geri gitmemi işaret etti. Bu bana silah doğrultulduğu ilk sefer değildi ama silahı kullanmak istemediği izlenimini edindim. Yakın ve kişisel çalışmayı severdi. Yüzünde ne olduğunu anlayamadığım bir ifade vardı. Paniklememişti, zor nefes almıyordu bile.

Bundan zevk alıyordu. Her saniyesinden. Beni kandırmıştı ama tek kandıran ben değildim. Sofia Avellino bir canavardı ve hayatı boyunca bir maske takmıştı. Şimdi, her zaman olmak istediği kişi olmuştu - bir kazanan. Babasının tüm parasına sahipti ve Alexandra mahvolmuştu. Kendisine haksızlık ettiğini düşündüğü kişilerden intikamını almıştı ve bunun ona verdiği güçle neredeyse nabızı atıyordu. "Yürümeye devam et," dedi. Yolu neredeyse yarılamıştım.

mutfak ve salon arasındaki koridor.

"Nasıl bir duygu? Öleceğini bilmek?" diye sordu. Hiçbir şey söylemedim, yürümeye devam ettim.

'Harper çok çabuk öldü. Babama yaptığım gibi onu da kesmek istedim. Ama bu çok şüpheli görünecekti. Yavaş yavaş öleceksin, Eddie.'

Korkmalıyım. Korku bir vücudu tıpkı bir kurşun gibi durdurabilirdi. Ben korkmadım. Öfkeliydim. Ayağa kalkıp silahı almak ve çenesinin altına dayamak istedim. Orada tutmak, ölüm düşüncesinin Sofia'yı oyalamasına izin vermek ve sonra tetiği çekmek.

Evin içinde çalan şarkı hızlanmaya başlamıştı ve Sofia her geçen notada daha da heyecanlanıyordu. "Beni öldürmek istiyorsun, değil mi?" dedi. 'Harper'a yaptığım şey için mi? Böyle bir şey olmayacak. Beni öldüremeyeceksin, Eddie.

'Hâlâ hayatta olsaydı, Harper seni daha önce yakalardı,' dedim. 'Ve ona yaptıkların için ölmeyi hak ediyorsun, ama haklısın. Seni öldürmeyeceğim. Hareket etmeyi bıraktım. "Öldürecek.

Sofia'nın gözleri parlayarak açıldı ve sonra artık orada değildi. Sağır edici bir patlama koridoru doldurdu. Bağırdım ama boğuldu. Bir patlama. Bir saniye önce Sofia oradaydı, başımda duruyordu. Sonra, bir metre ötemde, koridorda yüzüstü yatıyordu. Silahını kaybetmişti ve kolunun altından büyük bir kan gölü geliyordu. Başımı kaldırdım ve Bloch'un koridorun diğer ucunda, elinde kocaman gümüş bir tabancayla durduğunu gördüm. Arkasında Harry .

Telefonumu çıkardım ve 911'i aradım.

ELLİ ALTI

EDDIE

Bir Ay Sonra

"Seni bir yerden tanıyor muyum?" dedi sosisli sandviç satıcısı.

'Ben avukatım,' dedim.

"Evet, Frankie Avellino'yu öldüren kızı temsil ediyorsun."

"Artık değil.

"Seni kovdu

mu?" "Hayır, onu

ben kovdum.

"Köpeğinizden ne istiyorsunuz?

'Acı biber, peynir, jalapenos - şey var,' dedim.

Bana plastik bir tepside kocaman bir sosisli uzattı. Ona bir onluk verdim ve üstünün kalmasını söyledim. Son birkaç hafta içinde beni tanıyan ilk kişi o değildi. Sofia'yı fark edememiş olmam hâlâ içimi yakıyordu. Beni, Harry'yi ve.. Harper'ı kandırmayı başarmıştı. Onun için üzülmemi sağlamıştı. Ve ben o maskenin ardındaki canavarı görememiştim. , belki Harper hâlâ burada olurdu.

O gece, sağlık görevlileri Soames, Tyler ve Sofia'yı ayrı ambulanslara bindirirken Kate'i aradım. Ona her şeyi anlattım. Telefonda ağlamıştı. Hissettiği rahatlama beni daha da çok etkiledi. Kate başından beri Alexandra konusunda haklıydı.

'Seni dinlemeliydim. Başından beri doğru söyledin.

"Dolandırıldın, Eddie. Sadece sen değil. Sofia herkesi ikna etti. Bu senin hatan değil.'

'Benim için endişelenme. Git müvekkilini hapisten çıkar.'

Soames ve Tyler saldırıdan kurtuldu ve Alexandra Avellino ilk sanık oldu eyaletinin tarihinde ona sahip oldu

daha giymeden mahkumiyet kararı bozuldu.

Sofia birden fazla cinayet suçlamasıyla karşı karşıyaydı. Delilik nedeniyle suçsuz olduğunu savunacaktı. Ama işe yaramayacaktı. Akıl sağlığı sorunları gerçektir ama bunların hiçbirisi onu katil yapmıyor ya da içinden gelen kötülüğü açıklamıyordu. Omzuna aldığı kurşun yarısından kurtulmuştu ama bu sırada kolunu kaybetmişti. Belki de Frank için adalet buydu - çünkü katilinin asla yargılanmasına izin vermeyecekti - çifte tehlike bunu engelliyordu. Sofia için bunun bir önemi yoktu - hayatının geri kalanını acı içinde ve bir hücrede geçirecekti. Alexandra'nın Frank'in mirasına konacağını bilmek acısını daha da artıracaktı.

Caddeyi geçtim ve Levy, Bernard ve Groff'un avukatlık bürosunun bulunduğu binanın cam kapılarından içeri girdim. Bir resepsiyon görevlisi bana doğru katı tarif etti ve asansöre bindim. Bana eşlik etmek için orada bulunan iki takım elbiseli adam vardı. Birini Scott olarak tanıdım. Levy'nin mavi gözlü çocuğu. Asansörde Scott burnunu kırıştırdı ve sosisli sandviçime tiksintiyle baktı.

'Üzgünüm, alamazsınız,' dedim.

Kapılar açıldı ve beni cam duvarlı bir konferans odasına götürdüler. Odanın ortasında uzun bir masa vardı. Firmanın üç yönetici ortağı bir kenarda oturuyordu. John Bernard yetmişli yaşlarındaydı, bakımlıydı ve özel dikim ince çizgili bir takım elbise giyiyordu. Matthew Groff biraz daha gençti ve mümkünse daha solgundu. Levy en genç olanıydı ve grubun ortasında oturuyordu. Yanlarında bir grup güvenlik görevlisi ve iş arkadaşları vardı. Bloch'un Levy ile yaşadığı küçük olayı duymuştum. Bloch'u severdim.

Kate ve Bloch karşı ordunun karşısında oturuyordu. Kate, Levy'nin tam karşısında. Bloch onun solunda. Ben Kate'in sağındaki boş sandalyeye oturdum. Levy ve ortaklarının arkasında Manhattan silüetinin manzarası açılıyordu.

Kate'in önünde açık bir dizüstü bilgisayar vardı. Bloch'un ayaklarının dibinde bir karton kutu vardı. Masanın etrafında oturan ortakların hepsinin önünde iPad'ler, yasal defterler ya da büyük yasal kağıt yığınları vardı. Aynı şekilde ortaklar da.

Acılı sosislimi önüme koydum ve Bloch ile Kate'e bir ısırık isteyip istemediklerini sordum. Kate kibarca reddetti. Bloch sadece başını salladı.

'Bu, Kate Brooks'a karşı Levy, Bernard ve Groff firması ile ilgili olarak önyargısız bir müzakeredir. Başlamadan önce herhangi bir sorunuz var mı?' dedi Levy.

"Evet," dedim. 'Bir çatal alabilir miyim? Bu sosisli sandığımdan çok daha dağınık.

Levy önce yemeğime, sonra bana baktı ve 'On dakikadır sizi bekliyoruz' dedi. Sanığın avukatı olmadan müzakereye başlayamazdık. Masaya ucuz abur cuburdan daha fazlasını getireceğinizi umuyordum.

'Kate'in avukatı ben değilim,' dedim.

"Ne?

'Hayır, kendi başına gayet iyi gidiyor. Bana ihtiyacı yok,' dedim ve sosisliden bir ısırık aldım. Sıcak ve lezzetliydi.

"O halde neden buradasınız Bay Flynn?" diye sordu Bernard. Sesi sanki derin, meşe bir gardırobun arkasından geliyormuş gibiydi.

'Ben sadece izlemek için buradayım. Bunu kaçırmazdım,' dedim.

Pekala, kayıtlara geçmesi için Bay Flynn'i görmezden gelebiliriz.

Bayan Brooks, ben

Ortaklarımla konuştuk ve iki nokta üç milyon dolarlık bir rakama ulaştık. Sonuç olarak bu. Müşterimizi çaldınız. Bu da ücretlerimizi çaldığınız anlamına geliyor. O parayı ve avukatlık lisansınızı istiyoruz. Son teklif.'

Kate, Levy'nin cüzdanından çıkardığım siyah plastik kartı çıkarıp masanın üzerine koydu.

'Bir karşı teklifim var,' dedi.

Levy'nin yüzü tuhaf bir hal aldı. Sanki bir hayaletin pantolonunu indirip bahçesine sıçtığını görmüş gibiydi.

Kate kartı aldı ve bir tarafına bastırdı. Yan taraftan küçük, metalik bir bağlantı noktası çıktı. Mikro-USB'ye benziyordu.

"Bu kart Bay Levy'ye ait," dedi dizüstü bilgisayarına yerleştirirken.

"Hayır," dedi Levy. Bu bir inkâr gibi görünmüyordu. Bir yalvarış gibiydi. Merhamet için bir çığlık.

"Kart, karanlık ağıdaki bir siteye açılan bir tür dijital portal görevi görüyor" dedi.

Dizüstü bilgisayarın ekranını çevirdiğinde siteye bir göz attım. Adını okumadım ama resim yığınına gördüm. İçlerinden biri Kate'e benziyordu. Ve . Fotoğraf arkadan çekilmişti, muhtemelen kameralı bir telefonla. Daha da kötü başka fotoğraflar da vardı. Bazıları masaların altından çekilmişti, kamera bir kadının eteğine doğru açılmıştı. Kate'in üstünü değiştirirken ya da tuvaletten çıkarken çekilmiş daha açık fotoğraflar da vardı. Levy'nin ofisin her yerine, masaların altına, kadınlar tuvaletine ve Tanrı bilir başka nerelere gizlenmiş kameraları olmalıydı. Birdenbire iştahım kaçtı.

"Bunlar Bay Levy'nin gizlice çektiği ve bu siteye yüklediği fotoğraflarım - *Tecavüz Etmek İstedğim İş Arkadaşlarım*.

"Tanrım, Theo!" dedi Bernard.

Theo Levy, kıpkırmızı olmaya başlayan başını yere eğdi.

"Bay Levy, yıllık hatırı sayılır bir ücret karşılığında, güçlü erkeklerin kadın çalışanlarıyla çektirdikleri, hatta bazıları çıplak olan ve rızaya dayalı olmayan seks gibi görünen diğer fotoğraflara bakabiliyor. Kullanıcılar kadınlara ve resimlere puan bile verebiliyor. Ev adresimin de siteye konulduğunu görüyorum. Ben cinsel taciz davamı geri çekeceğim, siz de sözleşmenin ihlali davanızı geri çekeceksiniz ve-'

"Kate," dedi Bernard, onun sözünü keserek. 'Başka bir şey söylemene gerek yok. Davamızı geri çekeceğiz. Sen de aynısını yap ve bir ifşa etmeme anlaşması imzala. Bir milyon dolar tazminat ödeyeceğiz ve bu iş sona erecek. Tamam mı? Şimdi şu bilgisayarı kapatabilir misin?

"Özür dilerim Bay Bernard, sözümü bitirmemiştim. Gizlilik anlaşması olmayacak. Bu tek seferlik bir teklif. Davalarımızı geri çekeceğiz, Bay Levy şirketten istifa edecek ve siz de bir basın açıklaması yaparak cinsel tacizin Levy, Bernard ve Groff'ta bir sorun olduğunu ancak bu sorunu çözmek için uzman insan kaynakları ekiplerini çağırdığınızı söyleyeceksiniz. Hepsi bu kadar.'

'Bakın, Bayan Brooks, yetenekli bir avukat açık, ancak bir milyon doları geri çevirmek aptallık olur-'

'Gizlilik anlaşması yok. Sanırım bunu zaten söyledim. Bu iş kapalı kapılar ardında çok uzun süre devam etti. Sorunu çözmediğiniz sürece de devam edecek,' dedi Kate.

Groff, "İki milyon," dedi.

Kate başını salladı.

"Tek seferlik bir teklif," dedi Kate yine. 'Eğer teklifi kabul etmezsen, benimle birlikte bu odadan çıkıp gideceksin. Ve bu kartla doğrudan *New Yorker*'a gideceğim.

"Lanet olsun," dedi Bernard. 'Yap işte. Ona ne istiyorsa ver.

"Yapamazsın-" dedi Levy, ama Bernard onun kesti.

'Bu konuda oy hakkın yok, Theo. İçimden bir ses gün bitmeden kışının kapı dışarı edileceğini söylüyor.

'Bir anlaşmanız var. Dava sonuçlandı,' dedi Groff.

Levy, "Bekleyin," dedi ama onu duymazdan geldiler.

"Teşekkür ," dedi Kate.

Bernard ve Groff Levy'ye dönüp onu azarlamaya başladılar. Ürkütücü bir sapık olduğu için değil, yakalandığı için. Konuşmaya çalışıyordu ama dinlemiyorlardı.

"Bir şey daha var," dedi Kate.

Bloch yere uzanarak ayaklarının dibindeki karton kutuyu aldı ve masanın üzerine koydu.

"Bu da ne?" dedi Bernard.

Kate kutuyu açtı ve yasal belgelerden oluşan paketleri çıkarmaya başladı.

'Bunlar Levy, Bernard ve Groff'un on dört ortağı ve sekreteri adına açılan davalar. Hepsi kadın. Hepsinin Bay Levy tarafından çekilmiş fotoğrafları ve elimizde ekran görüntüleri var. Bu kadınlara ödenmesi gereken maaşları hesapladığınızda, çünkü erkek meslektaşlarına yakın bir maaş almıyorlardı ve cinsel tacizden kaynaklanan zararları da hesaba kattığınızda, uzlaşmak için iki milyon dolar önereceğim.

'İki milyon mu? Bunu yapabiliriz,' dedi

Groff. 'Adam başı iki milyon,' dedi Kate.

Bernard dişlerini sıkarak, "Kaç kişi demiştiniz?" diye sordu.

"On dört.

'Evrakları kontrol etmemiz ve bu iddiaları sorgulamamız gerekiyor. Bunlarla ilgili olarak hafta sonundan önce size geri döneceğiz,' dedi Bernard.

"Sorun değil. Cuma gününe kadar sizden haber alamazsam fiyat artar.

"Dur bir saniye," dedi Levy, artık kendisine bağırılmasını istemiyordu. Kariyeri sona ermişti ve kendini kurtarmak için çaresizce çabalıyordu. 'Ben hiçbir yere gitmiyorum. Bu davaları kazanabiliriz. O kartı benden çaldı. Onu mahkemede kullanamaz!

"Aslında ben çaldım Theo," dedim. 'Sapık pasaportunun çalındığını polise bildirmek ister misin?

Levy'nin ağzı bir balık gibi açılıp kapandı.

"Ben öyle düşünmemiştim.

Bir saat içinde Kate'in davasıyla ilgili evrak işleri tamamlanmıştı ve ortaklardan yeni taleplerin her biri için en az yüzde yirmi tahsil edebileceğinden emindi. Bu onun için iyi bir ödeme günüydü.

Binanın dışında Harry, Clarence'ın tasmaını takmış bekliyordu. Muhteşem bir gündü. Parlak, güneşli ve soğuk.

"Neden bu davalar sonuçlandığında ve tazminatlar ödendiğinde kartın bir şekilde NYPD'ye ulaşacağını hissediyorum? Dedim ki.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Kate. 'Böyle şeyler her zaman olur. Bloch bunu kesinlikle işaretlenmemiş bir zarfa koyup cinsel suçlar birimine göndermezdi.

Eğildim ve Clarence'ın başını okşadım. Clarence'ı daha çok sevmeye başlamıştım.

Harry, "Şu binanın onuncu katında boş bir yer olduğunu biliyorsun," dedi.

Döndüm ve cam kuleye baktım.

'Hayır,' dedi Kate. 'O yerde çok fazla kötü anım var. Bu teklifimi değerlendirdiğin anlamına mı geliyor?

"Evet," dedim. 'Etrafımdaki insanlar yaralandı, Kate. Harper öldürüldü. Bu benim hatam. O benim davam üzerinde çalışıyordu ve ben Sofia Avellino'nun geldiğini görmedim. Ona inandım ve bu Harper'ın hayatına mal oldu. Sana izin veremem-'

'Riskleri biliyordu, Eddie. Bu senin hatan değil,' dedi Kate.

'Harper seni seviyordu,' dedi Harry.

'Bilmem gerekirdi. Sofia tarafından kandırıldım,' dedim.

"Bilemezdin," dedi Kate. 'Sofia herkesi manipüle etti. Sorun bizim karşıt taraflarda olmamızdı. Başından beri birlikte çalışıyor olsaydık bunlar olmazdı.

Kate haklı. Çok uzun zamandır tek başınaydın, Eddie. Yeni bir başlangıç yapmanın zamanı geldi. Yeni bir şirket,' dedi Harry.

'Hadi, Dreyer'i görmeye gitmeli ve Alexandra'ya Hal Cohen'e tanık olması için para ödediği suçlamasını düşürmesi için onu ikna etmeliyim. Ona yeni bir işim olduğunu söylemek istiyorum. Artık bir takım olduğumuzu.

"Sence suçlamaları düşürecek mi? Ben sordum.

Oldukça eminim. Soames ve Tyler savaş yaralarıyla birlikte orada olacaklar. Onu ikna etmek için ellerinden geleni yapacaklarını söylediler. Sanırım işe yarayacak. Hadi ama, ortak mıyız? İtibarınız ve müşterileriniz var, yani yetmiş otuz sizin lehinize bir paylaşım kulağa doğru geliyor mu?

"Hayır," dedim. 'Eğer ortak olacaksak zaman elli-elli olmalı.

El sıkıştık. Tam o anda yeni bir şirket doğdu. Flynn ve Brooks, avukatlık bürosu. Bir danışmanımız, bir dedektifimiz ve hatta bir ofis köpeğimiz vardı. Artık sadece gerçek bir ofise ve bir telefona ihtiyacımız vardı.

Ve biraz da şans.

Harry, Kate ve Bloch'u öğleden sonra saat üç sularında bir barda bıraktım. Alexandra adaleti saptırmaya teşebbüs ettiği için bir yıl gözetim altında tutulacaktı, Kate'in son zaferini ve yeni şirketini kutluyorduk. Harry Kate'den zaten hoşlanıyordu ve Bloch'a da ısınmaya başlamıştı. İki kadın da Clarence'ı seviyordu. Kahkahalarının sesi beni sokağa kadar takip etti. Sadece Pepsi ve su içmiştim. Şu anda içki içmek için hiç midem yoktu. Sonunda bu sefer temelli bırakabileceğimi düşündüm.

Arabama bindim ve sürmeye başladım. Bilinçli bir yön çizimi yoktu. Tekerlekler beni oraya götürdü. Mezarlığa vardığımda güneş batmak üzereydi. Başım önümde, ayaklarım Harper'ın mezarına giden yolu buldu. Yanındaki ıslak çimlere oturdum, başımı soğuk taşa yasladım ve birkaç saniye içinde uykuya daldığımı hissettim.

TEŞEKKÜRLER

Eşim Tracy olmasaydı benim tarafımdan yazılmış hiçbir kitap olmayacağını sık sık söylemiştim. Bu böyle olmaya devam ediyor ve ona olduğu ve yaptığı her şey için her zaman minnettarım. O olmasaydı ben kesinlikle bir hiç olurum.

Ayrıca editörlerim Francesca ve Christine'e de teşekkürlerimi sunarım. Orion Books'a, özellikle Emad, Katie, Sarah, Harriet ve Lynsey'e teşekkürler.

Nörolojik konulardaki araştırmalara John Cane ve Dean Burnett büyük ölçüde yardımcı olmuştur. Farmasötik danışmanlık A. tarafından sağlanmıştır.

A. Dhand, kendi çapında oldukça yetenekli bir gerilim yazarı. Kitaplarına göz atmalısınız. Satranç tavsiyeleri bir başka mükemmel yazar olan Alan Bradley'den geldi ve hepsi için çok minnettarım.

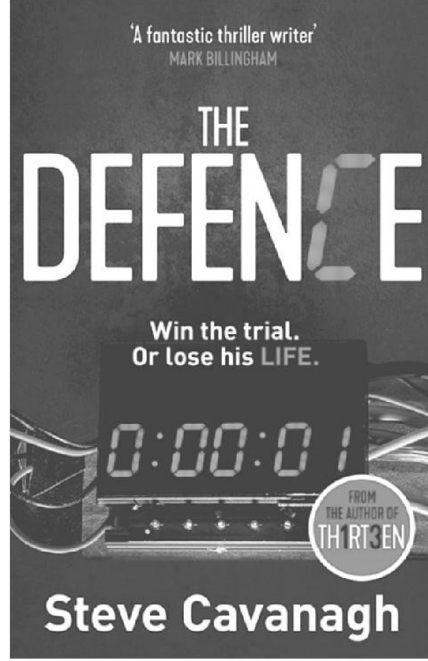
Bu kitabı yazmak çok zordu. Hikâyeyi kastetmiyorum, fiziksel olarak. Bu romanı yazdığım sırada hala tam zamanlı bir avukattım ve sekiz yıldır geceleri yazıyordum. Bu bana zarar . Önceki yıllarda gecede üç ya da dört saat çalışabiliyordum ama 2018/2019'da çoğu zaman yazamayacak kadar yorgundum. Bu romanın büyük bir kısmı Downpatrick'teki River Mill yazar inzivasında yazıldı. Ünlü şair ve River Mill'in cömert ev sahibi Paul Maddern'e teşekkürlerimi sunuyorum. Tracy'ye de bu kitabı tamamlamam için hafta sonları beni oraya gönderdiği için ayrıca teşekkür ederim. Artık tam zamanlı bir yazarım ve bunun için Tracy'ye ve size teşekkür etmeliyim.

Evet, siz. Kitaplarımı satın alıp okuyan okuyucu. Teşekkür ederim.

Desteğiniz için arkadaşlarınıza, ailenize ve meslektaşlarınıza da teşekkür ederiz.

Daha fazla Eddie Flynn yolda.

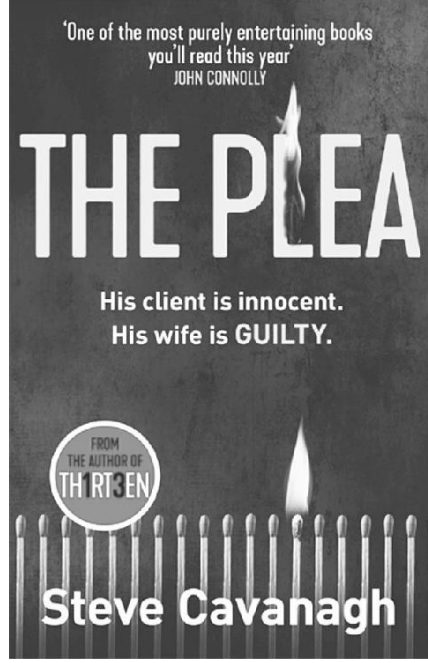
Ve planı yapan Shane Salerno'ya teşekkürler.

Eddie Flynn eskiden bir .
Sonra avukat oldu.
İkisinin o kadar da farklı olmadığı ortaya çıktı.
Davayı kazan.
Ya da hayatını
kaybeder.

**'İrlandalı polisiyenin yeni büyük yıldızından çılgınca hızlı ve
keyifli bir yolculuk. Şiddetle tavsiye edilir'**
ADRIAN McKINTY

[Şimdi okumak için buraya tıklayın!](#)

Müvekkiliniz masum.
Karınız suçlu.
Kimin için savaşırdın?

"Tek , *The Plea* bu yıl okuyacağınız en eğlenceli kitaplardan biri

JOHN CONNOLLY

[Şimdi okumak için buraya tıklayın!](#)

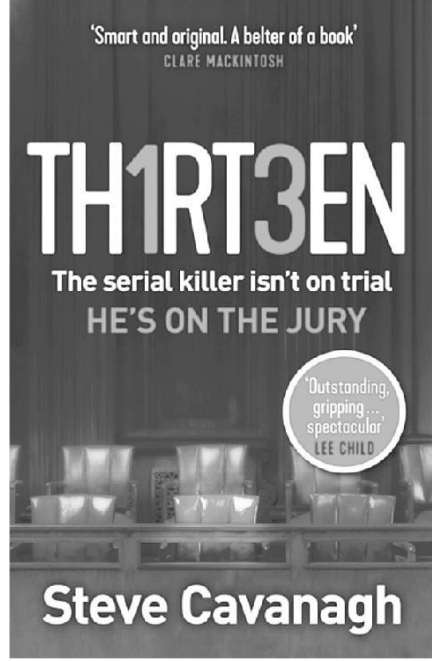

Kim daha ölümcül -
Gerçeği bilen adam mı? Yoksa bir
yalana inanan kişi mi?

**Kayıp bir kız, çaresiz bir baba ve olaya dâhil olan herkesi yok
etmekle tehdit eden bir dava... Eddie Flynn'in işi başından
aşkın.**

'Nefesleri bir kurgu'
IAN RANKIN

[Şimdi okumak için buraya tıklayın!](#)

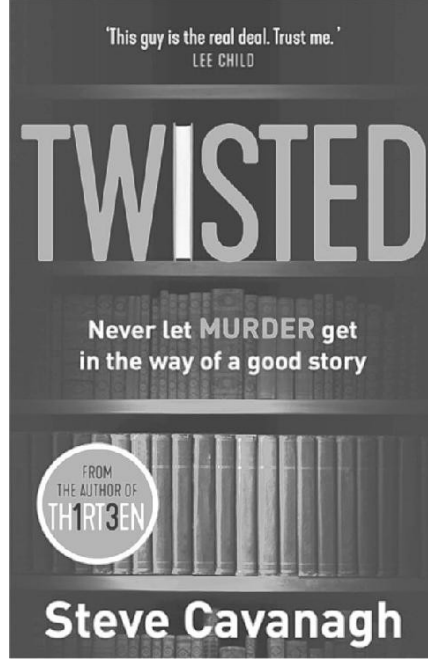

YÜZYILIN CINAYET DAVASI BURADA.

Acımasız bir savcı.
Zeki bir savunma avukatı.
Sırrı olan bir sanık.
Ve jüride bir seri katil...

'Bu kadar ustaca yazılmış kitaplara pek sık rastlanmaz'
MICHAEL CONNELLY

[Şimdi okumak için buraya tıklayın!](#)

BU KİTABI OKUMADAN ÖNCE ÜÇ ŞEYİ BİLMENİZİ İSTİYORUM:

1. Polis beni cinayetle suçlamak istiyor.
2. Kimse benim kim olduğumu bilmiyor. Ya da nasıl yaptığımı.
3. Eğer beni bulduğunu . Sırada senin için geliyorum.
Bu kitabı sonra, gerçeğin çok daha çarpık olduğunu .

...

**'Çarpıcı, gülünç derecede sürükleyici, hızlı tempolu, zekice.
Güzel kurgulanmış ve okuması inanılmaz eğlenceli. Yine
başarmış.**

SÜPER'

WILL DEAN

[Şimdi okumak için buraya tıklayın!](#)

Yazar Hakkında

Steve Cavanagh Belfast'ta doğup büyüdü ve on sekiz yaşında Hukuk okumak üzere Dublin'e gitti. Medeni haklar hukuku alanında çalışmış ve birçok yüksek profilli davada yer almıştır; 2010 yılında işyerinde ırkçı tacize uğrayan bir fabrika işçisini temsil etmiş ve Kuzey İrlanda hukuk tarihinde ırk ayrımcılığı nedeniyle verilen en büyük tazminat ödülünü kazanmıştır. İleri Düzey Avukatlık sertifikasına sahiptir ve çeşitli hukuki konularda dersler vermektedir (ama aslında sadece fıkra anlatmayı sever). *Yalancı* adlı romanı 2018 CWA Altın Hançer ödülünü kazanmış, devam romanı *On Üç* ise 2019'da Theakston Old Peculier Yılın Polisiye Romanı Ödülünü kazanmıştır. *Twisted Sunday Times*'in en çok satanlar listesinde ilk 10'da yer aldı. Evli ve iki küçük çocuk babasıdır.

Daha fazla bilgi edinmek için Steve'in web sitesini ziyaret edin veya onu Facebook ve Twitter'da takip edin.

www.stevecavanaghauthor.com

/SSCav1

@SSCav

Steve Cavanagh tarafından da

Savunma
The Cross (roman) The
Plea
Yalancı
On Üç
Büküm
üş

Telif Hakkı

İlk olarak Büyük Britanya'da 2020 yılında Orion Fiction,
an imprint of The Orion Publishing Group Ltd., Carmelite
House, 50 Victoria Embankment tarafından
yayımlanmıştır.
Londra EC4Y 0DZ

Bir Hachette UK şirketi Telif Hakkı©

Steve Cavanagh 2020

Steve Cavanagh'ın bu eserin yazarı olarak tanımlanmasına ilişkin manevi hakkı 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarım ve Patent Yasası uyarınca ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik olarak herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez,
telif hakkı sahibinin önceden izni olmadan mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde.

Bu kitaptaki tüm karakterler hayal ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap için British Library'den bir CIP katalog kaydı temin edilebilir.

ISBN (e-Kitap) 978 1 409 19890 1

www.orionbooks.co.uk

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

